

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

KRISTEN CALLIHAN

TATLI

KAÇIŞIM

Tüm dünya Emma'yı Karanlık Kale'deki,
Prenses Anya rolü ile tanıyordu. Her şey yolundaydı;
ta ki karakteri baltalanana –kelimenin tam anlamıyla–
dek. Üstüne üstlük, erkek arkadaşını başka bir
kadınla yatakta bastığında Emma,
bir molaya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Bir kaçışa.

İhtiyacı olan tüm rahatlığı ve huzuru vaat eden
Rosemort'a gelmeye karar verdiğinde, mülk sahibinin
muhteşem torunu olan eski hokeyci Lucian
Osmand ile tanışmayı beklemiyordu.

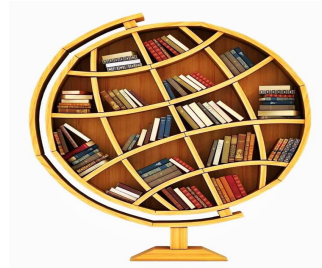
Emma'nın yaşadığı acının ve çektiği özlemin
yansımalarını gözlerinde taşıyan Lucian, istediğinde
oldukça çekici olabilen fakat çok yüksek duvarları olan
bir adamdı. Her ne kadar birbirlerinden uzak durmaya
çalışsalar da bu düşündükleri kadar kolay değildi.
Ve kim bilirdi, belki de kırık parçalan bir araya gelip
birbirlerini tamamlayabilirdi.

TATLI KAÇIŞIM

zm

KRISTEN CALLIHAN

Giriş

Lucian

Bizimkilere uçmak istediğimi söylediğimde beş yaşındaydım. Ailemin beni mutlu edebilmek için her şeyi yapabileceğini biliyordum. Bu isteğime sıcak bakıp benim için kısa bir uçak yolculuğu organize etmişlerdi.

Gürültüyle sarsılan uçağın arka koltuğunda otururken babam, “Eee,” diye sormuştu bana. “Uçmak nasıl bir duyguymuş?”

Aslında gayet güzeldi ama ben öylece oturuyordum. Uçak uçuyordu, ben değil. Kafaları karışmıştı, bu yüzden konuyu kapatmışlardı. Ancak benim için konu henüz kapanmamıştı. İçimde büyük bir uçuş tutkusu vardı. Neden olduğunu tam olarak açıklayamasam da iliklerime kadar buna ihtiyaç duyuyordum. Mesele şuydu ki, bu amacıma nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

İki yıl sonrasında babam bir hevesle beni hokey kursuna yazdırdı.

Patenlerimi giydim ve öğrenmeye başladım. Gittikçe daha güçlü, daha iyi ve daha hızlı olmaya başlıyordum.

İşte o zaman farkına vardım. Uçmak için havada olmama gerek yoktu. Buzun üzerinde de uçabilirdim.

Buz.

Buza hayrandım. Buz benim için sevgili gibiydi. Zalim-

di, soğuktu, güzel ve acımasızdı... vazgeçilmezdi. Keskin kokusunu, merhametsiz soğuğunu, ürpertisini, çıkardığı çeşitli sesleri, üzerinde süzülürken sunduğu yumuşak desteği çok derinden hissediyordum.

Daha ilk günden hokeyi sevmiştim. Kendimi özgür hissetmemi sağlarken bana bir amaç vermişti.

Buzun üzerindeyken uçabiliyordum. Havada, yerden bağımsız bir uçuş değildi bu, o kadar süratli ve hızlıydınız ki artık et ve kemikten ziyade başka bir şeydiniz; *bir Tanrı*.

Buzu o kadar çok seviyordum ki belki de farklı bir yön çizip sürat patencisi olmalıydım. Boş günlerimde sahaya çıkıp buzda daha hızlı ve daha çevik kaymaya çabalıyordum.

Yalnızca paten kaymak aradığım meydan okumayı bana sağlamıyordu. Hokeyle birleşince bunu başarmıştı.

Tanrım, hokeyi seviyordum. Hokeyle ilgili her şeyi seviyordum. Sopamın buza temasını, pakla buluştuğunda çıkardığı sesi. Uyurken bile hokey benimleydi, sanki hâlâ buzun üzerindeymişim gibi hissetmemi sağlıyor, bedenimi okşuyordu.

Oyundaki ihtimalleri, planları gördüm. Gerçekleşmelerini istedim, harekete geçtim. Eğer paten kaymak uçmaksa, hokey bir danstı. Beş dans partnerim vardı. Beraber hareket ettiğimizdeyse... şiir gibiydik. İşte doğal, gerçek güzellik buydu.

Pakı buzda sürmek, oyuncular arasında ilerlemek ve sonra küçük bir dokunuşla pakı doğrudan potaya göndermek gibisi yoktu. Anında tahrik olurdum. Asla şaşmazdı.

Hokey hayatımı şekillendirmişti. Kaptandım. İki kez Stanley Kupası'nı kazanmıştım ki bunlardan ilkinde, adını kupanın dev gövdesine yazdıran en genç takım kaptanlarından biriydim. Calder, Art Ross ödülleri kazanmıştım. Bu böyle uzayıp gidiyordu.

Asıl mesele hokeyin benim hayatım olmasıydı.

Ve hayatımın her anından zevk alıyordum. Takımımız sağlam işleyen bir makine gibiydi, aramızdan kimsenin moralini bozacak herhangi bir çatlak yoktu. Playoff’lardaydık, kupa için son bir maç daha yapacaktık. Kupayı kazanmak bizim elimizdeydi.

Çocuklar da bunun farkındaydı. Ortamda derimizi gıdıklayan, eklemlerimizi sızlatan ve sinirlerimizi geren bir elektrik dalgası dolaşıyordu. Daha önce de böyle hissetmiştik ve kazanmıştık.

Kıyafetlerimizi giyerken Brommy oldukça keyifliydi. Koca elleriyle başımı sıkıca kavrayıp saçlarımı sertçe karıştırdı. “Güzel bir kıvrıcık marul yetiştirmişsin, Ozzy. Biraz sos ister misin?”

İlk başlarda herkes bana soyadımın Osmond olmasına atfen Ozzy diyordu. Sonra bunu tıpkı Oz Büyücüsü’nde olduğu gibi Oz olarak kısalttılar. Pakı yakaladığımda sihrin yüze-ye çıkmasındaki gibi. Gözlerimin önünde yanıp sönen beyaz ışıkların ve Brommy’nin kafamı sertçe kavramasının, odayı bir anda girdap hâline getirişine göz yumdum. Ona karşılık olarak kafasına tokat attım. “Hepimiz tarzımızı ortaya koymıyoruz, Goldilocks. Her türlü yardıma ihtiyacın var.”

Çocuklardan birkaçı keyifle homurdandı. Brommy kocaman gülümseyerek dişlerini ve sağ köpek dişinin eksikliğini gösterdi. Dişim kırılmış olsaydı, hemen yaptırırdım. Ancak Brommy bunu sergilemeyi seviyordu. İri yarı sol defans oyuncusu bunun göz korkutucu görünmesine yaradığını düşünüyordu.

Ayrıca kadınlara ağzıyla bir bisküvi yakaladığını söylemeyi çok severdi. Bu saçma deyim onu her seferinde güldürüyordu. Kadınlar, onun bu şapşallığına bayılıyordu. Elbette onun tavlama yöntemlerini eleştirmek bana düşmezdi.

“Hepimiz senin kadar yakışıklı olamayız, Kaptan.” Boy-

nundaki Aziz Sebastian kolyesine uzanarak onu iki kez öpüp sonra yeniden kıyafetinin altına geri koydu. Bu ritüeli için onu yadırgamadım; ben de sopalarımı kendim bandajlıyordum. Bunu bir başkasının yapması ya da sopalarım dokunması söz konusu bile değildi. Bu bir seçenek değildi.

“Lütfen. Aramızda en yakışıklı olan Linz.” Bu sebeple ona Çirkin diyorduk. Tahmin edebilirdiniz.

“Linz’in onu sonsuza dek seveceğine inandığı muhteşem bir kızı yok.” Brommy sırtarak beni dürttü.

Ben de gülümsememe karşı koymaya çalıştım. “Bu doğru.”

Cassandra, nişanlım, muhteşem biriydi. Hokeyi çok severdi ve her konuda benimle aynı zevklere sahipti. Hiç kavga etmezdik, onunla birlikte olmak basitti. Her konuyla o ilgilenirdi, böylece ben de onun deyimleriyle hokey oynamaktan başka bir şey için endişelenmek zorunda kalmazdım. Bunun için ona minnettardım.

Evlenmek gibi bir planım yoktu. Ancak Cassandra o kadar sade biriydi ki, bunu resmiyete taşıyıp taşımayacağımızı sorduğunda, “Neden olmasın?” diye düşünmüştüm. Ondan daha uyumlu birini bulamazdım. Hayatımı meyveli bir dondurmaya benzetebilseydim Cassandra, o dondurmanın üstündeki kiraz olabilirdi. Çocuklar daha fazla birbirlerine sataştılar. Sopalarımı bantlarken Mario’nun maç öncesindeki “Under Pressure” parçasını dinledim ve kalecimiz Hap’ten uzak durmaya dikkat ettim. Maçtan önce onunla uğraşırsanız kendi mezarınızı kazıverirdiniz.

Mental olarak hazırdım. Fiziksel olarak, yeteneklerimi zaten en iyi şekilde şekillendirmiştım. Tüm bunların ötesinde, duyulmasını istemediğim bir fısıltı vardı. Geçirdiğim beyin sarsıntısından beri bu rahatsız edici sesi duymazdan gelmeye çalışıyordum. Bu ses doktorumun sesine çok benziyordu. O adamdan nefret ederdim.

Bana yardım etmek isteyen insanlardan nefret etmemem gerektiğinin farkındaydım. Fakat ediyordum. Çünkü o benim hakkımda ne kadarını bilebilirdi ki? Vücudumu herkes-ten daha iyi tanırdım. Hayatım mükemmeldi, hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremezdi.

Dolayısıyla içimdeki o sinsi sesi ait olduğu yere, gölgele-
rin içine geri postaladım.

Gereksiz şeyleri bir kenara itme konusunda her zaman iyi olmuştum. *Ödüle odaklan. Oyuna odaklan. Hepsi buydu. Zihnini berrak ve bedenini güçlü tut.*

Maç başladığında konsantrasyonumu korudum. Her maçta kendimi kontrol etmede iyiydim.

Saldırıya geçene ve pak kaleyle buluşana kadar o sesi tekrar duymadım. Hayatımda aydınlanmama neden olan saf korkuyu ilk kez hissetmişim. Zaman etrafımda titreşirken aşırı farkındalık hissi derimi diken diken ediyordu. Felaket ile yaşam arasında sadece iki saniye vardı.

İnsanım yaşadığı en kötü anlarda her şeyin yavaşladığını duymuştum. Ancak durum benim için öyle olmamıştı.

Sadece birkaç saniye önce pakı alabilmek için mücadele ediyordum, omzum kendimi korumam için tahtalara yaslan-mıştı. Ya sonra? İlk vuruş savrulmama neden oldu. İkinci vuruş ise, 1.98 boyunda, 99 kilo ağırlığında kas duvarı olan bir defans oyuncusunun son sürat üzerime saldırmasıyla ger-çekleşti.

Kafam cama çarparken içinde bir bomba patladığını his-settim.

Duyduğum ses mi? Tam bir çığlık gibiydi ve haykırdığı tek bir şey vardı:

Oyun bitti.

Ardından ışıklar söndü.

Hayat güzeldi. Bunu söylemeye hakkım var mıydı? Kimi zaman bu şekilde söylemem gerekip gerekmediğinden emin olamıyordum. Sanki mutluluğun ve istediğim her şeyin yavaş yavaş gerçekleştiğini itiraf edersem kendi kendime uğursuzluk getirebilirmişim gibi geliyordu. Fakat lanet olsun; hayat gerçekten güzeldi.

Yıllarca oyunculuk yapmak için çile çektikten sonra nihayet popüler bir TV dizisinde başrol bulmuştum. Sancılı süreçlerden geçtiğimden ve lanet olsun, bir reklamda ishal olmuş kız rolünü oynadığımdan bahsetmeme gerek yoktu. Karanlık Kale. Hayranlar bu dizi için deli oluyordu. Ayrıca bu rolle birlikte şöhret de beraberinde gelmişti.

Oyuncu kadrosuyla ilk buluşmamızı büyük bir mutlulukla hatırlıyordum. Bir çoğumuz orada olmak için çok istekli ve heyecanlı, çiçeği burnunda sıradan oyuncularlardık. Yönetmen Jess herkese ciddi ama bir o kadar da gurur dolu gözlerle bakmıştı. Aslına bakılırsa bakışlarındaki gururu değildi, çünkü henüz bizi tanımıyordu. Belki de samimi bir bakışla bizi uyarmak istiyordu.

“Şöhrete kavuşmadan önce bu zamanınızı değerlendirip hoşlandığınız şeyleri yapın. Zira dünya bu şovu gördükten sonra hayatlarınız eskisi gibi olmayacak. Özel hayat tarihe karışacak. İnsan içine her çıktığınızda birileri tarafından fark edileceksiniz.”

Rol arkadaşım Macon Saint bunun üzerine homurdandı. “İyi ki bir münzeviyim.” Herif gerçekten de oldukça sert görünümümlü biriydi. Yakışıklıydı da muhtemelen bu yüzden Savaşçı Kral Arasmus rolüne seçilmişti. Yine de bakışlarındaki mesafeli soğukluk ona inanmama neden olmuştu.

Sonra, rolüne âşık olduğunu görmüştüm. Büyük huysuz Macon Saint değişmişti. Mutluluğunu kontrol edemiyormuş gibi artık herkesle sohbet edip sürekli gülümsüyordu. Bu durum hem hoşuma gitmişti hem de sinir bozucuydu.

Sinir bozucuydu çünkü, “Daima mutluluk saçan partnerim sayesinde havalara uçuyorum. Bu harika bir şey” türünden bir birlikteliğin nasıl bir duygu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten öğrenmek istiyordum. Ancak şimdiye kadar benden kaçmıştı.

Jess yanılmamıştı, hayatlarımız büyük ölçüde değişmişti. Artık planlayarak elde ettiğim mahremiyetim kısa süreliydi. Hâlen ara sıra da olsa dışarı çıkabiliyordum ama yalnız kalmanın ya da birinin fotoğrafını çekmeyeceğinin garantisi yoktu.

Öte yandan, hayranlarımı çok seviyordum ve küçük çocuklar sık sık benimle fotoğraf çektmek istiyorlardı. Karanlık Kale’nin konusu düşünüldüğünde bu biraz tuhaf kaçıyordu fakat onların seks ve kafa koparma olaylarından çok benim dizideki Prenses Anya rolümle ilgilendiklerini varsayıyordum.

Fotoğraf çektirirken biraz fazla yakın durmaktan hoşlanan tipler o kadar da sevimli sayılmazdı. Ellerimi onlar hareketi geçmeden önce omuzlarına koyup “kazara” sarkıntılığı engelleyecek kadar onları uzakta tutmayı öğrenmiştim.

Hayatımda değişen başka şeyler de vardı. Greg’le tanışmıştık, süper seksi ve oldukça rahat tavırlı bir futbolcuydu. Aynı zamanda bana taptığını dile getirmekten çekinmezdi. Greg hep destekleyici davranır, benim yoğun çalışma temposundan şikâyet etmezdi. Sezon boyunca sık sık seyahat etmesinden dolayı onun programı da benimki kadar yoğundu. Yine de bir şekilde yürütebilmeyi başarabilmiştik.

Karanlık Kale’deki oynadığım üçüncü sezonun sonunda rolümden memnundum ve kendimi huzurlu hissediyordum.

Prenses Anya inanılmaz derecede popülerdi. Halk her zaman Macon Saint'e ya da bana, Arasmus ile Anya'nın ne zaman evleneceklerini sorardı. Sezon finalinde onlara bu sorunun cevabını vermeyi umuyorduk. Şansları yüksek görünüyordu. Kaleye ulaşmışlardı ve nihayet evlenme teklifi etmişti.

Anya'nın kabul etmesi, düğünün gerçekleşmesinden önceki son adımdı. Hepimiz dizi için gizlilik anlaşmaları imzalamıştık. Yine de buna rağmen yapımcı ve senaristlerin gizlilik konusunda ultra paranoyak olmalarından dolayı hem ilk hem de son bölümleri oyuncularından gizlemişlerdi. Belki de Karanlık Kale'de oynamanın en yıpratıcı yanı buydu.

"Bunun için hazır mısın?" diye sordu elimizde senaryolarla masaya yerleşirken Macon Saint.

"Hiç olmadığım kadar, âşık çocuk."

Keyifle homurdandı. Macon Saint'in sert mizacına rağmen onunla çalışmaktan gerçekten keyif alıyordum. Asla bencil değildi ve asla bir sahnede üstünlük kurmaya çalışmazdı. Tüm rol arkadaşlarım mükemmeldi. İşimiz zordu ama hepimiz bir şekilde üstesinden gelerek bir aile gibi geçinip gidiyorduk. Ekranda birbirlerini yok etmek için ellerinden geleni yapan bir aileydik.

Hepimiz hazır olduğumuzda bölümlerimizi okumaya başladık. Sonlara yaklaşırken yüzümdeki kan çekilmeye başlarken parmaklarımın buz kestiğini hissettim. Çünkü Anya'nın ölmek üzere olduğu giderek daha da netleşiyordu.

Senaryonun, Anya'nın başının Arasmus'un en büyük düşmanı tarafından bir baltayla uçurulduğu son ana doğru akmasına izin vererek hareketsiz bir şekilde oturdum. Herkesin acıyan bakışlarının fazlasıyla bilincinde olarak repliğimi okumaya devam ettim.

Odadan çıkarak gelecek sezon artık kullanmayacağım karavanımda yapayalnız oturmaya başladığımda gerçeği tam olarak kavramıştım. İşsiz kalmıştım. Artık mutluluğu yakaladığım bir yerim yoktu. Hayalimdeki rol uçup gitmişti.

Nefesim daraldı ancak bilinmezliğin yarattığı korkudan uzaklaşmaya çalışarak eve döndüm. İzlanda'da çekimleri yaptığımız küçük kasabada kiralık bir daire tutmuştum. Greg sezonu henüz kapanmadığı ve antrenmanları başlamadığı için benimle birlikte kalıyordu.

Dairemin minik küvetinde uzun bir duş almak istiyordum. Ardından omuzlarında ağlamama izin vererek ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek olan Greg ile rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Tabii bunu yapamayacaktım. Kendi hüznümde o kadar kaybolmuştum ki, dairenin içinden gelen sesleri algılayamadım. Ta ki neredeyse diplerine gelene kadar. Onlar diyordum çünkü sesin sahibi Greg ve iki gece önce bize yemek servisi yapan genç garson kadındı.

Erkek arkadaşımın çıplak kıcını onun bacaklarının arasında görmek oldukça garip hissettirmişti. Acaba benim üzerimdeyken de böyle mi görünüyordu? İtiraf etmeliyim ki benim bakış açımdan aklını yitirmiş bir tavşan gibi pompalarken oldukça gülünç görünüyordu. Ayrıca onun sevişirkenki bu tercihten hiç hoşlanmıyordum. Bir et parçası gibi dövülürken nadiren orgazm olurdum. Yine de garson kızın böyle bir şikâyeti varmış gibi görünmüyordu. Belki rol yapıyordu, belki de gerçekten hoşuna gidiyordu. Oldukça coşku dolu zevk cıyaklamaları beni gördüğü an kesilirken suratındaki tüm renk kayboldu.

Ne yazık ki Greg'in kızın donup kaldığını fark etmesi biraz daha vakit almıştı. Greg daima bencil bir partner olmuştu.

Nihayet durumun farkına vardığında, kadının üzerinden kalkmak adına bir harekette bulunmak yerine, terli omzunun üzerinden bana bakarak olabildiğince sakın davranmaya çalıştı.

Sessizlik ortama bir balyoz gibi inmişti. Ya da bir balta. Balta da uygun bir tabir olamaz mıydı? Balta bugün birden fazla şeyi kesmede işe yarayabilirdi. Bakışları üstümde dolanırken sanki burada, kendi evimde olduğuma inanamıyormuş gibi iki kez yutkundu.

Konuştığında sesi biraz titrek çıkmıştı. “Erkencisin.” Söylenebilecek bir sürü kelime vardı. Belki çığlık atmak? Ağlamak? Uyuşmuş durumdaydım.

Tümüyle uyuşmuş durumdaydım. Aklıma gelen tek cümleyi söyledim. “Komik, sanırım tam zamanında gelmişim.”

Böylece, özenle inşa ettiğim, övünerek sürdürdüğüm hayatım tuzla buz olmuştu.

BÖLÜM BİR

Lucian

Hayatım boyunca öğrendiğim bir gerçek vardı, ruhunuz incindiğinde en iyi liman sizi seven bir kadının şefkatiydi. Tabii ki sığınacağım kadının büyükannem olabileceğini düşünmemiştim. Evet, beni seviyordu ve evet, Rosemont'taki evi mükemmel bir limandı. Acı gerçek şuydu ki, benim için sığınacak başka bir liman kalmamıştı. Nişanlım gitmiş, kariyerim bitmişti ve ben mahvolmuştum.

Bu da artık Rosemont'ta, büyükannemin kanatları altında olacağım anlamına geliyordu. Onun yanında yaşıyorsanız mahremiyet diye bir şey kalmıyordu. Burnunu sokmak onun göbek adı olmalıydı.

Onun neşeli, estetik sesi çekiç vuruşlarımla gürültüsünü bastırmayı başarıyordu. “Çivi tabancası diye harika bir icadın varlığını duymuştum, Titou.”

Derin bir iç geçirip çekicimi yere bıraktığımda onu, merdivenin başında elleriyle geniş kalçalarını tutmuş, ince kırmızı dudaklarında sevgi dolu ama hafif sitemkâr bir gülümsemeyle buldum.

“Çekicimi seviyorum.”

Cam yeşili renkteki gözleri parıldadı. “Bir adam kullandığı herhangi bir alete dünyanın geri kalanına kendini kapatacak kadar bağlanmamalıdır.”

Lanet olası hayatım artık böyleydi, değil mi? Büyükanemnin edepsiz cinsel espirilerine karşı elimden gelen tek şey dişlerimi sıkmaıktı.

“Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Mamie*?”

Benden karşılık alamadığında iç çekişiyile omuzları çöktü. Üzerinde yine ipek kaftanlarından biri vardı ve sıkıntıyla ellerini yukarı kaldırdığında, turuncu-mavi tonlarında titreyen bir perdenin üzerinde sıkışmış minik bir kafa gibi görünüyordu.

Gülümsememi bastırdım; aksi hâlde neden gülümsediğimi anlayacak ve günün geri kalanında huysuzlanacaktı.

“Cynthia Maron’u hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum diyemem.”

“Kendisi benim kıymetli bir dostum. Onunla beş yaşındayken tanışmıştın.”

Her tanıştığı kişiyi kusursuz bir şekilde hatırlamak sosyal bir kelebek olan Mamie’nin tipik özelliklerindendi. Böyle bir yeteneğin herkeste bulunmadığını herhalde söylemememe gerek yoktu. “Pekâlâ.”

Konuyu nereye bağlayacağını henüz anlamamıştım ama eninde sonunda asıl meseleye varacağını biliyordum.

“Cynthia’nın bir torunu var. İsmi Emma.” Mamie nefesinin altından mırıldandı. “Zavallı kız son zamanlarda çok stresli ve biraz rahatlamaya ihtiyacı var.”

“Buraya geliyor, değil mi?” Burası benim evim sayılmazdı, bu sebeple Mamie kimi isterse onu davet etmekte elbette serbestti. Kahretsin, her şeyden uzaklaşmak için buraya gelmiştim. Misafirler de buna dâhildi.

*Fransızca, “Büyükanne,” anlamına gelmektedir. -ç.n.

“Tabii ki,” diye homurdandı Mamie. “Yoksa neden söyleyeyim ki?”

Sızlanmak bana yakışmazdı.

Rosemont kendisine ihtiyacı olanlar için daima bir liman olmuştu. Birçok konukevinin bulunduğu İspanyol döneminden kalma devasa konak, Montecito’da Santa Ynez Dağları’nın yamacında konumlanmıştı. Altın Kaliforniya güneşiyle aydınlanan, buram buram gül ve taze limon kokan geniş arazisi, Pasifik Okyanusu’na bakıyordu. Rosemont’ta yaşamak zarafet ve güzellikle çevrili olmak demekti. Burası benim için her zaman bir sığınak, şifa bulduğum bir yer olmuştu. Yıllar boyunca Mamie tarafından davet edilen birçok misafir aynı şifayı bulma fırsatı yakalamıştı.

“Sadece bir soruydu,” diye mırıldandım, kendimi aniden buraya ilk geldiğimde olduğum on dört yaşındaki öfkeli çocuk gibi hissederken.

Mamie sinirli bir tavırla bana bir kez daha baktıktan sonra elinin tersiyle huysuzluğumu görmezden geldi. “Bugün geliyor. Saat dört gibi birlikte kahve içip kek yeriz diye düşünmüştüm.”

Anında bunun nereye varacağını anlamıştım. Yine de anlamamazlıktan geldim. Bunun bir nedeni içimdeki korkuydu, diğer nedeni de büyükannemi kızdırmaktı. Oynadığımız oyunlardan biriydi. Artık oynayabildiğim tek oyunun bu olduğunun farkına vardığımda, ruh hâlim soğuk ve karanlık bir kuyuya düşen bir taş kadar hızlı dibe vurmuştu.

“Pekâlâ.” Merdivenden aşağı doğru inmeye başladım. “Siz otururken çalışmayı bırakmamı ister misin?”

Boğuk bir Fransızca küfür silsilesinin ardından karnıma yediğim sert bir çimdik yüzünden neredeyse inleyecektim.

Mamie’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Bugünlerde beni sınıyorsun, Titou.”

Öyle olduğunun farkındaydım. Pişmanlık boğazımda düğümlendi. Etrafında olmak için fazla lanet bir adamdım. Mamie artık bana tahammül edebilen tek kişiydi, bunun farkındaydım. Çoğunlukla sesim kısılana kadar bağırmmamak ve öfkelenmemek için elimden geleni yapıyordum.

Çok zorunlu olmadıkça konuşmmamak en iyi ve en güvenli çözüm gibi görünüyordu.

Büyükannemden özür bile dileyemiyordum. Bu göğsümün ortasında koca bir tümör gibi sıkışıp kalmıştı.

Tekrar iç çekti. Tıpkı benim gözlerimin tonunda olan soğuk yeşil gözleriyle bana baktı. Genellikle insanlar bu gözlerle bakmanın bir aynaya bakmak gibi olduğunu söylüyorlardı; evet ona bakmak tıpkı aynaya bakmak gibiydi. Tek bir bakışla insanı paramparça edebilirdi. Aslında yanlış bir ifade değildi çünkü tam şu anda derim yüzülüyor gibi hissediyordum.

Soğuk parmakları kısa bir an için yanağımı okşadığında irkilme isteğimle savaştım. İnsanların bana dokunmasından hoşlanmıyordum. Hem de hiç.

Parmakları tekrar aşağı kayd ve yüzündeki ifade değışti. “Evet. Bize katılmanı umuyorum.”

“Hayır.”

Kaşları kusursuzca yukarı kalktı. “Hayır mı?”

Kendimi iki yaşında gibi hissediyordum. Aynı zamanda çok da huysuzdum. Elimi yüzümde gezdirerek şansımı tekrar denedim. “Misafirine yanlışlıkla hakaret etmekten ya da seni utandıracak bir şekilde her şeyi berbat etmekten başka bir işe yaramam.”

Yalan sayılmazdı. Çekicilik kabiliyetimi tamamen yitirmiştim, çekicilik içimden akıp gitmiş ve bir daha asla geri dönmemişti. Kimi günler, kendi bedenime bile nasıl bu kadar çabuk yabancı hâle geldiğime şaşırıyordum.

Mamie kurnazca, “Misafirimizin senin gibilerle başa çıkabileceğine eminim,” dedi.

Sorma. Sakın tuzağa düşme.

“Neden öyle dedin?”

Elbette tuzağına düşmüştüm. Kahretsin.

Kendini beğenmiş, galip gelmiş bir gülümsemeyle bakıyordu. “O Emma Maron. Onu tanıyorsun, değil mi?”

Emma Maron. Bu isim fazlasıyla karışık beynimin içinde dans etti. Bu ismi hatırlıyordum. Ama nereden? İsmi düşünüşümde, zihnimde çivit mavisî rengindeki iri gözler ve somurtkan bir ağız canlandı. Oval yüzü elektrik mavisî saçlarla çevriliydi.

Nihayet tanıdık bir darbe gibi yüzüme çarptı. Prenses Anya. Emma Maron, Karanlık Kale’nin başrol oyuncularından biriydi. Sevgilisi savaşçı kral Arasmus’un yanında ordulara liderlik eden, narin güzellikte fakat son derece acımasız meşhur Prenses Anya’ydı. Tamam, kabul ediyorum hayranıydım. Hayır, onun değil dizinin hayranıydım. Dizide en az dört ana hikâye vardı. Öyle bile olsa, ismi hatırlamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum. Bugünlerde beynim çalışmıyordu.

“Buraya bir aktris mi davet ettin?”

“Ünlü insanların yaralarını samimi ortamlarda tedavi etmeyi tercih ettiklerini duymuştum,” diye tersledi Mamie.

Mamie’ye odaklan.

“Neden yaralarını tedavi etmek istesin ki?” Kendimi sormaya mecbur hissetmişim. “En popüler televizyon dizisinin yıldızı o.”

“Artık değil, zavallı kız. Görünüşe göre, kafası koparılmış. Kötü kalpli bir büyücü sezon sonunda kafasını baltayla koparıyormuş.”

“Kahretsin.” Açıkçası çok şaşırmıştım. Anya inanılmaz derecede popülerdi. Sezon finali henüz yayınlanmamış olsa da bu konuda büyük bir yaygara kopacağını tahmin edebiliyordum.

“Ağzını bozma, Titou.”

“Özür dilerim, Mamie.” Sinirlendiğinde benden daha pis konuşan bir kadındı ama yine de benim büyükannemdi.

“Hımm.” Bir an gözlerini benden ayırmadı. “Söyleyebileceğimden fazla şey söyledim. Bu bilgi kesinlikle çok gizli. Eğer duyulursa başı belaya girebilir.”

“Kime söyleyebilirim ki?” Şu anda insanlardan uzak, sosyal hayatımı çevreleyen araziye işaret ettim.

“Evet, doğru. Buranın onun için neden mükemmel bir yer olduğunu anlayabilirsin. Burası tam bir özel yaşam alanı.”

“Eğer özel alana ihtiyacı varsa, o hâlde karşısına çıkmam için daha da fazla neden var demektir.”

Başta çıkabileceğim son şey sarışın güzel aktrislerle ilişim kurmaktı.

“Saçmalık.” Elini salladı.

“Mamie,” diye söze girdim, artık yorulmuştum. Tüm zaman boyunca, çok yorulmuştum. “Cevabım hayır. Sosyalleşmeye niyetim yok. Siz otururken ben etrafta dolanmayacağım ve gürültü yapmayacağım, tamam mı?”

Birbirimize baktık. Bir arının kulağımın dibinde vızıldadığını hissetsem de irkilmedim. Mamie yüz ifademden ne anladıysa, başını hafifçe sallayarak beni rahatlatmıştı. “Pekâlâ. Anlaşılan yalnız ev sahipliği yapmalıyım. Yine de genç bir kadını ağırlamak için ne söylenir, bilmiyorum.”

Büyükannem tanıdığım en renkli ve hayat dolu insandı. Mesleğimi düşünürsek bu da her şeyi daha anlamlı hâle getiriyordu. Kalbime acı saplanmıştı. Artık eski mesleğimdi.

Eğildim ve Mamie'nin yanağına bir öpücük kondurdum. "Eminim bir şeyler bulacaksınız."

Bir şeyleri vurguladığını gösteren uzun bir sesle mırıldandıktan sonra bana yalvaran bakışlarından birini attı. "Kahveye eşlik edecek ikramlara ihtiyacımız olacak."

Mamie en iyi manipülasyon uzmanlarından biriydi ama aynı zamanda bu konuda son derece şeffaftı. Dudaklarım kıvrıldı. "Ben hallederim."

Merdiven basamağına adımımı attığımda son atağını yaptı.

"Ah, Emma'yı da havaalanından alman gerekiyor."

İşte olmuştu. İşgüzar büyük annemin çöpçatanlık yaptığına dair tüm şüphelerim ortadan kalkmıştı. Artık ne yapmayı amaçladığını ikimiz de çok iyi biliyorduk. İkimiz arasında tek fark Mamie'nin gerçekten de başarılı olma şansının yüksek olduğunu düşünmesiydi. Oysa ne kadar da yanılıyordu. Dünyadaki en mükemmel kadını bile bulsa bunun bir önemi olmazdı. Artık olmazdı.

"Mamie..."

"Uçağı saat onda inecek-"

"Hayır."

"Anlayacağın bir an önce yola çıkman gerekiyor."

"Mamie-"

Gözlerinde yemyeşil bir ateş parıldadı. "Sabrımı zorlama, Lucian. Emma'ya onu birinin alacağına dair söz verdim bile. Sen gidiyorsun."

Büyükannem bu şekilde konuştuğu zaman onu dinlemek zorundaydınız. İstisna yoktu.

"Pekâlâ, Mamie. Gidiyorum."

Gözlerindeki memnuniyet ışıltısını gözümünden kaçırmadım. "Güzel. Oxnard'da."

“Oxnard,” derken neredeyse bağıracaktım. “Neden Santa Barbara’ya uçmadı ki?”

Galya usulü omuz silkmelerinden birini yaptı. “Bir çeşit sendika grevi yüzünden havayolu şirketi uçuşları başka yöne çevirmiş.”

“Harika.” Oxnard, trafik olmadığına bile bir saat uzaklıktaydı.

Trafiğin olmadığı tek bir an bile yoktu.

“Sen bir kahramansın, mon ange’.”

Evet. Doğru. Bir kahramandım.

Tek kelime bile etmeden malzemelerimi topladım. Kazandığını sanmasına müsaade ettim. Prenses Emma’yı havalimanından alacaktım. Elimden geldiğince kibar davranacak ve sonra da ondan mümkün olduğu kadar uzak duracaktım. Büyükanнем de hayal kırıklığı ile yaşayacaktı.

Emma

Bagaj teslim alanındaki adamı hemen fark etmiştim. Çünkü çok yakışıklı ve havalıydı. Yakışıklı olmanın türleri vardı. O hayranlık uyandıran, kusursuz, fotoğrafını çekip duvarınıza asabileceğiniz türden yakışıklıydı.

Ayrıca onda sert, cinsel enerji saçan, dizlerinizi ve içinizi titreten, etkileyici yakışıklılık da vardı. Bu adam çok havalı görünüyordu.

Gösterişli geniş omuzları ile kendinden emin adımlarla bana doğru geliyordu. Onu fark etmemiş gibi davranmakta çok geç kaldığımdan yaklaşmasını izlemeye devam ettim. Nasıl fark etmezdim ki? En az 1.93 boyunda, geniş omuzlu, *Fransızca “Meleğim” demektir. –e.n.

sıkı yapılı, düz karınlı ve belirgin kalçaları vardı. Buğday teniyle zıtlık oluşturan koyu renk saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu.

Gözlerinin rengini ayırt edemeyeceğim kadar uzaktaydı ama solgundu ve sert kara kaşlarının altından bana bakıyordu.

Aman Tanrım.

İçimden öylesine güçlü bir çekim dalgası geçti ki, neredeyse kendimi dizginleyebilmek içim elimi göğsüme bastıracaktım. Fakat tam zamanında fark edip kendimi toparlayarak silkindim. Karşımdaki adam ne kadar ateşli ve çekici görünürse görünsün, şu sıralar hayatıma yaklaşan herkese karşı temkinli davranmam gerekiyordu. Tiyatro eğitimi almaya karar aldığım andan itibaren ünlü olmanın peşindeydim, istediğim rolleri kapabilmek için şöhretin korumasına ve gücüne gereksinim duyuyordum. Şimdi tam da bunu elde etmişken, kendimi kısıtlamak zorunda kalırken bulmuştum. Artık magazinle ya da özel hayatı idrak edemeyen bir hayranla tatsız bir karşılaşma riski olmadan tek başıma dışarı çıkamazdım. Bu ilk kez yaşandığında ödüm kopmuştu. Şimdiyse sadece daha temkinliydim.

Bir an için, Karanlık Kale büyük ilgi görmeye başladığından beri beraber seyahat ettiğim bir koruma ekibinin olmamasından dolayı pişmanlık duydum ama artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. Tek başımaydım ve o adam kesinlikle bana doğru geliyordu.

Belki de yol tarifi falan soracaktı. Bu durumda pek şansı yoktu. Diğer binlerce yolcu gibi ben de burada olmaması gereken biriydim. İzlanda'dan San Francisco'ya giden uçağımın Santa Barbara'ya inmesi gerekirken Oxnard'a yönlendirilmiştik ve burası adeta bir hayvanat bahçesine dönüşmüştü.

Varış noktasındaki değişiklik nedeniyle şoförüm biraz gecikse de beni almak için geleceği bildirilmişti. Bu yüzden sandalyelerden birine yerleşerek gözlerimi üzerinde Maria yazan bir tabela taşıyan üniformalı birini aramaya başladım. Maria seyahatlerimde kullandığım takma adımdı. Pek yaratıcı olmasa da işimi görüyordu.

White Jackie O gözlüklerimin arkasından Bay Yakışıklı'nın yaklaşmasını izledim.

Yüzünde göz boyamaya çalışan ne hoş bir tebessüm ne de sevimli bir ifade vardı. Doğrusu biraz sinirli görünüyordu, o sert kaşları çatılmış, kaskatı çenesi gerilmişti. Yine de lanet olsun, bu sert bakışlar ateşli görüntüsünün üzerimdeki etkisini hafifletmiyordu. Hem de hiç.

Aksine, dikkatimi çekebilecek kadar yakın dururken, âşık bir ergen gibi dudak bükme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Saçları tam olarak siyah sayılmayan koyu, parlak bir kahverenginin tonuydu. Yüz hatları sanki eski bir heykeltıraş ustasının hayran kalacağı şekilde yontulmuş gibiydi. Burun kemerinin ortasında sanki daha önce kırıldığını gösteren bir şişlik vardı. Yüzünde, cömert bir şekilde sıkmayı bıraktığı dudakları dışında en ufak bir yumuşaklık belirtisi yoktu.

Ancak asıl etkileyici olan gözleriydi. Kahretsin, gözlerine resmen bakakalmıştım. Elimde değildi; gözleri inanılmazdı. Çatık kaşlarının altında kalan, uzun kalın kirpiklerinin çerçevelediği gözleri ürkütücü bir buz yeşiliydi.

Dış görünüm konusunda geç olgunlaşmış biriydim. Lisede, kocaman gözlerim ve keskin, ince yüzümden dolayı erkekler bana fare ya da tavşan derlerdi. Onlardan nefret ediyordum ve bu yüzden uzun süre erkeklerden uzak durmuştum. Fakat zaman ve aktör olmak her şeyi değiştirmişti.

Mesleğimden dolayı daima yakışıklı ya da çekici erkek-

lerle yan yanaydım. Yakışıklılık benim için artık sıradan bir şeydi, öyle bile olsa ilk başlarda erkeklerin yanında çekingen bir şekilde aval aval bakıyordum. Yine de tek bir bakışla dizlerimin bağının çözüldüğü hiç olmamıştı. Hiçbiri beni bu adamın çatık kaşlarıyla yaptığı gibi anlamsızca sarsmamıştı.

Bir anda nefes nefese kalışımın cazibeden mi yoksa sinirlerimin bozulmasından mı kaynaklandığından emin olamıyordum. Sonuçta her gün inanılmaz yakışıklılıktaki çekici bir adam karşınıza çıkmıyor ve size dünyanın başka bir yerinde olmayı tercih ediyormuş gibi bakmıyordu. Doğrusu onun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aniden omuzumun üzerinden bakmak ve ünlülerle seks programı çekmek için çekim yapan bir kamera ekibi olmadığından emin olmak istedim. Onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı, sanırım onu daha önce görmüş olmalıydım. Ancak bunun doğru olmadığına emindim çünkü böylesine yakışıklı bir adamı mutlaka hatırlardım. Hatta zihinsel ajandama not eder ve altını iki kez çizerdim.

Sonrasında durum adam konuşmayı seçtiği an çok daha kötüleşti. Öyle seksi bir sesi vardı ki, o sesi boğazımda, bacaklarımda hissettim.

“Sen Emma Maron’sun.”

Bunun ne anlama geldiğini fark etmeden önce tok sesinin içime işlemesine izin vererek aldığım zevki iliklerime kadar hissettim. Kim olduğumu biliyor gibiydi.

Bir hayrandı.

Hayal kırıklığıyla sarsıldım. Hayranlarım kesinlikle potansiyel flört grubunun dışındaydı. Bu çok saçma olurdu üstelik neden tam şu an biriyle çıkmayı aklımdan geçiriyordum ki? Birisiyle tanışmak için burada değildim. Buraya rahatlamak, kitap okumak, muhtemelen bütün gün uyumak ve

yaralarımı sarmak için gelmiştim. ve bu herif bana sadece bir soru sormuştu.

Cevaplamamı beklediği bir soru. Çözülmesi gereken talihsiz bir sorunmuşum gibi bakışlarını kısarak bana baktığına göre, pek de sabırlı olmadığı açıktı. Bu hiç mantıklı değildi ki sonuçta o ilk bana doğru gelmişti.

Uzun ve kalın bacak kasları yıpranmış kot pantolonunun altında hafifçe esniyordu. İçimdeki ateşi bastırmak için uğraşarak dikkatimi topladım. Belki de adam utanmıştı. Öyle olmalıydı.

Ona herkese yaptığım gibi gülümsedim. Kibar. Dostça, ama aşırı dostça değil. “Evet, ben Emma.”

Başını formaliteden salladı ve telefonunu çıkardı. “Ben-”

Ah, lanet olsun. Fotoğraf istiyordu. Bu sürekli yaşadığım bir durumdu, normal şartlarda memnuniyetle kabul ederdim. Tabii on üç saatlik bir uçuştan yeni inmiştim ve yorgunluktan bitap düşmüştüm. Hatta saç diplerim bile acıyordu. Dahası, bu diğer insanların dikkatini çekerek. Böyle bir ilginin şu anda tek başıma üstesinden gelemezdim. Daha önce böyle bir şeyi tecrübe etmiştim ve yeniden başıma gelmesinden çok korkuyordum.

“Korkarım ki etkinlikler dışında fotoğraf çektiremiyorum,” diye araya girdim, bu isteği işleri sarpa sarmadan önce. “Ama eğer kaleminiz varsa seve seve imza verebilirim.”

Söylediklerim onu şaşkına çevirdi, elleri hâlâ kot pantolonunun cebindeki telefonu çıkarmaya uğraşıyordu. Ardından gözlerini kırptırdı, düzgün biçimli dudaklarının kenarında şaşkın bir gülümsemenin gölgesi dolaşıyordu. “İmza istediğimi mi sandın?”

Tenimde keskin korku dikenleri patladı. “Ben... ah...” *Kahretsin.* “İstemiyor musun?”

“Hayır.” Telefonunu çıkardı ve açtı. “Seni almaya geldim. Amalie Osmond için.” Kendini beğenmiş küçük tebesümünü gizlemeye zahmet bile etmeden telefonu bana uzattı. “Sadece sana onay mailini göstermek istemiştım.”

Tanrım, lütfen yerin beni yutup götürmesine izin ver.
“Ben... Ben çok özür dilerim. Sanmışım ki...”

“Ben de öyle tahmin etmişim.”

Buz yeşili gözlerindeki parıltıyı görünce eğlendiğini fark etmişim; yüzünün geri kalanı sert bir ifadeyle duruyordu. Bu da beni büsbütün sinirlendirdi.

“Sadece... bugünlerde insanlar bana yaklaştığında amaçları genellikle bir imza ya da fotoğraf çektirmek oluyor.”

“Anlıyorum.” Dudaklarının kenarları kıpırdadı. Sadece bir kez. “Olur böyle şeyler.”

Rahatlıkla söyleyebilirdim ki bu tür bir senaryo daha önce hiç yaşanmamıştı. Yıllardır ilk kez, kendimi çekingen, utangaç bir çocuk gibi hissetmeme neden olmuştu. Üstelik ben bunu aşabilmek için çok uğraşmışım. Önümde bir seçenek vardı. Ya utancıma yenik düşüp geri çekilecektim ya da küstahça davranan bir rol oynayacaktım. Kendimi tuttum ve neşeli bir gülümsemeyle geçiştirmeye çalıştım. “Hiçbir fikrin yok.”

Garip görünüyordu, sanki yorum yapmaktan kaçınmaya çalışıyormuş gibiydi. Aramızda yaşanan tuhaf bir duraksamanın ardından içimden bir düşünce geçti ve daha dik bir şekilde doğruldum. “Bekle. Henüz ismi söylemedin.”

Eminim daha önce birçok kez işini halletmek için kullandığı sert bir tavırla kaşlarını kaldırdı. Bugün değil, Bay Yakışıklı. Ona aynı şekilde karşılık verdim.

Kaşlarını biraz düşürerek dudakları aralandı. “Yani sen Emma Maron değil misin?”

Harika.

Bakışlarımı sertleştirdim. “Şoförlerimin beni alırken hitap edecekleri özel bir isim kullanıyorum.”

Belli ki kendisine şoförüm dememden pek hoşlanmamıştı. Başka nasıl açıklayabilirdim ki? Teknik olarak o benim şoförümdü. Belki de değildi. “Bu basit bir güvenlik prosedürü.”

Gözlerindeki sert bakış biraz yumuşadı. “Haklısın. Güvenlik önemlidir.” Ensesini kaşırken bakışları yönünü değiştirdi, belli ki telaşlanmıştı. “Kahretsin. Hiç hatırlamıyorum... ah! Doğru ya.” Kış yeşili gözleri galip bir bakışla beni sabitledi. “Maria.”

Rahatlamıştım. Adamın potansiyel bir sapık ya da katil çıkmasını istemezdim. Gerçek şu ki, bunlardan herhangi biri için endişelenmek zorunda kalmak istemiyordum. Oyuncululuğu seviyordum ve bu noktaya kadar gelmiş olmayı da seviyordum ama bazı gerçek hayatta o kabuktan sıyrılarak kimsenin tanımadığı ya da fark etmediği eski ben olmak istiyordum.

Şimdi testimi başarıyla geçtiğine göre, kaşlarını sertçe çatarak dikkatini çanta kontrol cihazına çevirdi. “Çantan var mı?”

“Bunun nezaketen sorduğun bir soru olduğunu varsayıyorum.” Kaşlarını kaldırdığında yüzündeki donuk ifade hiç bozulmadı. “Tamam...” Nefes aldım. “Özür dilerim ama adınız nedir?”

Bay Kaba, adını söylemeyi unuttuğu için şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Adım... Lucian.”

“Bundan emin misiniz?” Tamam, kendime engel olamamıştım. O kadar ciddiydi ki, yüzündeki şaşkınlığı görmek içimde garip bir heyecan yaratmıştı.

Lucian’ın koyu renk kaşları çatıldı. “Kendi adımın ne olduğunu bilmediğimi mi ima ediyorsun?”

“Tereddüt ettin.”

Lucian kocaman ellerini sıkı kalçalarının üzerine koyarak homurdandı.

“Ve bilmiyorum... Pek Lucian ismini taşıyan birine benzemiyorsun.”

“Gerçekten Lucian’ım.”

Lucian’a takılmak eğlenceliydi. Çok kolay yutuyordu.

“Lucian’lar beyaz keten ve mokâsen ayakkabı giyer. Size antika bir şifonyer satmaya çalışmadan önce nane likörü ikram eden tiplerdir.”

“Kulağa çok komik geliyor. Söylesene, adımın ne olmasını istersin?”

“Sen daha çok Brick’sin. Dünyadan saklanan ve acısını içerek dindiren, omzunda kocaman bir yarası olan asık suratlı eski yıldız atlet.”

Tekrar gözlerini kırptırdı, başı sanki doğrudan bir darbe indirmişim gibi hafifçe sarsıldı.

Donuk bakışlarıyla bütünleşen o güzel, sıcak ve yumuşak sesi aynı küstah tonda döküldü. Muhtemelen bunu ben hayal etmişim. “Her ne kadar planladığın şu Kızgın Damdaki Kedi repliğini daha fazla dinlemek istesem de Maggie, valizler geliyor.”

Yanaklarımı alevler sardı. Tanrım, beni yakalamıştı. Gergin hissettiğimde, dünyayı bir oyun ya da film olarak canlandırma eğiliminde olurdum. Kızgın Damdaki Kedi’nin film versiyonunu izlemeyeli hayli zaman olmuştu. Lucian’da somurtkan ama bir o kadar da ateşli Paul Newman etkisi varken dikkati dağıldığı için bir kız suçlanabilir miydi?

“Doğru.” Derin bir iç çektikten sonra valizlere doğru yöneldim, Lucian da benimle birlikte yürümeye başladığında istikrarlı yürüyüşü benim hızlı yürüyüşüme kolayca ayak uydurmuştu. Belli ki onu sollayamayacaktım, bu yüz-

den ıslak zeminde tıkırdayan topuklularımın yavaşlamasına izin verdim.

“Hangileri senin?”

“Ah, ben alabilirim...” Kendinden emin bakışları kelimelerimi yutkunarak sonlandırmama neden oldu. “Kırmızı askılı fendi marka olanı.”

Lucian tek kelime etmeden bir Lucian’a ait olamayacak kadar iri sert kaşlarıyla döndü ve valizlerimi taşıma bandından indirmeye başladı. Sonuncusunu da yere indirdiğinde aynı bakışlarla yeniden göz göze geldim.

“Bütün valizlerin bu kadar mı?” dedi, sanki tüm dolabımı buraya getirmişim gibi.

Oysa yalnızca dört tane vardı.

“Hafızamı kaybetmediysem evet, hepsi bu kadar.”

“Hımm.”

Homurtular ve bir hımm. Ne hoş.

“Hazırlıklı olmayı severim.” Demek mecburiyetinde hissetmiştim.

Sinsi, kaçamak bir bakış attı. “Elimde kalem yoktu.”

“Kalem mi?”

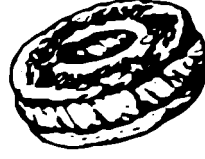
“Şu istediğim imza için.”

Ah.

“İmza istiyorsan Brick, elinde kalem olması gerekir.”

“Bunu aklımda tutacağım.”

Eğlenceli bir yolculuk olacaktı.

BÖLÜM İKİ

Lucian

Emma Maron'un gerçekte daha güzel, daha güçlü olacağını düşünmüştüm. Saçlarının rengi artık beyaz ve mavi arası tonlar yerine bal sarısı olsa da hemen onu tanımıştım. İlk karşılaştığımız an içimde sıcak bir his oluşmuştu. Bundan bir yıl öncesinde karşılaşmış olsaydık, onu yatağa atmak için ilk andan itibaren tüm cazibemi ortaya koyardım. Mamie beni onunla tanıştırdığı için çok memnun olurdum. Elbette o sıralarda nişanlı olmasaydım tüm bunları yapardım. Nişanlı olduğum gerçeğini bile unutmuş olmam oldukça rahatsız ediciydi.

Kadın ayaklı bir dikkat dağıtıcıydı. Son zamanlarda dikkat dağıtan şeylerle aramız pek iyi değildi. Özellikle de tatlı tatlı gülümseyen ve birinci sınıf bir keskin nişancının özgüvenine sahip olanlarla... Tanrı biliyordu ki sözleriyle hedefi tam doğru noktadan vuruş şekli kusursuzdu. Bütün bunların birleşmiş hâli seksilikten uzak olması gerekirken fazlasıyla seksiydi.

Kamyonetimin yolcu kapısını açıp binmesini beklerken tüm bedenimde bir kasılma hissettim. Kısa bir an duraksadı

ve o kocaman mavi gözleriyle bana baktı, elini tutmamı ve kamyonete binmesine fiziksel olarak yardım etmemi umuyormuş gibiydi. İçimdeki heyecan kelimenin tam anlamıyla bir gerginliğe dönüştü.

Ona dokunmak istemiyordum. Herhangi bir temas şu anda tehlikeli olabilirdi. Sanki acemi bir ergenmişim gibi, fiziksel temastan korkuyordum ve yine sanki, bu beni çok kötü etkileyebilirmiş de onun şen şakrak neşesi karşısında aptalca cevaplar verebilirmişim gibi hissediyordum.

Ardından bana nefes kesici bir gülümsemeyle karşılık vererek şaşırtıcı bir rahatlıkla arabaya bindi. Rahat bir nefes vererek kapıyı kapattım. Bu rahatlama çok kısa sürdü çünkü beraber geçireceğimiz bir saatlik bir yolculuk vardı. Dünyanın en sevilen vahşi prensesi ile bir saat boyunca yakın temas hâlinde olacaktım.

Aslına bakılırsa bir uğur böceğine bile zarar verecek kadar güçlü görünmüyordu. Elbette Karanlık Kale’de büyü gücüne sahipti ve zavallı, talihsiz ruhların yüzlerini eritebiliyordu. Kurgusal olsun ya da olmasın bu, insanın gözünü korkutuyordu.

Başımı eğerek kamyonete atlar atlamaz kokusu beni çarpmıştı. Lanet aracın içinde henüz beşinci saniyedeydim ve her yer onun kokusuyla sarmalanmıştı. Zengin ve tatlı, limonlu krema eşliğindeki poşe armut gibi enfesti. Hayır, kremayı ya da yalama içeren şeyleri düşünmemem gerekiyordu.

Vücudumun ona verdiği tepki cehennem kadar sinir bozucuydu. Son bir yıldır hiç kimseye cinsel bir ihtiyaç ya da çekim hissetmemiştim. Hatta endişelenmem gereken bir durum olmasına rağmen bu duyguyu özlememişim bile. Emma Maron fişi prize takmak gibi basit bir hareketle etkili bir şekilde sistemimi harekete geçirmişti. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Kamyoneti çalıştırırken, “Peki, ev ne kadar uzaklıkta?” diye sordu. Çok uzaktı. Hem de sonsuzluk kadar.

“Yaklaşık bir saat.”

Yüzündeki küçük endişe kırıntısı gözünden kaçmamıştı. Çabucak toparlayıp arkasına yaslandı. Havaalanından dışarı çıkana kadar sessizliğimizi koruduk. “Bu eğlenceli olacak.”

Alaycı ifadesi içimde alışılmadık bir gülümseme dürtüsü uyandırmıştı.

Yutkundum. “Ah, kesinlikle.”

“Daha önce kullandığın kelime neydi?” Dolgun dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir hoot, değil mi?”

“Bir hoot ve bir holler,” diye geveleyip gülmesine neden oldum. Tanrım, gülüşü. Yumuşak ve rahatlatıcı sayılabilecek tam bir yatak odası kahkahasıydı. Yerimde kıpırdanıp yola konsantre olmaya çalıştım.

Ancak ona doğru bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Hata yapmıştım.

Muhteşem görünüyordu. Duru ve yalın bir güzelliği vardı. Elmacık kemiklerinden çenesinin kusursuz kıvrımlarına kadar, heykeltıraşların mermere işlediği, eseri görenlerin de yüzyıllar boyunca bakıp hayran olacağı türden bir havası vardı.

Elbette güzel olacaktı sonuçta o bir oyuncuydu. Ekranlar karşısında hayranlık uyandırmak için yaratılmış gibiydi. Emma Maron, bilinen adıyla Prenses Anya, Karanlık Kalle’nin gelecekteki kraliçesi ve fatihiydi. Çocuklarla birlikte maç aralarında yolculuk yaparken diziyi seyrederdik. Anya favorimdi. Özellikle de... Göğüslerini gördüğümünden beri. Bu düşünce kaskıma isabet eden bir pak gibi beni vurduğunda kulaklarım çınlamaya başladı. Yer çekimine meydan okuyan ve emilmek için yalvaran tatlı pembe uçları ile ipeksi mükemmel memelerini görmüştüm. Ellerin ve dizlerinin

üzerinde, Arasmus onu arkadan becerirken dolgun göğüslerinin nasıl zıpladığını izlemiştim.

Kıpkırmızı oldum. Evet, ben. Onlarca kadının lise yıllarından beri her gece üzerine atladığı adam kızarmıştım. Sayamayacağım kadar çok kez seks yapmıştım ve onlarca nedenden ötürü artık hepsi neredeyse tarih olmuştu. Hiçbir şey beni utandırmaz ya da rahatsız etmezdi. Yine de sadece bu düşünceyle yanaklarım alev alev yanmaya başlamıştı. Yaklaşık bir yıldır cinsellikle alakalı her şeye ilgisiz kalmamın ardından, aletim varlığını hissettirmeye ve kotumu zorlamaya karar verdi. Tam da zamanında. Kahrolası bir kamyonun içinde, bir kadına üç metreden daha yakın bir mesafede dururken, nihayet ereksiyon olmayı başarabilmişim. Ne hoştu.

Kendimi lanet bir zampara gibi hissettim.

“En azından güzel bir araba yolculuğu yapıyoruz,” dedi. Sesi, beni pamuk şekeri kıvamındaki meme uçlarının ve ipeksi göğüslerin yarattığı ateşli düşüncelerden uzaklaştırdı.

Tek söyleyebildiğim, “Hımm,” oldu.

Fakat haklıydı. Bir süre kıyı boyunca seyahat edecektik ve burada yaşayan bazı insanlar artık Pasifik’i seyretmeyi bile bırakmıştı ama Emma Maron’un farklı tepki vereceğini tahmin edebiliyordum. Bu benim için de iyi olacaktı. O manzarayla ilgilenirken ben de ona odaklanmak yerine araba sürmekle ilgilenecektim. Doğrusu bu bile işimi kolaylaştırmıyordu. Anlaşılan sessiz kalmamdan bir anlam çıkarmamıştı.

“Alınma-”

“Bu da demektir ki beni gücendirmek üzeresin,” diye sözünü kestim.

“Sende pek şoför tipi yok gibi,” diye alaycı bir tonda devam etti.

“Ben de kendimi acılarını içerek dindirmeyi alışkanlık hâline getirmiş, asık suratlı eski bir sporcu zannediyordum.” Az önceki tespitini tekrar ona söylemiş olsam da midemde rahatsız edici bir şeyler kıpırdandı. Söyledikleriyle asıl gerçeklere çok yaklaşmıştı. Ben içki içmezdim. Peki, ya diğerleri?

Yüzündeki ifade dikkatimi dağıttı. “İyi kalpli Brick’in havaalanından birini almayı teklif edeceğini pek sanmıyorum. Özellikle de bir saat uzaklıktaysa.”

İşte beni yakalamıştı. Ellerim direksiyona biraz daha sıkı sarıldı. “Amalie benim büyükannem.”

“Ah.” O tek hecenin içinde bir dünya anlam saklıydı. Konuşmaya devam etmeden önce gözlerini pencereden dışarıya dikti. “Daha önce tanışmadık.”

“Yine de buraya ziyarete geldin, değil mi?”

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Haklısın, biraz garip.”

“Yargılamıyorum.”

Homurdanarak karşılık verse de içinde herhangi bir kin-darlık olduğunu düşünmüyordum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde göz göze geldik. Minik bir gülümsemeye birbirimize baktık, sanki ikimiz de saçmaladığımızı itiraf ediyor gibiydik. Omuz silkti.

“Zor bir süreçten geçiyordum ve büyük annemi aradım. Bana Rosemont adındaki harika bir mülkten ve sahibesi olan oldukça sempatik arkadaşından bahsetti.” Emma devam etmeden önce bana çekingen bir bakış attı. “Saklanmak ve yeniden kendimi bulabilmek için ideal bir yer olduğunu anlattı.”

Alaycı sözlerimi duymaya hazırlanır gibi omuzlarını indirdi. Bu kez duymayacaktı. Yabancı birinin alay etmesine karşı kendini zayıf hissetmesi içimde beklenmedik bir korumacılık hissi uyandırdı ve karşılığında ben de ona kendim-

den bir şeyler paylaşmaya karar verdim. “Ailem ben on dört yaşındayken bir araba kazasında öldü.”

Sempati dolu bakışlarını görmezden geldim. “Amalie benim için hem büyükanne hem de anne oldu. İkinci kocası Frank, Rosemont’u yeni satın almıştı. Böylece öğrencilik döneminde orada yaşamaya başladık. Burası gerçekten güzel bir yer.”

İyileşmek ve yas tutmak için.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp kendimi o kaybolmuş, öfkeli çocuk anılarımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Boşuna uğraşıyordum çünkü beni çoktan yakalamışlardı. “Buranın mucizevi bir yer olduğunu söyleyemem...” *Kesinlikle, o yüzden ilk fırsatta buraya kaçtın.* “Ama güzel ve özel bir yer. Ayrıca Amalie kesinlikle seninle yakından ilgilenecektir.”

Bu durum beni bir yandan mutlu hissettirirken bir yandan da rahatsızlık hissi hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Birinin Emma’ya eşlik etmesi gerekiyordu. Kaçamayacağım bir yerde, tam da burnumun dibinde olmak zorunda mıydı? Zaten bu kadınla birkaç dakika içinde, aylardır kimseyle konuşmadığım kadar çok konuşmuştum.

Tanrıya şükür ki Emma başını sallamakla yetinip düşünceli bir ifadeyle pencereden dışarıya, önümüzde uzanan sıradağlara baktı

“Mülkünü onarmasına yardım ediyorum.” Demek zorunda hissettim kendimi ama nedenini bilmiyordum. Bunu öğrenmesine gerek yoktu. Yine de çenemi kapatamıyordum. “Çoğunlukla misafirhaneleri. Yıllar geçtikçe tadilata ihtiyaç duyar hâle geldiler. Tabii senin kalacağın oda çoktan yenilendi.”

Kapa çeneni, Oz. Seni sersem.

“Bundan kuşku yok,” diye mırıldandı.

Ortama huzurlu bir sessizlik yayıldı. Sadece on saniye kadar.

“Öyleyse sen bir inşaat işçisi misin?”

Bir yanım bu sorusuna kahkaha atmak istiyordu. Diğer yanım ise hiçliğe doğru haykırmayı diliyordu. Evet, dönüştüğüm kişi buydu. Önceden hayranları olan, maçtan sonra imza alabilmek için kalabalıklar oluşturan bir adamdım. Hokey camiasının takımına bir Stanley Kupası zaferi daha kazandırmasını beklediği bir adamdım. Oysa şimdi büyükannesi için çalışan ve kim olduğu hakkında zerre bilgisi olmayan ünlü bir aktrise özel şoförlük hizmeti veren adamdan fazlası değildim.

Zaten onun büyük bir hokey hayranı olmasını da bekle-miyordum. Yine de beni tanındığına dair hiçbir ipucu yoktu. Bir enerji içeceği şirketi, saat şirketi, spor arabalar ve sağlıklı beslenme ürünleri için uluslararası reklamlarda yer almıştım. Yılın en azından bir döneminde Los Angeles'ta bulunmuş olmalıydı. Yüzümde kocaman gülümsemem ve üzerimde dar kırmızı baksırımla bir hokey sopası tuttuğum elli metrelik reklam panosu hem Sunset hem de Los Feliz'de boy gösteriyordu.

Tüm dünyadaki alışveriş merkezlerinde aynısı sergilenen o saçma reklam panosunu düşündüm. Erkeklerin Lucky Luc'un heybetli duruşuyla gösteriş yapması hakkında nasıl yorum yaptıklarını hatırladığımda tüylerim diken diken oldu.

Aslına bakılırsa belki de beni tanımıyor olması daha iyiydi. Belki de bu yüzden bana adımı sorduğunda Lucian demiştim. Ailem hariç kimse bana Lucian demezdi. Bana genellikle ya Oz ya da Luc derlerdi.

Meraklı küçük Emma yanımda, “Merhaba? Dünya'dan Lucian'a,” diye seslenerek ona cevap vermediğimi hatırlattı. İnşaat işçisi miydim?

“Öyle de denebilir.”

Radyoyu açtım. Doğrusu beni yakından tanımasını hiç istemiyordum. Bu, beraberinde sorular getirecek ve hayatta en çok sevdiğim şeyi artık yapamayacağımın kaçınılmaz gerçeğini yüzüme vuracaktı.

Midem sanki taş kesilmişti, acımasız bir sessizlik içinde arabayı sürmeye devam ettim. Emma ilk kez sohbeti sürdürmeye çalışmadı. Pasifik uçsuz bucaksız bir şekilde önümüzde uzanıyordu. Güneş ışığı suda yansıyarak altın renginde parıltılar saçıyor ve ışıldıyordu. Güneş gözlüklerime uzanıp Emma gözlerini açıp kapayana kadar taktım.

“Yılın neredeyse çoğunda Los Angeles’ta yaşıyorum,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Yine de Pasifik’i görmek hiçbir zaman sıkıcı olmuyor.”

Ben de eskiden aynı şeyi düşünürdüm. Kamyonet, yeşil ve kahverengi tonlardaki dağların antik dönemlerden dinazor ayaklarını andırdığı yol boyunca kıvrılarak ilerliyordu. Çocukken bir keresinde Mamie’ye böyle söylemiştim. Bu anı bile ensemdeki ve alnımdaki gerilimi azaltmaya yetmedi.

Nefesimi düzenli bir şekilde alıp vererek ona hızlıca, “Çok hoş,” deyip sürmeye devam ettim. Başımdaki ağrının şiddetlenmesine rağmen Emma Maron’un büyüleyici güzelliğini reddedemezdim. Kaliforniya sahil şeridi ilham verici ve hayranlık uyandırıcıydı. Okyanus sert kayalıklara çarpıp dalgalanırken, küçük altın kumsalların yarattığı girdaplarda çalkalanıyordu.

Tıpkı Emma gibi ben de Kaliforniya’ya, toprağın incinen ruhumu iyileştirmesine müsaade etmek için geri dönmüştüm. Amacım huzuru bulmak olsa da onu içimde hissedememişim. Huzur benden kaçmayı tercih etmişti. Başımın ağrısı giderek şiddetleniyor, gözlerime vuran acı içime işliyordu. Acının eşliğinde keskin ve yoğun bir şekilde mide

bulantısı başladı. Cehennem kadar canımı yakan lanet bir ağrıydı. Haftalardır migrenim tutmamıştı. Peki neden şimdi ortaya çıkmayı seçmişti ki?

Bunun başıma geleceğini tahmin ediyordum. Doktor bana ani stres altında baş ağrısı yaşayabileceğimi söylemişti. Sorun Emma'ydı. Çaba bile göstermeden beni asla ayrılmak istemediğim duygusuzluk kozamdan sökü� çıkarmıştı.

Teslim olmayı kabul etmeyerek camı indirdim. Emma yanımda usulca Fiona Apple'a eşlik ediyordu. Şarkı söylediğinin farkında olduğundan bile emin değildim ama aldırış etmedim. Sesi yumuşak ve hoş geliyordu. Dikkatimi dağıtmak için iyi bir fırsattı.

Güneş yükseldikçe gözlerimi kamaştırıyordu. Baş ağrım da bununla birlikte artıyordu. Tüm tenimi kaplayan ter tabakası okyanustan yansıyan ışıkla birleşince yol büyük, parlak bir bulanıklığa dönüştü.

Migrenim daha önce hiç araba kullanırken ortaya çıkmamıştı. Hissettiğim utanç duygusu içimdeki sağduyu ile savaşıyordu. Bu gurur yapıp ısrarla devam edilecek bir şey değildi. Durmam gerekiyordu. Ona araba kullanmaya uygun olmadığımı söylemeliydim. Emma'ya durumu anlatmaya hazırlanırken derin bir nefes aldım.

Ancak o benden önce konuştu. "Şu tepeye çıkmamızın bir mahsuru var mı? Çok güzel bir yer ve Instagram hesabım için bir fotoğraf çekmek istiyorum."

İtiraz edemezdim, başımı hafifçe sallayarak kafatasımı istila eden ağrının içinde beynimin çalkalanmasına neden oldum. Karşılığında kafamın içinde ışıklar patladı. Dişlerimi sıktım ve derin nefes almaya çalıştım.

Yaşamak zorunda olduğum bu durum beni çok sinirlendirmişti; yırtık adalelerle, patlamış dudaklarla, kırılmış bir

burunla kaymıştım. Bir sezonun dörtte biri boyunca kırık parmaklarımı bandajlayarak sopamı tutmuştum. Ancak bununla başa çıkamıyordum. Tek bir şey beni alaşağı etmişti.

Toprak ve çakıldan yolun kenarındaki düzlükten döndükten sonra, kamyoneti mümkün olduğunca çabuk park edip neredeyse tökezleyerek kendimi dışarı artım. Emma fark etmemişti, narin bacaklarının üzerinde zıplayarak kenara doğru koşmaya başladı.

Dalgaların kıyıda köpürdüğü yerde okyanus masmaviydi. Sahilden biraz aşağıda, sörfçüler tahtalarının üzerinde iyi bir dalga için hazır hâlde bekliyorlardı. Emma başını geriye eğerek havadaki okyanus kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Saçlarının altın tellerine dokunan güneş ışığı tenini mükemmel denebilecek bir renge bürümüştü. Bir an için zonklayan başımı unutmuştum. Hatta kahrolası nefesi nasıl alacağımı bile unutmuştum.

Büyüleyiciydi. Hava böylesine sert ve nemliyken üzerindeki beyaz elbisenin içinde üşümüş olmalıydı. Yine de bunu belli etmek yerine, sanki dünyayı kucaklarcasına kollarım iki yana açtı. Tam bu sırada güneş ışığı eteğinin beyaz kumaşını yarı saydam hâle getirirken, küçük tatlı vücudunun hatlarını bir silüet hâlinde ortaya çıkardı.

Böyle şeyleri fark etmemem gerekirdi, özellikle de onun yanındayken. Yine de kendime engel olamamıştım; Emma Maron'u görmezden gelmek imkânsızdı. Bunu sadece güzelliğiyle değil, adeta nefes almak bir hediyeymiş gibi keyifle yaşamasıyla da yapıyordu. Belki de gerçekten nefes almak bir hediyeydi ama şu anda hissettiğim bu değildi.

İçten içe küfürler sıralayarak okyanusa yöneldim ve onu takip ederek derin nefesler alıp migrenimin dinmesini dileddim. Fakat migrenim bana kocaman bir "Siktir git" dedikten sonra öyle büyük bir güçle yükseldi ki öğürerek yutkundum.

“Bu muhteşem, değil mi?” dedi Emma.

“Evet.”

Emma çektiğim acının arka planında, “Aylarca İzlanda’da çekimdeydim, muhteşem manzaraları vardı,” diye devam etti. “Bazıları gerçekten ürkütücü, ay manzarası gibi olsa da yine de Pasifik’e hayran kaldım. İçimden dizlerimin üzerine çöküp duyduğum minneti göstermek geliyor.”

Ben de dizlerimin üzerine çökmek istiyordum. Okyanus tanrılarına değil tabii. Belki acı tanrılarına. Bir an için karşılığında beni rahat bırakacaklarını bilseydim yapardım.

Yanıma gelene kadar yaklaştığını fark etmemiştim. Onu net bir şekilde duysam da çoğunlukla bir renk bulanıklığı ve hoş kokulu bir ten gibiydi.

“Lucian, sana bir şey sormak istiyorum...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanırmış gibi yarım bir kahkaha atarak durdu. “Bu biraz utanç verici...”

Bugünlerde utanma konusunda oldukça uzman sayılırım, tatlım.

Görüşüm, onun zayıfça gülümsemesini ve ellerini sıkmasını görecektik kadar netleşti. Şu anda ihtiyacım olan son şey beni hatırlamasıydı. Tanrım, lütfen.

“Sadece biraz midem bulanıyor. Uzun uçuşlardan hemen sonra arabaya binmek zorunda kaldığımda böyle oluyorum.”

Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Kendimi kötü hissettiğimi biliyor olmalıydı ve çözüm olarak da bunu bulmuştu. Bakışlarımı keskinleştirerek onu eleştirel bir gözle inceledim. Yüzü biraz solgundu, boğazında sanki doğru düzgün yutkunamıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Rahatsızlandın mı?” diye zekice bir cevap verdim.

Yüzü daha da solarken pürüzsüz teninde ince bir ter tabakası oluştu. “Bu aptalca...”

“Aptalca değil. Olur böyle şeyler.”

Güzel yüzünün çizgileri gerginleşti. “Kenara çekmenin yardımcı olabileceğini düşündüm ama...” Bakışlarını zorla benimkilere dikti. “Bir süre arabayı benim kullanmamın sakıncası var mı?”

İnce parmakları birbirine kenetlendi. Tanrım, biz bir çifttik.

Benim araba kullanacak durumda olmadığımı ve onun teklifini düşününce...

“Tamam,” diyebildim. “Tabii, eğer ihtiyacın olan buysa.”

Yüzündeki hoşnut ifade, göğsümün ortasına tuhaf duygular belirmesine neden oldu. “Çok teşekkür ederim.”

“Anahtarlar kontakta,” dedim başımı hafifçe sallayarak ve yolcu koltuğuna yöneldim.

“Harika. Bir saniye.” Manzaranın kenarında park etmiş başka bir pikaba doğru yürüdü. Yaşlı bir adam kamyonetin yanındaki eski bir çim sandalyede oturmuş, soğutucusunda su satıyordu.

Birkaç tane alıp kollarına yerleştirdi ve bana doğru yöneldi. Adımlarındaki coşkuyu hayalimde canlandırmış olabilirdim çünkü göz göze geldiğimizde sanki bir huzursuzluk dalgası onu kaplamıştı. Derin bir nefes alarak durumu savuşturdu ve buz gibi su şişelerini bana uzattı.

“Şimdi daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum. Susadıysan içebilirsin.”

Su iyi gelebilirdi. Hem de çok. Önce elimdeki su şişelerine, sonra da kamyonete yürüyen kadına baktım. Bunu benim için mi yapmıştı? Bilmiyordum. Bu da can sıkıcı ve sinir bozucuydu.

Afallamış bir hâlde şişelerden birini onun için, birini de kendim için açıp geri kalan şişeleri koltukların arasındaki büyük depolama bölmesine tıktırdım. Emma sürücü koltuğuna yerleşir yerleşmez hemen her şeyi kendine göre ayarlamaya koyuldu.

Bunu seksi bulmam tuhaf mıydı? Büyük ihtimalle. Ancak umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Koltuğumu belimdeki baskıyı biraz olsun azaltacak kadar yatırarak şişemi alıp doya doya içtim. Soğuk su boğazımdan aşağı süzülürken neredeyse ağlayacaktım.

“Nereye gideceğimizi biliyor musun?” diye sordum, hangi yöne gittiğimizi açıkça bildiği ve ne zaman durması gerektiğini söyleyebilecek olmama rağmen.

Cevap verirkenki ses tonu da bunu gösteriyordu ama basitçe, “Montecito’ya gidiyoruz, değil mi?” dedi.

“Doğru.”

Emma sakın bir şekilde yola koyuldu. Yola çıkar çıkmaz camları biraz açarak esintiyi içeriye kabul etti ve sonra da klimayı çalıştırdı. Kısa bir bakışla, “Bu mide bulantısına da iyi geliyor, biliyor musun?” diye açıkladı.

Evet, biliyordum.

Yüzümü buruşturup güneş gözlüklerimin koruması altında gözlerimi kapattım. Suyumu içtim ve kendimi temiz havanın verdiği rahatlığa bıraktım. Emma usulca bir melodi mırıldanırken bunun The Sound of Music’ten “Maria” olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

Nedense bu, bende gülme isteği uyandırdı. Ona ya da şarkıya değil, şarkının tam da ona göre olmasından dolayıydı. Gülmek yerine, o ustaca arabayı kullanmaya devam ederken daha fazla su içtim.

“Oldukça iyi bir sürücüsün,” derken buldum kendimi.

Dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu. “Benden şüphe mi etmiştin?”

“Öyle bir şey söylemedim. Araba kullanmayı teklif ettiğine göre en azından bu konuda yetkin olman gerektiğini düşünmüştüm.”

“Belki de kandırmış olabilirim,” diye karşılık verdi tatlı tatlı. “Kendimi beğenmiş ama tehlikeli derecede beceriksiz olabilirim.”

“Böyle birçok insanla karşılaştın, değil mi?” Gözlerinin kenarları kırıştı.

“Birkaç tane.”

“Hımm.”

Yanından hızla bir araba geçti. “Gerçek şu ki araba kullanmayı seviyorum. Özellikle de manzaralı yollarda. İzlanda’ya döndüğümüzde, boş günlerimizde spor arabalar kiralayıp kırsal kesimlerde peş peşe sürerdik.” Düşüncelere dalmış gibiydi, yüzünde melankolik bir ifade vardı.

“O şovu yaşayan kişi Prenses Anya’ydı.”

Şaşkınlığı gözle görülür bir şekilde ortaya çıkmıştı. Kahretsin.

Sonra geniş bir gülümsemeyle bana döndü. “Karanlık Kale’yi mi seyrediyorsun?” Çifte kahretsin.

“İyi bir dizi. Seyrettim.” Maçlar arasında yolda. “Ara sıra.”

Kendini beğenmişlik Emma Maron’a yakışıyordu. Gerçi Emma’nın tüm hâllerinin iyi görüldüğüne kanaat getirmeye başlamıştım.

“Demek Anya’yı beğeniyorsun, öyle mi?”

Anya’yı. Onu değil. Anya dizideki bir karakterden ibaret. Daha önce çıplak gördüğüm bir karakterdi. Çifte hatta üç kez... kahretsin.

Sertleşen aletimi saklamak için bacağımı biraz daha yukarı kaldırdım. Ancak onun çıplak göğüslerini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Lanet olsun. Ben kesinlikle sikik bir pisliktim.

“Kafası henüz bütünken onu daha çok seviyordum,” diye mırıldandım ve böylece Emma tatlı bir kahrkaha attı.

“Evet, ben de öyle.” Gülümseyerek söylemişti ama kısa süre sonra gülümsemesi kaybolduğunda gerginlik aniden beni vurdu. “Sanırım Amalie sana söylemiştir.”

“Gizlilik yemini ettim. Gidip söyleyeceğim biri yok zaten.”

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Ardından omuzları çöktü. “Eninde sonunda ortaya çıkacak. Muhteşem bir finalle.”

Final altı ay sonra yayınlanacaktı. “Sen biliyor muydun? Şeyi, ah...”

“Baltayı yiyeceğimi mi?” dedi kaşlarını hafifçe çatarak. Hafif bir tebessümle baktım.

Dizi sadece hayranlarından değil, oyuncularından bile hikâyeyi saklamakla ünlüydü.

“Hayır,” dedi ciddiyetle. “Okuma provasından önce bilmiyordum.”

Bu sesi biliyordum, şaşkınlıkla karışık acı, sanki, “Başıma gelen bu lanet fırtına gerçekten yaşandı mı?” diye merak ediyormuş hissiyle. Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

Onu habersizce öldürmüşlerdi. Hem de meslektaşlarının önünde. “Bu çok boktan, Em.”

Cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. “Kesinlikle öyle, Lucian.”

BÖLÜM ÜÇ

Emma

Aylarca İzlanda'da bulunduktan sonra Kaliforniya'da araba sürmek bambaşka bir dünyaya geçiş yapmak gibi hissettirmişti. Güneş, okyanus, dağlar. Çoğu sahil şeridi aynı özelliklere sahipti. Ancak yılın sadece belirli bir kısmında Kaliforniya'da yaşamış olsam da buradaki altın sarısı gün ışığının kalitesi, sonsuz araç trafiği, dalgalara kapılmadan önce suda âdeta bir köpük gibi yalpalanan sörfçüler bana evimdeymişim hissini veriyordu.

Gözlerimi suya çevirdim ve boğazımda bir düğüm hissetmeye başladım. Burada olmak bana Los Angeles'ın ve onunla birlikte korkularımın ve şüphelerimin de beni beklemeye devam ettiğini hatırlamama neden olmuştu. Yakın zamanda başka bir rol bulamazsam hapi yutmuş olacaktım. Sorun şuydu ki, yönetmenlere Anya'nın ölmüş olduğunu söyleyemiyorduk. Ta ki final yayınlanana kadar. Bu da beni her şey yolundaymış gibi davranmam gereken sıkıntılı bir sürece sürüklüyordu. Yoğun bir çekim programından sonra sözde ara veriyordum. Menajerim Dan ve Carrie'ye göre bütün hepsi planın bir parçasıydı. Hayatımın her zamanki gibi olduğunu düşünmelerini sağlayacaktım.

Elbette bu bir yalandı. Karanlık Kale'den çıkarılmam kırılğan dünyamda derin yarıklar açmıştı. Dan ve Carrie bana endişelenmememi, yeni rol tekliflerinin geleceğini söylediklerinde onlara güvenmek zorundaydım. Yalnız bazı rol arkadaşlarımin aksine, dizinin sezon dışı olduğu dönemde bana herhangi bir rol teklifi gelmemişti. Çoktan elimden gelen tek şeyin Prenses Anya olmak olduğunu düşünmeye ve bu ihtimalden dolayı kaygılanmaya başlamıştım.

Hollywood'da kariyer ölümleri Anya'nın kafasını kesen balta gibi ansızın ve çabucak gerçekleşebilirdi. Kimsenin beni istemediğine dair bir söylenti çıkarsa, kimse herhangi bir proje için bana rol teklif etme riskine girmezdi. Bunun kendini gerçekleştiren korkunç bir kehanet olmasından endişe ediyordum.

Direksiyon üzerindeki ellerim kaskatı kesilmiş, nemlenmişti. Dikkatimi tekrar araba kullanmaya ve yanımdaki koltuğa yığılmış adama çevirdim. Gözlüklerinin gözlerini gizlemesine rağmen geniş göğsünün sürekli inip kalkmasından uykuya daldığı anlaşıyordu. Göz ucuyla bir kez daha bakıp hafifçe gülümsedim. Uykusunda bile cömert ağzı sanki huzura teslim olmak istemiyormuş gibi sıkı bir şekilde aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Yüzümdeki gülümseme soldu. İnatçılığı bir yana, uykusunda tam olarak rahatlayamamasında kalp kırıcı bir şey vardı. Acı mı çekiyordu? Sorun bu muydu? Elimi uzatmak, çenesinin artık kirli sakallarla gölgelenmiş güçlü çizgisini düzeltmek istiyordum. Ancak o arkadaşım değildi ve sapık gibi görünebilirdim.

Dolayısıyla aracı sürmeye devam ettim. Kısa süre sonra, okyanus kenarından uzaklaşmaya başladık. Anayol sapaklarla, endüstriyel tesislerle ve alışveriş merkezleriyle dolma-

ya başladı. Montecito'ya gideceğimizi biliyordum ama tam olarak yerini bilmiyordum. Çıkışa yaklaştığımızda yoldan saparak bir restoranın olduğu yola girdim.

Lucian irkildi. Uykuya daldığını fark etmediği, irkilmesinden ve aniden doğrulmasından belliydi. Gülüşümü bastırmaya çalıştım, büyük ihtimalle bundan memnun olmayacaktı. Zavallı adam gereğinden fazla gururluydu. Daha önce migren ağrısı çektiğini hemen anlamıştım.

Belirtileri tanıyordum; gözlerini ışıktan korumaya çalışması, açık havaya ihtiyaç duyması ve solgun ten rengi. Acı çekiyordu ama bunu itiraf etmekte bir o kadar iyi değildi. Birden rahatsızlanmamdan şüphelendiğini fark etmiştim, usta bir gözlemci olsa da ben mükemmel bir oyuncuydum. Oyunculugum onu dinlendirecek ve bizi gideceğimiz yere sağ sâlim götürmemi sağlayacaksa sorun yoktu. Risk alacağını düşünmesem de zorlandığı açıktı ve belli ki araba süremeyeceğini itiraf etmek istemiyordu.

Sonuç olarak, mesele çözülmüştü.

Bununla birlikte, şaşkınlıkla park yerinde etrafına bakındı. “Sorun ne? Acıktın mı?”

Anında endişelenip beni merak etmesi gerçekten çok hoştu. Aracı park ettim. Bakımlı ve temiz, oldukça güzel bir araçtı. Amalie'nin malikânesini restore ettiği düşünülürse, onu görüntü olsun diye değil, işe yarasın diye kullandığını tahmin edebiliyordum.

“Bir sorun yok. Montecito'ya yaklaştığımıza göre, yolun geri kalanında bizi senin götürmen gerektiğini düşündüm.”

Aslında içimden geçeni söylüyordum. Büyük annesinin direksiyon başında ben varken bizi görmesini isteyeceğini sanmıyordum. Gerçek, aramızda yapışkan bir şekerleme gibi uzanıyor, birbirimizi içine çekiyor ve kenetleniyordu.

Bu durum sinirlerimi geriyordu çünkü gergin olduğumda çok fazla konuşurdum.

“Yani eğer kendini...” Siktir. “Ah, tabii, senin için sorun yoksa.”

Gözlerini dikmiş bana bakarken motor çalışmaya devam ediyordu, belli ki ağzımdan kaçanı işitmişti. Yüzünü buruşturdu ve koca eliyle yüzünü ovuştururken ifadesini gizledi.

Sessizliğin içinde sakalının çıkardığı ses duyuluyordu. “Ben sürerim.”

İkimiz de kıpırdamadık. Gözlerimizi birbirimizden ayırmadan bakmaya devam ettik ve sonra sanki sessiz bir uzlaşma imzalamışız gibi kapılarımızı açıp araçtan çıkmak için döndük. Ön tarafa doğru ilerlerken Lucian’la yarı yolda karşılaştığımda aniden durdum.

Bakışlarımla karşılaşabilmek için çenesini eğmek zorunda kalacak kadar uzundu. Tanrım, ama gerçekten de çok yakışıklı bir adamdı. Kış yeşili gözlerini öylesine yoğun bir şekilde bana dikmişti ki tenim beliren sıcaklıktan dolayı kızardı. Bakışları altında ne hareket edebiliyor ne de düşünebiliyordum.

“Seni gerçekten araba mı tutmuştun?”

Ateşli ses tonuyla beni doğruyu söylemeye mecbur bırakıyordu. Ona ve o lanet gözlere karşı savaşmak durumundaydım. Tatlı bir masumiyetle ona gözlerimi kırptım.

“Lucian, beni yalancılıkla mı suçluyorsun?”

“Evet.”

Pekâlâ.

Yüzündeki sert ifade kaybolmasa da buz gibi bakışlarında gerçeği öğrenmek istemesinden ziyade kızgın olduğunu gösteren bir şey parlıyordu. Bu belki de ikimiz arasındaki bir oyundu.

“Söyle bana, Brick. Migrenin olup olmadığını sorsam itiraf eder miydin?”

Sert dudakları seğirdi; gözlerindeki parıltı eğlenerek büyüdü. “Eninde sonunda.”

“Hımm.”

Koyu renk kaşları kalktı. “Hımm? Cevabın bu mu?”

Omuz silktim. “Neden olmasın? Sen de sık sık kullanıyorsun.”

Dudaklarının seğiren köşeleri neredeyse gülümsemeye dönüşecekti. Ancak tam zamanında kontrol altına aldı. “Sadece doğrulamak istedim.”

“Sanırım ikimiz de birbirimizi anladık.” Bu beni beklentiye sokmamalıydı. Ama öyle oldu. Başımı hafifçe sallayarak onu geçmek için hamle yaptım ama hemen beni durdurdu.

Dudaklarını kulağıma değdirmese de tenime değen sıcak bir darbe gibi hissetmiştim. Karanlık bir fısıltıyla sesi yükseldiğinde neredeyse ürperiyordum. “Erkeklik gururumu tehlikeden kurtardığın için teşekkür ederim, Emma.”

Cevap mahiyetindeki gülümsememi gizlemek istesem de başaramadım; karıncalanma yanaklarımdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar içimi ısıtan bir güneş ışığı gibi üzerime düştü. “Rica ederim, Lucian.”

Homurdanarak sürücü koltuğuna oturdu. Ah, bir adamın homurdanmasını nasıl çekici bulabilirdim ki?

Yola çıkarken hiç konuşmadık fakat radyoyu tekrar açtığında direksiyon başında rahatlamış görünüyordu. Vücudundan vanilya kokusu yayıldığına yemin edebilirdim. Kokulu bir mumun kek tadındaki hoşluğu değil, gerçek vanilyanın koyu çiçeksi notası gibiydi. Lucian gibi bir adamın bu kadar çok parfüm sıkacağını düşünmüyordum ama o kadar baştan çıkarıcıydı ki eğilip ona koklamak istedim.

Tüylerim diken diken oldu. Herif zaten yeterince ketumdu, üstüne bir de ben ona yaklaşırsam...

“Yaklaştık mı?” Dikkatimi dağıtmak için sordum.

“Evet.” Bana kaçamak bir bakış attı. “Uyuyakaldığım için özür dilerim.”

“Zaman zaman migrenim tutuyor. Uyumak bu durumda en iyi şey.”

“Hımm.”

“Her hımmılamanda beni gülümseteceksin, farkındasın değil mi?” Tam o anda gülümsemeye çok yaklaştı.

“O hâlde bu iyi bir şey değil mi?” Flört ettiğinin farkında mıydı? Peki ben farkında mıydım?

Ne olursa olsun bu pek mantıklı değildi. Sadece bir sū-religine burada bulunacaktım ve Büyükanne Cynthia’nın en iyi arkadaşının torunuyla yatmak ahmakça davranmanın ötesinde kalbimin kırılması anlamına gelebilirdi. Günübirlik ilişkilerle aram iyi değildi. Lucian’ın da uzun süre birlik-telikler yaşayacak bir tip olmadığım tahmin edebiliyordum. Büyük olasılıkla benden uzak durması ve benim de kendimi aptal gibi hissetmemle sonuçlanacaktı.

Düşüncelerin içinde kaybolurken, ana yoldan sapıp kırsal kesime doğru son derece dar bir yola girdiğimizi gözden çıkarmak üzereydim. Yolculuğun bu bölümünde arabayı kullanmadığıma sevinmişim. Lucian uyurken kaybolsak hiç iyi olmazdı. Ağaçların arasından pırıl pırıl mavi okyanusu görebiliyordum. Sokak aralarında kocaman çatıların gizlediği evler vardı. Yemyeşil ve güneşli bir cennette gibiydik.

Lucian aracı, etrafı mor salkım ve begonvillerle kaplı, geniş beyaz sıvalı duvarlarla bitişik bir kapının önüne yanaştırdı. Kapının üzerinde demir bir kemer vardı ve ortasında altın harflerle Rosemont yazıyordu.

Lucian sakince, "Rosemont'a hoş geldin," dedi.

Zeytin ağaçlarının olduğu bahçenin içinden geçerek malikâneye vardık. O kadar yavaş gidiyorduk ki camı indirip temiz havayı ciğerlerime doldurdum.

"Tanrım, burnuma mis gibi limon kokusu geliyor," dedim derin bir nefes alarak.

"Evet. Arazide pek çok farklı narenciye ağacı var."

"Limonlar bana huzuru anımsatıyor."

"Huzur," diye tekrarladı Lucian, afallamış gibiydi.

"Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum." Küçük bir kahkaha atarak omuz silktilim. "Limon kokusunu aldığım da kendimi huzurlu hissediyorum. Umut dolu."

Gülümsedi.

Yol garaj yoluna çıkıyordu. Malikâne zarafetle karşımızda duruyordu. Biraz İtalyan villası havasında, biraz çiftlik evi havasıdaydı. Bu ikisini tamamlayan şey ise Kaliforniya esintisiydi. Sarmaşık güller krem rengi sıvanın üzerinde uzanıyor ve ferforje korkulukların etrafını sarıyordu.

"Son derece büyüleyici," dedim şaşkınlıkla.

"Evet, öyle." Lucian'ın sesinde nihayet bir yumuşaklık hissetsem de dönüp bakmadı. Aracını park ettikten sonra telefonuna baktı. Okurken ağzı bir karış açık kalmıştı. "Mamie'nin ufak bir işi çıkmış ancak bir saat içinde dönmüş olur."

"Mamie mi?"

"Amalie. Ben ona Mamie diyorum. Büyükanneme böyle sesleniyorum."

"Bu çok tatlı."

"Beni kızdırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Kolayca kazanmamı sağlıyorsun. Biraz çabalamama izin ver."

Lucian'ın bakışları benimkilere buluşunca kısılırken bu nefesimin kesilmesine sebep oldu. Bir anda zihnim yapabilecekleriyle dolarken karnımda bir sıcaklık hissetmeye başladım. Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu, çünkü kış yeşili gözleri hiç de soğuk değildi. Gözlerini kırptığında, şehvetli alaycılığına dair her türlü ima kayboldu.

Konuşmadan araçtan indi ve eşyalarımı indirmeye başladı. Peşinden yardım için gitsem de reddetti. Doğrusu, dört büyük valizi hiçbir çaba göstermeden kaldırması oldukça etkileyiciydi.

“Sen Cyrano’da kalıyorsun,” dedi, palmiyeler, limon ağaçları ve sarmaşık begonvillerle dolu kıvrımlı bir bahçeye doğru ilerlerken.

“Cyrano de Bergerac’daki gibi mi?”

“Evet. Mamie misafirhanelere Fransız edebiyatındaki önemli isimlerin adlarını vermeyi seviyor. Dumas neredeyse bitmek üzere. Ardından Baudelaire’den devam edeceğim.”

“Cyrano en sevdiğim yazarlardan biridir.”

“Aslında verdiği şey sadece isim. Dekorla alakası yok.” Büyük bir evin minyatür hâli gibi duran bir bungalov evin girişinde durdu. “İçeride büyük burunlu adamların büstlerini görmeyi bekleme.”

“İşte şimdi hayal kırıklığına uğradım.”

“Bunun üstesinden geleceğine eminim.” diyerek bana içeri kadar eşlik etti. Kemerli kapılara, bembeyaz alçı duvarlara ve koyu renkli ahşap kirişlere vurulmuştum. Yüksek Fransız kapıları Kaliforniya’nın altın sarısı ışığını içeri dolduruyordu.

“Yatak odası şurada.” Oturma odasının yan tarafındaki bir kapıyı işaret etti. “Özel bir banyosu var. Orada havlu ve temiz nevresimler bulabilirsin. Mutfak tamamen eksiksiz.

Ve... istediğin başka bir şey var mı?" Lucian küçük bungalovu dikkatli bir şekilde incelerken ensesini kaşıyordu. "Ah, yemek masasının üzerinde Amalie ve merkez evin numaralarının olduğu bir dosya var."

"Çok nazıksın, Lucian. Teşekkür ederim."

Homurdandı. Tam da ondan beklenebileceği gibi. Kendimi gülümsemek için zorladım. Adam resmen hemen çekip gitmek için yanıp tutuşuyor gibiydi. Tanımadığı biriyle bir saatten uzun süre yalnız kalmanın ve migreni yüzünden yaşadığı eziyetin onu zorladığından emindim.

Çantamı sevimli İspanyol tarzı bir koltuğa koydum. "Jetlag beni çok etkiliyor. Sanırım biraz kestireceğim."

"Seni rahat bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın. Mamie cevap vermezse Sal sana yardımcı olur."

Sal'in kim olduğunu öğrenme gereği duymadım. Lucian sanki alev almış gibi evden uzaklaşmaya çalışıyordu. Ona gülümsemek istiyordum. "Sonra görüşürüz, Lucian."

Gözlerini kısarak baktı, uzun kirpikleri alnına dökülen kahverengi saçlarının uzun tellerine dolanıyordu. "İyi uykular, Emma."

Ardından da gitmişti. Kendimi tuhaf bir şekilde boşlukta hissettim.

Buzdolabında bulduğum bir bardak limonatayı içtikten sonra yatak odasına ilerledim ve arkadaşım Tate'i arayabilmek için koca yatağın üstüne uzandım.

"Sağ salım ulaştın mı?" diye sordu ben konuşmadan. Telefonda o kadar çok ağlamıştım ki benim için endişelenmiş ve daha korumacı davranmaya başlamıştı.

"Evet. Uçuş iyiydi. Burası oldukça etkileyici. Daha sonra biraz çevreyi dolaşacağım. Araba yolculuğu da ilginçti." Cümleleri söyler söylemez pişman oldum. Lucian konusun-

da konuşmak istemiyordum ama üzerimde bıraktığı etki, sanki ellerini vücudumun üzerinde gezdirmiş gibi yeniydi ve kontrol edemiyordum.

Korktuğum gibi, Tate'in sesi canlanmıştı. "Nasıl ilginç?"

İtiraf edebilir ya da yalan söyleyebilirdim ama çoktan onun hakkında koca ağzımı açmıştım bile. "Nereden başlamalıyım? Şoförümün selfie çektiirmek isteyen bir hayranım olduğunu sandım." Kahkahaları eşliğinde olanları hatırladıkça yüzümü ekşiterek kalanım anlattım. "O aslında Amalie'nin torunuymuş."

"Çok seksi, değil mi?"

"Öyle bir şey demedim."

"Öyle olduğunu anlamamın sebebi bu zaten."

Limonatadan bir yudum aldım. Şaşırtıcı derecede lezzetli ve tazeydi. "Tamam, öyle. Fakat tümüyle soğuk-"

"Onu suçlayamıyorum, Bayan Fotoğraf Çekilemeyiz."

"Beni göremiyorsun ama orta parmağımı kaldırıyorum."

"Şaka yapıyordum. Olur böyle şeyler. İnsan kendini korumak için böyle bir tavır içine girebiliyor ve herkese potansiyel bir tehdit gözüyle bakabiliyor." Tate de benim gibi bir oyuncuydu ve uzun süredir devam eden, oldukça popüler bir televizyon dizisinde rol alıyordu. Ses tonunda alaycı bir hava vardı. "Gerçi tatil boyunca yakın mesafede olacağım seksi bir erkekle hiç böyle bir olay yaşamamıştım."

"Tanrım. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Açıkçası bana kahkahalarla gülmekle havaalanından kaçmak arasında kararsız kalmıştı."

"Bunu bir meydan okuma olarak gör. Gerçek seni ona gösterdiğinde, karşı koyamayacaktır."

Zaten kendim gibiydim. Ayrıca ne Lucian'a ne de başka bir erkeğe meydan okumak niyetinde değildim.

"Gerçekten önemli değil," dedim zoraki bir ciddiyetle.

“Erkekler, tatilde yapılacaklar listemde yer almıyor.”

“Erkekler her zaman yapılacaklar listesinde olmalı, Ems. Her zaman seninle ilgilenmeliler, özellikle de tatilde.”

“Yeni bir şeye başlamakla falan ilgilenmiyorum. Hâlâ Greg’in etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.” Onun adını söylemem bile rahatsız olmama neden olmuştu. Onu yakaladıktan sonra ilk uçakla Los Angeles’a gitmişti. İzlanda’da işleri topârlamam bir ayımı almıştı. Sonrasında gidecek hiçbir yerim yoktu, çünkü Greg ve ben Los Angeles’ta birlikte yaşıyorduk ve Greg orada olduğu sürece o eve geri dönmek gibi bir niyetim yoktu.

Kendime yeni bir ev bulmam, tekrar hayatımı düzene sokmam gerekiyordu. Burada bir köşeye çekilip saklanmak pek de bana göre değildi. Hayatın tozunu attırmaya ve onu kendime ait kılmaya kararlıydım. Büyükanнем bana Rosemont’tan bahsettiği andan itibaren bu fikre bir kurtarıcı gibi tutunmuştum, içimden bir ses olmam gereken yerin burası olduğunu söylüyordu. Belki de aptalcaydı. Şimdi buradaydım ve huysuz ve aşırı seksi Lucian Osmond’la yaşadığım etkileşim gerilmeme, bir sonraki karşılaşmamızı beklememe neden olsa da kendimi iyi hissediyordum.

“Greg boktan bir adamdı,” dedi Tate, sohbete kaldığı yerden devam ederek. “Ama onun yüzünden bütün erkekleri silip atamazsın.”

“Beni iyi tanıyorsun.” Kaşlarımı çattım ve elbisemi düzelttim. “Sorun o değil. Bu adamla ilgili,” birden içimde onun ismini sesli bir şekilde söylememe isteği hissettim. “Her şey ama her şey uzak dur diye haykırıyor. Etrafında bu kadar duvar olan biriyle hiç tanışmamıştım.” Yine de benimle flört etmişti. Bunu beklemiyordum. Flört etmiş olsa da bundan pek hoşlanmamıştı. “Ve burada ondan kaçış yok.

Ertesi günün garipliğini hayal edebiliyor musun? Hayır, almayayım. Oturup yalnızlığımın tadını çıkaracağım.”

“Yalnızlık berbat bir şey, Em.”

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. “Dışa dönük birinin söyleyeceği şeyler bunlar.”

“Çünkü karşımda içe dönük biri var.”

İkimiz de kahkaha attık.

“Peki o zaman,” dedi. “Kendini daha iyi hissetmek için ne yapman gerekiyorsa yap ve sonra eve dön. Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

Hüzünlü bir tebessümle telefonu kapattım. Tate’i gerçekten özlemiştim. Yine de eve dönmek istemiyordum. Gerçek şu ki artık bir evim de yoktu. Yatağa uzandım ve kollarımı göğsümde yer edinen o boşluk hissine sardım.

Anlaşılan biraz kestirmeye ihtiyacım varmış. Camları açıp mor salkım kokulu tatlı esintiyi içeri davet ettikten sonra pelüş yatağında ipeksi battaniyelerle kıvrılmış bir halde, dönüp durmadan, kaygısızca uyudum. Muhteşemdi. Uyan-dığımda kendimi dinlenmiş ve zinde hissediyordum.

Uzun ve sıcak bir duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra oturma odasına geri döndüğümde bir zarfın posta deliğinden içeri itildiğini gördüm.

Saat dörtte yapılacak kahve ve kek etkinliğine bir davetti. Krem rengi parşömen kâğıda güzel bir kaligrafi ile yazılmıştı. Kenarları kabarik altın rengiyle süslenmiş gökkuşağı tonlarında canlı bir kelebek, notun alt köşesinde, süslü bir şekilde karalanmış imzanın hemen yanında yer alıyordu: AMALIE.

Oldukça eski bir tarzdı ve muhteşem görünüyordu. Ya-

zıyı mutfağımın arka kapısının yanında asılı duran küçük mantar panonun kenarına sabitledim ve hazırlandım. Hemen ardından tereddütler beni sarmaya başladı. Erken mi gitmeliydim? Tam zamanında mı? Asla geç kalmayacaktım, bu çok büyük saygısızlık olurdu.

Saat dörde yirmi kala, oyalanmayı bırakıp gitmeye karar verdim. Hava serin olsa da üşütecek kadar soğuk değildi. Yosunlu kayrak taşından yapılmış virajlı yolu takip ederek ana eve ilerledim. Davetiyede, nerede olduğunu bilmediğim kuzey terasına doğru ilerlemem gerektiği yazıyordu.

Patika yola saptığımda, açık kapıya yöneldim.

Attığım her adımda karnımdaki beklenti dalgalanmaları daha da artıyordu. Bu beni tedirgin etmişti. Her gün yeni insanlarla tanışıyordum. Aktris olarak sürekli sosyal ortamlarda bulunurdum. Ama yine de vücudumun gerilmesinin ya da kalbimin biraz daha hızlı atmasının nedeninin bu olmadığını biliyordum. Sebebi oydu. Tekrar onu görmeyi istiyor ve görebilecek miyim diye merak ediyordum.

Lucian'ın homurtuları ve hımm'ları beni sadece iki saat içinde etkisi altına almıştı ki bu, tedirgin edici olmaktan daha fazlası demektir. Üstelik beni vebalı gibi görmezden geleceğini bildiğim için, düpedüz endişe uyandırıcı bir durumdu. Bu, iri, güzel ve kusursuz vücudunun her noktasından okunuyordu.

“Aş artık bunu. Sen bir oyuncusun. Sadece sakın ol,” diye mırıldandım sessizce.

“Kendi kendine mi konuşuyorsun?” dedi arkamdan tanıdık olmayan bir ses. “Buraya hemen uyum sağlayacaksın.”

Kalbim yalnız olmadığımı anlamamanın şokuyla küt küt atmaya başladı. Dönüp baktığımda uzun boylu, inanılmaz bir Elvis saç modeli olan İspanyol bir adamın bana gülümse-

diğini gördüm. İfadesinde kötü bir niyet yoktu. Keyifli bir şekilde gülümsüyordu.

“Merhaba.” Mükemmel bakımlı elini uzattı. Güneşin gölgesinde uzun kırmızı tınakları parlıyordu. “Ben Salvador. Herkes bana Sal der.”

Elini tuttum ve sıktım. “Merhaba Sal. Ben Emma.”

“Ah, kim olduğunu biliyorum.” Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. Kendimi kırmızı rujunu izlerken buldum. “Davetiyeyi posta kutuna ben bıraktım.”

“Doğru. Lucian bir şeye ihtiyacım olursa seni aramam gerektiğini söylemişti.” Onun adım anmak, içimde bastırılması gereken coşkulu bir beklentinin oluşmasına neden oldu. Acaba burada mı yaşıyordu? Yoksa çalışıp eve mi dönüyordu? Öğrenmek daha iyi olmaz mıydı? Tanrım, evli miydi? Sevgilisi var mıydı? Flört etmişti ama sevgilisi olan pek çok pislik bunu yapıyordu. Hayır, şu an dallama Greg’i düşünemezdim. Yine de Lucian hakkında bilmediğim çok şey vardı ve lanet olsun ki öğrenmek de istemiyordum.

Meraklı biri gibi görünmeden içimi yakan soruları nasıl soracağımı bulmaya çalışarak dudağımı ısırdım. “Sen... ah... şey soracaktım...” Lucian hakkında, ki bu beni ilgilendirmezdi. Meraklılığımdan ötürü mahcup bir hâlde aklıma gelen ilk soruyu sordum. “Sürdüğün o harika rujun rengi ne?”

Göz kırparak koluma dokundu. “Velvet Ribbon. Bulması oldukça zor. Eğer istersen bende fazladan bir tane var.”

“Ciddi misin?”

Kafasını sallayarak kolunu uzatarak açık kapıya doğru işaret etti. “Elbette. Artık komşuyuz.”

İçeri adımımı attığımda Sal koluma girerek bana yolu gösterdi. “Amalie ile ana evde yaşıyorum. Onun asistanı aynı zamanda stilistiyim.” Sal, Amalie’den hayranlık uyan-

dıran bir saygı ve bağlılıkla söz ediyordu. Ben ise Büyükanne Cynthia'nın dostu olması dışında Amalie'nin kim olduğunu en kısa zamanda öğrenmem gerektiğini düşünüyordum. Stilisti olduğunu bildiğim tek kişi ya ünlüydü ya da ünlü biriyle ilişkisi olan kişilerdi. Sal'in mükemmel bir tarzda tasarlanmış siyah pantolonuna ve çoğu insanın aylık kirasından daha pahalı olduğunu bildiğim altın rengi ipek Versace gömleğine baktım. Tarzı Miami ile Nashville arasındaydı ama ona yakışmıştı.

"Amalie seninle bir süredir tanışmak istiyordu," diye devam etti Sal.

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyor olduğumu itiraf etmeliyim." Üzerinde çıplak bir adamın üç dişli mızrak tutan heykelinin olduğu bir çeşmenin yanından geçtik. "Büyükanne onun çok güzel olduğunu ve bir süre kafa dinleyebilmek için uygun bir yere sahip olduğunu söyledi."

"Büyükanne her iki konuda da haklıymış." Sal beni kemerli kapıdan geçirdi ve ortasında başka bir çeşmenin bulunduğu avluya götürdü. Bu kez çeşmenin ortasında, Afrodite suların arasından yükseliyordu.

Sal beni yan taraftan geniş bir çimenliğe çıkardı. Burada, evin ana binası kanatlarını iki geniş bölüme ayırmıştı. Fransız kapıların arasından etrafa göz gezdirdim.

Evin önünde, bakımlı bahçelerle çevrili bir havuz bulunuyordu. Çimenlerin diğer tarafında, devasa bir okaliptüs ağacının altından başlayıp yamaca doğru uzanan ayrı bir patika vardı. Patikanın sonunda bir başka bungalov daha vardı.

"Burası gerçekten büyüleyici," diye ağızımdan kaçırdım.

"Rosemont benzersiz bir yer," dedi Sal. "Muhteşem, değil mi?"

İkimiz de gözlerimizi masmavi okyanusa dikmiş, altın

sarı güneş ışığının iğne uçlarıyla temas ettiği yerlere bakıyorduk. Sonra Sal keyifli bir iç çekerek başıyla geniş bir verandaya kurulmuş masayı işaret etti. Yuvarlak masa ve dört sandalye sanki bir sosyete düğününden fırlamış gibiydi, masanın üzerinde ışıltılı pembe bir masa örtüsü, eski ve çimen yeşili porselenler, kristal bardaklar, dolgun, kırmızı renkli şakayıklardan oluşan buketler mevcuttu. Kristal bir şamdan bile vardı.

“Vay canına.”

“Biz verdiğimiz ufak partilerde biraz romantizmden hoşlanırsınız,” dedi Sal.

“Bu bir parti mi?” Hayır, onu görmek için etrafa bakmayacaktım.

“Tatlım, her öğün parti havasında olmalı, sence de öyle değil mi?”

“Evet, Sal, katılıyorum.”

“Lütfen otur. Amalie seni karşılamak istedi ancak Fransa’dan bir telefon aldı.” Sal bana hafifçe gülümsedi. “Akra-balar. Onları görmezden gelemeyiz.”

“Sorun değil.” Tanrım, tabakların hepsinde zarif bir kristal kelebek vardı. Kelebeklerden birinin kanatları arasına yerleştirilmiş, üstünde adımın yazılı olduğu küçük bir kart vardı. Kimdi bu kadın? Diğer kelebeklerin üzerinde isim yazmıyordu, ben de yerime oturdum.

Üç tane daha boş yer vardı. Ayrıca hayır, hâlâ onu merak etmiyordum.

Kesinlikle, Em. Boş ver gitsin.

Oturur oturmaz Sal benimle ilgilendi. “İçecek bir şey ister misin? Beyaz şarap? Şampanya? Soda?”

“Teşekkür ederim, ama Amalie’yi bekleyeceğim.”

“Ona burada olduğunu haber veririm.” Sal ana eve doğru

ilerledi.

Tam bir gerilim yumağıydım. Yıllarca oyunculuk sektöründe başarılı olabilmek için mücadele etmiş, hâlâ tüylerimi diken diken etmeye devam eden pek çok şeye göğüs germiştim. Hayatımı çoğu zaman gözden geçirdiğimde bana gerçek dışı, camdan ya da şekerden yapılmış gibi geliyordu.

Korku ve gerginlik içimi ele geçirirken parmaklarım eteğimin kıvrımlarında kıpırdandı. Başarısızlığı düşünmek istemiyordum. Ya da kaybetmeyi. Burada, bu ıssız yerde otururken, büyüleyici hayatımın son çırpınışlarında olduğumu hissetmemek çok zordu.

“Ah, işte buradasın,” diye seslendi boğuk ama çok kadınsı bir ses.

Elliyile yetmiş yaşları arasında olduğunu tahmin ettiğim olağanüstü güzellikte esmer bir kadın, pespembe dudaklarında geniş bir gülümsemeyle bana doğru ilerliyordu. Üzerinde toz pembe ipek bir pantolonla gülünç görünmesi gerekirken her nasılsa retro şıklığı yansıtan gümüş yapay elmaslı terlikler vardı. Gözleri de Lucian’ınkilerle aynı tondaydı. Lucian’ın gözleri çoğunlukla soğuk ve mesafeliyken, onunkiler zeki bir kurnazlık ve alaycı bir mizahla ışıldıyordu.

Anında ondan hoşlanmıştım. “Merhaba.”

Selam vermek için ayağa kalktığımda beni sıcak bir kucaklama ve Chanel N°5 bulutuyla sarmalayarak yanaklarımdan öptü.

“Seninle tanışmak çok güzel, canım.” Bileklerimden tutarak geri çekilip parlak gözlerle beni inceledi. “Büyükanne ne benziyorsun.”

“Evet, bunu herkes söylüyor. Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim Bayan Osmond.”

“Bana Amalie de. Hoş geldin.” Oturmamı işaret ettikten

sonra kendisi de oturdu. “Aslında şu anda benim için de büyük bir iyilik yapıyorsun. Buranın biraz tazelenmeye ihtiyacı vardı. Sal ile ben oldukça sıkılmaya başlamıştık.”

Henüz Lucian’dan hiç bahsetmemişti. Soramazdım da. Onun büyükannesiydi. Ayrıca içimden bir ses, onun nerede olduğuna dair en ufak bir ilgi gösterirsem, ya beni ondan uzak durmam için uyaracağını ya da çöpçatanlık yapacağını söylüyordu.

“Burası inanılmaz güzel bir yer,” dedim.

“Öyle değil mi?” Keyifli bir iç çekişle etrafına bakındı. “İkinci kocam Frank’e aitti. Risk sermayedarıydı. Bu da çok para ama çok fazla stres demekti. Zavallının kalbi üç yıl önce iflas etti.”

“Çok üzüldüm.”

“Ben de üzüldüm. İyi bir adamdı. Hayatımın aşkı değildi ama iyi bir yoldaşı.”

Yalnızca arkadaşlığı için biriyle evlenmeyi hayal ettim. İnsan olarak hoşlandığım, görünüşüyle beni etkileyen bir adamla ilişki sürdürme ihtimalimi fark edince dehşete kapıldım. En azından Amalie sevdiği biriyle evlenmişti. Ben yakışıklı bir yüze ve ünlü bir geçmişe sahip birine tutulmuştum. Şimdi ben de o kişiye dönüşmüştüm. Üstelik bundan hoşlanmamıştım.

Bir daha asla. Yalnızca poposunun kot pantolonunu doldurmasına hayran olduğum için bir adama tutulmayacaktım. Daha fazlası olmalıydı. Fiziksel çekiciliğin ötesinde bir bağa tutunmam gerekiyordu. Bu da kesinlikle bir çift yeşim yeşili göz için tutkuyla yanmamak anlamına geliyordu.

Amalie gözlerini geniş araziye çevirdi. “Bir kadın için fazlasıyla büyük bir mülk. Gereksiz, gerçekten. Ancak Rosemont’ta insanın iliklerine işleyen ve kalbini rahatlatan bir şey var. Ayrıca, misafirler için bolca odamız var.” Bariz bir

şekilde söylediği söze güldüğünde ben de gülümsedim.

Soğuk elini benimkinin üzerine koyarak “Bu demek oluyor ki canım, istediğin kadar kalabilirsin. İyileşmek için kendine izin ver.”

Kibarlığı beni beklenmedik bir duygu seline sürüklerken kendimi, gözlerimi hızla kırpiştirirken buldum. “Beni böyle etkilememelisin. Ya hiç gitmezsem?” Çünkü tam o anda sonsuza kadar kalmak, bir çocuk gibi saklanmak istemiştim.

Gülümsedi. “İçimden bir ses senin hiçbir yerde uzun süre kalmadığını söylüyor.”

Ben cevap veremedim Sal, gümüş kaplama tepsiler ve kahve servisiyle dolu bir yemek arabasını taşıyarak dışarı çıktı. Ona yardımcı olmak için ayağa kalktım ama beni uzaklaştırmaya çalıştı. “Ben iyiyim.”

“Evet ama yine de yardım edebilirim,” dedim.

Amalie’ye sırtarak baktı. “Onu şimdiden sevmeye başladın mı, Amalie?”

Amalie’nin gözleri, Lucian’ınkilere o kadar benziyordu ki, parıldadı. “Evet, kesinlikle sevdim.”

Sıcaklık yanaklarıma yayıldı. İltifatlarla aram pek iyi değildi, insanların ünlü aktrislerle övgüler yağdırmaya bayıldıkları göz önüne alınırsa bu kötü bir durumdu. Amalie ile Sal iltifat etmiyorlardı. Gerçek benle tanıştıkları için içtenlikle mutlu görünüyorlardı. Fakat içimdeki bu güvensizlikten kurtulmak zordu.

“Sonunda kötü bir cadı olabilirim.” Demek zorunda hissettim kendimi.

Amalie güldü. “Tanrım, dilerim arada sırada biraz öfkeleniyorsundur. Yakında buna ihtiyacın olabileceğinden eminim.”

Bununla beraber, elmas taşlarla kaplı parlak bir kılıfı

olan telefonunu alıp cebine geri koymadan önce bir mesaj yazdı. “Şimdi, nerede kalmıştık?”

Amalie gayet keyifli görünüyordu. Sebebini merak etme-
me gerek kalmamıştı; birkaç dakika sonra huysuz torunu,
sanki acil bir durum için çağrılmış gibi telaşlı bir ifadeyle
köşeden kendini gösterdi. Gülümseyerek oturan büyükanne-
sini görünce adımları yavaşlayıp o kış yeşili gözleri rahatsız-
lıkla kapandı. Bir şekilde kandırılmış olduğunu anlamıştım.

Fakat topuklarının üzerinde dönüp gitmedi. İntikam vaat
eden gözlerindeki parıltıyla, kendini toparlayarak adımlarını
hızlandırdı.

BÖLÜM DÖRT

Lucian

Biliyordum. Gerçekten biliyordum. Mamie acilen bana ihtiyacı olduğunu söyleyen bir mesaj attığında, ben de tam olarak dediğini yapıp, üzerinde çalıştığım projeyi bırakarak yardımına koşmuştum. Emma ile kahve ve kek vaktinin yaklaştığının farkındaydım. Ancak tek düşünebildiğim şey Emma'nın yaralanmış, ayağı takılmış ya da düşmüş olmasıydı.

Çok saçmaydı. Tam bir eziktim.

Koşarak verandaya gittiğimde büyükannem, Sal ile Emma'nın sapaşla ve huzur içinde oturduklarını gördüğümde her şey ortaya çıkmıştı. Emma bana bakıp sonra utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Muhtemelen benim adıma utanmıştı. Çünkü kurnaz büyükannemin beni tuzağa düşürdüğü oradaki herkes için açıktı.

Sorun şuydu ki; bundan rahatsızlık duyduğumu belli edebilir, arkamı dönüp gidebilirdim ama bu Emma'ya onun yakınında olmak istemediğim mesajını verirdi. Bunu yapamazdım. Ondan uzak durmaya çalışabilirdim ama kaba davranmazdım.

Masaya yaklaşmak düpedüz acı vericiydi. Emma bir şe-

kilde vücudumdaki bir devreyi açmış, onun her santimetresinin farkında olmamı sağlamıştı. Nefes alıyordu ve ben bunu bile fark ediyordum, lanet olsun.

“Mamie,” dedim kurnaz büyükanneme. “Mesaj atmışsın.”

Pişman değildi. “Ah, evet. Kahve vakti geldi. Otursana.”

Arka dişlerim birbirine kenetlendi, sinirimi bastırıp Emma’nın karşısındaki boş koltuğa otururken çene eklemlerim sızlıyordu. Mamie beni, o yokmuş gibi davranabileceğim bir yere değil de tam onu görebileceğim noktaya oturtacak kadar kurnazdı. Lanet olsun ki bunu ben de istiyordum.

Emma’nın bakışları ise sanki etrafı inceleyip etrafı değerlendiriyor, nasıl davranması gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. Onu suçlayamazdım; bir başkasının entrikalarının içine çekilmek her zaman garip bir durumdu.

Büyükannem tam bir şeytandı. Bunun hep farkındaydım. O şeytansı güçlerini başkalarının üzerinde kullanması eskiden beni eğlendirirdi, muhtemelen bu yüzden şu anda cehennemden gelen bu kahve saatini yaşamak için buradaydım. Karma. Kaltağın tekiydi.

Beni buradan uzaklaştırabilecek en yakın yola bir göz attım. Artık pek şansım yoktu.

Mamie kartal gözlerini bana çevirdi. “Titou, fincanın.”

İç çekişimi bastırarak, elime küçük gelen ve yanlıs bir hareketle paramparça olabilecek porselen kahve fincanını ona uzattım.

Gözleri üzerime odaklandı, altın rengi kaşları özenle kalktı. “Titou? Bu senin takma adın mı? Bir Titou’ya benzemiyorsun.”

Sal bir ağız dolusu kahveyle boğulmak üzereymiş gibi gülüyordu. Emma ise... lanet olsun, adı bile tatlıydı. Kabalık etmiş olabileceği yeni aklına gelmiş gibi kızardı.

Mamie kibar ve nazik bir kahkaha attı. “Aslında Titou dolaylı olarak, küçük çocuk anlamına geliyor.”

Bakışları vücuduma kayarken Emma'nın gözleri büyüdü. İçimde bir kıvılcım alevlendi. Görmezden gelmek için çabalasam da sesindeki hafif bir boğuk tonu görmezden gelemezdim. "Küçük çocuk mu?"

Hassiktir.

Mamie memnuniyetle gülümsedi. "O zamanlar küçüktü."

"İki yaşındayken olmalı," dedi Sal kısık sesle.

Ona ters ters baktım, o da bir öpücük yollamadan önce bana göz kırptı.

"İki mi?" Mamie kahvesini yudumlamadan önce başını salladı. "Hayır. Titou'm benim için uzunca bir süre küçüktü. Oynamaya başlayana kadar-" Sözlerini o kadar çabuk yarıda kesti ki neredeyse boğulacaktı, kâğıt gibi teni soldu.

Midemde bir şeyler kasıldı. O kadar sık yaşıyordum ki bu hisse neredeyse alışmaya başlamıştım. Ancak yine de daha iyi hissettirdiği söylenemezdi.

Emma'nın kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Ancak Mamie hemen toparlanarak geniş, samimi bir gülümseme takındı. "Oynamak, koşmak ve benzeri şeyler büyümek için ona bir iştah vermiş olmalı. İştah demişken, hadi bir şeyler yiyelim. Emma, hayatım, bunlardan birini mutlaka denemelisin."

Mamie zengin ikram seçeneklerini severdi, bu yüzden çeşitli makaronlar, yarısı acı tatlı ganaja batırılmış bir tabak tereyağlı kurabiye, şekerli portakallı ve kakuleli kekler ve benim favorim olan reçelli kremalı ve ahududulu bir tatlı da vardı.

Emma tereddüt ederek masanın üzerinde duran tepsilere baktı. Gözleri buğulandı, bir gülü andıran dudakları yumuşak bir nefesle ayrıldı. Özlem ve şehvet havaya aynı anda yayıldı. İşte şimdi tahrik olmuştum.

Tanrım. Bu kahve saati hiç bitmeyecek miydi?

“Ah, ben...” Emma oyalandı, belli ki içindeki tatlı arzu-suyla savaş halindeydi. Neler döndüğünü anlamıştım. Sezon boyunca ve idmanlarda tükettiğimiz her şey hakkında başımızın etini yiyorlardı. Kondisyon her şey demekti. Elbette antrenörlerin bunu nasıl başaracağımıza dair özel fikirleri vardı. Emin olduğum bir şey vardı ki: Hollywood’un da boktan ve titiz bir standartları vardı, özellikle de kadınlar için.

Mamie elini Emma’nın ince bileğine götürdü. “Eskiden mankendim, bunu biliyor muydun?”

“Gerçekten mi?” Emma başını hafifçe salladı. “Hiç şaşırmadım. Çok güzelsin.”

Mamie her zaman çok güzeldi. Bu konuda en ufak bir alçakgönüllülük göstermiyordu. Yalnızca rol yapmakta oldukça iyiydi. “Ne kadar tatlısın.”

“Sadece gerçeği söylüyorum.”

Bir çarpıcı kadın diğeriyle yan yana, diye düşündüm.

“Bu altmışlı ve yetmişli yıllardaydı.” Mamie bir kek seçip sanki bir sanat eseriymiş gibi yavaşça tabağının ortasına yerleştirdi. “Herkes bir çubuk kadar ince olmak zorundaydı. Bütün mankenlerin yalnızca su ve sigarayla idare etmesi bekleniyordu,” dedi Mamie biraz sert bir ifadeyle ama içindeki alaycı ton da oralarda bir yerlerdeydi.

Abartı onun lüğatinin bir parçasıydı. Bu bazı insanları rahatsız edebiliyordu çünkü ne zaman ciddi olduğunu asla anlamıyorlardı. İşte o insanlar, asla ikinci bir davet almıyordu.

Emma gülümsedi. “Sigara diyetini denemedim. Ciğerlerimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim.”

“Kesinlikle hayır. Onları pembe ve sağlıklı tut, güzelim.”

“Denerim.”

Emma'yı üzerinde pembe ya da sağlıklı bir şeyle düşünmek istemiyordum. Homurdanarak vanilyalı vişneli makarona uzandım. Bu Emma'nın gözünden kaçmamıştı. Benim onu fark ettiğim kadar o da benim farkımda gibiydi. Hızla başını diğer tarafa çevirdi. Anlaşılan benim gibi o da aramızdaki çekim sorununu görmezden gelmeye çalışıyordu. Nedense bu, sadece durumu daha da kötüleştiriyordu.

“Yemek olmadan hayatın ne anlamı var ki?” Mamie omuz silkerek devam etti. “İçinde yaşamak istediğim türden bir hayat sayılmaz. Demek istediğim...” Elini masaya vurdu. “Yapman gereken şu. Denemek için bir tane seç ve tadım çıkar. Yavaş yavaş ye, tatların dilinin üzerinde eriyip gitmesine izin ver. Peki yarın?” Omzunu umursamazca silketti. “Eğer mutlaka bir şey yapman gerektiğini hissediyorsan, tepeye doğru uzun bir koşuya çık. Ya da sadece bunu yaptığını hayal edip yoluna bak, ben olsam öyle yapardım.”

Emma kahkaha attı. Bedenimdeki tüm tüyler diken diken oldu. Her duyduğumda gülüşü başımı döndürüyordu. Bir yatak odası kahkahası gibiydi. Sabah uzun ve tembel bir sevişmenin ardından duymayı beklediğiniz türden, her şey ağır ve ateşli bir şekilde akıp giderken sadece keyif için attığınız bir kahkaha.

Ağzımdaki makaronu yuttum ki yutarken neredeyse boğuluyordum. Böyle bir benzetmenin aklıma neden geldiğini anlamamıştım; daha önce hiç böyle sabahlarım olmamıştı. Kimseyle o noktaya gelecek kadar ilerlememiştim. Ancak o hayal aklımdan çıkmadı. Onu güneş ışığının altında hayal ettim, altın sarısı saçları buruşuk yastığımın üzerine yayılmıştı, dudakları şişmiş ve yumuşacıktı. Elimle yüzümü ovuşturarak kendimi toparlamaya çalıştım. Buna daha fazla devam edemezdim. Kendime gelmem gerekiyordu.

Sal'in bakışları benimkilerle buluştuğunda kıcıyla gül-mekten iki saniye kadar uzakta görünüyordu. Evet. Ne kadar etkilendiğimin o da farkındaydı.

“Hayal etmek, ha?” Emma gülümsemeye devam etti.

Egzersiz yapmaktan bahsettiğini biliyordum, yine de yeni keşfettiğim azgın cinsel dürtülerim bunu farklı algıla-yarak bizi yatakta hayal etmeye devam etti. Lanet olsun.

Mamie tekrar omuz silkti. “Tıpkı hayattaki her şey gibi, yemek de keyif almak içindir. Onunla asla savaşa girme, çünkü çoğunlukla kazanamazsın.” Emma’nın gülümsemesi güneş gibi parlaktı.

Başımı çevirip Mamie’ye odaklandım. Emma’yı bir tat-lı seçmesi için cesaretlendirmeye çalışıyordu. Hayatımda ilk kez midemi bir sinir yumağı kapladı. Yıllardır insanlar yemeklerimin tadına bakıyordu.Yemeğim hakkında ne dü-şündükleri umurumda bile olmamıştı. Fırıncılık ve yemek pişirmek benim hobimdi. Bu yalnızca kendim için yaptığım bir şeydi, başkasının ne düşündüğünü umursadığım hiç ol-mamıştı. Yine de olmayı hayal etmediğim yerdeydim, yaptı-ğım şeyle bu kadını etkilemek istiyordum.

Emma yanağının içini ısırdı. Heyecanlı yüz ifadesi bir çocuğunkiyle neredeyse aynıydı. “Hımm. Bilmiyorum. Hepsi çok güzel görünüyor.” Bakışlarını ikramlardan ayırıp bize baktı. “Ne öneriyorsunuz?”

Sal kurabiyeleri sıraladı. Mamie ise kek önerdi.

“Brest*.” Ağzımdan hırıltılı bir şekilde çıkmıştı. Kahretsin.

Emma’nın gözleri büyüdü. “Pardon? Göğüs mü?” Sal kıs kıs güldü.

Koltuğumda kıpırdanarak kalkıp kaçma isteğimle savaştım.

*Yazar, İngilizce Breast kelimesiyle kelime oyunu yapmıştır. Anlamı göğüştür. -ç.n.

Şu anda onun çıplak göğüslerini düşünemezsin, göt herif. Evet, çok geç.

“Paris-brest.” Başımla yuvarlak pastayı işaret ettim. “On dokuzuncu yüzyılın başlarındaki bir bisiklet yarışından dolayı bu ismi almış bir tatlı.”

“Ah.” Kızarmıştı. Çok şirindi. “Doğru. Brest.”

“Çok lezzetlidir,” dedi Mamie, neşesini saklamak konusunda mükemmel bir iş çıkararak. “Bir pâte à choux tatlısı, hani şu ekler pastalarındaki gibi. İçi cevizli krema ile doldurulmuş ve üzeri taze ahududu ile süslenmiş.”

“Ah, evet lütfen.”

Mamie bıçağı eline alamadan ben aldım. Kendime engel olamıyordum. Emma benim yaptığım bir şeyi yiyecekse, ona ben servis yapmalıydım.

Onu yerken izlemek beni mahvedecek olsa bile.

Tabağım almak için erken davranmaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi masanın kenarlarını kavradı. Ağgözlü kız.

Sikim onayladı. Fazlasıyla.

Olabildiğince sakın bir şekilde ona bir dilim servis ettim, biraz ahududu ekleyip sonra aynısından Sal’e servis ettim. Böylece ellerimi meşgul edebilecektim. Ellerim fazlasıyla büyük ve sakardı, bir buçuk metre boyundaki bir kadın yüzünden sakarlaşmışlardı.

Emma’yı görmezden gelmek adına harcadığım tüm çabalar boşunaydı. Elindeki kaşığı kaldırdığı anda nefesimi içime çektim, pembe dudaklarının aralanışını izledim. Bir anlığa gördüğüm dili kremayla buluştuğu an inledi.

Bu ses aletimin etrafında dolanarak hayalarımı avuçladı. Neredeyse ben de inleyecektim. Ağzındaki tadı, kremanın dilinin üzerinde yarattığı pürüzsüzlük hissini biliyordum. O

benim kremamdı. Ben yapmıştım. Bilse de bilmese de bana ait olan eller ona bu zevki vermişti. İnemeleri benim yüzümdendi.

Duyduğum heyecan beni etkisi altına alırken biraz başım döndü.

Ağına bir parça daha attı. Bu kez yavaşça tadım çıkarırken göz kapakları usulca aşağı indi. İç çekerken kirpikleri kırışıttı.

Tanrım.

Masaya sessizlik çöktüğü an Emma hareketsiz kalarak bilinçsizce etrafına bakındı. Ağızının kenarında kalan altın rengi parçayı yalayıp temizledi. Bu kadın kesinlikle ölümüm olacaktı. “Kusura bakmayın. Bu gerçekten çok güzel.”

Tatmin duygusu üzerime çöktü. Kaşığı elinden alıp ona ellerimle yedirmek istedim. Onun tekrar tekrar inlemesini duymaya ihtiyacım vardı. Kahretsin.

Homurdanarak kendime bir kakuleli kek aldım. Eğer paris-brestten bir parça yersen, muhtemelen pantolonuma boşalacaktım.

“Bunları nereden aldın?” Emma Mamie’ye sormuştu.

“Bunları satın almadım,” dedi Mamie. “Hepsi ev yapımı.”

“Gerçekten mi?” Emma ağına bir ahududu attı.

“Sen bir harika pastacısın.”

Mamie’ye hızlı bir uyarı bakışı attım, o da sadece kahvesinden bir yudum almakla ve belli belirsiz mırıldanmakla yetindi. Evet, Emma’nın benim yaptığımı bilmesini istemediğim için korkağın tekiydim. Bu konuda utangaç davranıyordum.

Sal tüm bu süre boyunca bizi izledi, belli ki rahatsızlığımı çok eğlenceli bulmuştu. Ama beni otobüsün altına itmek yerine bir can simidi atarak beni içine düştüğüm durumdan kurtarmayı seçti. Muhtemelen bunun sebebi geceleri tek gözü açık uyumak zorunda kalmak istemediği içindi.

“Mamie çok yeteneklidir.” Boş kahve fincanını yere bırakıp bir şampanya kadehine uzandı. “Bana dikiş dikmeyi ilk o öğretti.”

“Bu doğru,” dedi Mamie. “Babası iş için buradayken soyunma odama girip elbiselerimle oynayan küçük, sevimli bir çocuktü.”

“Papi, Amalie’nin işletme müdürü,” diye açıkladı Sal.

“Bir gün,” dedi Mamie, “Salvador yanlışlıkla bir Halston’ı yırtmıştı.”

“Ah,” diye feryat etti Sal, elleriyle yüzünü kapatarak. “Eski bir altın *lame* gece elbisesiydi.”

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa bile Emma’nın yüzündeki acıyan ifadeden onun da neyden bahsettiklerini bildiğini tahmin ettim.

Mamie sevgiyle güldü. “O kadar üzölmüştü ki, ona yırtığın nasıl onarılacağını öğrettim.”

“Bir daha asla arkasına dönüp bakmadı.” Sal sıırttı. “On altıncı yaş günümde bana Halston’ı hediye etmişti.”

Emma çenesini elinin üzerine dayadı. “Peki onu giydin mi?”

“Ne yazık ki buna cesaret edecek durumda değildim. Hazır olduğumda ise o lanet şeyi kalçalarımından geçiremedim. Yine de hâlâ dolabımda asılı duruyor. Onu yalnızca soğuk, cansız ellerimden alabilirsiniz.”

Emma tekrar güldü. Ben de ağzıma bir makaron daha attım. Muhtemelen masadan baş ağrısıyla kalkacaktım. Yine de aval aval Emma’ya bakmak yerine ağzımı tatlılarla tıka basa doldurmak daha cazip geliyordu.

Mamie, “Moda aşkımı paylaşabileceğim biri olduğu için mutluydum,” dedi. “Ne yazık ki Titou’m hiç oralı olmadı.”

“Nereden biliyorsun, Mamie?” Bir makaron daha aldım. “Hiç teklif etmedin.”

“Şimdi edebilirim.” Şakayla koluma bir yumruk attı.

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. “Çok geç. Kınıldım ve artık ilgilenmiyorum.”

“Huysuz çocuk.” Mamie gülümsedi.

Emma dikkatle bizi izliyordu. Bakışlarımız birbirine takıldığında, “Siz ikiniz çok yakınsınız,” dedi.

“Annemle babam ölmeden önce bile çok yakındık.”

Mamie, Emma’ya annemle babamdan bahsetmeme şaşırılmış olsa da bunu belli etmedi. Buğulu gözleriyle sevgi dolu bir bakış attığında kalbimin biraz olsun yumuşadığını hissettim. Sonra onun işgüzarlığını yeniden hatırlayarak Mamie’ye ters bir bakış attım. “Küçükken bana yatmadan önce masal okurdu.”

Mamie elindeki kokteyl yüzüklerine dikkatle bakıyordu. Gerçekten de beni buraya getirebilmek için çevirdiği küçük oyunu unutacağımı mı düşünmüştü?

Dikkatimi tekrar Emma’ya yönelttim. “*En sevdiğim hikâye Yalancı Çoban’dı.*”

Dudakları kıvrılırken bakışlarına hafif bir ışıltı yerleşti. Birden ışıltı göğsüme yayılırken içimdeki boş mağarayı aydınlatmasına izin verdim. Tebessüm etmemek için kendimi zor tutuyordum, aksi hâlde yapacağım tek şey kocaman sırıtıp onunla gülmekti.

“Beni gerçekten korkutmuştu,” dedim kibarca. “Bir daha asla zavallı bir ruhu yanlış yönlendirmeyeceğim.”

“Pekâlâ,” dedi Mamie şakayla karışık. “Beni cezalandırdığını farz et. Şimdi çeneni kapa ve pastanı ye. Uslu bir çocuk ol.”

Kendime hâkim olamadan gülümsedim. Yine de iyi hissettirmişti. Şaşkınlıkla dudakları aralanmış bir şekilde mavi gözleri parlayan Emma’yı gördüğümde daha da iyi hisset-

tim. Ardından bana gülümsedi, sanki sadece gülümseyerek onun gününü güzelleştirmiştim.

Gülüştü tam kalbime ulaştığında bir an için nasıl nefes alacağımı bilemez hale gelmiştim. Kendimi böyle hissettiğim tek an; buzun üzerinde uçtuğum, savunma oyuncularının arasından süzülüğüm ve pakı potaya gönderdiğim andı.

Acı kaderle kaybettiklerimin anısı acımasız ve karanlık bir şekilde içime çöktü. Gülümsemem kaybolurken kendimi aceleyle ayağa kalkıp tabakları toplamaya çalışırken buldum. Kan beynime sıçramıştı, boğazım düğümleniyordu. “Affedersiniz,” diye mırıldandığımda sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi. “İşe dönmem gerekiyor.”

Sonra hepsinin gözlerini dikmiş beni izlediğini gördüğümde kendimi aptal konumuna düşürdüğümü hissederek oradan uzaklaştım. Şu anda bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Ancak kesin olan bir şey vardı; Emma Maron’dan uzak durmam gerekiyordu.

Bir saat sonra Mamie beni yakaladı. Aslında beni bulması zor olmamıştı çünkü mutfaktaydım. Hokey hayatımm bitişinden beri mutfak benim güvenli sığınağım haline gelmişti, kendimi hâlâ tanıdık ve saf hissettiğim tek yerdi. Burada kontrol tamamen bende idi. Burada hâlâ kral bendim.

Limon sıkarken başımı kaldırıp ona bakmadım. Meyveleri sıkıp yok etmenin verdiği belli bir zevk vardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu uzun mermer tezgâhın yanına gelerek. Mamie’nin babası, yani büyük büyükbabam tarafından yetiştirildiğim için, yemek pişirmenin benim için ne kadar önemli olduğunu ve bu işe geri dönmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordu. Rosemont’a geri döndüğüm gün, yenilmiş bir hâlde olmama rağmen beni mutfak-

ğa itip işe koyulmamı söylemişti. O zamandan beri ona ve Sal'e yemek yapıyordum.

“Tarte au citron.”

Mamie önceden hazırladığım on iki küçük tart kalıbına baktı. “Minik tartlar. Leziz.”

Homurdandım. Tartları yaptıktan hemen sonra bir gece buzdolabında bekletmeyi planladığım hamura başlayacaktım. Kahvaltılık ekmekler üzerinde bu yöntemi denemiştım ve görünüşe göre işe yarıyordu. Yine de hamurun değişken bir yapısı vardı. Bir gün işe yarayan teknik başka bir gün yaramayabiliyordu.

Şu anda hamurla uğraşmayı, enerjimin bir kısmını hamurdan çıkarmayı tercih ediyordum. Ama tartlar... şey, onların tamamlanması gerekiyordu. “O kadar ani gittiğim için özür dilerim.” Bunu söylemek canımı acıtmıştı ama bazı şeyler her zaman acıtırđı.

Mamie usulca, yüzünde herhangi bir iğneleme olmadan dudak büzdü. “Anlıyorum. Ama belki misafirimiz anlamamış olabilir.”

Misafirimiz. Midem huzursuzlukla kıpırdandı. 1.93 boyunda, 99 kilo ağırlığında kemik ve kas yığınıydım. Karşıma çıkmaya korkan erkekler vardı. Yine de tek elimle kaldırabileceğim 1.67 boyundaki bir kadından götüm tutuşmuş gibi kaçmıştım.

Benim hakkımda ne düşünüyordu acaba? Bir limon daha aldım, kesip ayırdıktan sonra çıplak elimle sıkacağın üzerinde ezdim. Parlak, taze narenciyeler duyularımı istila etti. Emma limon kokusunu sevdiğini, ona mutluluğu hatırlattığım söylemişti.

Mutfak, bagetleri pişirdiğim fırının sıcaklığıyla ısınmıştı. Ocağın üzerinde bu akşamın yemeği pişiyor, şarapta kav-

rulmuş sebzelerden ve kekikten oluşan hoş bir karışımın kokusu yayılıyordu. Normal şartlarda böyle şeylerden zevk aldığımı düşünürdüm ama bugün durum farklıydı.

“Ondan özür dilemem gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?” Sustum.

Mamie uzun bir süre bana baktı, sonra gülümsedi. “Sadece sen de istiyorsan. Samimiyetsiz özürlerin hiçbir değeri yoktur.”

“Yapacağım,” dedim, limonlarıma konsantre olarak. “Ama istemiyorum.”

Gülüp soğuk elini koluma koydu. “Ah, Titou, açık sözlülüğün çok hoş. Asla değişme, olur mu?”

“Hımm.”

“Şimdilik bunu ertele. Belki daha sonra-”

“Mamie.” Limonu tezgâha bırakıp ona doğru döndüm. “Çöpçatanlık yapmayı bırakmalısın.”

“Çöpçatanlık mı?”

Ona uzun uzun baktım. “Ciddiyim. Bir ilişkiye hazır değilim.”

Kendimi herhangi birine açma düşüncesi, hele kalbimi fethedip onu parçalayabileceği düşüncesi midemi bulandı-
rıyordu.

Doğrusu, Cassandra hokeyi bırakmamdan bir ay bile geçmeden beni terk ettiğinden beri kadınlardan uzak duruyordum. Buz üzerindeki konumumun onun için ne kadar değerli olduğunu açıkça belirtmişti. Yine de o zamanlar o kadar karanlık bir yerdeydim ki, suçu biraz da kendimde aramam gerekiyordu. Gün geçtikçe artık yanında olması pek de kolay olmayan birine dönüşmüştüm. Gittiğinde çok üzülsem de içimde ona karşı bir özlem hissetmemiştim. Bu da oldukça manidar bir durumdu. Birini özünde kim olduğu için

değil, hayatımı ne kadar kolaylaştırdığı için isteyen yüzeysel bir insan haline gelmişim.

“Kim bir ilişkiden söz etti ki?” Mamie sanki planladığı şey tam olarak bu değilmiş gibi karşı çıktı. “Sadece kendi yaşında biriyle arkadaşlık etmenin sana iyi geleceğini düşünmüştüm.”

“Sal da yaşıttım,” diye belirttim onu kızdırmak için.

“Ve onunla biraz zaman geçirseydin, belki bu kadar endişelenmezdim.”

“Birlikte yeterince zaman geçiriyoruz. Bana ne yemek istediğini söylüyor, ben de ona ayakkabılarını havuzun kenarında bırakmamasını söylüyorum.” Onun lanet mor ayakkabılarına kaç kez takılıp düştüğümü hatırlamıyordum bile. Bir kez daha olursa bir tanesini kafasına fırlatabilirdim.

“Evet, çok derinden bir sohbet aranızdaki.” Alayla gülmüsed, ardından sanki tezgâhı temizlemeye çalışıyormuş gibi sildi, zaten tezgâhım tertemizdi. “Emma farklı.”

Doğru söylüyordu.

“Belki onunla yakınlık kurabilirsin.”

“Onunla yakınlık kurmak mı?”

“Evet, yakınlık.” Mamie suratını ekşitti. “O da biraz yolunu kaybetmiş.”

“Mamie...” Ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Ben yolu mu hiç kaybetmedim. Ben...” Paramparça olmuşum. Boğazım düğümlenirken bir kutu yumurta ve bir kâseye uzandım. “Ben eskiden olduğum adam değilim. O gitti. Onun yerine gelen şey de mantıklı bir kadının isteyeceği türden biri değil.”

Yumurtayı kâsenin kenarına vurarak kırıp dikkatle açtım, beyazını sarısından ayırmaya odaklandım. “Baş ağrısı, hayal kırıklığı, öfke, ilgisizlik. Bunları kontrol etmeye çalışıyorum

ama yine de oradalar. Onu bana doğru itme. Ona sunabileceğim her şeyden daha iyisini hak ediyor Mamie.”

Büyükannemin yerinden kımıldadığını görmemiştim ama birden zayıf kolları belimi sardı ve beni arkamdan kucaklayarak başını sırtıma yasladı. “Titou. Canım.”

Ağlamaya korkunç derecede yakın hissettiğim için gözlerimi kapattım. Ben ağlamazdım. Son hokey maçım olduğunu söylediklerinde bile ağlamamıştım. Fakat onun bunu görmesini sağlamalıydım. “Benim için anlamı olan her şeyi kaybettim.”

Mamie beni şaşırtıcı derecede güçlü ve şiddetli bir şekilde kucakladı. “Buradasın. Yaşıyorsun.” Geri çekilip öfkeli gözlerle bana baktı. “Şu anda hiçbir şey hissetmiyor olabilirsin. Ama hayattasın. Önemli olan tek şey bu.”

İşte sorun da buydu. Tüm kalbimle gönül verdiğim spor da devam edip ölme riskini göze alabilirdim. Ben yaşamayı seçmişim ama artık doğru kararı verip vermediğimden emin olamıyordum.

Antrenmanlar için olan kamp birkaç hafta içinde başlayacaktı. Bu bilgi göğsümde bir kara delik oluşturunuyordu.

Derin bir nefes alıp bir yumurta daha kırdım. “Evet, buradayım,” diye kabul ettim. “Ve şimdilik bu kadarı yeterli.”

Mırıldandı. Çıkardığı ses rahatsız edici bir şekilde tıpkı benim huysuz, mücadeleci sesime benziyordu. “Seni daha fazla zorlamayacağım, Titou. Sadece burada yalnız ve belirsiz duygular içinde olan genç bir kadın olduğunu unutma.”

Sanki unutabilirmişim gibi.

BÖLÜM BEŞ

Emma

Lucian'ın aniden masadan kalkıp gitmesinden sonra, daha doğrusu kaçmasından sonra, yemeğin geri kalanında Amalie ve Sal ile garip sohbetler etmiştik.

Hiçbiri Lucian adına özür dilememiştii ki ben de elbette dilemelerini beklemiyordum. Belli ki Lucian'ın kişisel bir sorunu vardı. Durumu çözmek bana ya da onlara düşmezdi. Yine de bu durum onu tanımayı istememe engel değildi. Ki bu da oldukça rahatsız edici bir durumdu.

Denize nazır bahçeler boyunca uzanan patika yollarda uzun bir yürüyüş yaptım. Yürüyüşümü bitirdiğimde güneş, mavi denizin ardındaki ateş topunun içinde kayboluyordu. Kollarımı kendime sarıp ısınmaya çalışarak güneşin batışını izledim, sonra dönüş yoluna koyuldum.

Amalie'ye eğer uygunsa akşam evde yemek yemeyi planladığımı belirtmiştim ki döndüğümde ocağımın üzerinde bir güveç ve yanında bir şişe kırmızı şarap ile çıtır bir baget bulmuştum. Güvecin içinde bulunan coq au vin gerçekten güzeldi. Ateşin karşısında otururken ekmek dilimlerini zengin, koyu renkli sosa batırıp nefis şarabımı yudumlayarak anın tadını çıkardım.

Kesinlikle emin olduğum bir şey vardı. Burada yemek konusunda oldukça şımaracaktım. Yemek kalıntılarını kaldırmak için mutfığa gittiğimde daha önce gözüme çarpmayan küçük beyaz kutuyu fark ettim. Merakla kutuyu alıp kırımızı kurdelesini çözerek açtım.

İçerisinde altın sarısı kreması olan bir tarttı. Kreması o kadar pürüzsüz ve parlaktı ki mutfak ışığında küçük bir güneş gibi parlıyordu. Tartın ortasında minik bir krem şanti kalp duruyordu ve ortasında ise bir biberiye yaprağı vardı.

Keyifle tartı çıkartıp bir tabağa koydum. Yemeye kıyamayacak kadar güzel görünüyordu. Diyetimin içerisinde daha fazla tatlıya kesinlikle yer yoktu fakat öğleden sonraki ikramların zengin karamel ve krema lezzetini hatırladığım an buna karşı koyamadım.

Krema kaşığımda düzgünce dağıldı, hamuru biraz parçalandı. Gözümü kapatarak kaşığı dudaklarıma götürüp inledim. Güneşin doğuşu kadar parlak, ekşi-tatlı limon, nefis bir krema ve tereyağlı bir hamurla uyum içindeydi. Bütün tatlar kusursuz bir şekilde dengelenmişti. Dilimin üzerinde kayıyor, belirsiz bir muziplikle oynaşıyor ve beni bir ısıruk daha almaya teşvik ediyordu.

Tüm algılarımin kapanmasına izin vererek gözlerim kapalı bir şekilde o tartı afiyetle yemeye devam ettim.

Sadece bir tatlı için duygusala bağlamak pek normal değildi ama kendimi ağlarken buldum. Tadı tuhaf bir şekilde umut gibiydi. Belki de dünya üzerinde buna benzer şeyler olsaydı her şey yolunda giderdi.

Birisi tüm hünelerini ve ilgisini, uzun süre dayanması gerekmeyen ama o anda keyif alınması gereken bir şeye harcamıştı. Karşılığında ben de önemsendiğimi hissettim.

Kaşığım boş tabağımla buluştuğunda gözlerimi bir çırpı-

da açtım. Tabağı yalamayı reddediyordum. Ancak sonra pes ederek son bir muhallebi parçasını yakalamak için parmağımı üzerinde gezdirdim. Parmağımı emerek tabağı lavaboya koydum, sonra sandalyenin üzerinde bıraktığım kalın şal kazağı aldım.

Böylesine bir ikramdan sonra hava almaya ihtiyacım vardı. Hâlâ hissettiğim duygularla boğuşurken mutlu, yenilenmiş bir şekilde yatak odamdan uzanan balkona çıktım. Bulunduğum noktadan aşağıdaki havuzu net bir şekilde görebiliyordum.

Havuz lambaları açıkken, karanlıkta derin bir turkuaz rengi ışıldıyordu. Havuzun üzerinde yükselen buhar bulutları havuzun ısıtıldığını gösteriyordu ve kısa bir süre yüzmek için aşağı inmeyi düşündüm. Ancak yerimden kıpırdayamayacak kadar doymuştum.

Manzara büyüleyiciydi. Bahçenin içindeki patikaları fenerler aydınlatıyordu. Édith Piaf, kederli ve acı tatlı, ılık geceye doğru sürükleniyordu. Kollarımı balkon demirine dayayarak La Vie en Rose'ü dinlerken kendimi klasik bir filmin içindeymişim gibi hissettim. Senaryoyu net bir şekilde görebiliyordum:

ESKİ KALİFORNİYA MALİKÂNESİ-GECE

Gecenin karanlığında genç bir kadın dalgın dalgın dışarı bakıyordu. Omuzlarında üşümesini engelleyen bir battaniye vardı.

Kendimi hayallere o kadar fazla kaptırmıştım ki havuzun kenarındaki gölgeleri neredeyse kaçınyordum. Bir adam aydınlığa doğru ilerleyip suya baktı. Kot pantolon ve koyu renk uzun kollu bir gömlek giymişti, sırtı bana dönüktü. Bo-

yunu ve güçlü omuzlarının genişliğini gördüğümde kim olduğunu hemen fark ettim. Lucian.

Merdivenin yanına bir alet kutusu bırakıp cıvataları sık-mak için bir tornavida çıkardı. Hallettikten sonra alet kutu-sunu bir kenara bıraktıktan sonra kollarını indirmeden önce kaslarını esnetmek için ayağa kalktı. Gözlerimi ona dikmiş-ken o da sanki sudan bir cevap bekliyormuş gibi havuza ba-kıyordu. Nasıl bir cevap beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama sırtımda bir endişe damlası dolaşıyordu. O kaybolmuş hâldeydi. Tamamen yanılıyor da olabilirdim ama beden dili-ni incelemek işimin bir parçasıydı. Onun vücudu ise yenilgi-yi adeta haykırıyordu.

Kendimi toparlayarak acaba ona seslensem mi diye dü-şündüm. Ancak ne diyecektim ki? Hiçbir fikrim yoktu. Bel-ki de onu kendi haline bırakmalıydım. Aslında tam da bunu yapmak üzereydim.

Derken hareket etti.

Gömleğini başının üzerinden çekip sırtının zarif hatları-nı, pürüzsüz teninin altında dalgalanan sert kaslarını ortaya çıkardığında tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Bir tanrı-ninkiler gibi yontulmuş kolları öne uzandı ve...

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandım hissettiğim hararetle.

Pantolonunu indirip açıkçası muhteşem denebilecek kal-çalarını sergiledi. Kot pantolonunu tek bacağıyla iterken sıkı kalçaları esnedi.

Arkanı dön. Uzaklaş buradan.

İzlememem gerekiyordu. Kendi mahremiyetime önem veriyordum ama Lucian'ın soyunuşunu pervasızca izliyor-dum. O da kendi mahremiyetine sahip olmayı hak ediyor-du. Gözümü kırpamıyordum. Hareket edemiyordum. Adam resmen olağanüstüydü. Parmaklarım korkuluğu kavrarken kendime engel olamayarak sıkıca tuttum.

Havuzun ışıkları tenini dünyevi olmayan yeşilimsi bir renge boyamıştı. Omuzlarını oynattı... gevşedi... ve sonra suya daldı. Atladıktan sonra su dışa doğru yükseldi. Havuzun dibinde doğru gidişini izlerken şehvetle titredim, teninin soluk rengi turkuaz ışıltının arasında bir ok gibi parlıyordu.

Usulca havuzun diğer tarafında çıktı, sonra tekrar tur atmak için yeniden suya döndü. Kusursuz bir vücut. Uzun, güçlü kollar. Temiz, istikrarlı kulaçlar.

Lucian sabit ama acımasız bir tempoda yüzerken Édith Piaf şarkısı arka planda çalmaya devam ediyordu. Tur üstüne tur atıyordu. Dayanıklılığıyla ilgili düşünceler başımı döndürmeye başlamıştı. Gece serin olmasına rağmen bedenim yanıyordu. Su çok güzel görünüyordu. Suyum alev alan tenimdeki süzülüşünü neredeyse hissedebiliyordum. Kalbim göğüs kafesime çarparken, kolları suyu yararak çarpıyordu. Gözümü kırpmadım. Kendimi, onu izlemeye odaklanmam gerektiğini düşünmeye zorladım. İyi olduğundan emin olmalıydım.

Mazeretlerin en zayıfıydı. Oysa suya saldırışında, vücudunun hareketinde görmezden gelinemeyecek bir şey vardı. Sonunda durup kollarını kenara yakın bir yere dayadığında “Non, Je Ne Regrette Rien” çalmaya başladı. Birkaç saniye öylece durdu, belki de nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Saçlarından yüzüne su damlıyordu.

Gitmeliydim. Gitmem gerekiyordu.

Hemen.

Müzik umutlu, gururlu ve acı-tatlı bir tonda geceye yayılıyordu.

Müziği Lucian’ın etrafında hissettim. İşte o anda Lucian için acı çektim. Neden acı çektiğini ya da onu neyin tetiklediğini bilmiyordum. Kollarımı o geniş omuzlarına dolamak ve ona tutunmak istedim.

Ardından koca ellerini havuzun kenarına dayayarak kendini yukarı itip sudan çıktı.

“Tanrı aşkına...” Dizlerimin bağı çözülmüştü ve yıkılmamak için parmaklıklara tutundum. Ah, Édith, ben de hiçbir şeyden pişman değildim.

Bedeninde âdeta bir Bernini heykeli can bulmuştu; ölümlülere tepeden bakan bir Triton’u andırıyordu. Adalelerin kıvrımlı düzlemleri boyunca akan su, kıvrımlarından aşağı süzülüyor, doğruca...

Aletine. Uzak mesafeden bile etkileyiciydi. Uzun ve kalındı, ucu genişti. Hayaları dolgundu. Yanaklarımı kızartan sıcaklıkla dudaklarım aralanırken meme uçlarım sertleşti.

Lucian ellerini saçlarında gezdirirken parlak koyu renk saçlarını temiz ve güçlü yüzünden geriye doğru attı. Sadece yakışıklı ya da güzel kelimeleriyle ifade edilmesi mümkün değildi. Sert hatları ve agresifliği bunun için fazla yetersiz kalırdı. Yine de güzeldi.

Ve kasvetliydi. Yüzündeki mutluluk ifadesi kaybolmuştu. Yüz ifadesi tamamen karanlık, soğuk bir buz parçasından farksızdı. Bakışları hakkında bütün gece şiirsel sözler söyleyebilirdim ama bu adamın nihayetinde bir yabancı olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Soğuk bir duvardan farksız, uzak ve kapalı biriydi. Gençliğim bu ifadeyi takman erkeklerle geçmişti. Onlardan koşarak kaçardım. Bugün de o benden kaçıyordu. İşte bunu hatırlamalı ve mesafemi korumalıydım.

Usulca geri çekildim. Lucian aşağıda, kıyafetlerini toparlamak için mi yoksa tekrar yüzmek için mi anlayamasam da dolanmaya devam ediyordu. Bakmadım. En başından beri bakmayarak kendimi onun fantezisine kaptırmamalıydım.

BÖLÜM ALTI

Emma

Kaldığım bungalovun küçük bir mutfak olmasına rağmen onu kullanmam gerekip gerekmeyeceğini merak etmeye başlamıştım. Çıplak bir adamın sonsuz turlar attığı dinlendirici uykumdan uyandığımda keyfimin yerinde olduğunu hissettim. Birileri kapıyı çaldığında, bornozuma sarınıp kapıyı açtım ve Sal'i elinde büyük bir hasır piknik sepetiyle buldum.

“Kahvaltı,” diye neşeyle selamladı.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedim sepeti ondan alırken.

“Hiçbir koşulda mutfak ekibine hayır dememelisin.”

Kaşlarını kaldırdı. “İnan bana, çok şey kaçırırsın.”

Taze ekmeğin yayılan nefis kokusunu aldığımda söylediklerine inanmakta güçlük çekmedim. “Biraz ister misin? Kahve yapabilirim.”

“Elbette. Ama sepette kahve var. Burada demleme kahve içmek pek hoş karşılanmıyor.”

“Vay be.” Sepetin bu kadar ağır olduğuna şaşmamalı.

Girmesine izin verdim, beraberce içindekileri mutfak tezgâhına boşalttık. French press kahve ve taze zengin kre-

manın yanı sıra, bir kap ballı yoğurt, bir tabak taze meyve-kavun, bal şurubu ve kiraz, küçük bir kavanoz çilek reçeli ve tatlı kokulu ekmekler vardı.

"Pain aux raisins," diye açıkladı Sal. "Amalie'nin favorisi."

"Nefis kokuyorlar." Biraz eğilerek yaklaştım. "Bu aramızda kalsın ama ben kuru üzümünden nefret ederim. O yüzden sen yiyebilirsin."

"Amalie'ye hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdi Sal ciddiyetle. "Ama evin senin nelerden hoşlandığımı öğrenmesinin birçok yolu var."

"Bunu sanki ev kendi başına bir varlıkmiş gibi söylüyorsun."

"Söz konusu mutfak olduğunda, öyledir."

Kahkaha atarken yiyeceklerimizi gümüş tepsiye yerleştirmeye başladım. "Huysuz bir şefi mi var?"

"Çok huysuz. Ancak onun için endişelenmene gerek yok. Tesadüfen karşılaşacak olursanız, senin etrafında kocaman uysal bir kedi kesileceğine eminim."

"Hayır, teşekkürler. Mesleğimde yeterince ego ile uğraşıyorum."

Sal'ın gülümsememeye çalıştığı anlaşıyordu ama o tepsiyi almakla yetinirken ben de gümüş kahve sürahisini ve güzel porselen fincanları aldım.

Kahvaltımızı terastaki küçük kafe masasına yerleştirdik. Bir yanım havuzun mükemmel manzarasına bakan bu noktadan uzaklaşmak istiyordum ancak bu korkakça bir davranış olurdu. Üstelik o şu anda dışarıda değildi. Hayal kırıklığına uğramış hissetmemeye çalıştım. Ya da suçlu.

"O hâlde..." Sal kavundan bir ısırık aldı. "Bugün için planın ne?"

"Kesinlikle hiçbir şey yapmamak."

“Akıllıca bir plan.”

Yoğurttan bir parça tattığımda neredeyse inleyecektim. Tanrım, buradaki tüm yiyecekler muhteşemdi. Birazcık bal içeren zengin ve kremamsı yoğurt dilimde erirken tat bütün dokularıma kadar ulaştı. Kakao ile karamel aromalı kahveden bir yudum alınca memnuniyetle gülümsedim. “Bir daha düşündüm de kesinlikle biraz egzersiz yapmalıyım, yoksa yakında kıyafetlerime sığamayacağım.”

“Amalie’nin yeni şefini suçlayabilirsin. Bu ay 10 kilo aldım.”

Parlak mor mavi desenli, kabarık ipek bluzunun altında saklanan göbeğini okşadı.

“Bu Pucci mi?” diye sordum, sonra yoğurdumu yemeye devam ettim.

“Modadan anlıyorsun.”

“Kostüm tasarımcımız Alice durmadan moda hakkında konuşurdu.” Onu bir daha ne zaman göreceğime ilişkin herhangi bir fikrim olmadığını fark ettiğimde neşem rüzgârla birlikte uçup gitti.

Sal fark etmişti, çünkü bana şefkatli gözlerle baktı. “Sezon sonu yaklaşırken diziyi özlüyorsun, değil mi?”

Asla geri dönmeyeceğimi bilmiyordu. Ona söylemek istedim ama söyleyemezdim. Tabii bu bazı şeyleri itiraf edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

“Evet. Aslında bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim...” Gözlerim buğulandığında sertçe kııptım. “Bu çok saçma bir his, gerçekten. Bir aktörün hayatı rolden role geçmektir. İşimizi yaparız, eve gideriz... ama hepimiz öyle güzel bir uyum yakalamıştık ki sezon bittiğinde onları gerçekten özleyeceğiz.”

“Her güzel şeyin bir sonu olması, onların yasını tutmaya hakkımız olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Haklısın.” Tanrı yas tuttuğumu biliyordu.

“Ayrıca, gelecek yıl sete geri döneceksin.” Sal tabağıma biraz meyve koydu. “Al, kavunlardan tat. Muhteşemler.”

Doğrusu kavunlar muhteşemdi.

Sal gittikten sonra, tabak ve sepeti benim yerime ana mutfığa götürmekte ısrar edince, boş şöminenin yanındaki küçük, derin koltuğa kıvrılıp kitap okumaya başladım. Aklımdan sürekli olarak kalın kalçalar ve sıkı karın kaslarıyla ilgili düşünceler geçiyordu.

Neyim vardı anlamıyordum. Daha önce elbette çıplak adamlar görmüştüm. Saint bir ilahın vücuduna sahipti ve birlikte yarı çıplak, bitmek bilmeyen sahneler çekmiştik. Ancak adamın vücuduna gözüm bile kaymamıştı. Bana kalırsa o sadece bir manzaraydı. Göt herif Greg’in de muhteşem bir vücudu vardı ki ben şerefsiz bir sik kafalı tarafından yönetildiğini öğrenene dek de beğenmeye devam etmiştim.

Lucian’ın ateşli, nabız gibi atan çıplak anısı beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Ona dokunmak istiyordum. Karın kaslarının arasında dilimi gezdirip o su damlalarını emmek, ağzımı meme ucuna dayayıp dilimle fiske vurmak, onu inlemesine ve titremesine sebep olan kişi olmak istiyordum.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye söylenip Kindle’ımı bir kenara atıp ayağa kalktım. Şu anda kitap okumak oldukça faydasızdı. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Lucian’ın görüntüsünü beynimden çıkaramadığım için suç mahalliyle yüzleşerek zihnimdeki anıyı kovacaktım. Evet, yüzmeye gidecektim. Belki suya dalmak röntgencilik günahımı temizlerdi.

Yanıma aldığım bikinileri görmezden gelmeye karar vererek, giyebileceğim en muhâfazakâr olan soluk mavi, retro tek parça mayomu giydim. Vücudumu potansiyel gözlem-

cilere sergilemek istememenin iki yüzölölüğünün farkındaydım. Oysa sadece bir gece önce aval aval bakmaktan dolayı suçluydum. Dikkat çekmeye çalışmıyordum. Yüzmek istiyordum.

Elbette istiyorsun, Em. Kendine tek istediğinin bu olduğunu söylemeye devam et.

İç sesime çenemi kapatmasını söyleyip üzerime sarı bir yazlık elbise geçirdim. Güneş kremi sürüp şapkamı da taktıktan sonra havuz çantamı kaptığım gibi yola koyuldum.

Ana evi çevreleyen arazi boştu. Uzaktan bir çim biçme makinesinin ya da belki de çit kesme makinelerinin sesini duyuyordum. Dolayısıyla, etrafta bir yerlerde insanlar vardı. Sal bana gününü Santa Barbara'da kumaş alışverişi yaparak geçireceğini söylemişti. Amalie'nin ne yaptığı hakkında herhangi bir bilgim yoktu. Üstelik kendimi onun üstüne atarak benden sorumluymuş gibi hissetmesini istemiyordum. Lucian'a gelince, diğer misafirhaneleri tadilattan geçirdiğini söylemişti. Arazinin diğer tarafında, benimkinden oldukça uzakta iki tane görmüştüm. Belki de oradaydı.

Önemli değildi. Lucian için burada da değildim. Buna rağmen, havuza yaklaşırken sinirlerim gerildi ve midemde fırtınalar koptu. Slingback sandaletlerimin topukları toprak kaldırım taşları üzerinde tıkırdıyordu. Güneş ışığında havuz durgun ve masmavi duruyordu. Yüzmek için burada olma- ma rağmen, sanki Lucian havuzun derinliklerinden çıkıp bana bakabilirmiş gibi kenarından yürümeye devam ettim. Ortalıkta seksi bir adam yokken suyun bu kadar berrak olması sinir bozucu bir durumdu.

Havuzun diğer tarafında salkım söğütlerle süslü İtalyan sütunlarının yükseldiği bir havuz terası vardı. Cam fransız kapıları terasa doğru açılmıştı. İstmeden de olsa içeri bak-

tım. Şirin oturma alanı Fransız kır evi tarzında dekore edilmiş, mavi duvarlar, sisal halılar, soluk sarı keten kanepeler ve etrafta mavi gölgeli güzel lambalarla süslenmişti.

Bir tarafa küçük bir mutfak, diğer uçtaki oyuğa ise bir çift açık mavi renkli perdenin arkasına beyaz demir bir yatak yerleştirilmişti. Zeminde, duvar kenarına dizilmiş birkaç sanat eseri duruyordu. Küçük vazolar ve çeşitli dekoratif biblolarla dolu bir kutu da hemen yanlarında duruyordu.

Sanırım biri hâlâ bir şeyler kuruyor ya da topluyordu. Yatağın ucunda bir yığın hâlindeki solmuş kot pantolon ve yanında duran yıpranmış iş botları dikkatimi çekti.

Damarlarımdaki kan parmak uçlarıma, oradan da yanaklarıma fişkırdı. Bu kötü tanıyordum.

Onun odasıydı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kalbim güm güm atıyordu, kaçmak için hızla arkamı döndüğümde geniş göğsüne çarpıyordum. Çifte kahretsin. Suratımı buruşturup bulunduğum yerden uzaklaşmayı arzularken yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Lâkin öyle olmadı. Adamın derin ve huysuz sesi yoğun sessizliği böldü.

“Sana yardımcı olabilir miyim, Em?”

Gururumu ayaklar altına alarak çenemi kaldırdım. Adam o kadar uzundu ki yüzümü ona çevirmek için başımı elimden geldikçe kaldırmam gerekti.

Soluk yeşil gözlerindeki soğukluk içimi ürpertti. Odasında bir fare bulmuş gibi beni incelemeye başladı.

Kuru dudaklarımı yalayıp konuşmaya çalıştım. Kelimelerim ağzımdan pürüzlü bir soru olarak kaçtı. “Hayır?”

Donuk gözleri kısıldı. “Bilmiyor musun? Bu konu hakkında konuşmalı mıyız? Sorulara her zaman böyle belirsiz bir hayır cevabıyla mı karşılık verirsin?”

Ah. Bu adam beni pısırk bir hâline getiremeyecekti. Çe-

nemi kaldırdım, bu da ne yazık ki göğüslerimi daha fazla ön plana çıkardı. Fark etmiş gibi görünmüyordu. “Yüzmeye gidiyordum.”

Tanrım, bu kulağa çok saçma geliyordu.

Sanki aynı fikirdeymiş gibi kaşlarını çatı. “Havuz şu tarafta, Em.” Em. Adımı söyleme tarzını çok seviyordum; tek hecede çok fazla duygu vardı. Gözlerindeki kendini beğenmiş mizahtan bahsetmiyordum bile.

“Farkındayım.”

“Ne öyleyse? Sonra gizlice buraya girmeye mi karar verdin?”

Şimdiye kadar domates rengine dönmediysem bile az kalmıştı. Olsun. Rolünü oyna. “Hayır, gizlice girmeye karar vermedim. Havuzun çevresinde dolaştım, kapının açık olduğunu gördüm ve-”

“Gizlice girdin.”

Homurdandım. Aslında küçük bir hırıltı gibiydi. Lucian iki kez yutkundu ama pasif ve etkilenmemiş ifadesi değişmedi.

“Gizlice girmek, eşyalarını karıştırdığım anlamına gelir. Odaya hızlıca bir göz atmak daha çok...” Doğru kelimeyi bulmakta zorlanırken ses tonum değişti.

Homurdanarak iri kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Bakışları benimkilerde buluştuğunda, kahretsin söylediklerimin yalan olduğunu bildiğini ama bu işten sıyrılmaya çalışmamın onu eğlendirdiğini açıkça belli etti.

Lanet olsun. Derin bir nefes aldım. “Pekâlâ. Gizlice girdiğim için özür dilerim. Niyetim bu değildi. Sadece çok güzel bir oda.” İçimden, *gizlice girdiğim oda senin için fazla güzel*, diye ekledim.

İlginç bir şekilde, dile getirmediğim eleştiriyi duyduğun-

dan oldukça emindim. Dudaklarındaki hafif kıpırtı dikkatimi çekti. Dudakları, tıraşsız çenesinin ve çenesindeki koyu renkli sakalların aksine solgundu. Soluk ve dolgun. Tate olsaydı ona duygu dolu dudaklar derdi. Etkileyici, öpülebilir türden dudaklar. Tabii düz durdukları zamanlar hariçti. Dik dik baktığımı hissettiğim ürpertiyle fark edebildim.

“Bitirdin mi?”

Sorunun açıkça sorulması karşısında ürkmüştüm. Tanrım, bitirmiş miydim? Onlara tekrar bakmak istiyordum. Sinirli ve huysuz olduğunu, belli ki gitmemi istediğini düşünürsek bu berbat bir şeydi.

Sadece sakın ol. “Neyi?”

Evet, çok yumuşak, Em. Çok yumuşak.

Sanki karşısındaki aptalın onu yorduğunu fark ettirmek istermiş gibi iç çekti. Doğrusu bu noktada ben de kendimi biraz öyle hissediyordum.

“Etrafa bakınmayı bitirdin mi?” Sesi bu kez daha hoş geliyordu, sanki birazdan çay ikram edecek gibiydi.

Kahretsin, belalı bir prenses rolünü oynuyordum. Şimdi telaşlanamazdım.

Asaletini kaybetme, Em. “Evet, işim bitti.”

“Gezinti için bir talebin var mı?”

İşte bu çok tatlıydı.

“Hayır, teşekkür ederim. Yeterince gördüm.”

Tuhaf bir şekilde yerinden kıpırdamadı. Çıkmak için etrafından dolanmam gerekiyordu. Kendimi böyle bir aşağılanmaya maruz bırakacak değildim. Kaşlarımı kaldırdım, soruların gözlerimden okunmasına izin verdim. Yolumdan çekilecek miydi, çekilmeyecek miydi?

Çekilmedi. Sert ve tavizsiz bir şekilde bakmaya devam ediyordu. Ardından bakışlarını bir saniyeliğine vücuduma

yöneltti. İçimde beliren ürpertiye ayak parmaklarıma kadar hissediyordum. Bakışlarının kaymasından rahatsız olmuş gibiydi, homurdanarak bana ters ters bakmaya devam etti. Ancak bu kez sanki benden çok kendisine kızmış gibi görünüyordu.

Her şeye rağmen, kendimi pek de merhametli hissetmiyordum. “Bitirdin mi?”

“Neyi?”

Tatlı tatlı gülümsedim. “İncelemeyi.”

Bir an durakladı, absürt uzunluktaki kirpiklerini kırpıştırırken gözleri parladı. Ardından sanki kafasının içinde bir ışık yandı ve yüzüne yavaş, samimi bir gülümseme yayıldı. Tebessüm bir anda yüzünü değiştirmişti. Düşünceli bir zalimden güzel bir adama dönüştü.

Gözlerindeki buzlar eridi, yeşil gözleri berrak deniz camına dönüştü. O gözler beni içine çekerken başka tarafa bakmam imkânsızdı. Her ne kadar içimde çalan uyarı çanlarını duysam da o muzip gülümsemeden gözlerimi ayıramadım.

Sonra derin, tatlı sert bir sesle konuştu. “Kabul edilebilir zaman sınırimız var mı? Dün gece ne kadar inceledin?”

Ah, hayır, hayır, hayır.

Dehşetin sıcak dikenleri yüzümden hızla akmaya başladı. Dudaklarımdan boğuk bir ses kaçtı.

Lucian, burnuma acı çikolata ve tatlı portakal kokusu gelecek kadar yaklaştı. Neden tatlı gibi kokmak zorundaydı ki? Sesinin tonu çok daha iyi geliyordu; sıcak krema ve bal gibiydi. “Gördüklerin hoşuna gitti mi?” Sorusu tenimi sarmalayıp kemiklerime işlerken yumuşak bir okşayışla evet cevabını vermem için beni cesaretlendirmişti.

Ben yanıt vermek için henüz ağzımı açamadan sözlerine devam etti, o pürüzsüz sesi alaycılıkla daha da keskinleşmişti. “Yoksa yalnızca meraklı biri misin?”

Birden gözlerim açıldı. Kapattığımı fark etmemiştim. Bu kadar yakınıma geldiğini de. Eğer isteseydim uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakınındaydım. Avuçlarımla göğsünün sert hatlarını okşayabilirdim... Sonra söyledikleriyle neyi ima ettiğini fark ettim. Sesinde küçümseme ve alay vardı.

İçimde öfke dalgası yükselmeye başladı. Çünkü bir şey daha tamamen netleşmişti. “Başından beri orada olduğumu biliyordun.”

Gözünü bile kırpmadı. “Evet, biliyordum.”

Bunu iç gıcıklayıcı ya da ateşli bulmak istemiyordum. Ama bulmuştum. Kahretsin. Oysa ben bir oyuncuydum. Rol yapabilirdim.

“O zaman sanırım şunu sormam gerek, gerçekten bu kadar özgürce sunulan bir gösteriyi geri çevirmemi mi bekliyordun?” Hayretle gözlerini kırptığında, alaycı bir ifadeyle dudak büzdüm. “Kim senin teşhirci olduğundan şüphelenebilir ki? Söyle bana, izlediğimi bilmek seni tahrik etti mi? Ya da herhangi birinin bakması yeterli miydi?”

Lucian cesaretime inanmadığını ama bundan hoşlandığını belli eden bir kahkaha attı. Bakışları tekrar dudaklarıma kayarken göz kapakları kısılmıştı. Aramızdaki hava fazlasıyla ağırlaşmış, her şey bulanıklaşmıştı. Tenimde yankılanan sesi titreyen kalçalarımı sardı.

“Gerçekten buna cevap vermemi ister misin, Em? Cevabımın hoşuna gitmeyeceğini bile bile?”

Ah, kibir. Derin bir nefes aldım, onu azarlamaya hazırdım. Bakışları ona saldırmamı istiyormuş gibi alevlerle parlıyordu. Sanki bunu yaparsam onu harekete geçirerek, aynısınıyla karşılık vermesine yetecek tek bahane buymuş gibi bakıyordu.

Oysa hayal ettiğim şey şiddet değildi. Seksti. Çılgınca, ıslak, öfkeli... Eğlenceli bir ses düşüncelerimi böldü.

“İkinizin bu kadar iyi anlaştığını görmek ne kadar harika.”

Adeta elektrik çarpmış gibi ikimiz de kendimize gelerek sese doğru döndük.

Siyah saçlı, cadı Endora'ya benzeyen Amalie, ince, sıcak pembe dudaklarında hafif bir gülümsemeyle açık kapı aralığında duruyordu. “Misafirimizin tepesinde solumayı kes, Titou.”

Adam gırtlğından hırıltılar çıkarınca Amalie daha da geniş gülümsedi. “Tanrım, ikiniz de oldukça harareti görünüyorsunuz. Belki havuzda biraz serinlemek ikinize de iyi gelebilir.”

Lucian sessizce uzaklaşmadan önce uzun ve tedirgin bir bakış attı. O gider gitmez omuzlarım çökerken titrek bir nefes aldım. Herif çok çarpıcıydı. Ayrıca Amalie haklıydı; serinlemek için kesinlikle yüzmeye ihtiyacım vardı.

BÖLÜM YEDİ

Lucian

Yaptığınız planların arkasında durabilmek için ne yapmanız gerekirdi ki? Emma'dan uzak durma planımı berbat etmiştim. Daha da kötüsü, Mamie bizi yakalamıştı. Tartıştığımızı düşünmüştü. Aslında bizi o şekilde gördüğünde yanlış bir kanıta vararak her şeyi açıklığa kavuşturduğunu sanmıştı. Artık bana karşı acımasız olacağıma emindim.

Avuç içlerimle hamuru iyice yoğurdum, sonra parmaklarımı kullanarak soğuk, yayvan kıvamı tekrar tekrar topladım. Hipnotize ediciydi. Bir arzuyu yerine getirmek gibiydi.

Hokey oynadığım zamanlarda sinirimi buzda çıkarırdım. Patenlerimi bağlayıp oraya kendi başıma çıkmak olsa bile bu beni tatmin ederdi. Buzun üzerinde saatlerce kayabilirdim.

Elimde olmadan gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştım. Neredeyse soğuk havayı yüzümde hissediyordum, patenlerimin hafifçe süzülüşünü. Sopamın buza vuruşunu, pakı vurmaının verdiği hissi neredeyse yeniden yaşıyordum.

Göğsüm sıkıştı. Lanet olsun.

Gözümü açıp hamuru yoğurmaya geri döndüm ve sertçe tezgâha vurmak için hamuru aldım. Bugün için ekşi mayalı

güzel bir sandviç ekmeği yapmayı seçmiştim. Hamurun gluteni harekete geçirmek için çok fazla yoğurma gerektireceğini bildiğim için ekstra vakit ayırmaya devam ettim.

Bu artık benim terapimdi. Pastacılık ve nadiren de olsa yemek pişirmek beni rahatlatan bir hobi olmuştu. Gerçekten olağanüstü bir şey yaratmak için gereken hassasiyet ile konsantrasyon beynimi doldurarak geriye kalan tüm karanlık ve çarpık düşüncelere yer bırakmıyordu. En azından bir süreliğine zihnimin içinde sessizleşmelerini sağlıyordu.

Emma Maron'u aklımdan çıkaramıyordum. Bu büyük bir problemdi. Emma'yla etkileşim kurmaya devam etmek benim hatamdı. Fakat odama girdiğimde masmavi gözlerle etrafı süzen bir prensesle karşılaştığımda ne yapmam gerekiyordu ki? Onu alanımdan çıkarmak zorundaydım. Çabucak korkup kaçacağım düşünmüştüm.

Blöfümü görmüş, beni sertleştirmiş ve bütün vücudumun onun için sızlamasına neden olmuştu. Çıplak hâlimi kimin gördüğünün önemli olup olmadığını öğrenmek istemişti. Şüphesi varmış gibi.

Havuzun yanına gittiğim anda onu küçük balkonunda görmüştüm. Biraz şaşırsam da bu beni durdurmaya yetmemişti. Hatta beni izlediğini bilmek biraz içimi titretmişti, sıradan hayatımda küçük bir heyecan hissettirmişti. Üstelik havuzdan çıkarken onun her şeyi görebileceğini bildiğim hâlde oyalanmıştım. Aslında bu beni tam olarak tahrik etmemişti. Kalbim dün gece eski anıların fazlasıyla ağırlığı altındaydı. Yine de bu, farklı bir şeydi, genelde taşıdığım öfke ve hayal kırıklığının dışında yeni bir şeydi.

Baktığımda onun gitmiş olduğunu görünce garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. Aptaldım. Ateşli tartışmamıza rağmen Emma'yla bir şey yaşamak istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

Evet, tam bir Greta Garbo'ydum. Aynı zamanda bir yalancıydım.

Sal, Amalie'nin bugün giydiğiyle aynı olan mor ve mavi ipek bir kaftan giyerek içeri girdiğinde bu gerçek henüz kafamda oturmamıştı.

"Mamie gibi giyinmeyi kesmelisin," dedim selam verirken. "Başımı döndürüyor."

Tezgâhın diğer tarafında öylece durdu. "Sakin bana muhteşem kıyafet zevki olan erkeklerle bir sorunun olduğunu söyleme."

"Lütfen. Beş yıl önce Paris'te takıldığımızda mutlaka sahip olman gereken o pahalı muz sarısı drapeli elbiseyi sana kim aldı? Muhteşem miydi? Bu hâlâ tartışılabilir bir konu."

Sal'in tiksinti dolu bakışları beni neredeyse gülümsetecekti. "Muhteşem bir Tadashi Shoji couture elbiseye ancak sen aşırı pahalı, muz sarısı dökümlü bir elbise dersin. Gerçekten, Luc, büyük saygısızlık."

"Dökümlü ve sarıydı."

"Ah." Sal dramatik bir şekilde nefes aldı, sonra bana baktı. "Ayrıca Amalie gibi giyinmiyorum."

"Evet, giyiniyorsun. Amalie'nin de söyleyeceği üzere kusursuz." Elimdeki hamura geri dönmeden önce ona baktım. "Hatta bugün sürdüğü rujla aynı tonda ruj sürmüşsün."

Sal havada asılı duran bakır tencerenin yansımasından kendine bakıp sonra kaşlarını çatı. "Kahretsin. Haklısın. Birbirimize benziyoruz."

"Şu anda iki Mamie ile başa çıkamam. Bir tanesi yeter de artar bile."

Kahkahası alaycıydı, çünkü ikimiz de Mamie'nin etkisini iyi biliyorduk. Hiç çaba harcamadan sizi kendi dünyasına çekerdi. "Peki. Pucci'yi Amalie'ye bırakacağım. Ama Dolce ya da Chanel'imden vazgeçmemi bekleme."

“Chanel dışında, ayrıklarının ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Ama Chanel’i biliyorsun.”

“Herkes bilmiyor mu?” Cassandra’nın Chanel’in her şeyini sevdiğini söyleme zahmetine girmedim. Tanrıya şükür ki Amalie’nin özel kokusunu sevmiyordu. Ancak modaevlerinin ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenecek kadar fatura öde-miştim. Cassandra alışveriş yapmayı severdi. Hem de çok.

Aslında onu özlemediğimi farkında olmak beni rahatla-tıyordu. Ona dair herhangi bir şeyi bile özlememek iyiydi. Elimdeki hamuru tatmin edici bir vuruşla tezgâha bırakıp Sal’e baktım. Hayatımın neredeyse yarısından fazla onu tanıyordum ancak ben bir zamanlar olduğum kişinin gölgesi hâline gelmiş-ken, o kendi ayakları üzerinde durmayı başarmıştı.

Parmaklarımı pürüzsüz, esnek hamura daldırdım. “Ken-dini olduğun gibi tanıyor ve seviyorsun, Sallie. Nadir rastla-nan bir şey bu.”

Kelimeler ağzımdan döküldüğü anda kendimi savunma-sız hissettim. Çıplak. Yüzümü buruşturarak işime konsantre oldum. Onun sessiz merhametini tenimde hissediyordum. Bu, ciğerlerime bozulmuş sütün ekşi kokusu gibi yayıldı.

Kafamı kaldırdığımda, gözlerinde anlayışla bana bakı-yordu. Bakışlarındaki ciddi şefkat, ikimizin de bugüne ka-dar kabul ettiğinden çok daha fazla birbirimize kardeş gibi baktığımızı fark etmemi sağladı.

“Luc, bu özgüveni kısmen senin sayende kazandığımı hiç fark ettin mi?”

Afallayarak başımı iki yana salladım.

Sal belli belirsiz gülümsedi. “İri yarı bir hokey oyuncu-sunun onu sorgusuz sualsiz kabul etmesi bu tuhaf çocuk için çok anlamlıydı. Eğer biri bana yan gözle bile baksa onu in-dirmeye hazır duruşun benim için önemliydi.”

Sertçe yutkundum. “Bazı insanlar pisliktir. Birilerinin sana kötü davranmasına izin veremezdim.”

“Biliyorum. Anlatmak istediğim de bu, Luc. Hiçbirimiz yapayalnız değiliz. Bazen başkalarının desteğini kabul etmemiz gereken anlar olabilir.”

Lanet olsun.

Ne diyeceğimi bilemeden bakışlarımı tezgâha diktim.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı, ardından hiçbir şey olmamış gibi bir anda kesildi. Sal tekrar bir şeyler mırıldanmaya ve hamurla uğraşmamı seyretmeye devam etti. “Bir şeye ihtiyacın mı vardı?” Onun ve Amalie’nin Emma konusunda ikili hareket etiklerini bildiğim için sordum.

Haklılığımı doğrulayarak omuz silkip kıyafetinin kollarını düzeltti. “Bu sabah kahvaltının nasıl geçtiğini bilmek istersin diye düşündüm.”

Sal’in Emma’yla yaptığı kahvaltıdan bahsediyordu. Kalp atışlarım istemsizce hızlandı.

“İstemiyorum.”

Sal bu yalanıma hakkettiği ciddiyeti göstererek, “Senin kız pain aux üzümünü sevmeydi.”

“Öncelikle o benim kızım değil... Ekmekleri beğenmedi mi?” Bu beni rahatsız etmemeliydi. Elbette damak tadı görecekliydi; herkes farklı lezzetleri severdi. Yine de o beğenmemişti.

Sal, soğumaya bıraktığım tepsideki gouda ve biberiyeli krakerlerden birini kaptı. “Kuru üzüm sevmiyormuş. Yoğurdu orgazm noktasına yakın bir iştahla yedi.”

Cevap olarak alt karın kaslarım ısınırken gerildiğimi hissettim. Birden bunu gören tek kişi olduğu için Sal’e sinirlendim. Bu benim hatamdı; kahvaltı sepetini kendim götürmek yerine onunla göndermişim.

Elimdeki hamura ve Sal’in bana verdiği orgazm içeren bilgilere odaklandım. “Öyleyse kuru üzüm yok.”

Ne seviyordu o zaman? Kruvasan? *Pain au chocolat*? *Chaussons aux pommes*”?

“Meyveyi de çok severmiş,” dedi Sal, düşüncelerimi bölerek. Sırtarak krakerini ısırdı. “Gerçi bunun için pek övgü alamazsın.”

İzle ve gör, dostum.

Meyveleri ayıkladım, temizledim, dilimledim. Meyveler benimdi. Ağzına attığı her lokma, çıkardığı her zevk iniltisi benim sayemdeydi. Siktir, bu da beni öyle tahrik ediyordu ki ellerim titremişti.

Demek meyveyi seviyordu. O zaman *chaussons aux pommes*’u deneyecektim. Elmalı çörek sevmiyorsa çok şaşırdım.

“Bir sonraki baştan çıkarma yöntemini mi planlıyorsun?”
Sal bir kraker daha çaldı.

“Şunları yemeyi bırak. Onlar öğle yemeği için.”

“Ah, peki onları neyle yiyeceğiz?”

“Dilimlenmiş elma ve armut, lavantalı bal ve peynirle servis edilen domates çorbası-” Sal’in kendini beğenmiş yüzünü gördüğümde ters ters baktım. “Ne var biliyor musun? Kendi yemeğini kendin hazırla.”

“Birileri yine huysuz modunda.”

“Hımm.”

“Belki de yüzmeye gitmelisin.”

“Belki de sen artık gitmelisin-”

“Her zaman öfkелisin, koca adam.” Sal bu kez bir armut aldı. “Azgın olduğun için hırçınlaştığını ikimiz de biliyoruz.”

“Sanki hayatına hiç değer vermiyor gibisin.”

“Güzel kafamdaki tek bir saç teline zarar verirsen Amalie seni öldürür, o yüzden güvende olduğumu biliyorum.”

**Pain au chocolat*, Fransız mutfağından bir tatlı. Çikolatalı ekmek anlamına gelir. —r.n.

** *Chausson aux pommes*, elma püresi ile doldurulmuş bir Fransız hamur işidir. —r.n.

“Buna pek güvenme.”

Sal gözlerini devirdi, hiç de korkmuş görünmüyordu. “Vazgeç artık. Özünde şeker gibisin, Oz. Senin gibi yemek yapan birisinin tatlı bir kalpten başka bir şeye sahip olduğuna inanmam mümkün değil.”

Öfkeyle homurdanarak hamuru tezgâhın üzerine bırakıp sessizce ona kadar saydım. Buranın stresten kaçmak için bir sığınak olması gerekiyordu. Şimdiye kadar, çöpçatanlık yapmaya çalışan bir büyükannem, beni teşhirciliğe sürükleyen bir aktris ve sinirlerime dokunan bir moda stilisti vardı.

Sal elindeki armudu bir topmuş gibi bir elinden diğerine atıyordu. “Onu istediğini neden inkâr ediyorsun?”

Armudu havada yakalayıp tezgâhın üzerine koydum. “İnkâr ediyormuşum gibi mi görünüyor?”

İşte yakalanmıştım. Duraksadı, kafası karışmıştı. “Peki, lanet olsun. O zaman sorun ne?”

Pek çok sorunum vardı.

“O insanın yanında tutmak isteyeceği tarzda bir kadın.” Sonsuza kadar. “Ancak bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor. İnan bana, o da benim ona sunacağım hiçbir şeyi almak istemeyecektir.”

“Yani öylece burada durup hamurunu mu yoğuracaksın?”

“Ha?” Mutfak birdenbire çok küçük gelmeye başladı. Kaskatı kesilmiş omuzlarımı oynattım ama gevşemediler. Lanet olsun. “Dışarı çıkmak ister misin? Bir şeyler içelim?”

Sal’in mükemmel şekillendirilmiş kaşları kalktı. “Neredeyse öğle yemeği vakti.”

Üzerimdeki önlüğü çözüp kilerdeki kancaya astım. “Amalie ve Emma kendilerine servis yapabilirler.”

Küçük Bayan Snoop’un mutfağını ziyaret edeceği düşüncesi, tenimde fırının açılmasına benzer gibi bir etki yarattı. Omuzlarımı tekrar gevşettim. “Geliyor musun?”

BÖLÜM SEKİZ

Lucian

Çıkarılan ders: Sal'i asla hafife alma. En az Elvis Pompadour kadar kurnazdı.

Emma'yla evin önüne giden yolda karşılaştık. Düşünmemek için elimden geleni yaptığım yüzmeyi bitirmiş, bungalovuna dönüyordu. Fakat bu Sal'in ona seslenmesini engelledi mi? Asla. Bunu yanımda zor sakladığı neşesiyle yapmıştı.

Onu bizimle öğle yemeğine davet etmekten de geri kalmamıştı. Ondan kaçmaya çalıştığımı çok iyi biliyordu. Yine de kaba davranıp itiraz edecek değildim. Bu yüzden onun masmavi bakışları benimkilere yöneldiğinde, gelmesini istediğimden şüphe duyunca, asıl söylemek istediklerimi sineye çekip bize katılması için ısrar etmek zorunda hissettim.

İşte buradaydık, favori hamburger ve milkshake restoranımda, kumsalın solgun renginin ötesinde uzanan masmavi okyanusa bakıyorduk. Plajdaki her dikkatli bakışı üzerine çekercesine minik bir güneş gibi parlamaya devam ediyordu. Yine de o, etrafındaki herkese karşı ilgisiz görünüyordu. Aralarında onu tanıyan olup olmadığını bilemiyordum; bü-

yük beyaz güneş gözlükleri ve sarı papatyalarla süslenmiş geniş beyaz bir şapka takmıştı. Bu hâliyle gülünç görünmesi gerekiyordu ama Sal gibi onun da kendine has bir tarzı vardı.

Sal'i kolaylıkla görmezden gelebilirdim. Ancak Emma'yı görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı. Sanki narin ellerini sürekli tenimin üzerinde gezdiriyormuş gibi, onu bütün vücudumda hissediyordum. Korkunç derecede sinir bozucuydu.

Elindeki tepsiyi masaya bırakıp yanıma oturarak memnun bir iç çekişle okyanusu seyretmeye başladığında tüyletim diken diken oldu.

“Güney Kaliforniya'yı özlemişim.”

“Buraya en son ne zaman geldin?” diye sordum.

“Sekiz ay önce.” Yumuşak dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “O kadar da uzun değil biliyorum. Ama öyleymiş gibi hissettiriyor.”

Gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyor olsam da yine de bakışlarını hissediyordum. “Peki ya sen? Aslen Kaliforniyalı mısın?”

Eskilerden bahsetmek oldukça hassas bir konuydu. Belli ki kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Nerede yaşadığımı öğrenmesi de bunu değiştirmeyecekti. “Evanston, Illinois'de büyüdüm. Amalie'nin oğlu yani babam Şikago Sanat Enstitüsü'nde yöneticiydi. Annemle oradaki ilk yılnda tanışmış, annem de restorasyon konusunda uzmanmış.”

“Vay canına.”

“Evet.” Sanat ve güzellik içinde büyümüştüm, ailem tamamen onların akademik ayak izlerini takip etmemi umuyordu. Yine de hokeyin benim için vazgeçilmez olacağı ortaya çıktığında ise hiç tereddüt etmemişlerdi. Kendi yeteneğimi bulduğumda beni cesaretlendirmişlerdi.

“Birçok yerde yaşadım. Son birkaç yıldır ise Washington DC’deyim.”

“Bu büyük bir değişiklik olmalı.”

Bunun nereye varacağını biliyordum. Niye ayrılmıştım? Orada ne yapıyordum? Elimden geldiğince geçiştirmeye çalıştım. “Zamanı gelmişti. Amalie’nin yardıma ihtiyacı vardı.” *Koca bir yalan, Oz.* Amalie’ye onun bana olduğundan çok daha fazla yardıma ihtiyacım vardı.

Yirmi sekiz yaşındaydım ve acımı biraz olsun hafifletmek için büyükanneme koşmuştum.

Neyse ki Sal siparişini alıp bize katıldı.

“Burger ve bira.” Tepsisini masaya bıraktı. “Domates çorbası ve peynir tabağını geride bıraktıktan sonra bunlarla idare etmek zorundayız sanırım.”

“Gelmek zorunda değildin.” Ona uzun bir bakış attığımda beni görmezden geldi.

“Ve bunları kaçırma mıydım?”

Elini Emma ile benim aramda, sonra da çok zayıf bir şekilde yemeğe doğru salladı. Kurnazlık Sal’in tarzı değildi.

Emma kaşlarını çatı, görünüşe göre Sal ile benim aramda devam eden bakış savaşını fark etmemişti. “Öğle yememizi mi kaçırdık? Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Rosemont’ta yediğim her şey o kadar nefisti ki herhangi birinin heba olacağını düşünmek bile istemiyorum.”

Ve bu delicesine tatmin edici değil miydi? Hamburgerlerimizi çöpe atıp onu eve götürmek ve böylece karnını doyurabilmek istiyordum.

Homurdanarak biramdan bir yudum aldım. “Amalie yiyecektir.”

Emma biraz rahatlamış görünüyordu. Ancak kaşlarının çatıklığı devam ediyordu. “Şefin huysuz olduğunu duymuştum.”

Sal hamburgerini yerken boğuldu. Bu küçük bilgiyi Emma'ya kimin söylediğini tahmin etmek zor değildi.

Cevap vermeden önce Sal'e yan gözle baktım. "Olabilir."
"Onu tanıyor musun?"

Şimdi her şeyi açıklığa kavuşturmanın tam zamanıydı. Ancak öğrendiğinde yemeklerimden yemek istememe düşüncesi bana engel oldu. Sonuçta malikânede en sevdiği kişi ben değildim.

"Malikânede yaşıyorum. Tabii ki tanıyorum."

"Nasıl biri?" Kesinlikle kafasında kaleler inşa ediyordu.
"Huysuz."

Büyük güneş gözlüklerinin ardından gözlerini bana dikmeden önce dudakları büzüldü. "Sinir bozucusun."

Biramla onu selamladım. Kaşlarını çatıp elindeki peçeteyi bana doğru fırlattı. Tabağıma yarım santim kadar uzağa düştüğünde kıkırdadım.

Sanki sinirlerimi bozan küçük bir veletmişim gibi kafasını sallayan Emma bir kızartma aldı ve tabağındaki ketçaba batırdı. "Nedense Amalie'nin zor bir personele katlandığını düşünmekte zorlanıyorum."

Bu doğrudu. Emma'nın büyükannemi kısa sürede bu kadar tanımış olması beni şaşırtmıştı. Belki de şaşırmamalıydım. Emma fazlasıyla iyi bir gözlemciydi.

Sıkılmış gibi omuz silktim. "Ona karşı zaafı var."

"Ah, öyle mi..." Gülümserken gözleri parladı. "Birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?"

Sal hamburgerini o kadar abartı sayılabilecek bir güçlükle yuttu ki küçük parçalar ağzından kaçtı. Çok utanmıştı. "Kâbuslar göreceğim," diye mırıldandı, peçetesiyle çılgınca masayı silerken. Masanın dağınıklığından bahsetmediğini yalnızca ikimiz biliyorduk.

“Her şey seksle ilgili değildir, Snoopy’.”

“Her şeyin seksle ilgili olduğunu düşünmüyorum. Bir dakika bana ne dedin sen?” Gözlüklerini çıkardı. Gözlerinden öfke kıvılcımları parlıyordu. Bu ona yakışan bir bakıştı. “Bana gerçekten Snoopy mi dedin?”

Sabahtan beri hissettiğim yoğun duygulardan biraz hafifleyerek sııttım. “Meraklı Parker senin için daha mı iyi?”

“Biraz bile değil, Magic Mike.”

“Mike dans ediyordu. Yüzmüyordu.”

Prences Anya’nın sivri burnu hafifçe kalktı. “Sunduğu gösteriyi ima etmiştim. Mesele de bu zaten.”

“Belli ki senin de izlemekten hoşlandığın bir tür.”

Yanakları pembeleşirken yüzünü buruşturdu. Tekrar kırdadığımda telefonunu kaldırıp bize doğru çeviren Sal’i gördüm. “Ne halt ediyorsun sen?”

Onu tamamen unutmuştum. İtiraf etmeliyim ki Emma’nın yanında bu kadar rahat olmak çok kolaydı.

“Bunu Amalie için çekiyorum. Çok memnun olacak.”

“Sal!” Emma dehşete kapılarak homurdandı.

Sal ona acıyıp telefonu yüz üstü masanın üzerine koydu. “Şaka yapıyorum. Amalie’ye hiçbir şey göndermeyeceğim. Bu mahremiyetin büyük bir ihlali olur.”

Ters ters baktım, o da bana muhteşem bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bunu daha sonra Oz’u kızdırmak istediğimde kullanmak üzere saklayacağım.”

“Bunun için bir fotoğrafa ihtiyacın yok, Sal.”

Sal beni tersleyerek, pembe tırnağını bir ünlem işareti gibi kullanarak gülümsedikten sonra milkshake’ini içmek için arkasına yaslandı. “O çok hızlı, Emma. Çok hızlı.”

* Snoopy, Charles M. Schulz’un yarattığı “Peanuts çetesi”nin başından geçenleri anlatan çizgi dizi ve roman serisi Peanuts’in ana kahramanlarından olan köpek aynı zamanda meraklı ve neşeli olmasıyla bilinir. -ç.n.

Şaka yaptığını biliyordum. Ancak çocuklar bana hızlı diye seslendiklerinde bu beni en çok özetleyen kelime gibi geliyordu.

Hızlı ayaklar, hızlı eller.

Onları kafamın içinde duyabiliyordum. Takım arkadaşlarım.

Yine hızlılığıyla şov peşinde. Yoksa yakut pabuçları giyip bizi büyümlü zümrüt şehrine mi götüreceksin, Oz?

Aptalca şeyler. Bütün bunlar üzerimizdeki baskıyı azaltmak için söylediğimiz aptalca şeylerdi. Her lanet saniyeyi özlemiştim.

“Yine homurdanmasına neden oldun, Sal,” dedi Emma, ani ruh hali değişimimi yanlış yorumlayarak. Emma uzanıp ön kolumu okşadığında kalp atışlarımla birlikte ruh halim de hafifçe yükseldi. “Merak etme ballı tırta, iyi olacaksın.”

“Ballı tırta mı?” Sesim çok sert çıkmıştı.

Nazikçe omuz silkti. “Büyükkannemin huysuzlandığını düşündüğünde söylediği bir şeydi. *Merak etme ballı turtam, dünya dönmeye devam edecek.*”

“Bunu söylediği zaman sinirleniyor muydun? Yoksa ona inanıyor muydun?”

Emma genişçe sırtarak hayranların ve basının bayıldığı o göz kamaştırıcı gülümsemesini takındı. “İkisinden de biraz.”

Tanrım, bu gülümsemeye karşılık vermek istiyordum. Pek çok şey istiyordum. Onun görünüşünü beğenmek bir şeydi. Ondan hoşlanmak başka bir şeydi. Ancak ben hoşlanıyordum. Ondan gerçekten çok hoşlanıyordum.

“Siz ikiniz çok tatlısınız,” dedi Sal.

Emma’nın gülümsemesi düştü. “Ve sen de çok alaycısın. Lucian’a eziyet etmeyi bırak.”

“Bana soracak olursan, onun bu türden eziyete daha fazla ihtiyacı var.” Masayı iterek geri çekildi. “Midemdeki bu gariplik için bir diyet kola alacağım. Başka bir şey isteyen var mı?”

İkimiz de başımızı sallayınca bizi yalnız bırakarak uzaklaştığında Emma ile aramıza sessizlik çöktü.

“Neden sana Oz diyor?” diye sordu aniden.

Bunu kaçırmış olmasını ummuştum. Tabii Emma çok az şey kaçırdı. “Benim soyadım Osmond. Bazı insanlar soyadımdan dolayı bana Oz der.” Kendimi beğenmiş bir gülümseme takındım. “Şimdi de bana küçük, komik bir büyücüye benzediğimi söylemeyeceksin, değil mi?”

Güldü. “Dürüst olmak gerekirse, sende küçük sayılabilecek bir şeyler olduğunu sanmıyorum.” Karnımın alt kısmı ısındı. “Aynen öyle, ballı turtam.”

“Kesinlikle egon için de aynı şeyi söyleyebilirim.”

“Söylediklerin doğru olduğunda bu ego sayılmaz.”

Emma gözlerini devirip içmek için suyunu eline aldı. Bakışları sırada bekleyen Sal’e kaydı. “Sen de Sal ve Amalie’nin bizi bir araya getirmeye çalıştığını düşünüyor musun?”

“Sanırım ikimiz de anlamışız.”

Burnunu kırıştırdı. “Bunu gizlemekte pek de başarılı sayılmazlar.”

Sesi rahatsız olmuş gibi değil, daha çok utanmış gibiydi. Bu konuda ne hissedeceğimden emin olmadığım için açıklama yapmaya gerek duymadım.

“Hayır.” Biramdan bir yudum aldım. “Değiller.”

Emma bir kolunu masaya yaslayıp yakınımı eğilerek hafif, tatlı kokusunu da beraberinde getirdi. “Merak etme. Yoluna çıkmayacağım.”

Ve sonra anladım. Beni rahatsız etmek istemiyordu. Eğer

onu istediğimi düşünürse benden kaçardı. Gerçeği yüzündeki ifadeden anlamıştım.

“Çıkma.” Sözcük benim iznim olmadan ağzımdan kaçmıştı.

Ne oluyor, Oz?

Kaşlarının arasında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Ne?”

Bunu hâlâ kurtarabilirsin. Sözünü geri al, moron. Geri al.

“Yoluma çıkma.”

Salak.

Şaşkınlık yüz hatlarını belirginleştirirken mavi bakışları yüzümde geziniyor, beni okumaya çalışıyordu. Ben kendimi bile çözemezken, onun bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordum.

“Bu çok saçma,” diye ağzımdan kaçırdım. “Sırf canları sıkıldığı ve çok fazla The Bachelor bölümü izledikleri için birbirlerini görmezden gelmeye çalışıyorlar.”

Eğlence gözlerini aydınlattı. “The Bachelorette’i mi kastediyorsun?”

Bir yudum daha alarak gülümsememi gizledim. “Ne demek istediğimi açıkça söyledim.”

“Yanlış anlamışsın. Ödül kesinlikle benim.”

Evet, öylesin.

“Sen nasıl istersen, Snoopy.”

Güldü, kalbimin üzerinde hoplayıp zıplayan ve nefesimi ciğerlerimden söküp alan muhteşem bir sesi vardı. İnsan bu kahkahayı tekrar tekrar duymak için aptalca şeyler yapmaya ikna olabilirdi.

Anlaşılan etkilenen aramızdakinden tek kişi ben değilim. Gözlerimiz buluştuğu an her şey farklı bir çizgide ilerlemeye başladı.

Lucian'dan hoşlanıyordum. Aslında bu tedirgin ediciydi çünkü şakacı ve hazırcevap olmasına rağmen uzun zamandır tanıştığım erkeklerden farklı olarak içine kapanık bir adamdı. Huysuzmuş gibi davrandığı zamanlarda bile beni güldürmeyi başarıyordu. Rol yaptığının farkındaydım çünkü onun da bundan eğlendiği açıktı.

Tavırlarından olmasa bile kahkaha attığında gözlerinin etrafında beliren kırışıklıklardan ve biz birbirimizle uğraştıkça geniş omuzlarının gevşemesinden anlıyordum. Sal'ın onu iğnelemesinden hoşlandığını bile fark etmiştim. Aralarındaki arkadaşlık garipti, ikisi de bunu itiraf etmek istemese de birbirlerini sevdikleri barizdi.

Muhtemelen Lucian bir şeylerden mutlu olduğunu kabul etmek istemediği içindi. Sal daha gizemli bir duruşa sahip olsa da gösterişli dış kabuğuna rağmen içten içe biraz utanç olup olmadığını merak ediyordum.

Ya da belki de ben abarttığım için olmayan şeyleri hayal ediyordum. Ancak Lucian'ın yüzüme nasıl baktığını ise kafamda kurmuyordum. O sert kaşları gevşerken dudakları aralandı, gözleri sanki şok olmuş gibi biraz büyüdü. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Belli ki kahkahalarımın etkilenmişti.

Bu dehşet beni de şaşırtmıştı. İçim yıllardır hissetmediğim tuhaf bir heyecanla kıpır kıpır oldu. Duygusal sanatçı olan lise aşkım Michael Benton'ın bana gülümsediği on altı yaşımdan beri bu duyguyu hissetmemiştim. O an bile kalbim

daha hızlı atmaya başladığında göğüs kafesime sert bir tekme yemişim gibi hissettiğimi hatırlamıyordum.

Birinden hoşlanmak karşındaki kişinin çekiciliği ile karıştığında ortaya çıkan şey işte buydu. Hiç kimsenin hissetmeye hazır olmadığı güçlü ve saf bir duyguydu. Bunu nasıl gizleyeceğimi ya da nasıl görmezden geleceğimi bilemiyordum. Elimden gelen tek şey Lucian'ın çekici bakışlarına aynıyla karşılık vermektir. Yüzeysel çekicilikten uzak durmaya yemin etmiştim ama bununla ne yapacaktım? Onunla ne yapacaktım?

Kahkahalarım daima insanların dikkatini çekmişti. Şöhret beni ışıqlıyla şereflendirdikten sonra içgüdüsel olarak ortaya çıktığım öğrenmiştim. Bu kariyerimde başarılı olduğum anlamına gelse bile yalnız kalmak istediğimde halkın ilgisi başıma bela da olabiliyordu.

Birkaç genç adam masaya doğru yürürken kendimi hazırladım. İşin tuhafı Lucian da öyle yapmıştı. Durumun farkında olması beni şaşırtmıştı ama belki de o da gerçekte kim olduğumu asla aklından çıkarmamıştı.

Bu düşünce hiç hoşuma gitmemişti. Şöhret tuhaf bir şeydi. Peşinden koşuyordunuz ancak bir kez sahip olduğunuzda kendinizi asla güvende hissetmiyordunuz. Hayatınızda kimin hangi nedenlerle bulunduğuna dair paranoya, asla yeterince iyi, yeterince popüler olamayacağınız korkusu sizi sarmaya devam ediyordu. Ellerimi kucağımda birleştirdim ve bunlar hakkında endişelendiğim için kendimi kınadım.

Ama şöhretin insanı aptal yerine koyan komik bir yönü de vardı. Bu durum, üç genç adam bana hiç bakmadan yanımdan geçip doğruca Lucian'a yöneldiğinde apaçık ortaya çıktı.

O da biliyordu. Sanki bir darbeye hazırlanmış gibi tüm vücudu gerilmişti. Etrafı hayranları tarafından sarılırken ben sadece oturduğum yerden bakakalmıştım.

“Oz! Seni gördüğüme inanamıyorum.”

Oz. Ona Sal gibi Oz diyorlardı. Kimdi bu adamlar?

Lucian rahat bir ifade takınmaya çalıştığını görmeme rağmen onu bu gülümsemenin sahte olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum. “Selam çocuklar.”

“Ah, adamım, bu tesadüf kesinlikle harika,” dedi sarışın olan. “Burada ne yapıyorsun, Oz?”

“Öğle yemeği yiyoruz.”

Hepsi, rahatsız ettiğinin farkında olduğu hâlde şöhretin etkisiyle gerçek bir utanç gösteremeyecek kadar büyülenmiş kahkahalarla cevap verdiler.

“Kupa için üzüldüm.”

“Sensiz eskisi gibi değiller.”

“Gerçekten sonsuza dek bırakmayacaksın, değil mi?”

Sorular Lucian’ın üzerine top mermisi gibi yağıyordu ve ifadesi her soruda daha da kararıyordu. Sal aceleyle yanına geldi, biraz paniklemiş görünüyordu. Çocuklar ise fark etmemişti; idollerine bakmakla meşguldüler.

“O darbe, dostum. Tanrım, gerçekten kötü görünüyordu.”

“Çok acımış olmalı. O günü hatırlıyor musun?”

Lucian aniden ayağa kalktı. Sanki her bir zerresi donmuş gibiydi. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belli ki diğer herkes bahsettikleri şeyin fazlasıyla farkındalardı. Ben de ayağa kalktım, Lucian kaçmanın eşiğindeyken orada oturamazdım.

“Gitmem gerek çocuklar.” Sesi gergin bir ipten farksızdı.

“Ah, dostum.”

“Bir fotoğraf çekebilir miyiz?”

Bir an için tersleyeceğini sandım. Yüzünde bir burukluk belirse de gülümseyip kısa bir, “Tabii,” dedi.

Yardımcı olmak için adım atmayı dahi düşünemezken Sal içeri girdi ve sanki bu konuda çok tecrübeliymiş gibi telefonu aldı. Bense uyuşmuş, kafam karışmış bir halde öylece duruyordum. Gençler Lucian “Oz” ile birkaç fotoğraf çek-tirdi. Birden etrafımızdaki insan kalabalığı gittikçe artmaya başladı. Nasıl oluyor da herkes onu tanıyordu? Ben neden tanı mıyordum?

Gerçi yüzünü ilk gördüğümde tanıdık gelmişti. Ancak onu tanıyamamıştım. Sonra huysuz ve hırçın bir şekilde konuşmaya başladığında benim için Lucian’a dönüştü. Tanıdığım kişi gece geç saatlerde çıplak yüzmeyi seven ve beni tüm mutsuzluğuma rağmen güldüren, seksi ama içine kapalı bir adamdı.

Fotoğraf faslı biter bitmez Lucian kibar ama kesin bir tavırla adamlarla vedalaştı. Bana bakmadan elindeki tepsiyi masaya bıraktı ve sanki transa girmiş gibi Sal’le beni peşinden gelebilmemiz için geride kalmaya zorlayarak uzaklaşmaya başladı.

“Bu da ne böyle?” Peşinden giderken Sal’e doğru söyle niyordum. Lucian önümüzde, iri vücudu bir kütük gibi kas katı kesilmiş, kararlı adımlarla yürüyordu.

Sal’in yüz ifadesi keyifsizlikle gerilmişti. “Bu onun anlatacağı bir hikâye. Sadece bir süre huysuz olacağını bilmen gerekiyor.”

Huysuz mu? Adam zaten öyleydi.

Lucian kamyonetinin kilidini açtıktan sonra bize bakmadan bindi. Kamyonet dört kapılıydı ve soru sorabilmek için Sal’i arka koltuğa zorla oturtacak değildim. Lucian’ın dikiz aynasından gözlerini yakalamayı umarak arka koltuğa otur-

dum. Ancak bana doğru bir kez bile bakmadı. Bana karşı birçok kez sessiz, düşünceli ve alaycı şekilde yaklaşmıştı ama şimdiye kadar beni görmezden geldiği olmamıştı. Canımı bu kadar sıkması beni şaşırtmıştı. Sanki onun ilgisi altında tamamen uyanık ve canlı hâle gelmiştim, ancak ilgisini geri çektiğinde ise sönükleşmiştim. Kimse benim üzerimde böyle bir güce sahip olmamalıydı. Bahsettiğim duygu baskı değildi. Bu duygu beni korkutucu bir şekilde canlı ve gerçek hissettiriyordu.

Daha da kötüsü, acı çektiği için duyduğum endişeydi. Yaşadığı olayın onu sarstığını görebiliyordum.

Dönüş yolu gergin ve sessizdi. Derinden, rahat nefes almak için kendime zaman tanıdım. Bu, setteyken kendimi dengede tutmak için öğrendiğim bir şeydi. Karanlık Kale harika bir ortam sunuyordu ama yine de arada sırada öfke-lerin ve egoların alevlendiğini zamanlar oluyordu. Tanrım, şimdiden seti özlemiştim. Belki de düzenli bir işin sağladığı güvenceyi özlemiştim. Dürüst olmak gerekirse, dizi seks sahneleriyle ünlenmişti ve bir daha asla çıplak seks sahnesi çekmeyeceğim için çok mutluydum. Saint mükemmel bir partner olmasma rağmen birçok rahatsız edici sahne için yanyana gelmiştik.

Bu düşünceler, Lucian'ın malikâneye ulaşip aracı park yerine çekmesine yetecek kadar uzun bir süre zihnimi oyaladı. Herhangi bir şey söylemeden kamyoneti park etti ve indi.

Sal'le birbirimize baktık, sonra omuzlarımızı dikleştirip onu takip ettim. Ona yetişmek kolay olmadı. Adamın uzun bacakları vardı ve beni ardında bırakmaya kararlıydı. Ben- se hızlı yürüme konusunda bir uzmandım, kıcım da bunu doğrulayabilirdi.

Lucian adımlarını yavaşlatmadı ya da bana doğru dönüp bakmadı. Fakat orada olduğumu biliyordu. “Şimdi olmaz, Em.”

Bir kaldırım taşının üzerinden atladım, hızım nefesimi kesmeye yetiyordu. “Şimdi değilse ne zaman?”

“Hiç olmamasına ne dersin?”

“Hayır, bu işe yaramaz.”

Yüzünü buruşturdu. “Sana bir şey açıklamak zorunda olduğum yanılgısı içindesin. Ancak hayır, değilim.”

Kesinlikle açıklayacaktı.

“Ve sen Karanlık Kale’yi sorduğunda benim sana hiçbir açıklama zorunluluğum yoktu. Yine de sana nasıl hissettiğimi söyledim.”

“Bu senin suçun.”

Köşeyi döndük, tenis kortuna doğru ilerlerken nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece beni yorabileceğini ve uzaklaştırabileceğini düşünüyordu.

“Haklısın.” Nefesimi toplamak için patikada durdum, kollarım iki yanıma düştü. Canı cehenneme. Rahatsız edilmek istemeyen bir adamın peşinden gitmeme gerek yoktu.

Tuhaf bir şekilde, sanki daha fazla dayanamıyormuş gibi, Lucian da durup omzunun üstünden bana bakmak için döndü. Vücudu gergindi ve bu hâlde yeniden uzaklaşmaya hazırды.

“Birbirimize hiçbir şey açıklamak zorunda değiliz,” dedim sesimi aramızdaki on metrelik mesafeyi aşacak kadar yükselterek. “Ama hiç kimse tümüyle boşlukta yaşayamaz. Büyükannen ve Sal senin yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorlar.”

İşte bu onu kızdırmıştı. Boynu kıpkırmızı olmuştu ve bana doğru yaklaşıp dokunabileceğim kadar yakın mesafeye

geldi. “Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ya da benim hakkımda.”

Evet, bu canımı acıtmıştı. Acıtmamalıydı ama acıtmıştı.

“Yeterince tanımıyor olabilirim. Senin için endişeleniyorlar. Seni seviyorlar.”

Lucian’ın burun delikleri alevlendi. “Ciddiyim, Emma. Beni suçluluk duygusuyla vuramazsın.”

“Eğer kendini suçlu hissediyorsan, bu senin suçun.”

Başını çevirdi ve kaşlarını çattı. Yine de gitmedi.

Öfkesine, ona ders verme hakkım olmamasına rağmen beni dinliyor olması ses tonumu yumuşatmama neden oldu. “Pekâlâ, ben meraklı biriyim. Meraklı. Kabul ediyorum. Ama tam tersi bir durumun içinde olsaydık, bana neler olduğumu sormayacağını beni rahat bırakacağını söyleyebilir misin?”

Lucian’ın çenesi gerildiğinde dişlerini gıcırdattığını anladım.

İnatçı göt.

“Sen kimsin?” diye ağızımdan kaçırdım.

Güldü, sesi hiç de neşeli değildi. “Ben Brick’im, hatırladın mı? Asık suratlı eski yıldız atlet. Tükenmiş durumda ve evde saklanmaya devam ediyor.”

“Tamam. Hıyarlık yapmaya devam et.” Gitmek için döndüğümde, tekrar konuştu, sesi cam kırıkları gibi keskin ve kırıktı.

“Neredeyse hepsini doğru tahmin etmeye çok yaklaşmıştın, Em.” Buzlu cam gözleri benimkilerle buluştu. “Dünya beni Luc Osmond olarak tanıyor. Büyük ve güçlü, Oz. *Buza hükmeden en iyi hokey oyuncularından biri*, ya da en azından insanlar öyle olduğumu düşünüyordu.”

Kafamda bir hatırlama kırıntısı canlandı. Los Angeles trafiğinde araba kullanırken bana gülümseyen yüz, daracak

baksır külotu içindeki muhteşem vücudu zihnimde belirdi. “Bir reklam panosundaydın.”

Yüzünü buruşturdu. “Hatırlayabileceğin onca şey varken...”

“Etkileyici bir reklam panosuydu.”

Attığım yemi yutmamıştı, sadece gülümseyerek omuz silkti. Tanrım, onu nasıl tanımamıştım ki? Reklamlarda oynamıştı. Hem de bir sürü. Yüzü dergilerde, saat reklamlarında, parfüm reklamlarındayken dikkatimi çekmişti. Greg maç izlerken yanında kitap okuduğum için onu bir kez oynarken gördüğümünden oldukça emindim.

“Washington’da oynadın.”

“Evet.”

Sonra bir anda hatırladım. O adamlar ne demişti? Kötü bir darbeye ilgili bir şey hakkında konuşmuşlardı.

“Yaralandın mı?”

Yaralı görünmüyordu. Çelik gibi hareket ediyordu.

Lucian zorlukla bir nefes verdi. Verdiği nefeste pişmanlık ve umutsuzluk karmaşası vardı. “Öyle de denebilir.” Boğazını zorlayarak sertçe yutkunup tekrar uzaklara baktı. Yüzünün sert hatları gerilmişti. “Beyin sarsıntısı sendromu. Kafama çok fazla darbe aldım.”

Kan beynime şıçradı. Söz konusu olan onun sağlığı değil, hayatıydı. Bu gururlu, zeki, sadık adamın artık hayatta olmayacağı düşüncesi... içimi parçaladı.

Şu anda yaptığım aptallıktan da öte bir şeydi. Daha yeni tanışmıştık. Hayatını kurcalamamı istemiyordu.

“İşte buradayım,” diye devam etti cansız bir sesle. “Oyunun dışındayım ve büyükanneimin mülkünü onarıyorum.” O alev alev yanan bakışları bana doğru yöneldi, kızgın ve kırgındı. Hassas tenimi kesip geçti. “Bu bilgiler senin için

yeterli mi? Yoksa bütün semptomlarımla ayrıntılı dökümünü de ister misin?"

"Hayır." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

"Emin misin?" Bir adım daha yaklaşmıştı, gözleri vahşiydi. "Çabuk öfkelenme hakkında da bir şeyler duymak istemiyor musun? Hafıza kayıplarım? Baş ağrıları? Aslında hepsinin farkındasın, değil mi? Nöbet geçirmeden bir kadını havaalanından bile alamıyorum."

"Lucian-"

"Bana Oz diyebilirsin. Olmadığı biri gibi davranan, gizemli adam."

Şimdi de kendisi için acı çekiyordu. Bunun için iyi bir nedeni vardı. Fakat bu ona yardımcı olmazdı. Hem de hiç.

"Hayır. Sana Lucian dememi sen söyledin."

"Çünkü saklanıyordum," diye atıldı. "Böylece nasıl bir enkazdan ibaret olduğumu anlamayacaktın."

"Sen bir enkaz değilsin."

Aksine daha da sinirlenmiş, teni hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığıyla koyulaşmıştı. "Bana acıma."

"Bana bağırma," diye karşılık verdim. "Sana istediğim kadar acırım."

"Ne?" Öfkeyle ağzı açık kaldı. "Benim için üzüldüğünü gerçekten kabul ediyor musun?"

Neredeyse burun buruna gelmiştik, ikimiz de çocuklar gibi bağırıyorduk. Yine de bu beni durdurmadı. "Acınacak hâldeyken, küsüp giderken ya da umursamaya cüret eden herkese öfkelenirken neden olmasın?"

Sanki patlayacakmış gibi öfkeyle hırladı. Sarsıntılı, sert bir hareketle elini kaldırdı. İşte o anda olan oldu. İrkildim. Korkuyla.

İkimiz de donup kaldık.

Sahnenin tamamını acı verici bir farkındalıkla izledim.

Bu hareketim beni de dehşete düşürmüştü çünkü bir adam elini kaldırdığında ilk içgüdümün bu olmasını istemezdim. Yine de öyle olmuştu, havada bir neon işareti gibi asılı duruyordu. Kendime geldiğimde ise durum daha da kötüydü, çünkü onun da şok içinde donup kalan elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirmek üzere olduğunu açıkça görebiliyordum.

Tepkimi görmüştü. Bundan artık kaçamazdım, değil mi?

Sonunda gergin sessizliği bozdu. “Sana vuracağımı sandın.”

Saklamaya gerek yoktu ikimiz de biliyorduk.

İrkildiğim için nefret ediyordum, verdiğim tepkiden utanıyordum. Yaşamsal bir parçamın başkalaşmasından nefret ediyordum. Bu iznim olmadan benden alınan bir başka şeydi. Bunu değiştiremezdim. İrkilmiştım ve şimdi bunu kabullenmek zorundaydım.

Çenemi kaldırdım, çünkü özür de dilemeyecektim. “Sen benimle tartışan koca bir adamsın. Ve haklısın, seni tanımıyorum. O yüzden temkinli olduğum için beni suçlayamazsın.”

Lucian konuştuğunda sesi yumuşak ve dikkatle ayarlanmıştı. “Eğer seni daha güvende hissettirecekse, ziyaretinin geri kalanında ortalarda görünmeyeceğim. Ne olursa olsun, kendimi güvende hissetmeni istiyorum. Bu yüzden bilmeni istediğim bir şey var, söyleyebilir miyim?”

Başımı salladığımda devam etti.

“Çok fazla kavgaya karıştım. Buzda. Bir kez de buz dışında. Hepsinde de kendini koruyabilen adamlara karşı dövüştüm. Mesela bu yara izi,” diyerek sol kaşının altındaki silik bir çizgiyi işaret etti. “Geldiğini görmediğim bir sol kroşeden oldu. Ben de karşılığını verdim ve adamın burnunu kırdım. Bunu sana anlatıyorum çünkü yalan söyleyip şiddete hiç bulaşmadığımı söylemeyeceğim.”

Bir kez bile gözlerimle buluşmakta tereddüt ederek gözlerini kırpmadı. “Ama sen? Bana tokat atabilirsin, yumruk atabilirsin, hayalarımı tekmeleyebilirsin, bana isimler takabilirsin, dünyadaki herkesten çok sevdiğim Mamie’yi aşağılayabilirsin ve ben yine de sana elimi bile kaldırmam. Çünkü ben kadınlara ya da benden daha zayıf birine vurmam. Asla.” Endişeli bakışları yüzümde gezinirken durdu. “Davranışım seni güvensiz hissettirdiği için özür dilerim. Niyetim bu değildi. Eğer beni biraz olsun tanıyabildiysen, her zaman senin yanında olacağıma, asla sana karşı olmayacağıma inan.”

Sanki bu her şeyi çözmüş gibi ayrılmak için harekete geçti.

“Ben öyle şeyler yapmazdım,” dedim. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığında devam ettim. “Sana vurmazdım ya da Amalie’yi aşağılamazdım. Küfürbaz biri de sayılmam.”

Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü, sanki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibiydi. “Tamam.” Hepsi bu kadardı.

Sonra sanki aklına başka bir şey gelmiş gibi duraksadı. “Şunu açıklığa kavuşturalım, Mamie’ye zarar verir ya da ondan yararlanmaya kalkarsan sana vurmam ama kıcını buradan sonsuza dek uzaklaştırırım.”

Sonra bana bir kez daha sırtını dönüp uzaklaştı. “Pislik,” diye tersledim.

“Bunu duydum,” diye karşılık verdi, hâlâ yürüyordu.

“İyi,” diye seslendim arkasından. Beni daha net bir şekilde duyabilmesi için sesimi yükseltmişim. “Çünkü sana isim takmayacağımı hiç söylemedim.”

Verdiği tek cevap homurdanmak oldu. Sahile inen merdivenlere doğru giderken neredeyse gözden kaybolmak üzereydi.

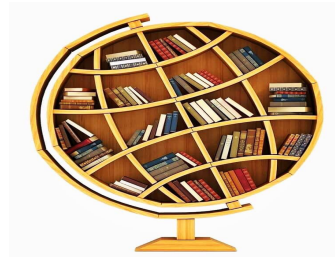
“Lucian!”

Durmasını beklememe rağmen durdu.

“Ben de özür dilerim,” dedim kaskatı kesilmiş sırtına. “Acınacak hâlde olduğunu söylediğim için.” Hareket etmedi ama beni dikkatle dinlediğini biliyordum. “Acınacak durumda değilsin. Sana acımıyorum. Sadece beni çileden çıkarıyorsun.”

Onu duyamıyordum ama çenesinin aşağıya eğildiğini, hafifçe başını yana eğdiğini gördüm. Homurdandığı anlayabiliyordum. Eğleniyor muydu yoksa kızgın mıydı, işte bu tamamen başka bir soruydu. “Bildiğim iyi oldu, Snoopy.”

Bu kez arkasını dönüp uzaklaşan bendim. Tam olarak iyi hissettirmiyordu fakat yine de küçük bir zaferdi.

BÖLÜM DOKUZ

Emma

Günümün geri kalanını ve ertesi sabahın büyük bir kısmını bungalovumda dinlenerek geçirdim. Hiçbir yere gitmek ya da bir şey yapmak zorunda olmamak keyifliydi. Dinlenmeye kararlıyım.

Aklıma takılan seksi, sinir bozucu eski hokey oyuncusuyla ne kadar dinlenebilirsem o kadar dinleniyordum. Tanrım ama onu Google’da arama isteğimi bastırmalıyım. Maçlarından birini izlemek için yanıp tutuşuyordum. Ancak bunun büyük bir hata olacağının da farkındaydım, eğer onu hokey kıyafetleri giymiş, iri yarı ve havalı bir şekilde görürsem, çevresindeyken mantıklı bir şekilde hareket etmem mümkün olmazdı. Hokey hayranı değildim fakat Lucian’ı oynarken görürsem öyle olacağımı tahmin ediyordum.

Şeytana uymamakta direndiğim için kendimle gurur duydum. Bununla birlikte, mutfağın bana gönderdiği tüm o güzel yemeklerin cazibesine karşı koymak için direnmeyi reddetmiştim. Kahvaltıda, önceden yediklerimin aksine çok şekerli görünen avuç içi büyüklüğünde incecik elmalı kurabiyeler vardı. Normal bir zamanımda olsa burun kıvrarak

pas geçebilirdim. Ancak buradaki yemeklerin göz ardı edilmemesi gerektiğini önceki deneyimlerimden çıkarabilirdim.

İlk ısıruk benim felaketim olmuştu. Hamuru ağır ya da yağlı değil, hafif ve gevrekli; altın rengi katmanları ilk ısırukta dağılıyor, adeta dilde eriyordu. İçindeki dolgusu pişirilmiş dilimlenmiş elmalardan yapılmıştı ve yanındaki ekşi tatlı meyve suyu, hamurun zenginliğini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Kusursuzdu.

Açıkkçası buradan gittiğimde ne yapacağımdan emin değildim. Muhtemelen yoksunluk çekecektim. Amalie'nin böylesine inanılmaz bir şefe sahip olmasını gerçekten kıskanmıştım. Pastalar bir fırından alınabilirdi. Elbette bunlar yediklerimin en iyisiydi ama istersem buna yakın bir şey bulabilirdim. Yine de aynı tada ulaşabileceğimi zannetmiyordum. Burada, detaylara gösterilen titiz bir özenle öyle şımartılıyordum ki kendimi de tamamen önemsenmiş hissediyordum.

Kuru üzümlü ekmeklerin artık sepette olmaması, Sal'ın boşboğazlık ettiğini ve mutfağın beni hoşnut etmek için başka tarifler denediğini düşünmeme neden oldu. Belki de Sal'in şefe söylediği şeyden dolayı utanmalı ya da üzülmeliydim. Ancak sonuçlar bu kadar lezzetliyken utanacak gücü kendimde bulamadım. Etrafta bir kâğıt bulur bulmaz mutfağa kesinlikle bir teşekkür notu gönderecektim.

Kahvaltı bittiğinde kendimi bir şeyler yapmak için enerjiyle dolup taşarken buldum. Herhangi bir şey yapmam lazımdı. Yalnızlık beni beklenmedik bir dalgayla sarsmıştı. Herkes finali öğrenmek için can attığından arkadaşlarımdan hiçbirini arayamıyordum. Onlara herhangi bir şey söyleyemezdim. Oyuncu arkadaşlarımdan bir kısmıyla iletişim hâlinde olsam da hâlâ acı çekiyordum. Gururum da bu durumda beni saklanıp yaralarımı sarmaya itmişti.

Can sıkıcı düşüncelerle tabakları yıkadım, sepete geri koyarken kapı çalındığında aceleyle kapıya yöneldim. Anlaşılan ev, kahvaltı servisi konusunda göz ardı edilemeyen bir titizliğe sahipti. Elimdeki sepetle kapıyı açtım. Lucian'ı güneş gören verandamda, yeni duş almış ve inanılmaz derecede iri görünümüyle karşımda dikilirken buldum.

Lucian buradaydı. Tam karşımdaydı.

Sepete baktı. "Pikniğe mi gidiyorsun?"

"Bunun kahvaltı sepeti olduğunu biliyorsun." Onu gördüğüme komik bir şekilde sevinsem de bunu nefes nefese kalmış bir köpek yavrusu gibi belli etmemeye çalışıyordum. Kahretsin, ama adam adaletsiz bir şekilde etkileyiciydi, tüm bedeni büyük bir gösterişle parlıyordu.

"Bana mutfaktan yemek gönderilmiyor. Bu sadece misafirler için." Onun bu durumu eğlenceli bulduğunu görsem de benim için üzücü bir talihsizlikmiş gibi geldi.

"O hâlde çok şey kaçırıyorsun."

Lucian'ın dudakları kıvrıldı. "Madem bu kadar iyi, neden hızlıca geri teslim etmek için kapıdaymışsın gibi görünüyor?"

Benimle dalga geçtiğine kesinlikle emindim. Bu beni kızdırmıyordu çünkü bana bu şekilde yaklaşması hoşuma gidiyordu. "Bu sepet boş, ballı turtam. Birinin onu almaya geldiğini sanmıştım."

"Şimdi de bulaşıklarını mı yıkamamı istiyorsun?"

"Beni kızdırmaya çalışıyorsun, değil mi?" İlk karşılaşmamızda bana karşı kullandığı sözcükleri tekrar ettim.

Kocaman sırttı, bu hareket o kadar ani ve şaşırtıcı derecede güzeldi ki nefesim kesildi. "Çok çabuk kanıyorsun," diye cevap verdi, tıpkı benim söylediğim gibi. "En azından biraz uğraşmamı sağla."

“Merak etme, sağlayacağım.”

Sustu. Burun delikleri genişledi, tüm o neşeli gülümsemeler yerini daha karanlık, umut vaat eden bir şeye bıraktı. Uyluklarımın arasında inatçı bir sarsıntı olurken, sıcaklık kollarımın etrafını sardı. Tepkimi fiziksel olarak hissetmiş gibi gözlerini kırıp başını sertçe salladı. Ardından ifadesi nötr, her zamanki sert ve gergin Lucian’a döndü. Boğazımı temizledi.

“Aslında buraya yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sormaya gelmiştim.”

Afallamış bir halde, sudan çıkmış balık gibi ona bakakaldım. Söylemesini beklediğim en son şey buydu. Tepkisine bakılırsa o da bunun farkındaydı.

Kaşlarının altından bana baktı. “Seni rahatsız ettim, değil mi? Kahretsin.”

“Hayır.” Elimi kaldırarak gitme ihtimalinin önüne geçtim. “Hiç de değil. Sadece beni şaşırttın.”

Aslında bu yetersiz bir ifadeydi. Son konuşmamızda pek iyi ayrılmamıştık ve yalnız kalmak istediği konusunda son derece netti. Ben de ona bunu vermeye kararlıydım. Fakat şimdi buradaydı ve ben onu özlemiştim. Bir gün bile geçmeden sesini duymayı, onunla konuşmanın verdiği huzuru özlemiştim.

Başım eğip alaycı bir ifadeyle salladı. “Ben de kendime şaşırdım.”

“Öyle mi?” İçimde tuttuğum kahkahayı güç bela bastırarak cevap verdim. Çünkü gerçekten gülmek istiyordum. Kollarımı iki yana açıp çılgınca, özgürce gülmek istiyordum. Kalın kirpiklerinin altından bana baktı.

“Sıkılmış olabileceğini düşündüm ve dün, ben...” Yüzünü buruşturarak ensesini sıvazladı, ki bu da kollarını görmekten keyif alacağım hoş şekillere girmesine neden oldu. “Pisliğin tekiydim.”

“Öyleydin,” dedim ciddiyetle. Gülümsemem yüzünden söylediklerimin etkisinin azalmasını umdum. “Ama ben de pek sevimli sayılmazdım.”

Yüzünde gülümseme olmamasına rağmen gözleri eğlen-ceyle parlıyordu. Birbirimize baktık, ikimizin de durumun ne kadar komik bulduğumuzu gösteren bir bakışı paylaşıyorduk.

Sonra Lucian başını dışarıya doğru çevirdi. “Ne dersin? Gitmek istiyor musun?”

Aslında hâlâ beni onunla bir şeyler yapmaya davet etme-sinin şokunu atlatmaya çalışıyordum. Yine de üzerimdeki bu duyguyu atmaya çalıştım. O neredeyse ben de orada olmak istiyordum. Belki de bu beni korkutmalıydı ama garip bir şekilde kendimi daha güçlü hissetmemi sağlamıştı. Şu anda hayatımdaki hiçbir şey kesin olan hiçbir şeyim yoktu. Ne kariyerim ne yaşam düzenim ne de aşk hayatım stabil bir döngüde ilerlemiyordu. Lucian’la birlikteyken asıl benliği-me ulaşarak tamamen kendim gibi hissediyordum. Dünya-ya yansıttığım, “*her şey mükemmel, yola devam*” görüntüsü gibi değildi.

“Tabii. Dur giyineyim. Hiçbir yere kıınıldama!” Sepeti kol-larına ittim, sonra duraksadım. Yüzüm kızardı. “Kusura bakma. İçeri gelsene. Ben sadece...” Yerdeki terliğe baktım. “Şey...”

Gülüştü beni yatak odasına kadar takip ederken bir ergenin baş döndürücü heyecanıyla giyindim. Bugünü kendimi daha büyük bir aptal durumuna düşürmeden, onu boğazlamadan ya da üzerine atlamadan nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Seçeneklerin hiçbirisi bana cazip gelmiyordu. Şey, sonuncu-su biraz cazip geliyordu ama buna göre hareket edemezdim, değil mi? Bu hiçbir şeyi değıştirmezdı; gidiyordum.

Lucian

Emma'yı yürüyüşe davet etmekle hata mı etmiştim? Büyük ihtimalle. Fakat umurumda değildi. Dün tam bir pislik gibi davranmıştım. Kaybettiğim şeyin acısının beni ele geçirmesine izin vermiştim. Sorun şuydu ki, yas tuttuğumda içimde öfkenin kabarmasına engel olamıyordum. Doktorlar beni bazı şeylerle başa çıkmanın zor olabileceği konusunda uyarmıştı. Uyardığı diğer bir şey ise bu süreçte kişiliğimin de değişme ihtimaliydi.

Doğruydı. En azından biraz. Hayatım boyunca, sakın biri olmuşum. Her zaman akışına bırakır, anlamsız şeyleri görmezden gelirdim. Artık neredeyse kendime yabancıydım. Kalbimdekiler ve zihnimdekiler uyum içinde değildi. Bazı zamanlar kafamın içinde vızıldayan, acımasızca sokmaya devam eden eşek arısı sürüsü saldırısı altındaymış gibi hissediyordum.

Ve öfkeleniyordum.

Emma'nın güzel yüzünün solduğunu, tüm vücudunun sanki bir saldırı bekliyormuşçasına geri çekildiğini hatırladığımda utancımın yerin dibine girmiştim. Benden korkmuştu. Bir an için ona zarar vereceğimi düşünmüştü. İçim içimi yemişti, nihayet bu pişmanlığı tüm ağırlığını ancak odamın karanlığında sakinleştiğimde hissetmiştim.

Tıpkı nefes almayı bırakmamın mümkün olmadığı gibi ondan da uzak durmam neredeyse imkansızdı. Hızlıca dilenmiş bir özürden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Güvenmeye ve ilgiye ihtiyacı vardı.

Onu doğa yürüyüşüne çıkarmanın yeterli olup olmadığından emin değildim ama kamyoneti patikanın yakınındaki bir yere park ettiğimde mutlu görünüyordu.

“Bir çantam var,” dedim ona, elime alarak. “Neye ihtiyacın varsa taşıyabilirim.”

“İçinde ne var?” Ayak parmaklarının ucunda yükselip içine bakmaya çalıştığında fazlasıyla yakınımna girdi. Tatlı kokusunun esintisini yakaladığımda göz kapaklarımdan ağırlaşmasına engel olamadım. Elma kokusu aldığıma yemin edebilirim. *Chaussons au pommes* hakkında ne düşünmüştü? Açıkça yemeklerimi beğendiğini söylemişti ama ben doyumsuzdum. Bütün detayları öğrenmeye ihtiyacım vardı. Yine de sormaya cesaret edemediğim için sessiz kalmayı seçtim.

Eğlenerek çantayı ulaşamayacağı kadar yukarı kaldırdım çünkü bu hızla bağımlısı olmaya başladığım bir şekilde yüzünün aydınlanmasına neden oluyordu. “Sakin ol, Snoopy. Gerekli olan her şey bende var.”

Mavi gözleri kısıldı. “Güneş kremi de var mı?”

“Tabii ki var. Ah, hayır, yok.”

Emma oflayarak çantasından bir şişe çıkarırken benim korkunç hatam karşısında başını salladı. “Asla umurunuzda değil, değil mi?” diye mırıldandı. “Siz erkekler cildinize dikkat etseniz ölür müsünüz?”

“Hey, ben yüzümü yıkıyorum.” Bunu her tıraş olduğumda yapıyordum, ki sakalımın uzama hızına bakılırsa bu her lanet gün demekti.

Emma gülerek söylenmeye devam etti. “Cilt kanseri, erken kırışıklıklar ve yaşlılık lekeleri gibi sinir bozucu küçük şeylerin senin için hiçbir anlamı yok sanırım.”

“Şey, hayır, sadece bunu hiç düşünmemiştim...”

Sözümü yarıda kestim. Çünkü Emma yüzüne, çıplak kollarının ve boynunun pürüzsüz altın rengi derisine kremi sürmeye başlamıştı. Muhteşem vücudunun her bir kıvrımını ortaya çıkaran mavi pantolonla dar beyaz bir sporcu atleti giyiyordu.

Ah, onun vücudu... İnanılmaz derecede güzeldi ama muhtemelen bunu duymak istemeyeceğine emindim. Kafası omzuma ancak ulaşıyordu. Minyon değildi fakat benimle karşılaştırıldığında öyle görünüyordu. İnce kollara, avuçlarına mükemmel bir şekilde sığabilecek diri göğüslere, her adım attığında zıplayan harika bir popoyla tamamlanan ince bele ve kıvrımlı basenlerle güzel bacaklara sahipti.

Hollywood'un aktrislerine uyguladığı boktan standartları biliyordum. Onları daima zayıf kalmaya zorluyorlardı. Emma zayıf ve formdaydı fakat Tanrı'ya şükürler olsun ki aç kalmak bile o popodan ve basenlerden kurtulmasına yetmemişti.

Ellerim onun tatlı poposunu avuçlamak için sabırsızlanıyordu. Ancak tokat yemek istediğim son şeydi ve yetişkin bir adam olarak bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Gözlerimi yukarı kaldırdım. Yüzüne konsantre olmak da pek yardımcı olmamıştı. Dudakları daima sanki yeni öpülmüş gibi pembe ve dolgun görünüyordu. Üst dudağı alt dudagından biraz daha büyüktü. Dudaklarına ne zaman uzun süre baksam, onu öpmek istiyordum. Kahretsin, ne zaman dudaklarını düşünsem, yine öpmek istiyordum.

Sikeyim. Hiç iyi bir fikir değildi.

Emma'nın tenimi yavaş yavaş mahvettiğini söylediği güneş ışığına gözlerimi kısarak baktım.

“İşte.” Güneş kremi burnumun dibine sokarak dikkatimi tekrar kendine çekti. “Biraz sür.”

İtiraz edecek değildim. Elimden geldigince kremi sürdüm. En azından serinleticiydi ve kokmuyordu. Bu iyi bir şeydi. Cassandra'nın kullandığı her şey kuru çiçek ya da sahte meyve kokuyordu.

Emma yine rahatsız olduğunu gösteren bir ses çıkararak önüme geçti. Görünüşe göre yetersiz cilt bakım programımdan duyduğu bariz tiksintiye rağmen, bana bakarken gözleri sevgiyle doluydu.

Kaşlarını çatmadan önce, "Her tarafında krem lekeleri kaldı," diye uyardı. "Çok uzunsun."

Tam da sana göreym.

"Bu konuda ailemi suçlaman gerekecek, Em."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Eğilir misin?" Bana doğru uzanmıştı bile.

Fener ışığı ile göz göze gelmiş bir geyik gibi, istediği şeyi yaptım. Yüzüm ifadesinden bakışlarım omunkilere takılıp kalmıştı. Nazik ama ustaca hareketlerle parmak uçlarını derimin üzerinde, burnumun kemerinde, yanaklarımın kenarlarında gezdirdi. Bir iniltiyi bastırarak göz kapaklarımı indirdim ve derin bir nefes aldım. Yüzme güneş kremi sürmekten başka bir anlama gelmeyen basit dokunuşlardı. Yine de o kadar iyi hissettiriyordu ki mırıldanmak ya da inlemek istedim. Bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı. Yaptığı şeye devam etmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Ama durdu, işini bitirmişti. Kendime çeki düzen verip toparlanmam için beni serbest bıraktı.

"İşte." Güneş gözlüklerini taktı. "Artık hazırız."

Evet, kesinlikle onu öpmek istiyordum. "Harika. Cildim şimdiden daha güvende."

"Alaycılığına karşı bağışıklık kazandım, ballı turtam."

Hayatım boyunca bana takılan lakaplar olmuştu. Bazıları korkunç, bazıları komikti. Bu ise şimdiye kadar duymaktan zevk aldığım tek şeydi. Emma'nın bana ballı turtam demesi her seferinde göğsümde bir haz yükselmesine neden oluyordu. Bugün ise hayal kırıklığıyla karışık hazzı hissetmiştim. Çünkü bana sataşırken Brick demeyi bırakmıştı. Dün kendimi acınası bir hâle sokarak bitik bir atlet olduğumu söylememden kaynaklandığını tahmin ediyordum. Düşüncesi bile canımı sıkmaya yetmişti. Sıkmamalıydı, yine de sıkılmıştı işte. Benim yanımda kendini özgür ve rahat hissetmesini istiyordum. Ancak aramızdaki ilişkinin temelindeki güveni yıkmıştım. Her neyse. Birini suçlamak istiyorsam bu benden başkası değildi. Yine de her şeyi yeniden inşa edebilirdim. Sebebini bilmediğim bir şekilde kendimi buna mecbur hissediyordum.

Yola çıkarken sabit bir tempo tutturmuştuk. Emma gayet iyi durumdaydı ve ben her zamanki adımlarımı sadece biraz yavaşlatmak zorunda kalmıştım. Patika mis gibi kokan otların ve hışırdayan ağaçların arasından yukarı doğru ilerliyordu. İkimiz de konuşmadan huzurlu bir sessizlik içinde yürümeye devam ettik. Hiç tereddüt etmeden bana laf soka yönünü sevsem de söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı zamanlarda sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmediği zamanları daha çok seviyordum.

Patikadan aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inen suyun beslediği bir dereye ulaştık. Dere şu anda ince bir çizgi hâline gelmişti. Yine de Emma hayranlıkla seyretmek için yavaşladı. Yüzünde neşeli bir gülümsemeyle bana doğru baktı. "Beni buraya davet ettiğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Nereye isterse onu götürmeye kararlıyım. Neye ihtiyacı olursa elimden geldiğince karşılayacaktım. Bu çok tedirgin edici bir his olsa da artık mücadele etmek istemiyordum.

Mamie haklıydı; şu an buradaydım. Emma da buradaydı. Belki de akıllıca bir fikirdi, belki de değildi ama onun etrafında olmayı arzu ettiğim bir gerçektir. Onun sayesinde düşüncelerim öfke ya da pişmanlığa saplanıp kalmıyordu. Elbette ben de dahil hiç kimse Emma Maron'un hayatını yoluna koyabileceği yanılsaması içinde falan değildi. Bununla birlikte, onun etrafında geçirdiğim vakitlerden haz alıyordum ve bu, o hayatıma girmeden önce sahip olduğumdan çok daha fazlaydı. Henüz sporu bırakmadan önce bile bir insanla bu denli duygusal yakınlık kurmamıştım.

O yoluna devam ederken homurdanarak bir, "Rica ederim," demekle yetinmiştim. Ben de tam arkasından onu takip etmeye devam ediyordum. Yaklaşık bir saat sonra vadi manzaralı bir ağaçlık alana ulaşana kadar konuşmadık. Emma başını güneşe doğru çevirip esintinin üzerinden geçmesine izin verirken tenindeki ince ter tabakası ısıldıyordu.

Ben de onu taklit ederek tişörtümü çıkararak güneşin tenime dokunmasına izin verdim. Emma'nın zar zor gizlediği şaşkınlığının sesi neredeyse gülümsememe neden oluyordu. Yine de gözlerimi kapalı tutarak ifademi nötr tutmak için çabaladım. Tişörtümü çıkarırken üzerinde fazla düşünmemiştim. Ancak gördüğü şeyden hoşlandığı belliydi. Beni çıplak yüzerken seyrettikten sonra onunla yüzleştüğimde bunu anlamıştım. Yüzündeki ifade her yönüyle bunu gösteriyordu.

Onun da benim vücudumu beğendiğini gözlerindeki ateşte yakalamıştım. Kollarımı kafamın üzerinde birleştirmeden

önce göğüs ve karın kaslarımı esneterek onu biraz zorlamış olabilirdim.

“Dikkatli ol,” dedi yumuşak sesiyle. “Esnerken bir yerini incitebilirsin.”

Kollarımı indirip ona sert bir bakış attım. “Bana yaşlı adam mı diyorsun, Snoopy?”

“Sana gösteriş budalası diyorum, tatlım,” diye karşılık verdi, sonra da ayak parmak uçlarına dokunmak için eğilerek karşılık verdiğinde, o mükemmel şeftali poposu bana doğru dönmüştü.

Hay sikeyim.

Sikimin hareketlenmesine yeter derecede bir manzaraydı. Küfürler savurarak gömleğimi giyip o neşeli bir kahkaha atarken çantamı kürcaladım.

“Sen kötü bir kadınsın, Em.” Ona bir şişe su uzattım.

Sırıttı. “Bunu hak etmiştin, Lucian.”

“Evet, etmiştim.” İçimdeki arzunun verdiği sızlamaya rağmen kendimi gülümserken buldum. Evet, Emma’dan hoşlanıyordum ama onunla böylesine eğlenmeyi de seviyordum. Arkadaşlarımla yaşadığım dostluğu aklıma getiriyordu. Yine de onunla geçirdiğim eğlenceli zamanlar hepsinden daha iyiydi. Takım arkadaşlarımdan herhangi birini kucağıma çekip dudaklarını öpmeyi hiç istememiştim. Şehvet ve eğlencenin karışımı şaşırtıcı derecede sarhoş ediciydi.

Bir su daha çıkarıp içtikten sonra ona enerji barım uzattım. Oturmak için gölgede geniş, düzgün yüzeyli bir kayalık bularak suyumuzun geri kalanını burada içtik. Emma dizlerini göğsüne yaklaştırıp kollarını dizlerine dayadı. Yüz hatları huzurluydu.

Tabii bu da benim birazdan bu durumu bozacağım anlamına geliyordu.

“Dün seni korkuttuğum için çok özür dilerim.”

Emma gerildiği an konusunu açtığım için kendime sessizce lanet ettim. Başını bana doğru çevirdi. Huzurlu mavi gözleri sanki beni inceliyormuş gibi yüzümde gezindi. Kıpırdamadan durdum, lanet olası kayadan atlamak için kaşınmıyormuşum gibi davrandım.

“Beni korkutmadın,” dedi usulca, dikkatlice. “Tam anlamıyla değil.”

Korkmuştu. Gözlerindeki korkuyu görmüştüm. “Kendimi kaybettiğim zamanlarda sesim yükselibiliyor,” dedim, aşağılık biri gibi hissederek. Kendimi bu kadının karşısında asla kaybetmemeliydim. “Eskiden...” Daha iyiydim. Tamamen. “Daha sakindim. Her neyse, davranışım affedilemezdi ve ben-”

Elini koluma koydu, içten ve sıcacıktı.

“Lucian. Yapma. Özür dilemek için bir nedenin yok. Tartışıyorduk. Olur böyle şeyler.”

“Ama-”

“Babam bana vururdu.”

Bakışlarımı bir sis bulutu kaplarken söyleyeceğim her şey birdenbire kesildi. Ona vurmuştu. Yumruklarımı sıktım. Kahretsin tam şu an onu sıkıca sarmak istiyordum.

Parmakları pantolonun dikiş çizgisini takip ederken yüzü buruştu. “Bu onun disiplin yöntemlerinden favorisiydi, tabii buna disiplin denebilirse.” Yüzünü buruşturarak gözlerini kaçırdı. “Bazen, mantığım bana gerçek bir tehdit olmadığını söylese bile irkilmeme engel olamıyorum.”

Konuşmadan önce iki kez yutkundum. “Anlayabiliyorum. Korku çoğunlukla tepkiseldir.”

Eğer istersen, sana sarılabilirim. Kendini tekrar güvende hissedene kadar bırakmam. Lütfen sor bana, Em.

Sanki her şeyi bir kenara bırakabilirmiş gibi kaşlarını çatarak omuz silkti. “Utanç verici. Şimdi o korkak ve güçsüz kız değilim.”

Değildi. Güçlüydü, dayanıklıydı, güzeldi. Yine de hâlâ utanıyordu. Bu tamamen yanlıştı.

“Fiziksel istismara uğramanın bir zayıflık olduğunu mu düşünüyorsun?”

Emma başını eğdi, saçlarında güneş ışıklarından haleler parlıyordu. “Ben... hayır. Bilmiyorum. Sanırım içimden bir parça hep merak etmiştir; eğer daha kuvvetli, daha iri olsaydım, başıma bunlar gelir miydi?”

Anlıyordum. Hem de fazlasıyla. Acabalar hayatıma musallat olmuştu. Düşüncelerinin içime işlemesine izin vererek hepsini zihnimde tartıp bir cevap verdim. “Bir arkadaşım var. İri bir adam, 1.95 boyunda, oldukça kaslı. Biraz mantığı olan hiç kimse onunla uğraşmak istemez.” Küçük parmağımla kayanın kenarındaki çakıl taşlarını eşeledim. “Liseden beri birlikte olduğu bir kız arkadaşı vardı.”

Emma’nın kaşları çatıldı. “Ve ona vurdu mu?”

“Hayır. Kız ona vurdu.”

Emma’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne?”

Omuz silktim. “Sebepsiz yere öfkelenirdi. Adamın kafasına bir şeyler fırlatır, tokat atar, derisini tırmalar, bağırıp çağırırdı. Adam sadece sineye çekip susar ve onu rahat bırakırdı.”

Bu olay içime bir taş gibi oturmuştu. Hal’in bakışlarındaki mutsuzluk, herkese karşı soğuk ve mesafeli duruşu gözlerimin önündeydi.

“Tanık olana kadar insanın inanamayacağı türden bir

şeydi,” dedim Emma’ya. “Sonra neden onunla kalmaya devam ettiğini sorguladım. Onu terk etmesi senelerini almıştı. Tek güvendiği kişiydi ve bir şekilde bütün tepkilerinin kendi hatası olduğuna ikna olmuştu.”

“Tanrım.” Emma’nın sesindeki empati, kalbimin yumuşacık dokunuşlarıyla sarılmıştı. Hafifçe ona doğru yaklaştım.

“Mesele şu ki, adam iri yarı, güçlü kuvvetli biriydi. Kız sadece ondan bir yumruk yese bile bu hayatını sona erdirmeye yeterdi. Ancak ona ya da herhangi bir kadına elini kaldırmazdı. Gücünün farkındaydı ve bu gücü daima sorumluluk bilinciyle kullanıyordu.” Bakışlarım Emma’nın derin mavi gözleriyle buluştu. “Elbette hayatta güçlerini başkalarını incitmek için kullanan, bundan hoşlanan şiddet yanlısı erkekler var. Fakat en nihayetinde istismar, fiziksel olarak güçlü olanın zayıf olana karşı üstünlüğü ile ilgili değildir. Zihnini ve özgüveni parçalamak için yapılan bir akıl oyunudur.”

Bakışlarımız birbirimizin yüzünde gezindi. Kafasının içinde bir şeyler döndüğünü görebiliyordum. Tıpkı bir gelgit gibi yavaş yavaş ifadesini değiştirdi ve bana ufak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gülümsemesi kalbimin tüm kuytu köşelerine hızla yayılırken kendimi aniden ortaya çıkan bu hisse karşı savunmaya alma ihtiyacı hissettim.

“Haklısın,” dedi.

Boğazımı temizleyerek ciddiyetle başımı salladım. “Genelde haklıyım.”

Sadece bir saniye sonra derin bir nefes verdi. “Aman Tanrım, çok gıcıksın.” Yine de omzuyla beni iterken sesi keyifle çıkıyordu.

Ben de onu ittim, aksi hâlde onu kucağıma oturtacaktım. “Bu bir sır değil, bal arısı.”

“Bal anısı mı?” diye tekrarladı, sesinde bir uyarı vardı.

Gülümsememi bastırdım. “Eğer ben ballı tarta olacaksam, senin de anı olman gerekir.”

Kaşlarını uğursuzca kaldırdı. “Neden? Senin balının peşinde olduğum için mi?” Alaycı bir sesle gülmeye başladığında ben de ona eşlik ettim. Burada balın peşinden koşan biri varsa o da bendim.

“Balı anılar yapar, Em.” Onu tekrar ittim, bu kez temasım onu sarsacak ve kahkaha atmasına neden olacak kadar şiddetliydi. “Ve sen benden tatlı yapmaya istekli gibisin.”

BÖLÜM ON

Emma

Lucian Osmond'tan tatlı yapmak mı? Çoktan bal gibi bir adam olduğundan ve sadece bunun farkında olmadığından şüpheleniyordum.

Rosemont'a dönüş yolundayken inanılmaz iyi bir ruh hali içindeydim. Lucian kimi zaman huysuz modunda olmasına rağmen uzun süre konuşmamayı sorun etmeyen iyi bir arkadaştı. Sessizliği dert etmiyordum. Hayal kurmaya ve kendi düşüncelerime dalmaya niyetli olduğum şu zamanlarda bu benim için sorun değildi. Ayrıca huysuzluğu, homurtuları ve oflamaları da oldukça sevimli sayılabilirdi. Elbette bunu ona açıkça söyleyecek değildim. Belki de söylemeliydim; muhtemelen bunun karşılığında daha çok homurdanır ve huysuzlanırdı.

Aramızda ne olup bittiğini bilmiyordum. Tanrı da biliyor ki ondan kesinlikle hoşlanıyordum. Eğer bilmiyorsa bile en azından onu çekici bulduğumu biliyordu. Tamamen ilgisiz değildim. Onun da bana bakışını görmüştüm. Hiçbir zaman rahatsız edecek bakışlara ya da dokunuşlara maruz bırakmamıştı. Fakat onun da gördüklerini beğendiği ortadaydı.

Gardını indirdiği zamanlarda flört ediyordu. Ancak buna direnmeye çalıştığını görebiliyordum. Aslında ikimizin de iş hayatı sallantıdayken akıllıca olan buydu. Açıkça görölüyordu ki omuzlarındaki yükü taşımakta zorlanıyordu ve ben de birlikte yaşadığım erkek arkadaşımın yeni ayrılmıştım. Günlerdir aklıma bile gelmemişti. Greg hayal kırıklıklarından yalnızca biriydi. Ya tamamıyla boktan zevkleri olan ya da boktan kararlar veren bir kadındım. Her halükârda, bir süre ilişkilerden uzak kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyordum. Öncelik olarak daha iyi hissetmeye odaklanmalı ve Lucian'la olan basit arkadaşlığımı sürdürmek için çabalamalıydım.

Bir an gözlerim yanımda, sürücü koltuğunda oturan adamın iri vücuduna kaydı. Eskimiş Kaptan Amerika tişörtü geniş omuzlarını sıkıca sarsa da düz karnından aşağıya bol bir şekilde dökülmüştü. Dizlerinin üzerinde biten kargo şort giymişti.

Erkeklerin dizleri seksi olur muydu? Ya da baldırları? Lucian'ın dizini, belirgin kaslı kalçasını ve koyu kıvrıcık tüyleriyle kaslı baldırını görünce uzanıp bacağını okşamak, şortunun içine ellerimi sokup sert ve kalın olduğunu bildiğim aletini okşamak istiyordum ve... siktir.

Ellerimi kendime saklayarak aklımı onun pantolonundan uzaklaştırmak zor olacaktı. Tuhaftı, erkekleri ve yaydıkları cinsel enerjiyi severdim ama hiçbir zaman ikisi de zihnimi bu denli meşgul etmemişti. Ta ki ona kadar.

Rosemont'un girişine geldiğimizde camı indirdim. "Açlıktan ölüyorum. Sence öğle yemeğinde ne vardır?"

"Bilmiyorum. Gidip kendime bir sandviç yapacağım." Lucian soluk yeşil gözlerindeki parıltıyla şöyle bir baktı. "Yüzünü buruşturuyorsun. Sandviçe saygısızlık mı edecek-

sin, Em? Yoksa mutfaktaki özenilmiş yemekler seni fazla mı şımarttı?"

"Sandviçine saygısızlık etmiyordum." Belki de ediyordum. Kaşlarını kaldırmasından beni bir kitap gibi okuduğu anlaşılıyordu. Gülmeye başladım. "Peki, tamam. Mutfak beni fazlasıyla şımarttı. Artık buna bir son vermeli ve bana bir daha yemek göndermemelerini söylemeliyim."

"Fazla abartma," diye mırıldandı, gözleri tekrar yola dönmüştü.

"Amalie'yi gücendirmek istemezsin. Mutfağıyla oldukça övünür."

"Beni bununla korkutamazsın. Kabul ediyorum, bağımlısı oldum."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Eğer kendi yemeğini hazırlamak senin için zor olacaksa, sana sandviç yapabilirim."

"Hey. Ben prenses değilim. Kendi sandviçimi kendim yapabilirim, çok teşekkür ederim." Yine de Lucian'ın benim için sandviç yapma fikri oldukça cazipti. Onunla daha fazla vakit geçirme ihtimali de sebepler içinde en önemlisiydi.

Bana meydan okuyan bir ifadeyle baktı. "Gerçekten yapabiliyor musun?"

"Bu kadar şüpheli gözlerle bakmana gerek yok. Pekâlâ. İtiraf etmeliyim ki berbat bir aşçıyım. Yaptığım her şey tatsız ya da kupkuru oluyor. Ancak ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürebilirim." Yüz ifadesinden sandviç yapma becerilerim hakkında düşündüğü her şey anlaşılıyordu. "Merak etme bal arısı; öğle yemeğini senin için hazır edeceğim. Yemekler Rosemont'ta güvenebileceğin şeylerden biridir."

"Snoopy, bal arısı... Benimle dalga geçmek için kullandığın bu lakaplardan hoşlandığımı sanmıyorum." Yalan. Hepsine bayılıyordum. Ancak bunu bilmesine gerek yoktu.

Lucian gözlerini yoldan ayırmasa da bakışlarındaki ışıltı geri dönmüştü. “Brick’i rotasyona geri alırsan ödeşiriz.” Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Artık kullanmadığımı fark etmişti. Ona kendisine çok yakın şeyler ima ederek bu ismi söylediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Oysa şimdi o bana bu ismi tekrar kullanmam için meydan okuyordu. Belki de başkalarının zayıflık olarak görebileceği bir şeyi benimseyip kendine özgü kılmanın getirdiği bir güç vardı. Belki de erkekler tuhaf yaratıklardı ve onları asla tam olarak anlayamayacaktım.

Etkilenmemiş gibi omuz silktim. “Tuğla kafaya ne dersin? Çoğu durumda isabetli oluyor.”

Lucian aracını koca okalıptüsün gölgesindeki park yerine çekerken gülümsedi. “Kulağa neredeyse doğru geliyor.”

Lucian park halindeki iki cipi görünce neşesi kayboldu.

“Görünüşe göre Amalie’nin misafirleri var.”

Homurdanarak araçtan inerken gözlerini diğer iki araçtan ayırmıyordu. Araziye ve benim bungalovuma giden patikaya doğru ilerlemeden önce kamyonetin etrafından dolanıp yanına yaklaşmamı bekledi. Yürürken aramıza sessizlik çöktü. Üzerindeki gerginliği belirgin bir şekilde hissedebiliyordum.

Daha önce nasıl biriydi, bilemiyordum ama Lucian Osmond’un şimdiki hâli sürpriz misafirlerden hazzetmiyordu. Tahmin etmem gerekirse, onlar gidene kadar ortalarda görünmeyecekti.

Üstelik ben misafirlerin Amalie’nin misafirleri olduğunu düşünmüştüm. Fakat bizi büyük evin terasına götüren köşeyi döndüğümüzde Lucian’ın adımları yavaşladı. Masalardan birinde içkilerini yudumlayan insanları fark ettiğinde ağzından boğuk ve hırçın bir “orospu çocuğu” küfürü kaçtı.

Ses tonundaki saf paniğin etkisiyle içimdeki reflekse engel

olamayarak kollarım ona temas ederken parmaklarımı yumruğunun etrafına doladım. Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde solgun gözleri incinmiş, paniklemiş ve yüzünde şaşkın bir ifade dolaşıyordu. Dokunuşumu hissettiği an serçe parmağını benimkiyle birleştirerek temasımı kısa bir an için onaylamıştı.

“Arkadaşların mı?” diye mırıldandım.

“Öyle de denebilir.” Lucian aramızda biraz boşluk bırakacak kadar ilerledi.

Adamlardan biri ayağa kalkarak neşeli bir şekilde, “Oy! Ozzy!” diye seslendi.

Lucian kendini zorlayarak ilerledi. Aslında oraya gitmek yerine bungalovuma çekilebilirdim. Ancak bu kabalık olurdu. Daha da önemlisi, Lucian’ı bununla yüzleşmesi için yalnız bırakmış olurdum.

İçimdeki ses, *belki de buna tanık olmanı istemiyordur*, diye fısıldadı. Artık çok geçti. Çoktan masaya ulaşmıştık.

Üçü de bizim yaşlarımızda olan üç misafir vardı. İçlerinden bize doğru seslenen ayağa kalkarak kocaman kollarını sevinçle iki yana açtı. İri yarı bir adamdı, Lucian’dan bir santim kadar uzun gibi görünse de büyük olasılıkla ondan yirmi kilo daha ağırdı. Kumral, dağınık saçlı, gür sakallı adam, olmayan sağ köpek dişinin gölgelediği gülümsemesiyle buz gibi suratıyla bekleyen Lucian’a doğru ilerledi. Neredeyse kemiklerini kıracak kadar sıkı bir şekilde onu kucakladı.

“Oz,” dedi Lucian’ı neredeyse kucağına alırken. “Seni pislik. Aylardır senden haber alamıyorum demek bunca zamandır da bu cennette saklanıyordun.”

Lucian zoraki bir kahkaha attı. “Demek sen de gelip burayı işgal etmeye karar verdin, ha?”

“Bana fazla seçenek bırakmadın, haksız mıyım?” Lucian’ın uzaklaşmasına izin verdiğinde adam gülümsemeye

devam etse de biraz gerildiği belliydi. Onun da hoş karşılandığından şüphe ettiğini anlamıştım. İçimi acıtan bir şey hissettim, çünkü bu adamın Lucian'ı çok sevdiği açıktı.

Mavi gözleriyle bana baktı ve duraksadı. "Merhaba..." Yine çarpık ama alımlı bir gülümsemeyle karşılaştım. "Ve sen de... kahretsin." Güçlü sesi yumuşadı. "Sen Emma Maron'sun, değil mi?"

İşte, spot ışıkları yeniden üzerimdeydi. Sürekli bunu hissedirdim. Tebessümüm otomatik olarak hayran karşılama moduna geçmek istedi. Bu dürtüye direndim. O Lucian'ın arkadaşıydı. "Evet."

Lucian yüzünü buruşturdu, sonra başını eğdi. "Emma, bu ahmak, Axel Bromwell. Ona genellikle Brommy deriz."

"Biz hokey oyuncularını takma isimleri seviyoruz." Brommy tokalaşmak için iri pençelerini uzattı. Ancak uzattığım elimi kaldırarak parmak eklemlerimin üzerini öptü. "Prenses Anya. Benim için büyük bir zevk."

"Emma, lütfen." Lucian yanımda kaskatı dururken oldukça garip bir andı.

"Tanrım, Brom, kes şunu," diye huysuzlandı Lucian. "O canlandırdığı kişi değil."

Brommy gözlerini devirdi. "Elbette bunu biliyorum. Ve sen de sopanı götüne saklamayı tercih ettin, değil mi?" Yine de Prenses Anya olduğumu düşünmekten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Elim tutarak sıktı. "Bunun için üzgünüm, Emma. Bir an için heyecanlandım. Şimdi sakinim." Ben kıkırdarken o da gözlerinin içi parıltı bir hâlde göz kırptı. "Ama yine de beni yaramazlık yaparken görürsen kırbağını çekinmeden kullanabilirsin."

Prenses Anya kırbaç konusunda epey becerikliydi.

Lucian arkamdan hırlayarak anlaşılmayan bir küfür sa-

vurdu. Brommy onu görmezden gelip beni diğer iki yabancı'nın bulunduğu masaya yönlendirdi. Adamı hemen fark ettim. Nasıl fark etmezdim ki? Lucian'ın daha az zayıf versiyonu gibiydi. İkisi de aynı temel kemik yapısına sahipti ama onun burnu daha ince, daha zarif ve yüzü biraz daha dardı.

Gür saçları acı kahve tonlarındaydı. Kaşlarının altında Lucian ve Amalie'nin buz tutmuş yeşim taşı gibi soluk yeşil gözlerinden farklı olarak sıcak bir üzüm yeşiline benzeyen gözleri vardı. Hem çok güzel hem de oldukça kurnaz bakışlarla sahipti.

Durumun en kötü yanı ise, onu incelediğimi fark etmişti ve bundan keyif aldığını gösteren bir şekilde bana bakıyordu. Onunla ilgilendiğimi varsaydığı hissine kapılmıştım. İlgilenmiyordum. Adam elbette muhteşemdi ama en ufak bir çekim hissetmemiştim. Bu, Brommy'nin de yaptığı gibi kalkıp elimi öpmesine engel olmadı. Ancak Brommy'nin gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettiğim anda elimi mümkün olan en kısa sürede çekme isteği hissetmiştim.

“Merhaba, güzelim,” dedi. “Ben Anton.”

“Sen Lucian'ın kardeşi misin?”

Lucian arkamdan, “*Sayılr*” diye anlamlandırdığım bir ses çıkardı. Anton'un gülümsemesi sinsiydi. “Kuzeniz. En iyi genleri aldığımı söyleyebiliriz.”

“Hımm.” Dikkatimi ayakta bekleyen tahminen benden birkaç yaş küçük olduğunu düşündüğüm kadına yönelttim. Sabırsız ve tatlı bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

Kahverengi saçları oval yüzünün etrafında kabarık bir şekilde dalgalanıyordu. Onun da gözleri üzüm yeşili rengindeydi.

“Tina,” diye mırıldanırken Anton'u yana itti. Ya kadın çok güçlüydü ya da Anton onun tarafından itilmeye alışkın-

dı. Büyük olasılıkla ikisi de geçerliydi. “Anton’un kız kardeşi ve Luc’un kuzeniyim. Aman Tanrım, Brommy kadar ahmak davranacağım çünkü Karanlık Kale’ye bayılıyorum. Gerçekten bayılıyorum! Mamie’nin bizi burada olduğun konusunda haberdar etmemiş olmasına gerçekten inanamıyorum. Keşke bu önemli günü kutlayacak daha güzel bir şeyler giyerek turnaklarımı yaptırmış olsaydım-”

“Nefes al, ufaklık,” diye araya girdi Lucian neşeyle.

Hemen derin bir nefes verip başını iki yana salladı. “Kahretsin. Ne kadar da aptalım.”

Gülerek elini sıktım. “Hayır, sen harikasin.”

Tina gülümsedi. “Birazdan sakinleşeceğim, söz veriyorum.”

“Güzel, kırbacımı kullanmak istemem.”

Lucian “*Tanrı yardımcım olsun*” dercesine homurdandı. Yandan bir bakış atarak yüzünü incelediğimde ifadesi değişmedi. Sanki tüm gövdesi havuz kenarından eve doğru uzanıyormuş gibi oldukça yakınımda, hemen sağımda duruyordu. Fena hâlde kaçmak için can attığını görebiliyordum. Ancak olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Lucian için üzölmüştüim. Herkes oturduktan sonra Tina benim için bir sandalye çekerek Lucian için de benimkinin yanında boş bir sandalye bıraktığında artık kaçma şansını kaybetmişti. Duraksadı. Onlar kuzenleri ve yakın arkadaşlarıydı. Belki hâlâ kaçmak için bir şans olabilirdi ama Amalie üzerinde kıpkırmızı ipek kaftanı, suratında ısııl ısııl bir gülümsemeyle geldiğinde Lucian’ın kaçma şansının kalmadığını biliyordum.

Anlaşılan o da anlamıştı. İç çekerek sandalyesine oturdu. “Ah, güzel, ikiniz de buradasınız.” Amalie kıpkırmızı dudaklarıyla sırtarak saraydaki bir kraliçe havasında masanın başına oturdu. “Nihayet öğle yemeği yiyebiliriz.”

Eğer Rosemont'taysanız ve Amalie bunu söylemişse garsonlar ellerinde tabaklarla gelirlerdi. Hepimize servis yapabilecek kadar tabakları vardı, sanırım bu Lucian'ın da dikkatinden kaçmamıştı. Merak içinde bu garip buluşmanın sonuçlarını görmek için can atsam da midem kazınıyordu ve tabak önüme konulduğunda, üzerinde yeşilliklerle dolu bir salata ile Quiche* vardı. Gerçekten açlıktan karnım gurulduyordu.

Lucian acımasızca uzun kirpiklerinin altından bana bir bakış attığında dudaklarının kenarının kımıldadığını gördüm. Duymuştu.

“Sana aç olduğumu söylemiştim,” diye fısıldadım ona.

Dudakları tekrar kıpırdadı. “Seni doyurabilmek için daha çok çalışmamız gerekecek, bal arısı.”

Öylesine alçak bir sesle söylemişti ki, sadece benim duyduğumdan emindim. Ancak Anton'ın bakışları aramızda gidip gelirken dikkatle bizi izliyordu. “Demek Luc, prensesle berabersin. Güzel hamle.”

Gözlerim kısıldı.

Lucian, ses tonundaki keskin uyarıya inat, uzuvlarını tembel tembel gererek arkasına yaslandı. “Emma, Mammie'nin misafiri, Ant. Bunu unutma, olur mu?”

Anton'un çatık kaşlarına bakılırsa lakabından hoşlanmadığı belliydi. Ancak o cevap veremedi Amalie zarif bir el hareketiyle başını salladı.

“Bu doğru. Siz çocuklar Emma'yı tartışmalarınızın dışında tutun.” Elbette bu da tartışmaların merkezinde benim olacağımı garantiliyordu.

Gözlerini kocaman açmış Tina'ya çevirdim. “Sık sık kavga ediyorlar, değil mi?”

* Kış hamuru tuzlu muhallebi ve peynir, et, deniz ürünleri veya sebze parçaları ile doldurulmuş pasta kabuğundan oluşan bir Fransız tart türüdür. -r.n.

Tina keyiflenmiş gibi gözükse de yılmış gibiydi. “Çocukluklarından beri. İkisi de orta sahada oynuyor.”

“Oynuyordu,” diye düzeltti Anton, bir göt gibi. “Ben henüz çekilmedim. Tanrı’ya şükür.”

Söyledikleri bir bomba gibi masanın ortasına düşerken kalbim bir kez daha Lucian için parçalandı. Anton bile ne kadar korkunç bir şey söylediğinin bilincine varmış gibiydi. Yüzünü buruşturdu, gerçek bir vicdan azabıyla iki büklüm oldu. “Kahretsin. Üzgünüm, Luc.”

Lucian sanki taştan yaratılmış gibiydi. “Sorun değil.”

Kendisine iki kişilik *Quiche* verilmiş olan Brommy başım kaldırdı. “Ant biraz gergin çünkü her playoff’ta onun kışını tekmeliyoruz. Öyle değil mi Ant-Adam?”

Anton sırttı. “Geçen sene canına okumuştum, yanılıyor muyum, Bromide?”

“Çünkü biz eksiktik. Üzgünüm, Oz.” Başını önüne eğip ağzına bir lokma daha attı.

Lucian onlarla oynamamıştı. Sezonun son dönemini pas geçmiş olmalıydı.

Lucian beklenmedik bir şekilde güldü. “Bunu özlemişim.”

Brommy kafasını kaldırıp göz kırptı. “Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

Lucian güçsüz bir kahkaha atıp yemeğine yumuldu. Ay-nısını ben de yaparak sakinleşmek için çabaladım. Yemek tahmin ettiğim gibi çok lezzetliydi.

“Bu yemeğin içinde ne var?” İnlemelerimi gizlemeye çalışırken sordum.

“Güneşte kurutulmuş domates ve gouda,” dedi Amalie.

“Bugün sen mi pişirdin, Mamie?” Anton sinsi bir bakışla sordu.

“Fırını çalıştırmak da sayılır, değil mi?” Amalie’nin bakışlarındaki donukluk ona sıkıysa aksini söylemesi için

meydan okur gibiydi. Ağzıma attığım bir lokmamın ardından tebessüm ettim.

“Şey,” dedi Tina bana. “Ayrıntı veremeyeceğini biliyorum ama dizinin finali beğenecek miyiz?” Yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Masanın altından Lucian’ın ayağı benimkinin yanına temas etti. Ondaki destek almamı istiyordu.

Çok basit bir dokunuştı ama yine de her şeymiş gibi hissettirmişti.

“Şey,” diye başladım kibarca. “İnsanlar kesinlikle bunun hakkında konuşacak; bunu garanti edebilirim.”

“Ah, biliyordum!” Yaklaştı. “Bana Macon Saint ile çalışmaktan bahseder misin? Muhteşem biri. O vücut. Tanrım.”

“Hey,” diye araya girdi Brommy. “Burada yeteri kadar kaslı seksi erkek var.”

“Ah, öyle mi?” Tina gözlerini kısarak etrafına bakındı. “Nerede? Ben tam olarak göremiyorum.”

“Biraz eğil, tatlım, ben de sana rehber eşliğinde bir gezinti yaptırayım.”

Brommy’ye suratını ekşittikten sonra bana döndü. “Bana Saint hakkında her şeyi anlat.”

“Evet,” dedi Lucian, sonunda gözlerime bakarak. O anda şeytani bakışları içimi deliyordu. “Gerçek hayatta da bu kadar rüya gibi mi?”

Tina elindeki peçeteyi ona fırlattı.

Bense ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Evet, öyle.”

Böylelikle Lucian’ın yüzündeki tebessüm kayboldu.

“O harika biri,” dedim Tina’ya dürüstçe. “Çok ince bir mizah anlayışı var. Bir aktör olarak son derece cömert ve bir kez olsun sahneyi ele geçirmeye çalıştığı olmadı. Yıllar içinde çok samimi olduk.”

Lucian homurdandı.

Bakışlarımı Tina'dan ayırmadım. "Ayrıca o nişanlı."

Brommy güldü. "Ateşli olanlar hızlı kapılır, Tiny."

"Sonunda seksi olmadığını kabul etmeye mi karar verdin sen?" diye karşılık verdi.

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Birçok teklif alıyorum ama yakalanmayacak kadar akıllıyım."

Tina gözlerini üzerime doğru çevirirken eliyle onu onaylarmış gibi bir işaret yaptı.

Bakışını yakaladım ve sııttım.

Anton aramızdaki etkileşimi izledikten sonra Lucian'a döndü. "Lafı açılmışken, geçen gün Cass'i gördüm. Görünüşe göre Cashon'a kancayı takmış."

Sanki ortamdaki hava tamamen yok olmuştu, ki dışarıda olduğumuz göz önüne alınırsa bu çok etkileyiciydi. Lucian kıpkırmızı kesildi, çenesi gerildi.

Amalie sessizce *imbécile* diyerek homurdandıktan sonra Anton'a ters ters bakarken Fransızca bir şeyler söyledi.

Sormamam gerektiğinin farkındaydım hatta bunu içgüdüsel olarak da hissedebiliyordum. Ancak her nasılsa ahmak ağzım yine de kelimeleri telaffuz etti. "Cass kim?"

Herkes kimin cevap vereceğini görmek istercesine birbirlerine bakıyordu. Ancak dikkatini yemeğine vermiş olan Lucian, sanki yemeğin tadını almıyormuş gibi mekânîk bir şekilde yemeye devam ederek, gayet sakince cevap verdi. "Eski nişanlım."

Ve o anda kafama dank etti, Lucian mesleğinden çok daha fazlasını kaybetmişti.

BÖLÜM ON BİR

Lucian

“Eşlik edebilir miyim?” Brommy yanıtımı beklemeden okyanusa bakan küçük verandada yanımdaki boş yere oturdu. Malikânenin büyüklüğüne bakılırsa beni bulması inanılmazdı ama Brommy böylesi işlerde usta sayılırdı Yanımdaki küçük soğutucuya elimi daldırıp onun için bir şişe bira çıkardım. “Teşekkürler.” Birasını açtığında dudaklarından bir ısıklık yükseldi.

Okyanusun ardında kaybolan güneş, geriye sadece hoş bir kızılık bırakmıştı. Güneş göz açıp kapayıncaya dek kaybolurken gökyüzü bana Emma’nın gözlerini anımsatan yumuşak, sisli bir maviye büründü. Lanet bir saçmalıktı belki ama yine de hissettiğim buydu.

Brommy derin bir iç çekerek arkasına yaslandı ve kafasını kaldırıp alacakaranlığın içinde parlamaya başlayan yıldızlara baktı. Hafif bir esinti vardı.

“Dostum, buraya bayılıyorum,” dedi.

“Gerçekten harika. Eğer kuraklığı, çılgın orman yangınlarını, heyelanları ve depremleri görmezden gelirsek, gerçekten harika bir yer.”

Kıkırdadı. “Yine de DC’nin boktan havasından iyidir.”

“Biz oranın havası için gitmemiştik, Brom.”

Sustuğunda bunu söylediğim için kendimi bir pislik gibi hissettim. Brommy bir süre hiçbir şey söylemeden birasını içti ve gözlerini geceye dikti. Sonunda konuşmaya başladığında, her zamanki neşeli sesi değişmişti.

“Ant pisliğin teki.”

“Benim yanımdayken kendini tutamıyor.” Bir yudum aldım. “Daima birbirimizin kötü yanlarını ortaya çıkarmışsındır. İkimizin de hokey oynuyor olması durumu daha da kötüleştirdi.”

Ancak aramızdaki rekabeti o kazanmıştı, değil mi? Ben daha iyi bir oyuncu olabilirdim belki ama en azından o patenlerini hâlâ bağlayabiliyordu.

“Gerçekten sikimde değil,” diye keserek yüzünde şüpheli bir ifadeyle oturan Brommy’ye baktım. “Ciddiyim. Cassandra’ya düşündüğümde hissettiğim en güçlü duygunun ne olduğunu bilmek ister misin? Rahatlama.”

“Dostum...” Başını alaycı bir ifadeyle salladı.

“Korkunç, değil mi? O kadınla evlenecektim ve onu sevmediğimi bile fark edemeyecek kadar boş vermiştim. Hatta ondan neredeyse hiç hoşlanmıyordum.” Bazen, hayatımın en büyük yanlışları sayılabilecek bir şeyi yapmaya ne kadar yaklaştığıma hâlâ inanamıyordum. Daha da kötüsü, Cassandra’nın –ona Cass dememden hiç hoşlanmıyordu– onu sevdiğime inanmasına izin vermiştim.

Bu, herhangi birine yapılacak en boktan şeydi.

“Tatlı bir gülümseme ve güzel bir göğüs birçok adamı yoldan çıkarır.”

“Bundan daha iyi biri olduğumu düşünmek istiyorum.”

“Hepimiz öyleyiz, dostum.” Alaycı bir tavırla şişesini

kaldırdı. Sonra birasını bitirdi. “Bunu fark edemediğin için kendini çok kötü hissetme. O bir profesyonel. Tam bir disk tavşanı.”

“Tina’nın duymasını istemezsin. O terimi kullanmamız yasak, unuttun mu?”

Tina’nın da söyleyeceği gibi, cinsiyetçi ve seviyesiz bir kelimeydi. Haksız da sayılmazdı. Yine de Brommy de haksız değildi; kendisine bir hokey oyuncusu tavlamaı hedef edinmiş kadınlar vardı. Bir çoğumuzun gösterilen ilgiden hoşlandığı düşünülürse, bu pek de adaletsiz bir alışveriş sayılmazdı. Sadece hayatımı adamak için yeterli değildi.

Brommy anlamlı bir şekilde kıkırdadıktan sonra hemen toparlandı. “Seni özledim, dostum.”

Boğazıma yumruğum büyüklüğünde bir şey oturdu. Ben de onu özlemiştim. O kadar özlemiştim ki bazen espri yapmak için arkamı döndüğümde onun orada olmadığını fark ediyordum. Adamlarımdan hiçbirisi orada değildi. Geriye kalan tek şey kendi zihnimin hayaletleriydi. Onu aramadığım, aramalarını ve mesajlarını görmezden geldiğim için özür dilemek istiyordum. Fakat o da dâhil olmak üzere hokeyle ilgili şeylerin üzerimde büyük bir ağırlık oluşturduğunu ona nasıl söyleyecektim? Hokey ile ilgili şeylere gereğinden fazla yoğunlaştığımda kendimi yoksunluk çeken bir bağımlı gibi hissediyordum. Ellerim titriyor, kalbim buzun üzerine geri dönmek için ısrarcı bir ihtiyaçla çarpıyordu.

Konu hokey olduğunda ona ya hep ya hiç demek zorunda olduğumu söyleyemiyordum. Karanlıkta, en iyi arkadaşımın yanında otururken yalnızca bacaklarımın üzerindeki yumruk yaptığım ellerime bakabiliyordum.

Yavaşça, dikkatle sözlerine başladı. “Nasıl hissettirdiğini biliyormuş gibi davranmayacağım, Oz. Ben sadece... kahret-

sin. İhtiyacın olursa buradayım demekten başka ne söyleyebilirim bilmiyorum.”

Boğazıma baskı yapan o yumru büyüdü, ağzıma doğru ilerlemeye başladı. Sesli bir şekilde boğazımı temizledim. “Seni aramalıydim.”

“İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.”

“Kendim için üzülüyordum.”

“Boktan herifin tekisin,” dedi Brommy hararetle. Kıcıımı tekmelemesine iki saniye kalmış gibi görünüyordu.

Bunun üzerine gülümsemem de çok uzun sürmedi. “Evet, Brom, öyleyim. Sadece bilmeni istiyorum.” Eğer şimdi söylemezsem, muhtemelen hiç söylemeyecektim. “Mesele şu ki, her sporcu bir gün tüm vücudunu adayarak yaptığı o sporu yapamayacağı günle yüzleşmek zorunda kalacak. Hiç üzerinde kafa yormak istemesem de bugünün geleceğini biliyordum.”

Brommy hemfikir olduğunu belli edercesine homurdandı. Hepimiz biliyorduk. Sadece üzerinde durmak istemiyorduk.

“Hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor. Bunu biliyorum. Ancak kafamın içinde olan bu şey?” Kendime engel olamamış, elimi saçlarımdan arasında gezdirdim. “İyiye gidiyor. İyileşiyorum.”

“Bu iyi bir şey,” dedi Brommy usulca.

“Evet, öyle. Ancak emin olamazsın. Kafam dışında bedenim mükemmel durumda. Hayatımın en güzel dönemindeydim, Brom. Oyunun hakimiydim. Fakat bu lanet olay onu elimden aldı. Uyandığımda hâlâ buzun üzerinde olduğumu sandığım zamanlar oluyor.”

İleri doğru eğildim, içim içimi yiyordu. Ellerimi birbirine kenetledim. “Neredeyse dizimi ya da herhangi bir uzvumu incitmiş olmayı dileyeceğim. En azından böylelikle-” Bir nefes verdim. “Ne dediğimi bilmiyorum. Beni engelleyen tek şeyin kafam olduğu gerçeğine dayanamıyorum.”

Konuşmam bittiğinde Brommy tek kelime etmedi, belki de o da bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Evden, gece esintisiyle süzülen bir kadın kahkahasının sesi geldi. Sesin Emma'ya ait olduğunu anladığımda içim sıkıştı. Onunla birlikte olmak, kahkahalarını dinlemek, beni de güldürmesi için onunla alay etmek istiyordum. Sanki her şeyi görmezden gelebilirmişim gibi yüzümü başka tarafa çevirdim.

“Boktan bir şey, Oz,” dedi Brommy. “Berbat bir şey. Ama belki de yanlış açıdan bakıyorsun.”

Ona ters ters baktığım an o da iri elini havaya kaldırdı.

“Sadece dinle. Dizimi sakatlasaydım daha iyi olurdu diye düşünüyorsun, değil mi?” Yavaşça başını salladı. “Kırık bir dizle iyi oynamak imkânsız, elbette. Ancak seni harika yapan, efsane yapan şey hokey anlayışındı.”

Öne doğru eğildi ve sert bakışlarını üzerime dikti. “Beynin, Oz, seni sen yapan şey bu.”

Dik tutamadığım kafamı yere eğip gözlerimi kapadım. “Biliyorum.”

“Bildiğinin farkındayım, dostum. Ama yine de söyleyeceğim. Bir adam kırık bir dizin üzerinde topallayarak gezebilir ama yine de kendisidir. Zihnin karmaşıklaştığı an tüm ışıklar söner.”

Karanlıkta boğazım düğümlendi. Konuşmak istesem de yapamıyordum.

“Açıkçası,” dedi. “Sana hayranım. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki hâlâ bu işte olmaması gereken bazı aptallar var. Sen bu işin içinden kafan sağlam bir şekilde çıktın. Gerçekten.”

Sesinin tonu içimdeki mücadeleyi söküp aldı. Beni önemsiyordu. Hem de çok. Üstelik bu küçük, önemsiz bir şey de değildi. Bu tür sağlam bir dostluğun ve desteğin değerini şimdi, her zamankinden daha iyi anlıyordum.

“Özür dilerim. Pislik gibi davrandığım için.”

Kahkaha attı. “Buna zaten alışkınım.”

İfadesiz bir suratla bakarak konuşmaya devam ettim. “Ciddiyim. İçime kapandım, kısa sürede ortadan kayboldum.”

“İçine kapanmak mı?” Kaşlarını kaldırıp tekrar güldü. “Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Oz ama sen hep öyleydin.”

“Sikeyim, öyleydim değil mi?”

“Lanet olsun ki öyle,” diye karşı çıktı. “O moda girdiğinde her zaman içine kapanırdın, herkesi dışlardın, huysuz bir orospu çocuğuymuşsun gibi konuşurdun. Playoff sezonlarını hatırlamıyor musun?”

Gözlerimi kırıştırdım ve yüzüne baktım. Ciddiydi. “Eğlenceliydim.”

“Evet, öyleydin. Aynı zamanda aşırı baskı altında çok sinirlenen rekabetçi bir pisliktin.”

Şaşkınlıkla oturduğum yere yığıldım. “Lanet olsun.”

Yorgunluğu, stresi unutmuştum. İşin o kısmından nefret ederdim. Bunu nasıl unutmuştum?

“Telaşlanmana gerek yok.” Eliyle omzuma dokundu. “Kendimizi asla tam olarak olduğumuz gibi görmeyiz. Evet, şimdi biraz daha gerginsin. Ne olmasını bekliyordun ki? Beynin iyileşiyor; yas tutuyorsun ve streslisin. Biraz dinlenmene izin ver, Oz.”

“Sözümü geri alıyorum. Hiç üzgün değilim, pislik herif.”

Kahkaha atıp bir bira daha aldı, sonra da bana bir tane ikram etti. Bir süre yolculuk yapmayacağımı bildiğim için kabul ettim. Sessizce içtik, söylediği her şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Kendimi hafiflemiş hissetmesem de garip bir şekilde rahatlamış hissediyordum.

Brommy düşüncelerimin arasına girerek, “Ee,” dedi. “Prenses Anya, ha?”

“Ona öyle deme.”

“Çok hoş. Ona saygı duyduğunu görebiliyorum,” diye itiraz etti ben ters ters bakınca. “Ancak onu canlandığı rolüyle seviyorum.”

Problemin bir kısmı da buydu. Brommy’nin Emma’yı Anya olarak ne kadar çok sevdiğinin farkındaydım. Karanlık Kale’yi onunla ve çocuklarla birlikte izlediğim günlere dair anılarım çok netti ki bu bana hiç de yardımcı olmuyorlardı. Özellikle de konuştukları onca şey aklımdan geçerken. Nasıl inlediklerini ve “*Şu tatlı göğüslerin zıplayışına bakın,*” cümlelerini ya da Arasmus’u onu sert ve hızlı becerdiği için nasıl tezahürat ettiklerini zihnimden silmek neredeyse imkansızdı.

Lanet olsun. Brommy ve diğerlerinin yaptığı gibi bunların hiçbirini sesli olarak dile getirecek kadar ileri gitmemiştim ama o sahneleri izlemiş, tahrik olmuş ve çok zevk almıştım. Emma’yı objeleştirmiştim, ki şimdi bunu düşündüğümde tüylerim diken diken oluyordu. Daha tanışmadan önce bile onu hayal kırıklığına uğratmayı başarmıştım. Komik, zeki, hassas ve sevecen biriydi. Ancak onu ekrandaki görüntüsüne indirgemiştim.

Arkadaşlarım onu bu şekilde görmüştü. Anton’un da ona prenses derken neyi hayal ettiğini çok iyi biliyordum. Buzda aldığım kötü bir darbeden daha hızlı bir şekilde kanımın ısınmasına neden olmuştu. Zihinlerindeki Emma’nın çıplaklığıyla ilgili anıları temizlemek istiyordum. Bunun yanlış olduğunun farkındaydım çünkü o olması gerektiği gibi yaptığı işle gurur duyuyordu.

“O bir rolden daha fazlası,” dedim. Brommy’ye söylesem de içten içe kendime de söylüyordum. Sadece zihninde sahip olduğu görüntüler yüzünden arkadaşımı pataklamak

istemem abartılacak bir şey değildi, değil mi? Çünkü tam şu anda bir hatırlatmanın zararı olmazdı.

Bir süre bana baktıktan sonra kocaman sırttı. “Çektiği seks sahneleri seni rahatsız ediyor, değil mi? Seni suçlamıyorum-”

“Brommy, yemin ederim, eğer ona yan gözle bile bakarsan-”

Kahkaha attı, yüzüme inen koca bir tokattan farksızdı. “Kahretsin. Tamamen aklını başından almış.”

“Lanet olsun.” Elimi yüzüme götürdüm. “Çenenin kapatır mısın?”

“Susamam. Bu çok eğlenceli.” Parmağıyla beni işaret etti. “Ona karşı Cassandra’ya karşı olduğundan daha korumacısın. Bunun farkındasın, değil mi?”

Hayır. Evet.

“Siktir git.”

“Devam et, dostum. Kadın tatlı, eğlenceli ve senin huy-suzluğuna aldırış etmiyor gibi görünüyor.”

“O sadece misafirimiz.”

“Ve?”

“Ve hiçbir şey. Mamie’nin misafiriyle takılamam. Eğer istersem...” Yaklaşık bir yıldır yaptığım gibi elimi kullanırım. “Bir kulübe gider ve tek gecelik bir ilişki yaşarım.”

Brommy uzun ve eğlenceli bir bakış attı. “Biliyorsun, yalan söylediğinde hemen anlayabiliyorum.”

Elbette biliyordum. Yine de bu eğlenen bakışlarına donuk bir bakışla karşılık vermeme engel değildi. “Siktir git, Brommy.”

“Siktirip gideceğim,” diye yemin etti, bir elini kalbine götürerek. “Ama sen eninde sonunda tepetaklak olacaksın ve ben de bundan büyük keyif alacağım.”

Birinin bunu yapacak olmasına memnundum.

BÖLÜM ON İKİ

Emma

Berbat öğle yemeğinin ardından bungalovuma geri dönüp saklanmaya çalıştım. Gözden geçirmem gereken yaklaşık bir düzine e-posta vardı. Ancak hiçbirisi moralimi düzeltmeye ya da omuzlarımdaki ağır havayı dağıtmaya yeterli olmamıştı. Telefon çaldığında neredeyse yerimde sıçrayacaktım ama arayan o değildi.

Amalie'ydi. Beni akşam yemeğinin ardından kart oynamak için davet etmişti. Reddedecek cesaretim yoktu, üstelik burada kalırsam karmaşık düşüncelere kapılacaktım. İçinde Lucian'ın yer aldığı türden karmaşık düşüncelerdi.

Tanrım, yanına gidip iyi olup olmadığını kontrol etmek, yüzündeki o minicik ama mutlu tebessümü ortaya çıkarmak için çabalamak istiyordum. Aptalca bir düşünceydi. Sonuçta kocaman bir adamdı ve ben hayatına girmeden önce gayet iyi idare ediyordu. Bana ihtiyacı olmadığını biliyordum, üstelik birinin hayatını herhangi bir şekilde daha iyi hale getirebileceğimi düşünmek kibirliliğimin zirvesiydi.

Düşünmeyi şiddetle reddettiğim başka bir gerçek daha vardı. Belki de ona asıl ihtiyacı olan bendim.

“Hayır.” Bungalovumun kapısını kapatarak doğruca ka-
pıya doğru yürüdüm. “Ona tutunuyorsun çünkü şu anda ha-
yatın belirsiz bir durumda ve senin de bir projeye ihtiyacın
var.”

Lucian’ı bir proje hâline getirmeye niyetli değildim.

Amalie’nin yönlendirmelerini uygulayarak onu ve Ti-
na’yı mutfakta buldum. Burası eskitilmiş meşeden alt dolap-
ları, mermer tezgâhları, alçıyla kaplanmış duvarları ve koyu
renk kirişli tavanlarıyla muhteşem bir yerdi. Tina devasa
orta adadaki bir tabureye oturmuşken Amalie sekiz gözlü
ocağın etrafında oyalanıyordu.

“Hoş geldin,” dedi Amalie omzunun üzerinden gülümse-
yerek. “Akşam yemeği neredeyse hazır.”

Pişirdiği her neyse harika kokuyordu. Tina’nın yanına
oturduğumda bana şarap ikram etti.

“Sal nerede?” diye sordum. Amalie’yi şimdiye kadar ya-
nında Sal olmadan görmemiştim. “Bir haftalığına Los An-
geles’a alışverişe gitti.” Amalie göz kırptı. “Aslına bakarsan
torunlarımın geleceğini bildiği için sanırım ayak bağı olma-
dan vakit geçirmemizi istedi.”

“Ayak bağı mı olacaktı?”

“Hayır.” Çekingen gözlerle elini salladı. “Ama-”

“Anton’la anlaşıyor,” diye araya girdi Tina.

“Neden?” diye sessizce mırıldandım, meraklı hâlime en-
gel olamıyordum ki Tina gülümseyerek karşılık verdi.

“Biz Osmond’lar zor bir ekip olabiliriz. Anton ve Sal yıl-
lardır sessizce birbirlerinden nefret ediyorlar. Çünkü Ant bir
zamanlar yapmaması gereken bir hata yaparak Sal’a ‘yar-
dımci’ dedi.”

Bunu söylemesi gerçekten korkunçtu. Öfkelenmekte
haklıydı, ben olsam ben de çok öfkelenirdim.

“Vay canına. Bunun için Sal ona yumruk mu attı?” Sadece dalga geçiyordum.

“Hayır.” Tina gülümsedi. “Luc yaptı.”

Yüce Lucian. Tabii ki o yapmıştı. Bunu gözümde kolayca canlandırırdığımda gülümsedim. Kahretsin, onu özlemiştim ki sadece birkaç saattir onu görmemiştim. Kendime sinirlenerek şarabımdan bir yudum aldım.

“Dışarıda yiyeceğiz.” Tina, lavanta ve zeytin ağaçlarıyla kaplı küçük bir terasın bulunduğu açık Fransız kapıları işaret etti. “Masayı kurmaya yardım etmek ister misin?”

“Elbette.”

Biz masayı kurarken Amalie döküm bir tava getirerek ortaya koydu. İçinde baharatlı ekmek parçacıklarıyla kaplı kızarmış domatesler vardı; cızırıyor ve nefis kokuyordu. “İşte.”

Tina yanına biraz da Fransız ekmeği koyduğunda hepimiz çok geçmeden yemekte kendimizi kaybettik.

“Çok lezzetli, Amalie,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Omuz silkti. “Artık yemek yapmayı pek sevmiyorum. Ancak eskiden bu yemeği çocuklarım ve torunlarım için yapardım.”

“Bana çocukluğumu hatırlatıyor,” dedi Tina mutlu bir iç çekişle. Amalie ufak bir ısırık aldı. “Bu senin en sevdiğin yemektir, değil mi?”

“Evet. Çocuklar *coq au vin*’i çok severdi. Ancak benim favorim her zaman bu oldu.”

Amalie’ye gülümseyerek, “Geçen gece ben de *coq au vin* yedim,” diye ekledim. “Harikaydı.”

Bana kaçamak bir omuz silkti. “Lezzetli yemekler yemeyi seviyoruz. Kalbe iyi geliyor.”

*Coq au vin, şarap, lardon, mantar ve isteğe bağlı olarak sarımsakla kızarmış tavuktan oluşan bir Fransız yemeğidir. -r.n.

Birden aklıma Lucian geldi ve acaba kalbi mi kırık diye merak ettim. Yüzümden düşüncelerimin okunmasının kolay olmadığını düşünsem de Amalie sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Torunum adına özür dilerim,” dedi.

Hızla başımı salladım. “Özür dileyecek bir şey yok. Yeminde olsam ben de kaçırdım.”

Lucian hızlı masadan kaçmamıştı. Aksine, inatçı bir sükunetle yemeğini bitirmiş, sonra da ayağa kalkıp masadaki kadınlara iyi günler dilemişti. Son derece kibardı. Sadece, sessizce izlemek zorunda olmak çok acı vericiydi.

Amalie’nin kıpkırmızı dudakları tatlı bir espriyle kıvrıldı. “Hayır, Anton’u kastetmiştim. O-”

“Pisliğin teki,” diye bitirdi Tina ve Amalie sitem dolu bir bakış attı. “Ne? Daha iyi bir kelime yok, Mamie.”

“İyi. Pislik o zaman.” Tina’nın hafif aksanına bakılırsa bu kelime hoş bir derinlik kazanmıştı ve ben de farkında olmadan sırtıtmıştım. Amalie yüzünü buruşturdu. “Çoğu zaman iyi niyetlidir.”

“Anton ne yaptığını çok iyi biliyordu.” Tina kaşlarını çatarak tabağına bir domates daha koydu. “Ve o kaltağı günde me getirerek Luc’u kızdırmak istedi.”

Merak duygusunun giderek içimde kabardığını hissetsem de buna karşı kıymaya çalıştım. Lucian eski sevgilisi hakkında bir şeyler duymamı isteseydi eminim bana anlatırdı.

“Peki hangi kart oyununu oynayacağız?” Heyecanla sordum.

Tina ile Amalie mesajı alarak konuyu değiştirdiler. Masayı toplayıp kâğıt oynamak ve biraz daha şarap içmek için masaya yerleştik.

Amalie bir deste kâğıdı Tina’ya uzattı. “Yaz boyunca burada mı kalacaksınız, hanımefendi?”

Görünüşe göre Tina ilkbaharda UCLA'dan mezun olmuş ve yapmayı istediği şeyle ilgili henüz karar verememişti. Onu anlayabiliyordum. Tina tüm Osmond'lar gibi omuz silkti, parlak siyah saçları narin omuzlarından sarkıyordu. "O kadar detaylı düşünmedim ama eğer senin için sorun olmazsa öyle yapacağım."

Amalie'nin sert bakışları ince dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla yumuşadı. "Hiç sormana lüzum yoktu." Torunun yanağına kısa bir süre dokundu. Tina gözlerime bakarak alaycı bir ifadeyle burnunu buruşturdu. "Muhtemelen hayatımla ilgili ne yapacağımı bilmemem dışarıdan saçma görünüyordur. Heyecan verici, macera dolu olmasını istediğimi biliyorum. Ancak kendimi cesur hissetmiyorum. Bu yüzden de geleceğim korkutucu ve bilinmeyen bir boşluk gibi geliyor." Yirmi yedi yaşındaydım, hayatımın stabil ve düzenli olduğunun farkına vardığımda birden yaşlanmış gibi hissettim. "Ben bir oyuncuyum, dünyaya görmelerini istediğim şeyi göstermek en iyi yaptığım şey. Ancak hayatım mükemmel değil." Sonrasında Tina'ya gerçeği söyleme konusunda güvenmeye karar vererek baltayla öldürülme hikâyemi anlattım.

Ağzı dehşetle açık kaldı. Gülümsedim. "Lütfen kimseye söyleme. Eğer final yayınlanmadan bu ortaya çıkarsa başım büyük belaya girer."

Doğruldu. "Asla. Bu konuda bana güvendiğin için onur duydum. Yapımcıların seni gözden çıkarmakla aptallık ettiklerini düşünüyorum. Anya ve Arasmus dizinin en sevdiğim yönüydü!" Elimi sıktı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Mutlaka yeni bir rol bulurum." Hem Tina'ya hem de Amalie'ye baktım ve ürperdim. "Bu işimin bir parçası, kendimi biraz kaybolmuş hissetmekten kendi-

mi alıkoyamıyorum. Belki de sadece bir yol ayrımındayım, bilmiyorum”

“Hayat böyledir, canım.” Amalie boş bardağıma biraz daha şarap doldurdu. “Hayat her zaman aynı yerde kalmıyor. Değişiyor ve dönüşüyor, bizim de onunla dönüşmemiz gerekiyor. Bu kötü bir şey değil. Hiç değişmemek ne kadar kötü olurdu, değil mi?”

“Aslına bakarsan her zaman değişimi sevdiğimi düşünürdüm; fakat şimdi? Pek sayılmaz. Özellikle de değişim bana başarısızlık getiriyorsa.”

Amalie arkasına yaslanarak bana sevgi dolu bakışlarla baktı. “Başarısızlık yalnızca fırsatın kılık değiştirmiş hâlidir. İçinde başarısızlıkların yer almadığı tek bir başarı öyküsü bile duymadım. Deneriz, kendimizi geliştiririz, bazen de başarısız oluruz. Ya pes edip hayattan koparız ya da kendimizi toparlar ve bu deneyimi yeni bir rota çizmek için kullanırız.”

Umut vadeden sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirerek dalgalar hâlinde yayıldı.

Amalie’nin sözleri içime işledi. “Yaşamak uyum sağlamak demektir. Sürekli kendimizi baştan yaratıyoruz. Başarısız olmaktan ya da değişimin sizi bulmasından korkmayın, canlarım. Bu aslında hayatta olduğumuz anlamına geliyor.”

Farkında olmaksızın zihnim Lucian’a kaydı ve kalbim sıkıştı. Çünkü Amalie’nin de o anda onu düşünüp endişelendiğini biliyordum. Lucian konusunda endişelenmek istemesem de elimde değildi. Kendi hayatından benden saklandığından daha fazla saklanıyordu. Hayatı dolu dolu yaşaması gereken biri varsa o da oydu. Gerçek Lucian’ı tanımama izin verdiği anlarda buna emin olmuştum. Asıl huzursuz edici olan, o hayatı dolu dolu yaşarken benim de orada olmak istememdi. Tamamen anı yaşayan Lucian beni de tamamen canlı hissettirmişti.

Gece boyunca anlattıkları eski hikâyeler ve komik olaylarla beni neşelendirmişlerdi. Tina birkaç saniyede bir bana odaklanmayacak kadar sakinleşmişti. Beni pokerde yenmeye devam etti. Gülüp rahatlamama rağmen Lucian aklımın bir köşesinde, omurgamı dürtmeye devam ediyordu.

İşte bu yüzden, hissettiğim tüm o rahatsızlığa rağmen kendimi gecenin karanlığında üzerime bikinimi giyip havuza doğru giderken bulmuştum.

Hoşlandığı çocuğun gelmesini umarak evden gizlice çıkan ergenlerden farkım yoktu. Nasıl davrandığımın elbette farkındaydım ve kendime sitem ediyordum. Yine de sandaletlerimi çıkarıp şalımı çözdüm. Üzerimdekileri şezlonga bırakırken ellerim gerginlikten titriyordu.

Havuzun yanındaki ev karanlıktı, fransız kapılar sıkıca kapatılmıştı. Belki de çoktan uyumuştı. Ya da kafasını dinlemek için evden ayrılmıştı. Ancak havuzun aydınlatması açıktı ve loş bir ışık yayıyordu.

Elimden geldiğince soğukkanlılıkla suya girdim. Tenimi sakinleştirecek kadar sıcaktı ve esas amacıma rağmen yüzmeye başladım. Attığım kulaçların ritmine kapılmıştım.

Beşinci turumda, Édith Piaf'ın sesiyle dikkatim dağıldı. *La Vie en Rose*. Nabzım hızla hızlanırken aniden durup arkamı döndüm. Havuzun titrek ışığı sayesinde yüzünde gölgeler dans eden Lucian diğer uçta dikiliyordu. Şaşırmamış olmam gerekiyordu; ne de olsa gelmesini istiyordum, değil mi? Adrenalin patlaması üzerime çökerken kasvetli gecem umutla alevlendi.

Bu adamdan o kadar etkilenmişim ki. Artık durumu eğlenceli bile bulamıyordum.

Dudağı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yüzerken Édith’i dinleyerek tadını çıkarman gerektiğini düşündüm.”

“Édith ile gece yüzüşünün tadını çıkarmak istiyorsam çıplak olmam gerekmez mi?” Evet, arsızdım.

Onun bakışları da benimkilerden farksızdı. Çekip gitmedi. Aksine, sert bakışlarını üzerime dikti. “Seni kesinlikle durdurmam. Ancak önceden uyarayım, Brommy ve Anton buralarda bir yerdeler.”

Zeki Lucian. Eğer tehdidimin arkasında duracak olursam, birinin beni görmesinden rahatsız olmadığımı ifade etmiş olacaktım. Eğer durmazsam, sadece onun beni o şekilde görmesini istediğimi göstermiş olacaktım.

Dirseklerimi havuz kenarına dayadım ve bacaklarımı ağır ağır suyun üzerinde hareket ettirdim. “Neden sen de bana katılmıyorsun?”

“Seninle çıplak yüzmeyeceğim, Snoopy.” Gülümsemesi kısa sürede de kocamandı. “Dediğim gibi, Brommy ve Anton ortalıkta dolaşıyorlar.”

“Ve seni çıplak görmelerini istemiyorsun,” dedim, sanki bu çok mantıklıymış gibi.

“Ben çok utangaç biriyimdir.”

“Elbette öylesin.” Bacaklarımı çırparak ona doğru dalgalar yolladım. “Ama ben normal yüzmekten bahsediyordum.”

Üzerinde rengi belli olmayan eski bir tişört ve biçimli kalçalarına bol gelen atletik bir şort vardı.

Gözlerimi üzerinde gezdirip hareket etmemek için gösterdiği çabanın tadını çıkardım. “Oyalanmayı bırak ve atla.”

Lucian kaşlarını çatı. “Otoritersin.” Yine de tişörtünü çıkardı, bu hareketi de geçen seferki kadar ateşliydi. Aslına bakılırsa daha da ateşliydi, sonuçta şimdi ona daha yakındım ve tüm ayrıntılarıyla şahit olacaktım.

“Bunu sen istedin” der gibi dik bakışlarını bana çevirerek derinlere daldı.

Suyun altında bana doğru ok gibi süzülürken karnım kısıldı. Birkaç metre ötemde su yüzeyine çıktığında ıslak ve muhteşemdi. Kocaman gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı. Suyun içinde olmasaydım, sırf ona bakarken bile hissettiğim arzudan eriyip bir su birikintisine dönüşebilirdim.

Karşımda suyun içinde ilerlerken Lucian parmaklarıyla ıslak saçlarını geriye doğru savurdu. **“Yüzmenin bir nedeni var mı, Em?”**

“Olmalı mı?” Kenarlara tutunmayı bıraktım ve ona doğru yüzdüm.

Lucian anında geri çekilerek aramızdaki mesafeyi eşitledi. **“Seni gece yüzücülerinden biri olarak düşünmemiştim.”**

Tekrar yavaşça ilerledim. **“Eğlenceli olduğuna beni ikna ettin, ben de denemekten zarar gelmez diye düşündüm.”**

Bunu anlamak için çok karanlıktı ama yüzünün kızardığına yemin edebilirdim. Sonra gözleri kısıldı. **“Flört ediyorsun.”**

“Ediyor muyum?” Kesinlikle ediyordum. Elimde değildi, Lucian’ın benim bariz çabalarımın kafası karışmış ama ilgisini çekmiş gibi karşılık vermesi çok hoşuma gidiyordu. Soğukkanlı otoritesiyle sık sık dengemi bozuyordu. Elbette buna karşılık vermek de tatmin edici oluyordu.

Lucian kendini toparladı. Ayaklarını dikleştirdi, suyun altında batmadan ayakta durabilecek kadar uzundu. **“Ettiğini biliyorsun.”** Bakışları zihnimi okumaya çalışıyormuş gibi üzerimde geziniyordu. **“Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmıyorsun, değil mi?”**

Duraksadım, öylece kalakaldım, kalbim sıkışmıştı. **“Seninle flört ediyorum çünkü bundan hoşlanıyorum. Asla ne söyleyeceğini kestiremiyorum ve bu genellikle beni güldürüyor.”**

“Ah. Demek soytarı rolünü oynuyorum.”

“Kasten sinirimi bozmaya mı çalışıyorsun? Beni buradan göndermek mi istiyorsun?”

Gözleri parlıyordu. “Gitmeni istemiyorum.”

“Öyleyse beni kızdırmaya çalışıyorsun.”

Kıkırtısı samimiydi ve içimde küçük zevk dalgalanmalarını yarattı. “Sadece seni diken üstünde tutmaktan hoşlanıyorum, Em.”

Bununla başa çıkabilirdim. İleri atıldım, yüzmeye hazırlanacakken üzerine atlayacağımı düşünmüş gibi kenara çekildi. Gözlerimi devirip etrafında tembel bir daire çizerek kulaç attım. “Bu gece biraz gergin gibisin.”

“Gerginim.” Görünüşe göre bundan hoşlanmamıştı.

“Hımm. Sanki çekip gitsen mi gitmesen mi bilemiyor-muşsun gibi.”

“Haklısın. Bu konuşma beni gitmeye teşvik ediyor.”

Komikti.

Ben daireler çizmeye devam ettim ama takip ederek beni görüş alanında tuttu. “Birbirimizi çıplak gördüğümüz için mi?” diye sordum.

Lucian o kadar feci irkildi ki üzerine su sıçradı. “Tanrım, Em.”

Gülümsememi bastırdım. “Ne? Bu doğru. Karanlık Kale’yi izlediğini söylemiştin.”

“Anya tamamen çıplak değildi-”

“Çıplak sayılırdım. Saçlarımın küçük bir ‘V’ şeklinde kapatmasının dışında-”

“Tanrım...” diye inledi.

“Resmen çıplaktım.”

“Beni öldüreceksin. Amacın bu, değil mi?” Kalın, boğuk sesi beni gülümsetti.

“Bu kadar iffetli olma.”

“Aklımdan neler geçtiğini bilsen beni asla iffetli olmakla itham etmezdin.”

Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Anlat bana.”

“Boş ver.” Birden daha da yaklaşarak beni köşeye sıkıştırmıştı. “Şimdi kes şunu. Prenses Anya’yı televizyon ekranında yarı çıplak görmekle seni çıplak görmek arasında dağlar kadar fark var.”

Konu hakkında öylesine sinirlenmiş görünüyordu ki ona sadece şaşkınlıkla bakabildim.

“Nedenini anlamıyorum.”

Kaşları tehditkâr bir şekilde çatıldı. “Öncelikle, o sen değildin. O Anya’ydı, bir karakter. O bir hayal ürünü. Sen gerçeksin.”

Midemdeki dalgalanmalar göğsümün yakınlarına kadar yükseldi. “Bu çok tatlı.”

Lucian beni duymamış gibi konuşmasına kaldığı yerden devam etti. “İkincisi, bir ekranın içinden uzanıp o güzel göğüslere dokunamam.”

Sendeledim, neredeyse dibe batacaktım. Çırpınışlarım giderek şiddetlendi ve batmamak için havuzun kenarına tutunmak zorunda kaldım. Konuşmaya başladığımda sesim fazlasıyla nefes nefese çıkmıştı. “Bu, gerçek olması için dokunmak gerektiği anlamına geliyor.”

Aramızdaki havada bir şeyler değişmişti, artık gergin gözüküyordu. Kararlıydı, aramızdaki mesafe bir karışa ininceye kadar yaklaştı. Su, yüzündeki güçlü hatların üzerinden süzülüyor, o etkileyici, sert dudakları ıslatıyordu. Yalamak, güçlü ve sert bedenine sarılmak, ona tutunmak istiyordum.

En az havuzun parıltısı kadar loş gözleri beni olduğum

yere sabitledi. Gözlerinde ateş vardı. İstek, ihtiyaç ve hayal kırıklığının gölgesinde, sanki beni istemiyormuş gibiydi. Sesi kısıldı, yoğun, sıcak bir dokunuş gibiydi. “Em, karşımda çınlıçıplak olsaydın, dokunmak zorunda kalırdım.”

Evet, lütfen. Hemen olsa iyi olur.

“Çok küstahça konuşuyorsun, ballı turtam.”

Serseri Lucian gülümserken alev alev yanan gözleri yüzüme odaklanmıştı. “Dokunacağım kişinin sen olması gerektiğini kim söyledi?”

“Ne?” Düşünmekte zorlanıyordum. Yakınlığı başımı döndürüyordu.

“Tek çarem buysa, işleri kendi yöntemlerimle halletmekten çekinmem.”

Onun tüm o... kalınlığı tuttuğunu hayal ettim. Dibe vurmuştum.

“Ah, iyi oynuyorsun-”

Aniden mesafe kapandı, iri vücudu beni çevrelerken dudakları dudaklarıma birkaç santim uzaklıktaydı. “Doğruyu söylemek gerekirse,” diye mırıldandı. “Karşımda çıplak hâldeysen, sana dokunmayı tercih ederim.”

Öylesine yakındı ki, bütün gerçekliğiyle tam karşımdaydı. Olağanüstü derecede çekiciydi. Dudaklarım onunkileri hissetme ihtiyacıyla aralanırken gözlerim kapandı. İstiyordum. Çok istiyordum. Bacaklarımız suyun altında birbirine değdi ve bir ürperti kalçalarımın da gezindi. Lucian kendini desteklemem için havuzun kenarına yaslanırken kollarıyla beni kavradı, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Omuzları ve kollarındaki kıvrımlarda ısıldayan su damlacıkları dikkatimi, vücudundaki güce, ona dokunmanın ne kadar iyi hissettireceğine yöneltti.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesi de gerekmiyordu; yakınlığı yeterince içimi titretiyor ve dudaklarımı kurutuyordu.

Durumu kontrol altına almam gerekiyordu. “Görmek istiyorsun, değil mi?”

Yutkundüğünü duydum, bakışları göğüslerime inmeden hemen önce gözlerinde şüphe parlıyordu. Sesini alçalttı. “Görmeme izin verecek misin?”

İçimde saf ve sıcak bir şehvet dalgası belirdi. Seksi se-verdim, ön sevişmeyi, fiziksel dokunuşları ve boşalmayı gerçekten çok severdim. Ancak şöhret benim için seksi de-ğiştirmişti. Erkekler benden fanteziler beklemeye başlamış-tı. Bana ya saygıyla davranılması gereken bakire bir prenses ya da kendilerine özgü bir ödölmüşüm gibi davranıyorlardı. Çünkü ben onlar için Anya’yıydım.

Lucian bana baktığında Anya’yı göremediğini söylemiş-ti. Bu bile ona daha fazlasını göstermek istememe neden oluyordu.

Su ılıktı ancak elim yavaşça bikini üstümün kenarına ilerlerken içim alev alev yanıyordu. Dudakları sık bir ne-fesle aralanırken Lucian’ın bakışları yoğunlaştı. Tanrım, o bakışı. Her santimimi sıcak temasıyla sımsıkı kavramıştı. Göğüs uçlarım şehvetle sertleşmişti. Bikinimin kenarlarını takip ederken ve kenara çekme düşüncesiyle flört ederken ikimizin de tamamen farkındaydım.

Lucian gözlerini kırpmadı, yerinden kıpırdamadı ama nasıl olduysa daha yakınımda gibiydi. Meme uçlarım iyice sertleşti, ince kumaşa sürtünerek onun tarafından görölmek için yalvarıyordu. Parmak uçlarım üst kısmın kenarına ta-kıldı ve ağır ağır yana doğru çekerken sürtünmeyi hissettim.

Lucian kısık ve sert bir tonda homurdandı, sanırım bu ses elimi daha çabuk tutmak istememe neden olmuştu. Bedeni-min tepkisi, vajinamın zevkle kasılması oldu. Bu sese doğ-ru yükseldim, göz kapaklarım titreyerek üst kısmı daha da

kenara çektim, tam meme ucumun kenarında durdu. Birden irkildiğinde etrafımızdaki su dalgalandı.

“Em...” Yakanışı aramızda yoğun bir şekilde yükseldi. “Bebğim...”

Kol kasları sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi havuzun kenarını kavırken gerildi.

Ah, görmek istiyordu. İçimde bir sızlama hissettim. Göğüslerim milyonlar tarafından izlenmişti. Ancak Lucian haklıydı ve karşısındaki kişi Prenses Anya değildi. Burada, şu anda, kendimdim. Aramızdaki asılı olan duygu ise onun beni görmek isteyişiydi.

Parmaklarımın ucu göğsümün kıvrımı boyunca bir ileri bir geri hareket etti. O, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi izledi. Dudağımlı yalayarak duraksadım. İkimiz de nefeslerimizi tutmuş gibiydik. Ardından, ufak bir hareketle bikiğimin askısını göğüs ucumun üzerinden kaydurdım. Lucian adeta hayvani bir şekilde inledi. Karşılık olarak sırtımı dikleştirdim, onun ihtiyacından etkilenerek çıplak göğsümü onun teninde yaklaştırdım. Tenini tenimde hissetmek istiyordum.

Hareket etmedi. Havuzun kenarını daha sıkı kavırken, şortunun kabarıklığı hissediliyordu. “Siktir,” diye mırıldandı. Solgun bakışları yüzüme kaydı, kaşları çatıldı. “Tadına bakmak istiyorum. Lütfen. Tanrım. Lütfen, Em.”

Neredeyse suyun altında sürüklenecektim. Bakışlarındaki ihtiyaç inlememe neden oldu. Göz kapakları arzuyla ağırlaşırken başımı salladım ve o da ifadesi sertleşirsen yutkundtu.

“Sadece bir kez,” dedi, sanki kendini buna inandırmak istercesine. İnlediğim an ateşli bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerinin önünden bir şey geçmişti. Belki kararlılık belki de özgüvendi, yakalayamamıştım. Şehvet ve ihtiyaç tüm mantıksal düşüncelerimizi darmadağın etmişti. “Sadece bir kez,” dedi tekrar.

“Hadi,” diye fısıldadım, kelimeler güçlükle bir araya gelmişti.

Lucian derin bir nefes verdi, dudakları yaklaşıyordu. “Sıkeyim. Em... o güzelliği benim için kaldır.”

Soluğum anında kesildi, bedenimdeki her parça boş bir gerginlikle sıkıştı. Ellerim titrerken göğsümü avuçladım ve suyun dışına kaldırdım. Kendimi ona sunuyordum.

 nleyerek başını eğdi. Islak ve sıcak dili soğuk tenimde gezindi. Zevkten deliye d nm ş esine bir çığlık attım.

Dudakları, tamamıyla emmeden hemen önce yavaşça ucunu öptüğünde saf bir açlıkla nefes verdi.

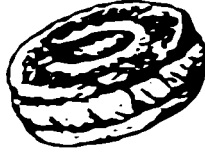
“Havuzda son giren aptalın tekidir!” Tina’nın çığlığını, kendini suya bırakırken çıkardığı şiddetli bir su sıçraması takip etti.

Lucian yumruk yemiş gibi geri sıçradı, sonra ben aceleyle  st m  düzeltirken beni görmelerine engel olmak için önüme geçti.

Tina’nın yüzünde beliren şaşkın ifadeden bizi fark etmediği anlaşılıyordu. Brommy’nin ise yavaş adımlarla havuz kenarına doğru ilerlemesinden ve suratındaki sırtımdan çoktan bizi fark ettiğini görebiliyordum.

Olan olmuştu ve davetsiz misafirlerimiz aramızdaki havayı etkili bir şekilde bastırmıştı. Lucian’la göz göze geldiğimde gözlerinin kararmış olduğunu gördüm. Neredeyse belli belirsiz bir hareketle başını salladı. Kendi kendime i  geçirerek, utangaç Tina’ya doğru yüzerek hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Lucian’ı benimle uğraşmaya zorlayacak kadar d rtt ğ m için pişman değildim. Ancak bir daha böyle bir şeye kalkışırsam kesinlikle iki kere düşünecektim. Özellikle de Lucian geçirdiği zayıf anın pişmanlığıyla yanıp tutuşurken.

BÖLÜM ON ÜÇ

Lucian

Açlıktan gözü dönmüş bir adam gibi Emma'nın üzerine atlamanın eşiğinden döndükten sonra ondan uzak durarak bir süre Brommy ile vakit geçirmeye başladım. İki gün boyunca idare ettim. Ancak onu çok özlemiştim.

Bütün her şey mantıksız, sinir bozucu ve anlamsızdı. Neredeyse hiç tanımadığınız birini özlemezsiniz, değil mi? Onu görmeyi, sesini duymayı, teninin kokusunu hissetmeyi istememeniz gerekirdi. En azından böylesine şiddetli bir arzu duymamanız gerekirdi. Tanrım, memesinin pembe tatlı ucunu ağzıma almıştım. Sanki aklımı başımdan almak için yaratılmış hayali bir arzuymuş gibi dilimin üzerindeki varlığını hâlâ hissedebiliyordum.

Cinsel yalnızlığımın aylarca sürmüş olmasının zihnimi zayıflattığını kabul ediyordum.

Elimden gelen tek şey onun için yemek yapmaktı.

Mutfak benim için her zaman özel olmuştu. İlk kez büyük-babamın yanında öğrenmiştim ama hiçbir zaman daha fazlasını öğrenmek istememiştim. Şimdiyse? Emma'yı baştan çıkarmak ve hoşnut etmek için farklı teknikler bulmak hem bir

meydan okuma hem de son derece tatmin edici hale gelmişti. Emma'yı doyurmak bir şekilde ruhumu da besliyordu.

Ellerimle hazırladığım kahvaltı sepetindeki çöreklerin nasıl hazırlandığını bilmiyordu. Her gece küçük bir kutuda gönderilen iki makaronun benim elimden geçtiğini bilmiyordu. Fakat ben biliyordum.

İrademe yenik düştüğüm bazı anlarda gözlerimi kapatır ve dudaklarının yumuşaklığında benim lezzetlerimi tattığını hayal etmeye çalışırdım. Yumurtanın akının çırpılması, kremanın eklenmesi ve taze meyvelerin sıkılmasıyla elde edilen garip simyanın yoğun bir aroma bombasının yarattığı etkiyi hayal ediyordum.

Acaba o esmer hindibalı çikolatayı mı, bol tereyağlı karameli veya pişmiş armudu mu tercih ediyordu? Yoksa greyfurt özlü ya da portakal ile gül aromalı çikolatanın keskin tadı için mi inliyordu?

Bu bir erkeği sertleştirmek için yeterliydi.

Ayrıca istememesi gereken şeyleri istemesi için de.

Bu yüzden yapmaya devam ediyordum. Belki de beni fark etmesini istiyordum. En başında ona yemek yapanın ben olduğumu söyleyebilir, Rosemont'ta konaklayan başka kimsenin alamayacağı küçük ikramlar sunabilirdim. Ancak Emma Maron'a karşı hissettiğim bir duygu beni ortaokuldaki acemi, beceriksiz halime geri döndürmüştü.

Mamie küçük bir çocuk olduğumu söylerken hiç de abartmıyordu. Küçük ve utangaç. Buz üzerinde olmadığım zamanlarda, daima saklanmaya çalışırdım. Hokey beni ucala, dışa dönük, eğlenceyi seven bir insana çevirmişti. O hâlimi seviyordum ama hokey oynamayı bıraktığımda, aslında o halimin üzerimde taşıdığım bir kabuktan farksız olduğunu idrak etmiştim.

Hangisinin gerçek ben olduğuna hâlâ tam olarak emin değildim ama elimde turtalarla Emma'nın bungalovuna gitmek için hazır olmadığımın da farkındaydım.

Mümkün olduğunca kendimi uzak tutmak daha güvenli bir plan gibi geliyordu.

Hayatta başarılı olmanın sırrı her zaman dikkatli oynamaktı.

Bugün Emma'ya yaptığım tatlıyla dikkatli davranma planımın aksine hareket etmiştim. Şimdiden pişmanlık duymaya başladım. Yaptığım şey saf bir kibirden ibaretti. İçinde çok fazla ben ya da biz vardı. Ancak geri dönmek için artık çok geçti.

Emma

Bütün her şey turtanın etkisiyle olmuştu. Asıl ilginç olan ise geldiğini bile görmemiş olmamdı. Görmeliydim. Tüm belirtiler gözümün önündeydi. Dikkat etmemiştim. Huysuz ve ateşli bir adamı düşünüyordum, onu kendi bencil arzularım yüzünden çok fazla arzuluyordum.

Görünüşe göre benden kaçıyordu. Onu iki gündür hiç görmemişim. Yalnızca bir kere köşeyi dönerken arkadan görebilmişim. Seksi ve günahı hatırlatan o müthiş adımlarını sanki başıboş dolaşırken yakalanmak istemiyormuş gibi kararlı bir şekilde atıyordu.

Açıkça karşı koyduğu halde onu zorlamak, flört etmek benim kabahatimdi. Yine de durumu o kadar ileriye taşımıştı ki, yakınlaşmamızı düşündüğümde hâlâ ürperiyordum. Dudaklarıma sabitlenmiş bakışları sanki beni yutmak istermiş gibi bakıyordu.

“Ah.” Koltuğuma geri yaslandım. “Onu düşünmeyi kes.”

Belki de buradan gitmeliydim. Kendime saklanacak başka bir yer bulmalıyım.

İçim daraldı. Gitmek istemiyordum.

Düşüncelerimi dağıtacak öğle yemeği gelmişti. Bu kez sepet, bana personellerden biri olduğu söylenen Janset isimli bir kadın tarafından teslim edilmişti.

Pavlov’un köpekleri gibi şimdiden salyalarımın akmaya başlaması yüzünden endişelenmeli miydim? Muhtemelen, evet. Fakat bu, heyecanlı bekleyişin içimde kabarmasını önleyememişti. Yemekler beni fazlasıyla heyecanlandırıyordu.

Sepetin içinden bir salata ve bir kutu çorba çıktı. İçindeki kartta eğik bir yazıyla çorbanın adının *avgolemono* olduğu yazılıydı: Yunan usulü tavuk-limon çorbası. Yanında tercihi-me bırakılmış şarap ya da buzlu çay vardı.

Ardından tatlı kutusunu gördüm. Yemeklerin lezzeti bir yana, günümü güzelleştiren asıl şey buydu. Yalnızca benim için yapıldığını hissettiren bu küçük ikramlar. Herkesin aynı tatlıları yediğinin farkındaydım. Ancak kısa bir süreliğine de olsa bunların sadece benim için yapıldığına inanmak beni mutlu ediyordu.

Damarlarımda sabırsızlıkla dolaşan beklentiyle birlikte kutuyu çıkardım. İçinde yaklaşık avuç içi büyüklüğünde karamel renkli bir tart vardı. Koyu altın rengi muhallebi, çiçek gibi görünmesi için yaprak kalınlığında şeritler halinde sıkılmıştı. Kenarda, sanki tadına bakmam için konmuş gibi duran minik bir bal arısı vardı.

Tüm dikkatim o arıya odaklanınca nefesim sıkıştı. Çatalı kullanmayı bırakarak tartı elime alıp neredeyse öfkeyle büyük bir ısırık aldım. Birden daha önce fark edemediğim bazı şeyleri görebildim. Bu bir tart değildi; bir turtaydı. Üzerindeki karamel değil, baldı.

Yumuşak, çiçeksi ve tatlı bal notaları ipeksi muhallebinin içine işlenmişti. Soft ama hafif, tatlı ama doyurucu bir lezzete sahipti. Özenle yapılmış bir ballı turtta. Minik bal arısı, yaprağın kenarında durmuş, benimle alay ediyordu.

Küçük arı, ballı turtasını yiyordu.

Saf ateşin titreşimi bedenimi alevlendirirken kalçalarımı yaladı ve dokunuşuyla meme uçlarımı okşadı. Turtanın tadından zevk alarak, onu arzulayarak ağızıma bir ısırık daha attım.

Bu onun eseriymiş, onun elinden, yeteneğinin ve zihninin ürünüydü. Benim huysuz erkeğim, en beklenmedik yöntemlerle tatlı bir şeyler üretebilme yeteneğine sahipti.

Belki de zihnimin bir köşesinde çoktan bunun farkına varmıştım. Bana sandviçini denememi söylediği an hissetmiştim. Yüzünde beliren garip bir ifadeyle yiyişimi nasıl izlediğini hatırlıyordum. Gurur. İşte buydu. Yaptığı eserle gurur duyuyordu.

Ballı turtamı hiç ara vermeden, parmaklarım yapış yapış his ve dudaklarımda tatlı parçacıklardan başka bir şey kalmayana kadar yalayıp yuttum. Tıpkı bir kedinin yaptığı gibi derin bir mırıltıyla dudaklarımı yalayarak temizledim. Pençelerimin sızladığını, dışarı çıkmak için can attığını hissettiğime yemin edebilirim.

O en başından beri biliyordu ama bir şekilde benim öğrenmemi istememişti. Bu onun için bir tür alay konusu muydu? Ne demişti? Şef huysuz bir adamdı. İçinden buna kaha kaha atmış olmalıydı.

Homurdanarak ellerimi yıkayıp kapıya yöneldim, bir yanımda hayatımda hiç olmadığım kadar azgındı, diğer yanımda ise tanıdığım en sinir bozucu adamı parçalamaya hazırdı.

Alışveriş torbalarıyla birlikte dönmesi bir saatten fazla sürmüştü. Büyük mutfağın köşesinde oturarak tezgâhın kenarına rahatça yerleştim ve bir ballı turta daha yedim. Bu kez turtamda sevimli bir arı yoktu. Anlaşılan o yalnızca benim içindi.

Geldiğinde beni hemen fark etmedi, ki zaten istediğim de buydu. Çünkü uyanık herif beni görürse evin “şefine” bir şeyler bırakıyormuş gibi yapacağını biliyordum.

Tanrım, çok iyi görünüyordu. Kızgın olsam da bakışlarım ona odaklandı. Saçları rüzgârda karmakarışık hâle gelmiş, somurtkan dudakları ise hatırladığım gibi dolgundu. Esmer tonlarındaki teni, üzerindeki beyaz tişörtüyle zıt bir ton uyumuna sahipti. Elindeki ağır torbaları masaya bırakırken tişörtünün kısa kolları kabaran pazılarını zorluyordu.

Hiç kimse bu adamın bir sporcu olduğundan kuşku duymazdı; vücudunu bir makine gibi verimli, çevik ve güçlü kullanan birinin özgüveniyle hareket ediyordu.

Dönüp buzdolabını incelerken muhteşem kalçasının gergin hatları yıpranmış kot pantolonunu zorluyordu. Usulca bir şişe kremayı yerleştirdi, sonra bir sosluk almak için tencere rafına uzandı ve bunu yaparken karın kaslarını bir an için ortaya çıkardı.

Tanrı aşkına, bu adamın mutfakta çalışmasını izlerken gerçekten orgazm olabilirdim. Bunu hiçbir zaman fantezim olduğunu düşünmemiştim bile. Belki de Lucian öyle olmasını istiyordu. Bileğinin hafif bir hareketiyle yumurtayı kırdığında emin oldum. Yemek yapan Lucian benim fantezimdi. Kahretsın.

“Bunda oldukça iyisin.” Sesim sessizliğin içinde yankılandığında, o buz gibi gözleri panikle irileşirken yerinden sıçradı. “Ustalığını geliştirmek yıllarını almış olmalı.”

Bir an için ikimiz de konuşmadık. En azından kelimelerle. Gözlerimiz hâlâ konuşmayı sürdürüyordu.

Seni yakaladım, adamım.

Görünüşe göre, evet.

Bana söylemeliydin.

Görünüşe göre evet.

Diyecek bir şey var mı?

Görünüşe göre, hayır.

Sen muhteşemsin.

Sonuncusu yanlışlıkla söylenmişti.

Derin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı. Gözleri parladı ve yoğunlaştı.

“Ballı turtaydı, değil mi?” Mutfağın sessizliğinde sesi boğuk bir şekilde çıktı.

Parmak uçlarımı yalayarak yediğim turtadan geriye kalanları bir kenara ittim ve hemen yakalama hissinin tadını çıkardım. Göğsünden gelen bir homurtu içimdeki şehvet titreşimlerini alevlendirdi. Onları görmezden geldim.

“Biraz fazla gerçekçi bir seçim.” Kalktım. “Ama lezzetli.” Ters bakışlarla adaya doğru ilerledim.

Bakışlarındaki ifade temkinli bir hâl aldı, sanki bir mücadeleye hazırlanmış gibi geniş omuzları sertleşti. Dengesini bozmak istermiş gibi sırttım. Tanrı biliyordu ki günlerdir bana aynısını yapıyordu.

“Hokey oyuncusu,” parmaklarımı kullanarak sıralamaya başladım, “marangoz, huysuz aşçı, fırıncı, pastacı...” Karşısında durduğumda adamın fiziksel ağırlığı ile yüz yüze gelince bir kez daha afalladım. Lucian Osmond’un tam dibindeydim. “Belki de sana Rönesans erkeği demeliyim. Söylesene Brick, resim de yapıyor musun?”

Büyük elinin uzun parmaklarıyla mermer tezgâha tutun-

du. Hafifçe eğildiğinde kolundaki kaslar titredi. “Evet ama sadece pastacılıkta.”

Kahretsin, bunu Fransızca söylemişti. Üstelik kulağa şehvetli bir seks izlenimi veren bir aksanı vardı. Soluğum kesildi. Elbette o da bunu fark etti. Bakışları kısıldı, yavaşça dudaklarıma doğru indi, sonra tekrar bakışlarımla buluşmak için yukarı yükseldi.

“Kızdın mı?” Bir meydan okumaydı.

“Duruma göre değişir,” dedim, nefes nefese. Lanet olsun. “Bu senin için bir alay konusu muydu?”

“Tatlım, pastalar hakkında asla şaka yapmam.”

Tanrım. Tekrar söyle. Söylemeye devam et. Sözlerini tenime üfle.

Sertçe yutkundum. “Bana yalan söyleme, Lucian. Özellikle de şimdi.”

İç geçirerek omuzlarını düşürdü. “Hayır, bu bir şaka değildi. Hiçbir şey söylemedim çünkü...” Sanki bir neden arıyormuş gibi belli belirsiz bir el salladı, ardından teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. “Fazla kişisel hissettirdi. Sanki öğrenirsen kendimi çok fazla ifşa edermişim gibiydi.”

“Bunu görebiliyorum.” O bir sanatçıydı. Hazırladığı her yemeğe gösterdiği özeni ve inceliği hissetmiştim. Bundan da öte, hazırladığı tatlıların görünüşünde, onları sunuş biçiminde de bunu görebiliyordum. “İnanılmaz derecede yeteneklisin, Lucian.”

Yetersiz bir iltifattı. Yine de söylemek istemişim.

Beklediğim gibi arkasını dönüp yumurta kabuğunu lava-boya attı. “Yalnızca rahatlamak ve oylanmak için yaptığım bir şey.”

O anda Greg’i hatırlamak istemedim ama onunla çıkmaya başlayana kadar profesyonel bir sporcunun hayatının na-

sıl olduğunu kavrayamamıştım. Her zaman benim hayatım gibi olduğunu sanıyordum ama oyunculukta sahne çekimleri için beklenen süre ve roller arasında yaşanan molalar çok fazlaydı. Sporcular tamamen farklıydı. Hayatları son derece planlıydı, antrenmanlar, maçlar, röportajlar, seyahatlerle dolu günler geçiriyorlardı. Dinlenmeye çok az zaman kalıyordu. Çoğu profesyonel sporcu bundan zevk alıyordu, yaşamın bizzat kendisi onlara heyecan veriyordu. Bırakmaya henüz hazır değilken bunun elinizden alınması nasıl bir duyguydu?

İyi bir duygu olmadığına emindim.

Kollarımı ona dolayıp sarılma isteğiyle kalbim sıkıştı. Sarılmaya ihtiyacı olan bir erkek varsa o da Lucian'dı. Ancak o buna izin vermeyeceğine hatta bundan hoşlanmayacağına emindim.

Sanki kendini savunmaya almış gibi korunaklı dünyasına çekilmeye hazır bir şekilde hareket etti.

Beni içeri alabilirsin. Sana zarar vermeyeceğim.

“Amalie mi öğretti?” diye sordum.

Sanırım konuyu değiştirmeme şaşırarak çenesini dikleştirdi. “Evet,” dedi bir süre sonra, sesi ağırlaşmıştı. Boğazını temizledi. “Şey, daha doğrusu Amalie bana yemek ve ekmek yapmayı öğretti. Çocukken öğrendiği yöntemleri benimle paylaştı.”

Bunları söylerken bir yandan da mutfak tartısını ve unu çıkarmakla meşguldü. Üzerinde hafif bir rahatlama görülüyordu. “Büyük büyükbabam, Jean Philipe bana pastacılık sanatını öğretti. Fransa’da önemli bir isimdi. Mutfakları gerçek bir yardımcı ordusuyla doluydu ve ona her zaman ‘*Oui, Chef*’ derlerdi. Benim içinse o her zaman her şeyi öğretmeye hazır bir büyükbabaydı. Çocukken Fransa’da yazları Anton ile Tina dışarıda oynar, ben mutfakta çalışırdım.

Gölümsedim. “Bunu hayal etmekte zorlandığımı itiraf

etmeliyim.” Gözlerinin kenarları kırıktı. “Mamie küçük bir çocuk olduğumu söylerken abartmıyordu. Oldukça küçüktüm. Ve utangaçtım.”

“Sen mi?” Alay ediyordum. Oysa o utangaçlığı görebiliyordum. Onda bir şeyler vardı.

Lucian her zaman içine kapanık biri olmuştu.

Bana kaçamak bir bakış attı ama dudakları kıvrıldı. “Evet, ben. Sıska ineğin tekiydim. Aptal değildim; mutfakta olduğumda karnım doyardı. Fazlasıyla. Üstelik...” Kesinlikle sıska olmayan omuzlarını silkti. “Hoşuma gidiyordu. Bir şey tüm dikkatimi üzerine çekmedikçe konsantre olmakta hep zorlanırdım. Evdeyken buz vardı. Fransa’da yemek pişirme, fırıncılık, pastacılık vardı. Bu beni her zaman rahatlatıyordu.”

Kişisel olarak, yemek pişirmek için gereken hassasiyet ve konsantrasyon beni delirtebilirdi. Ancak anlıyordum.

Birbirimize bu kadar yakinken onun sıcaklığının fazlasıyla farkındaydım. Bal ve güneş ışığı gibi kokuyordu. Tüm bu güzelliğin arasına gömülmek ve onu içime çekmek istiyordum.

“Artık bildiğime göre duracak mısınız?” Endişeyle sordum.

Kaşlarını çatı. “Bunu neden yapayım ki?”

“Bilmiyorum.” Omuz silktim, tezgâhın kenarında gezindim. “Benim öğrenmemin senin için çok kişisel olduğunu söyledin.” Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Belki artık bana bir şey pişirmek istemezsin diye düşündüm.”

Lucian’ın sert ifadesi sesinin yumuşaklığını bastırıyordu. “Tatlım, sana ne istersen pişirim.”

Sözleri sıcak çikolata gibi içime akıyordu. *Ne istersem.* Yapacağını biliyordum.

Ona dokunmamak için parmaklarımı yumruk yaptım. “Şaşırt beni.”

Gülümsemesi geniş ve parlaktı. Daha özgürdü. “Sıra sende.”

BÖLÜM ON DÖRT

Emma

Burada en sevdiğim yer mutfaktı. En azından Lucian oradayken en sevdiğim yerdı. Sıcak ve ferah taze ekmek kokusu ya da yoğun çikolata kokularıyla kaplı bu mekân hem gûvende hissetmemi hem de orada olduğum her andan keyif almamı sağlıyordu.

Lucian'ın çalıştığı mutfak adasına ve ocağa bakan duvar boyunca uzanan minderli sedirde kıvrılıp dinlenmek büyük bir zevkti.

Son birkaç yıldır Karanlık Kale'yle o kadar yoğunlumdum ki yemek ya da pasta programlarıyla hiç ilgilenmemiştim. Şimdi yeniden düşündüm. Lucian'ı mutfakta özgüvenli ve ağırbaşlı bir şekilde çalışırken izlemek benim için porno izlemek gibiydi. Yumurta akını ya da kremayı çırparken, çünkü bu işler için asla karıştırıcı kullanmıyordu, kollarının hareket edişi karşısında o kadar tahrik oluyordum ki, her seferinde kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyordum.

Peki ya hamur yoğururken? Tanrım. Bir de ellerini yay gibi sert hamurun üzerine her bastırdığında çıkardığı ses

vardı. Gergin vücudu tezgâha doğru hareket ederken boğazından boğuk bir hırıltı duyulurdu. Ardından geri çekildiğinde derin bir nefes alır, geniş omuzlarını sabit bir ritimle gevşetirdi.

Homurdanma. Bastırma. Nefes alma. Yoğurma.

Bütün bunlar karşısında orgazm olmamam bir mucizeydi.

Lucian ritmini bozmadan, “Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum,” dedi.

Eminim hissediyorsundur.

“Büyüleyici.”

Yeniden homurdandı. Bu kez, “*Sen ne dersen o, Em,*” anlamına geldiğini bildiğim bir homurdanmaydı.

Gülümsedim. “Bunu videoya alsam anında hit olur.”

Soğuk kış yeşili gözlerini sıkıntısıyla bana çevirdi, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. “Eski hokey oyuncusu yemek mi pişiriyor?” Dikkatini tekrar hamura verdi. “Sanırım herkesin merak edeceği bir video olur.”

“Buradaki çekiciliğini hafife alıyorsun, Brick.”

Homurdanarak hamuru özenle top haline getirdi ve büyük bir kâseye koyup üzerini nemli bir bezle örttü. Ellerini yıkayıp buzdolabına yöneldi.

“Sırada ne var?” Beklentiyle öne doğru eğilerek sordum.

“Akşam yemeğinde yiyeceğimiz domatesli tart için hamur.” Dudakları kıvrıldı. “İstedğin zaman yardım edebilirsin.”

“Elimi sürmesem herkes için daha iyi olur, hepimiz farkındayız.”

Lucian neşeli bir kahkaha attı. “Yorum yok.”

Lucian ısrarla bana bir şeyler öğretmek istiyordu ama şimdiye kadar mutfakta tam bir facia gibiydim. Aşçılık geni diye bir şey varsa, ben kesinlikle onu ıskalamıştım. Lucian büyük bir parça tereyağını tezgâha koyup unu

alırken ben de gülümseyerek iPad’imden birkaç e-postayı okumaya başladım.

Aramızdaki çekimin, havuz olayı olarak adlandırdığım şey dışında, pek de üzerinde durmamıştık. Fakat yine de oradaydı, büyüyor ve kızışıyordu. Arkadaşlığımız da öyleydi. Kahretsin, ondan çok hoşlanıyordum. Üstelik bu hoşlanı kalbim için güvenli sayılamayacak kadar fazlaydı. Aramızdaki bu çekim inişli çıkışlı ilerleyebilirdi belki ama birinden hoşlanmak demek onu kaybettiğinde canının daha çok yancağı anlamına geliyordu.

Lucian’a henüz sahip olmadığımı düşündüğümde bile bu beni oldukça kaygılandırıyordu. Öyle olsa bile, onun değerli çalışma alanını paylaşmaktan duyduğum memnuniyeti inkâr edemezdim. O mutfaktayken diğer herkesi dışarı çıkarıyordu. Sadece Amalie ve bazen de Tina kısa bir ziyarette bulunabiliyordu ama onları bile bir ya da iki dakika sonra nazıkçe uzaklaştırıyordu.

“Bu sırtmanın sebebi ne?” diye sordu keyifle.

Lucian’la birlikte mutfakta olmanın getirdiği bir diğer şey de neydi? Yaptığım her şeyi fark ediyordu, bütün dikkatinin yemeğinde olduğunu düşündüğüm anlarda bile gözleri mutlaka benim üzerimdeydi.

“Neyse boş ver,” diye mırıldandı.

Maillerime bakarken menajerimden gelen bir maille karşılaştım. Yüzümdeki gülümseme dağıldı.

Lucian sakince, “Şimdi bana ne olduğundan bahsetmek zorundasın,” dedi.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde tek kaşını emredici bir tavırla kaldırmış bana baktığını gördüm. Somurttum. “Her şeye burnunu soktuğun hâlde neden tek meraklı olan ben oluyorum?”

“Ben sadece *seni* merak ediyorum. Sen herkese karşı meraklısın.”

Hakkımda daha fazla şey öğrenmek istemesi içimi ürpertti. Yine de belli etmedim ve maili biraz daha okumadan önce gözlerimi devirdim. “Menajerimden. Birkaç yönetmen umut verici olabilecek senaryolar göndermiş.”

“Şaşırdın mı?”

“Karanlık Kale’den sonra hiç rol teklifi almadım. Yani bu... beklenmedik bir şey. Sevindim.”

“Güzel.” Yüzündeki gülümseme oldukça geniş ve güzeldi, bunu görmek nefesimi kesiyordu. Ardından, sanki neşeli hislerle gülümsediğini idrak etmiş gibi homurdanarak hazırladığı ekmek için tereyağı parçalamaya geri döndü. “Aktris olmak istemene sebep olan neydi?”

Klasik cevabımı söyleyebilirdim ama aramızdaki ilişkinin samimiyetine saygısızlık etmek istemedim. “Ünlü olmak istiyordum.”

Lucian duraksadı.

Bakışlarımı kaçırdım, ince bileklerime ve ellerime baktım, kırılgan görünüyorlardı. “On dört yaşındaydım ve babamın keyifsiz olduğu bir akşamdı. Oscar törenleri yayınlanıyordu, annem ve ben de seyretmek için oturma odasına geçtik. Zengin, güzel ve gülücükler saçan kadınlar ekranda tam karşımdaydı.” Başımı kaldırdığımda Lucian’ın huzursuz bakışlarını üzerimde hissettim. Yüzümdeki gülümseme çok uzun zamandır erkekleri rahatlatmak için kullandığım bir gülümsemeydi ama onun sakın sessizliğinde çabucak kayboldu. Onunlayken rahatlatmak ya da rol yapmak zorunda değildim. Sertçe yutkundum. “Bu benim için güç anlamına geliyordu. Düşündüm ki eğer o güç, o zenginlik ve şöhrete sahip olabilirim güvende olabilirdim. Özgür olabilirdim.”

Sessizliğin içinde fırının sesi yankılanıyordu. Lucian'ın yüz ifadesi gerilmişti ve beni rahatlatmak istediğini görebiliyordum. Ancak o anda bunu kaldıramazdım.

“Oyunculugu gerçek anlamda deneyene kadar sevdiğimi bilmiyordum. Oyunculuk benim için zorlayıcı, keyifli ve duyguları yansıtmanın güvenli bir yoluydu. Her zaman zihnimde masallar yaratırdım. Böylece hikayelerimi başka bir şekilde anlatabilme yolunu keşfetmiştim.”

Başıyla onayladı, koyu renkli saçlarından bir tutam alına düştü. “Oldukça iyisin, Emma.”

Emma. Yalnızca o, ismimi tenimde gezinen kadifeden bir eldiven gibi hissettirebilirdi.

“Teşekkür ederim.” Başarılı olmak kolay bir şey değildi; her an uçup gidebilirdi. Onun gözünde en iyi halimle görünmek istiyordum. Bu, kafamı kıcımdan çıkarıp bu kadar endişelenmeyi bırakmam ve kendimi yeniden işime vermem anlamına geliyordu.

Dudaklarımı yalayıp dikkatimi tekrar onun mermer zeminli geniş adasına verdim. “Seni rahatlattığı için pişirdiğini söylemiştin ama tek nedeni bu muydu?”

Başını eğdi, dolgun dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Artık özele mi giriyoruz?”

“Az önce sana söylediklerime bakılırsa çoktan girdik.”

Alaycı bakış yerini ciddiyete bıraktı. “Bunları benimle paylaştığın için gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi?”

Sanırım biraz fazla yoğun hissediyordum, çünkü içimde aniden ağlama ya da kendimi onun kollarına atma isteği doğmuştu. “Sen de aynısını mı yapacaksın?”

Homurdandı. Yüzünde kendini küçümseyen bir ifade belirdi. “Bu bir meydan okuma. Hassaslık, odaklanma ve ciddiyet gerektiriyor. Pişirme teknikleri açısından oldukça

katı olsa da en önemli nokta yaratıcılık.” Lucian omuz silkti. “Elbette hokeyden farklı. Ancak zihnin ve bedenin bir arada çalışmasının ardından kendini ortaya çıkacak ürüne adamının karşılığını almanı sağlıyor.”

“Bunu profesyonel olarak yapmayı hiç düşündün mü?”

Kaşları çatılmış, konsantrasyonunu kaybetmiş bir halde işine geri döndü. “Hayır.”

“Hımm. Yine de büyük büyükbaban seni eğitmiş. Bunu yapmanı o mu istedi?”

Bunu söylediğimde gülümsedi, yakışıklı yüzünü çevreleyen bir jestti bu. “Aslında istememişti. Hokey oyuncusu olma hayalimin peşinden gitmemi istiyordu.” Gülümsemesi daha da belirginleşmişti. “Bir insanın tutkularının ve aşkının peşinden gitmediği sürece asla gerçek huzuru ve mutluluğu bulamayacağını söylerdi. Şef olmak da onun tutkusuydu.”

Lucian’ın geçmiş zamanlı cümlelerle büyük büyükbabasından bahsetmesi, onun artık aramızda olmadığını gösteriyordu. Yine de sormadan geçemedim. “Seni hiç profesyonel olarak oynarken gördü mü?”

Lucian’ın ifadesi dondu. “Bir kez. Ama onun şey, anladığından pek emin değildim.”

“Anlamıyorum... Ne demek istiyorsun?”

Acı çekiyormuş gibi ağır bir nefes verdi Lucian. “Yedi yıl önce Paris’te karşıdan karşıya geçerken bir araba çarptı.” Güçlkle yutkundu. “Jean Philipe sağ kurtuldu ama beyni epey hasar görmüştü. Artık aynı adam değildi. Beni babamla karıştırıyordu, kelimeleri, anıları ve bazı fiziksel fonksiyonlarını kaybetmişti. Zamanla daha da kötüleşti. Amalie ona göz kulak oluyordu. Üç yıl önce zatürreden öldü.”

“Ah, Lucian. Çok üzüldüm.” Ona sarılmayı o kadar çok istiyordum ki ellerim masanın üzerinde öne doğru hareket

etti ama vücudunun her gergin çizgisi bana geri çekilmemi emrediyordu.

“Ben de üzgünüm.” Mermer tezgâha bakarak gözlerini kırptırırken iri ellerini tezgâhın üzerinde birleştirdi. “Benim şanssızlığım mıydı yoksa evrenin bir mesajı mıydı bilmiyorum ama bir süre sonra beyin travması geçirdim. Amalie dehşete düşmüştü. Elimden geldiğince onu sakinleştirmek için çabaladım. Fiziksel yaralanmalar her zaman hayatımın bir parçası olmuştu. Ancak son seferinde bilincimi tamamen kaybetmiştim. Zihnim bir yük hâline gelmişti. O döneme dair hatırlayamadığım hâlâ bulanık olan anılar var. Dikkatli olmazsam sonumun büyük büyükbabam gibi olabileceği gerçeğinin yarattığı dehşet çok belirgindi.”

“Bu yüzden bıraktın.”

“Bu yüzden bıraktım,” diye tekrarladı. Ardından neşeden uzak bir kahkaha attı. “Bırakmayabilirdim de. Sadece kendimi dinlemek istemedim. Amalie, Ant ve Tina yanımdayken uyandığımda beş dakika boyunca kim olduklarını bilmemek beni mahvetmişti. Onlara bana ne olduğunu tekrar tekrar sormam ve her seferinde bana cevap vermelerini unutamazdım.”

“Luc-”

“Beynim daha net düşünebileceğim ölçüde durulduğunda,” diye devam etti. Sanki her şeyi bir çırpıda söylemek istiyormuş gibiydi. “Sağlığımı düşünmem için bana yalvardıklarında ailemi reddedemedim. Kendimi kaybetme korkusuyla yüz yüze gelmek kuşkusuz emekli olma kararını biraz daha kolaylaştırmıştı. Ancak bu kararı her gün pişmanlıkla hatırlıyorum.”

Bilginin iri vücudunda yarattığı etkiyi ve sanki içten içe daralıyormuş gibi vücudunun gerildiğini fark ediyordum.

Bu acıyı azaltmak için ne söyleyebileceğimi bilemiyor-

dum. Muhtemelen hiçbir şey dindiremezdi. İnsanlar bazı şeyleri kendi kendilerine aşmak zorundaydı. Yine de onu düşünceleriyle yalnız bırakamazdım. Birden herkesin tam da bunu yapmış olmasından endişelendim. Belki de ihtiyacı olduğunu sandıkları alanı ona verirken, farkında olmadan onu terk etmişlerdi.

“En sevdiği tatlı neydi?”

Lucian gözlerini kırpıştırarak düşüncelerinden sıyrıldı. Koyu renk kaşları buz gibi gözlerinin üzerinde çatıldı, bir an için cevap vermeyeceğini düşünsem de sonunda cevap verdi. Sesi bu kez biraz daha sertti. “Modern yorumlarıyla tanınsa da en sevdiği her zaman klasik olandı: *gâteau Saint-Honoré*.”

“Benim için yapabilir misin?”

Ne yaptığımı anlamıştı. Ancak yalnızca sinsi bir bakış attı. “Sürekli yaptığım kremlerin tadına bakmak istiyorsun, değil mi Emma?”

Alay ediyordu. Yüzümün kızarmasını ve kekelememi görmek istiyordu. Ancak onun her enfes santiminden krema yaladığım görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Tanrım, bunu istiyordum. Hatta o kadar çok istiyordum ki ağzım sulanmaya başlamıştı.

Bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. “Dikkatli ol, ballı turtam. Bir gün, üstü örtülü krema imalarının hepsini davet olarak algılayabilirim.”

Hayretle yanakları koyu pembe renge büründü. Bakışlarını kaçırmadı. “Belki de hedeflediğim şey budur.”

Doğru yerde söylenmiş kelimeler karnıma sıcak bir tekme gibi saplandı. Lucian’ın sinirini bozacak şekilde mutfağı istila edip atıştırmalık bir şeyler arayan Ant, Tina, Brommy ve Sal’in aniden içeri dalmaları yüzünden cevabım havada

asılı kaldı. Lucian onları uzaklaştırmaya çalışsa da buna yanaşmadılar. Kaşları çatık ama pek de kızgın görünmeyen Lucian “*çenenizi kapatın*” dercesine bir yığın *madlen* hazırlarken hepimiz masanın etrafına toplandık.

Çok lezzetliydi. Fakat birkaç dakikada bir bana doğru sinsice attığı sert ve delici bakışları asıl arzuladığım şeydi. Kendime bunu açıkça itiraf etmek istemesem de Greg özgüvenimde büyük bir yıkım yaratmıştı. Aramızdakinin ciddi olabileceğini düşünmüştüm. Ancak şimdi, her seferinde kendimi zihnimde duvarlar örtmeye hazır hâlde buluyordum. Güvenebileceğim, gerçek bir şey istiyordum ve Lucian’dan ne kadar hoşlansam da bana bunu verebilecek kişi olup olmadığını bilemiyordum.

Lucian

Brommy, misafirhanelerden birinde yeni mutfak dolaplarını kurmama yardım etmek konusunda istekliydi. Emma bizi bulup bir yaz güneşi gibi içeri girdiğinde bir süredir bu işle uğraşıyorduk. Gördüklerim karşısında büyülenmişim.

Emma beni yakaladığından beri şirin poposuyla mutfağıma gelip yemek ya da pasta yapmamı seyretmeye başlamıştı. Her gün. Diğerlerini mutfağımdan kovalarken onun gelişini dört gözle bekliyordum. Hatta bazen şef yardımcısı olarak onu görevlendirecek kadar ileri gitmiştim. Emma konsantre olmakta çok kötüydü ve malzemeleri düzgün bir şekilde ölçmek yerine konuşmakla daha çok ilgileniyordu. Kaderinde yaptıklarımı yemek vardı, onları yapmama yardım etmek yoktu. Benim için sorun değildi. Tatlılarımı tadarırken onu izlemekten asla sıkılmayacaktım. Karşılık olarak

ben de onun tadına bakmak için yanıp tutuşsam da kendimi tutma konusunda başarılıydım. Anlaşılan konu Emma olunca biraz mazoşist olabiliyordum.

“Biliyordum,” dedi, aramızda duran ağır bir üst dolabı dengelerken Brommy ve bana gülümseyerek. “Gürültüleri takip ettiğim taktirde, siz beyleri bulacağıma emindim.”

Brommy kahkahalara boğuldu. “Lütfen, Bayan Emma. Çekiş sesleri hassas bir konu. Onların peşinden gitmek tamamen farklı bir konu.”

“Neden...” Bir an için kaşları çatıldı, ardından yüzü kızardı. “Ah, evet, bunun ne anlama geldiğini sanırım anlayabiliyorum...” Sonra pes edip güldü. Beni her seferinde etkileyen o ateşli kahkahasını attı.

Brommy’nin de ilgisini çekmişti, ona hayranlıkla bakıyordu. Ardından gözlerini kırptı ve kulaklarının uçları kızardı. Açıkçası, onu daha önce bir kadın tarafından kıpkırmızı kesilirken hiç görmemiştim. Oldukça etkileyiciydi. Emma da öyleydi.

“Teknik olarak,” dedim, Brommy onun büyüüne tamamen kapılmadan önce, “Sevişiyoruz.” Kanıt olarak matkabımı havaya kaldırdım.

Gülümsemesi genişledi. “Korkunçsun.”

Kollarım yorulmaya başlamıştı ve dolabı matkap yardımıyla sabitlemek için döndüm. Aşağı inip alınımdaki tozu silmek için bir havlu aldım. “Bir şeye mi ihtiyacın var, Em?”

Bakışları Brommy’ye yöneldi ama sonra tekrar bana döndü. Ya ben hayal etmişim ya da Emma Maron tam karşımda gergin bir hâldeydi. “Bir dakikan varsa seninle konuşmak istiyordum.”

Brommy mesajı anlayıp zıplayarak aşağı indi. “Ben gidip biraz daha içecek alacağım.” Soğutucuyu aldı ve kafasında-

ki hayali bir şapkayı çıkararak Emma'ya doğru eğdi. "Bayan Emma."

Emma'nın dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bana Prenses diyebilirsin, Brommy. İstediyini biliyorum."

Brommy sıtırırken kaşlarını çatmış olduğumu kimse fark etmemişti. "Birazdan görüşürüz, Prenses."

"Brommy."

Birbirlerine kraliyet ailesinden gelen iki arkadaş gibi başlarını salladılar ve ardından Brommy neşeli bir melodi eşliğinde uzaklaştı. Emma onun gitmesini seyrettikten sonra bakışlarını bana çevirdi. İşte şimdi beni kaşlarını çatarken yakalamıştı. Yüzündeki gülümseme daha da arttı. O anda, havuzdaki o geceyi düşünüp düşünmediğini, sonundan pişmanlık duyup duymadığını öğrenebilmek için her şeyimi verebilirdim. Bu konuyu hiç konuşmamıştık. Elbette unutmamıştım. Aksine, anılar acı verici bir şekilde gün yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Odaklan, Oz.

Odada biraz daha dolaşarak sağa sola bakındı. "Bunu daha önce dile getirmedim ama iyi iş çıkarıyorsun."

"Hımm."

Emma bu sesle duraksadı ve eğlence gözlerini aydınlattı. "Bir şeyler üretmeyi seviyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Yapılması gereken işler var."

Yine kendimi kapatıyordum. Görünüşe göre kendimi durdurmak konusunda başarısızdım. Bir şeyler söylemek için kıvrandığımı görebiliyordum. Bu çok açıktı. Anlaşılan hoşlanmayacağımı düşündüğü bir şeydi. Bana henüz Cassandra'yı sormamıştı. Sadece doğru zamanı kolladığını farkındaydım. Belki de o zaman gelmişti. Hiçbir şey sorma-

ması için yalvaracak ya da Cassandra'yla olan ilişkimizdeki başarısızlığımı onunla paylaşmak için çabalayacak durumda değildim.

Ancak o bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, henüz tamamlanmamış tezgâha yaslandı ve sanki potansiyel bir emlakçıymışım gibi bana baktı. Vücudum hareketlendi.

“Bir sorunum var,” dedi.

Ah. Onun sorunlarını nasıl çözebileceğimin kirli olasılıkları tek tek aklımdan geçti. Hepsini ait oldukları yere, zihnimin derinlerine ittim.

“Aile üyelerin seni ortadan kaldırmak için kararlı bir şekilde buraya mı geliyorlar?” Duraksamadan sordum.

Gözlerinin kenarları kırıştı. “Hayır, sadece sen varsın.”

“Umarım kıskanmıyorsundur. Bir sır vereyim, görüldüğü kadar eğlenceli değiller.”

Başını muzipçe salladı. “Gittiklerinde onları özleyecek-sin, Brick.”

Bu lâkap kalbimi sızlatmıştı. “Gitmelerini isteyip de görmek ister misin?”

“Ciddi misin sen?” Sesi sinirlenmiş gibi gelmiyordu, yumuşak bir tını vardı. Daha fazlasını istiyordum.

“Öyleyim.”

“Lucian.”

“Bana ballı turtta demen daha çok hoşuma gidiyor.”

Homurdanarak gözlerini devirdi ama yine de gülümsemesini gizleyemedi. “Sevgili tatlı ballı turtam, çeneni kapatıp beni dinler misin?”

“Madem bu kadar kibarca rica ettin.” Doğrusu bu kadın için her şeyi yapardım.

Galiba o da bunu biliyordu çünkü yüzünde bir zafer ifadesi belirdi. “Bu hafta sonu Malibu’da bir düğüne davetliyim.”

Lanet olsun. Bunun ardından ne geleceğini biliyordum. Tenim çok gergin, etrafımdaki hava çok baskın gelmeye başladı.

“Eğer moda tavsiyesi istiyorsan, bu daha çok Sal ile Amalie’nin alanı.”

“Bunu aklımda bulunduracağım. Benimle gelir misin?”

Korktuğun başıma gelmişti. Bir yanım bana teklif ettiği için zafer çığlıkları falan atmak istiyordu. Fakat bu yanım, başkalarıyla sohbet etmeyi ve iletişim kurmayı gerektiren herhangi bir etkinlikte bulunmayı kesinlikle istemeyen huy-suz göt yanım tarafından bastırılıyordu.

“Em...”

“Sen hayır demeden önce açıklamama izin ver. Düğün çok mütevazı ve halka kapalı olacak. Rol arkadaşım Macon Saint’in düğünü.”

“Ve sen de beni götürmenin uygun olacağını mı düşündün?”

Ne demek istediğimi bildiğinden kuşkuym yoktu. Cana yakın biri değildim. Neredeyse hiç sosyal değildim.

Emma omuz silkti, elbisesinin soluk mavi renkli askısı teninin altın sarısı kıvrımından hafifçe düştü. “Tek başıma gidebilirim. Fakat istemiyorum. Düğünde tek başına olan bir kadın, onlarca soruyla muhatap olur ve bunların hiçbirisi olumlu sorular olmaz. Yanımda beni koruyan büyük, hırçın bir mağara adamı olmasını tercih ederim.”

Sana ihtiyacı var. Evet de, seni aptal.

“Brommy gelebilir.”

Moron.

Tek kaşı nazikçe kalktı. “Brommy’ye sormamı mı istiyorsun?”

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. “Hayır.”

“Humm.”

“Bu benim lafım, Snoopy.”

Gözlerindeki parıltı geri gelmişti. “O kadar etkili ki bir süre bana aitmiş gibi kullanacağım.”

Tanrım, çok tatlıydı. Kusursuzdu. Belini kavrayıp dolapların üzerine oturtmak istiyordum. Böylece dudaklarına rahatça yapışabilirdim. Kendimi frenleyip onu kışkırtmaya devam ettim. Tıpkı bir moronun yapacağı hareketti.

“Anton’a sormakla tehdit etmediğine şaşırdım.”

Emma bunu düşünüyormuş gibi yaptı. “Edebilirdim. Sonuçta hoş bir görünüşe sahip.” Homurdanmama karşılık gülümsedi. “Eğer ona sorarsam bundan onunla ilgilendiğim anlamını çıkaracağından şüpheleniyorum.”

“Ve ilgilenmiyorsun.” Kendimi bunun bir soru olduğuna ikna etmek için uğraşmadım. Düşüncesi bile yeterince kötüydü. Eğer onunla ilgilenseydi, siktir olur giderdim. Muhtemelen gidip bir yerlerde ağlardım.

Yüzünü buruşturdu. “Azıcık bile ilgilenmiyorum, ballı turtam.”

Hakkını vermem lazımdı, benimle nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu. Omuzlarım rahatlayarak düşerken bakışları keskinleşti. “Bu konuyu hiç konuşmayacak mıyız?”

Hayır. Kesinlikle hayır. “Hangi konuyu?”

Soruyu sorduğum anda başımın büyük belada olduğunun farkındaydım. Emma benim saçmalıklarına pabuç bırakacak bir tip değildi.

Dolgun dudakları neşeyle kıvrılmıştı. “Meme ucumu yaladın, Lucian.” Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Vücudum hızlı ve hararetli bir şekilde tepki verdi. “Belki sen sürekli kadınların meme uçlarını yalıyor olabilirsin ama ben bu ayrıcalığı sadece birkaç kişiye tanıdım.”

Kahretsin, kendimi ayrıcalıklı hissetmiştim. Hatta min-

nettar. O gecedan beri erotik rüyalarımın vazgeçilmez yıldızı hâline gelmişti.

Sesim boğuk ve gergin çıkmaya başladı. “Bunu her zaman yapmıyorum. Uzun zaman oldu.” Yüzüm kızarıken boğazımı temizledim. “Anlık bir zayıflık gösterdim çünkü...” Seni çaresizce istiyordum. O küçük tatlı meme ucunu bir kez daha yalamak için her şeyimi verebilirdim. “*Klasik havuz saçmalıkları.*”

Kahkaha atmak ve beni boğmak arasında mücadele ettiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Belki ikisini de aynı anda yapmak istiyordu. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet?” Hayır. Lanet olsun, bilmiyordum. Kadın beni düğüm düğüm etmişti. Onu istiyordum ve bu durum ödümü koparıyordu. İçimden ona emek harcamaya değmeyen bir adam olduğumu anlatmak geliyordu. İkimiz de benden daha iyisini bulabileceğini biliyorduk. Ancak sözcükleri dile getiremiyordum. Belki de bunun için doğru zamanı kaybetmiştim. Tek söylediği, “Hımm,” oldu.

Soğukkanlı ve dengeli bir duruş sergiledim. Tam bir aptal gibi hissediyordum. Arkama bakmadan çekip gitmeli, ona kaldığı süre boyunca birbirimizi görmezden gelmemizin en iyisi olduğunu söylemeliydim. Ancak öyle yapmadım. “Bu düğün, senin için önemli mi?”

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. Ancak benim yaptığım türden kaçamak cevaplar vermedi. “Evet.”

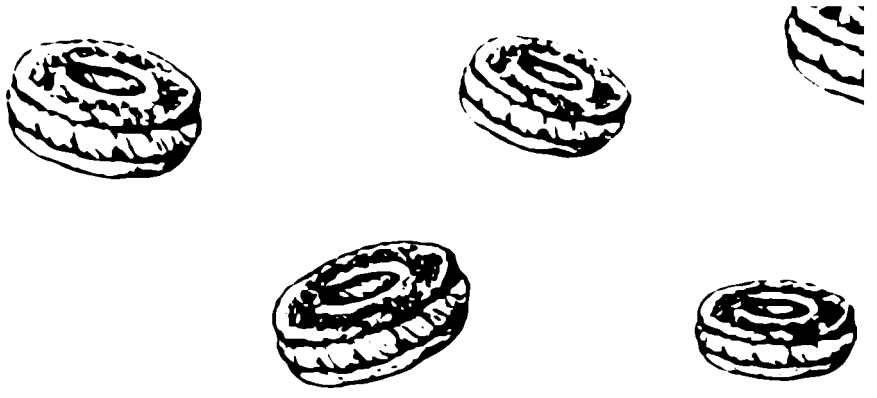
Mesele kapanmıştı. Ellerimi kendime saklayabilirdim. Bu kadına duyduğum şehveti frenlemeye çalışabilirdim. Ancak onun hayal kırıklığına uğramasına izin veremezdim.

“Pekâlâ, tatlım. Kavalyen olacağım.” Ona dokunmamak için ellerimi temiz bir beze silerek oyalandım. “Ama şimdiden haberin olsun. Öyle cana yakın ya da konuşkan falan

olmayacağım. Eğer biri beni köşeye sıkıştırıp hokey muhabbeti yapmaya kalkarsa tüyerim.”

Lafımı bitirir bitirmez kendimi bir pislik gibi hissettim. Ancak Emma sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi yalnızca gülümsedi. “Ah, Brick, Macon Saint’le henüz tanışmadığın için böyle düşünüyorsun.”

Bu her ne demekse.

BÖLÜM ON BEŞ

Lucian

“Düğünden ve ne beklemem gerektiğinden bahset.”

Bir saatten fazla araba kullandığımda migrenimin tutması yüzünden Emma’nın olağanüstü şoförlük becerilerine güvenmek durumunda kalmıştık. Şimdi o direksiyondayken ben de yolcu koltuğunda keyifle oturuyordum.

Direksiyonda olmayı tercih eder miydim? Doğrusu, hayır. Bu sayede Emma’yı dilediğim kadar seyredebilmek için kusursuz bir mazeretim olmuştu. Açık ara farkla benim manzaram camın ardındaki Pasifik sahilinden çok daha iyi bir manzaraydı.

Odaklandığında burnunu buruşturuyordu ki bu acayip sevimliydi.

“Şöyle bir düşüneyim. Arasmus olarak bildiğin Saint, inanılmaz özel bir insandır. Delilah olmasa muhtemelen evlenmezdi.” Emma bana göz ucuyla baktı, gözleri güneş ışığında safir rengini almıştı. “Delilah geçen sezonun çekimleri sırasında bizimle birlikteydi ve ekiple güzel bir samimiyet kurmuştu.”

“Ya sen?” Kadınımın bir erkekle seks sahneleri çekme-

sinin sorun olmayacağını düşünmeye çalıştım. Ama beceremedim. Sonuçta Emma benim kadınımdı değildi. Üstelik hepsi rol gereği idi. Yine de bu, birazdan tanışacağım adamın ellerinin Emma'nın göğüslerinde gezindiği gerçeğini değiştirmiyordu. Onu defalarca öpmüştü.

Emma bana *“kimseyi kandıramazsın fakat beni eğlendiriyorsun”* bakışlarından birini attı. *“Aslında onunla aynı ortamda çalışmanın faydası bile oldu. Saint’le aramızda kesinlikle hiçbir şey olmadığma bizzat şahit oldu.”*

“Olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Biliyorum. Delilah için de öyleydi. Gerçekten de yoktu. Ancak doğal olarak bazı bölümdeki sahneleri aklından silebilmek zor olabiliyor. Bilhassa da seksi göstermek için çabalamak zorunda olduğumuz düşünülürse.” Emma'nın gözleri alaycı bir ifadeyle ışıldadı. *“Bunun aslında ne kadar tuhaf olduğunu, ekibin tependen ayrılmadığını gördüğünde o da gerçeği anlamıştı.”*

“Bu seni rahatsız etmiyor mu? O sahneleri çekmek?”

“Çıplaklık mı? Hem evet hem hayır. Sette kendimi güvende ve saygı duyulan biri gibi hissediyordum. Yalnızca birkaç kişiden oluşan sabit ekiple çekiyorlar. Ancak hiçbir zaman tamamen rahat hissettiğim söylenemez. Üstelik bazı hayranlarımdan hoşuma gitmeyen ürkütücü tepkiler bile alıyorum.”

Sinirlerim o kadar yükseldi ki ağzımdan bir hırıltının kaçmaması şaşırtıcıydı. Taciz edildiği düşüncesi içimde, bir şeyleri parçalarcasına kırıp dökme isteği uyandırdı. *“Hiç zarar gördün ya da-”*

Rahatlatması gereken kişi ben olmalıyken o beni sakinleştirmek için *“Hayır,”* dedi usulca. *“Kötü bir şey yaşamadım. Sosyal medya yorumlarını okumak gibi aptalca bir karar vermem ve bazen uzaktan maruz kaldığım tacizler dışında bir şey olmadı.”* Kısa bir kahkaha attı. *“Dersimi aldım.”*

Olumsuz bir şey yaşamış olmasından nefret etmiştim. Bununla birlikte mükemmel bir anlayış ve sempatiyle onayladım. “Yorumları asla okumamalısın, Em.”

Bana kaçamak bir bakış attı. “Bahse girerim sen daha kötüsünü yaşamışsındır.”

“Daha kötü mü bilemiyorum. Ancak eleştirilerin yaşamın ayrılmaz bir parçası olduğunu kabullendim.” Omuz silkтім. “Hokey taraftarları genelde iyidir. Açıkçası maç sırasında aklımdan geçenleri bildiklerini zanneden ahmak spor yorumcularını dinlemek çok daha sinir bozucuydu.”

“Eminim öyledir.” Emma otoyoldan çıkıp sahile doğru uzanan daha küçük bir yola saptı. “Her halükârda, gelecek rolleri düşündüğümde, eğer ortada karakteri geliştirecek sağlam bir neden yoksa, bir daha asla çıplak sahnelerde oynamayacağım.”

Homurdanmak sayesinde ondan bir gülümseme daha kazandım. Amacıma ulaşmıştım. Emma aracı sitenin giriş kapısına yanaştırdı ve bizi içeri aldılar. Düğün davetlilerine hizmet eden bir vale bizi kapıda karşıladı. Kapıyı Macon Saint açmıştı, Emma’yı gördüğünde sevgiyle gülümsedi.

“Demek gelebildin.” Benim Tina’ya sarıldığım tarzda Emma’yı kucakladı ve sonra onu bırakıp beni dikkatle inceledi.

Benden birkaç santim daha uzundu. Tıpkı Brommy gibi iri yarı görünüyordu. Yine de onu alt edebilirdim. Hızlıydım, yumruklarım çekiç gibiydi. Ancak o Emma’nın arkadaşıydı. Buzda bir rakibim değildi. Yine de bu bana bakışlarına soğuk bir ifadeyle karşılık vermeme engel değildi.

Tuhaf bir şekilde mesafeli duruşu yumuşadı ve gülümsedi. “Luc Osmond?”

“Ta kendisi.”

“Vay canına, dostum.” Elini uzattı. “Büyük hayranıyım.”

Önceden bu tür şeylerden hoşlanırdım. Hayranlık. Biri-
lerinin takımıımı ve beni desteklediğini hissetmek müthişti.
Şimdiyse kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Yine de eli-
ni sıktım. “Teşekkürler.”

“Dostum, Toronto’ya karşı oynadığımız maç-”

“Biricik gelinin nerede, Saint?” Emma neşeyle araya gir-
di, iki erkeğin spor konuşmasını dinlemek istemeyen ama
bundan habersizmiş gibi davranan biri izlenimi vermişti.
Ancak beni korumaya çalıştığını biliyordum.

Birinin beni bu kadar rahat okuyabilmesi oldukça ente-
resandı. Bundan hoşlanıyor muydum yoksa hayatımdan çık-
tığında asla tekrar elde edemeyeceğimden mi korkuyordum
bilemiyordum. Her iki durumda da Saint mesajı alarak geri
çekilerek biz evin ferah salonuna doğru yürürken eşlik etti.

“Mutfakta, yemek servisi yapan personeli tehdit ediyor.”

“Bunu duydum,” dedi güneyli bir ses. Kısa bir süre son-
ra, açık kahverengi saçları ve karamel rengi gözleri ile alımlı
bir kadın yanımıza yaklaştı. Saint’e sitem dolu bir bakış attı
ama gözlerindeki şefkat azalmamıştı. “Ben personelimi teh-
dit etmem.”

Saint kolunu karısının beline dolayıp onu kendine doğru
çekti. “Sen nasıl istersen, Tot.”

Kadının dudakları büzüldü ama dikkatini Emma’ya yö-
neltti. “Hey! Burada olmana çok sevindim.”

Emma onu benimle tanıştırmadan önce sarıldılar. “Luci-
an, bu Delilah. Dee, bu da Lucian Osmond.”

Saint beni, Delilah’ya büyük bir hevesle, “Luc Osmond,
Washington’ın hokey şampiyonu,” diyerek tanıttı.

Delilah neden araya bu kısmı sıkıştırdığını anlayamadı-
ğını belli eden bir bakış attı. Gülmek için kendimi tutma-
ya çabaladım.

Elini sıktım. “İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Düşününüze katılmak benim için bir onur.”

“Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz.” dedi Delilah. Onda güneyli ev sahiplerinin takındığı tavır vardı. Yüzündeki geniş, kibar bir gülümsemeyle bana baktı. Gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. Bende ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak hem onun hem de Saint’in Emma’ya karşı korumacı oldukları aşikârdı. Yansıttıkları güvensizliğin bana karşı olduğunu farkındaydım. Benim de aynı şekilde yaklaştığım düşünülduğünde anlaşılabilir bir durumdu.

Delilah Macon’a döndü. “North seni arıyor. Ben Emma ve Luc’u odalarına götürüm-” Bana baktı. “Yoksa Lucian mı demeliyim?”

“Luc iyi.” Bunu otomatik olarak söylemiştim, hayatımın büyük bölümünde Luc olarak tanınmışım. Ancak Emma’nın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Çünkü o bana hep Lucian demişti. Bakışlarımı ona çevirmedi. Korumaları karşımızda dururken, şimdi olmazdı.

“Luc ve Emma’yı odalarına götüreceğim.” Oda demişti. Bir tane oda. İşte bunu beklemiyordum.

Hayır, bu olamazdı, değil mi? Kendimi çok geçmeden Pasifik manzaralı, özenle dekore edilmiş bir odada buldum. Işık, duvar kenarındaki büyük boy yatağın üzerinden süzülüyordu. Şaşkınlıkla Delilah ve Emma’nın konuşmalarını dinledim, Delilah bize rahat etmemizi söylüyordu. Yatakta mı? Siktiğimin tek yatağında mı?

Kapı kapandı ve gözlerimi yumdum, aniden Emma ile yalnız kalmıştım. Bizim odamızda.

Cehennemde.

“Bunu enine boyuna düşünmemiştim.”

Elimdeki çantayı yatağın yanına bıraktım ve kaşları çatık Lucian’a döndüm. “Neden bu kadar gerginsin?”

Lucian’ın sinirlerini bozan şeyin ne olduğunu kesinlikle biliyordum ve huysuz bir adam oluşu genelde hoşuma gidiyordu. Yine de beni onunla uğraşmaktan vazgeçirecek değildi.

Yeşil gözleri buz gibiydi ama haylaz bir şekilde dudakları kıvrıldı. “Bunun yatıya kalmalı bir yolculuk olduğunu hesaba katmamıştım.”

“Ah.” *Bakalım altından ne çıkacak.*

Lucian’ın bakışları odada geziniyordu. Okyanus manzaralı, oldukça geniş bir banyosu olan çok güzel bir odaydı.

“Aynı odayı paylaşacağımızı tahmin etmemiştim.”

Ah, elbette.

“Mızımızlanacağını tahmin etmiştim.”

“Mızımız,” diye tekrar etti. Kelime ağzından sinsî bir şekilde firar etti.

“Mızımız.” Yumuşak yatağa oturup sandaletlerimi çıkardım. “Doğrusu, ‘ah, işte onları tek bir odaya koyalım’ olayını bende beklememişim.”

İsteksizce gülümsedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ben konuşmaya devam ederken kaşlarını kaldırdı.

“Ev sahiplerimizi mahcup etmek istemiyorsak ki ben istemiyorum, istersen gidip bir otel bulabiliriz. Ya da yetişkin gibi davranıp bunu idare edebiliriz.”

“Bu senin için sorun değil mi?” Sanki birden fırlayıp üzerine atlayabilirmişim gibi yatağa baktı.

“İznim olmadan bana yaklaşacak mısın?”

“Hayır,” dedi serçe. Açıkça bunu önermemden bile iğrenmişti.

Gülümsememek için mücadele ediyordum. “İznin olmadan sana yaklaşıcağımı mı düşünüyorsun?”

Gözleri kısıldı. “Ne demek istediğini anlıyorum, Em.”

Eğlendiğimi anlamasına izin verdim. “Bu kocaman bir yatak. Kabul ediyorum, sen iriyanı bir adamsın ama ikimiz için de yeterince yer var.”

Lucian omuzlarını silkerek çantasını duvarın dibine bıraktı. “Ne kadar da olgusun.”

“Elbette öyleyim.”

“Hımm.” Bana yönelttiği ters bakış, yalancı ruhuma doğru ateşten ve gerginlikten oklar gönderdi. Tabii ki her şeyi kıcımdan uydurmuştum. Lucian Osmond’la aynı yatağı paylaşmak korkutucu bir fikirdi. Uyurken dönüp ona bir koala gibi yapışabilirdim. Kendime ona dokunmama konusunda pek güvenemiyordum. Doğrusunu söylemem gerekirse, uyanık olduğumda bile ona dokunmamak için zor duruyordum.

Aslına bakılırsa bu konuyu ben de detaylıca düşünmemiştim. Ben bir oyuncuydum, kendimi rahat hissediyor gibi davranabilirdim. Ancak Lucian’ı kandırabileceğimi düşünmüyordum. Adam bir şekilde içimi görmenin bir yolunu bulmuştu. Fazlasıyla rahatsız ediciydi.

Bakışlarım isteğim dışında yatağın üzerinde gezindi. Yumuşacık yastıkları ve tüylü yorganıyla büyük, beyaz bir yataktı. Lucian’ı elinden tutup, *kuralların canı cehenneme, sik beni, lütfen, yalvarırım* deme isteği o kadar güçlüydü ki huzursuzluktan bacaklarım titriyor, göğüslerim bluzumun altında ağırlaşıyordu.

Bunu yapar mıydı? Acaba tüm duvarlarını ve bariyerlerini indirip beni bu dinmek bilmeyen arzudan kurtarır mıydı? Yoksa bana aptal olduğumu düşündüğünü belirten o bakışı atıp odadan çıkar mıydı?

Tam karşımda tedbirli ama düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Düşündüğü şeyin tam olarak ne olduğunu anlamıyordum. Zaten meselenin çileden çıkarıcı kısmı da buydu.

Birbirimizin hayatında olduğumuz süreye meydan okurcasına, bu adamı iliklerime kadar tanıyormuşum gibi hissettiğim zamanlar oluyordu. Lucian'da gördüğüm her şey bir şekilde mantıklı geliyordu. Bunu nasıl açıklayabilirim bilmem de durum böyleydi. Yine de Delilah ve Saint'e ona Luc demelerini söylemişti. Karnımda bir tür mahcubiyet kabardı. Kendisine nasıl hitap edilmesinden hoşlandığını bile bilmiyordum. Kendimi berbat ve yabancı hissettim. Aynı odayı paylaşacağım bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Sana Lucian dememeli miyim?" Tamamen çaresiz ve kararsız bir şekilde söyleyiverdim.

Sert kaşları hafifçe çatıldı. "Bana öyle hitap etmeni ben söylemiştim."

"Sana Oz dememi de sen söylemiştin. Dee ve Saint'in de sana Luc demesini istedin."

"Biliyorum." Bir elini sıkı kalçasma koyup diğer elini dudaklarına götürdü. "Müptela gibi görünüyorum."

"Müptela," diye tekrarlardım gülümseyerek.

Karşılık olarak gülümsedi ve nefesimi kesti. "Mamie'nin kullandığı bir tabir."

"Ah."

Gülümsemesi kayboldu. "İnsanlar bana bugüne kadar ya Oz ya da Luc dedi. Alıştığım isim bu. Ama seninleyken..." Durakladı, başını salladı, dudakları aralanırken kaşları yeniden çatıldı. İsteksiz ve rahatsız görünüyordu. Sanki omuzlarındaki gerginlikten kurtulmaya çalışmış gibi başını iki yana salladı. "Tanıştığımızdan beri bana Lucian diyorsun. Kulağa doğru geliyor."

Sıcaklık bal gibi yavaşça içime aktı.

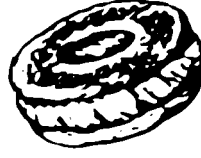
Bakışlarımız buluştu ve birbirimizi kavururken aramızda bir şeyler tutuştu. Lucian'ın göz kapakları yavaşça aşağıya, yatağın üzerinde oturan bana kaydı. Burun delikleri aldığı nefesle genişlerken, teninin gerilmesi dikkatimden kaçmadı. Nabzım sabit ve sert bir şekilde atıyordu.

“Lucian...” Dilimin üzerinde krema gibi yayıldı.

Bal ve krema. Her ikisini de o sıkı karın kaslarının üzerine dökmek ve yalamak istiyordum.

Muhtemelen o da bunun farkındaydı, çünkü dikleşti. Çenesi titredi ve yeşil gözleri bana uslu durmam gerektiğini haykırdı. Fakat istemiyordum. Tıpkı onun beni baştan çıkarması gibi ben de onun aklını başından alarak onu baştan çıkarmak istiyordum.

Lucian'la aynı yatağı paylaşacağımız bir gece. Bundan sağ çıkabileceğimi düşünmüyordum.

BÖLÜM ON ALTI

Lucian

O yatak. O lanet yatak. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca hayatımın felaketi olacaktı. Emma'nın yatağın ucunda büyüleyici bir gülümsemeyle oturuyor olması felaket senaryolarımın zihnimden akması için yeterliydi. Onu yumuşak örtülerin arasında sırt üstü yatırıp becermem için bana meydan okuyan bakışları da cabasıydı.

Eğer aynı yatağı paylaşmanın onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmak istiyorsa, pekâla. Ancak bana bakarken yanaklarındaki hafif kızarıklığı, dudaklarının tadına bakmam için davet edercesine aralanışını fark etmişim. Durum daha da kötüleşiyordu. Hem de fazlasıyla. Benden hoşlanmadığını bir an bile düşünsem, yatakta geçireceğimiz gece süresince düşünmeden dişlerimi sıkar ve katlanırdım.

Fakat onun da acı çekeceğini biliyor olmak? İşte bu işleri tamamen değiştiriyordu. İhtiyacını karşılamak ve dolaşısıyla kendi ihtiyacımı da azaltmak için her şeyi salıvermek istiyordum. Peki sonra ne olacaktı? Üzerimizdeki ter soğuduğunda hâlâ aynı insanlar olacaktık. Benim hayatım

hiçbir noktaya ilerlemezken, Emma'nınki sayısız olasılığa açık olacaktı.

Önceden, ukala bir orospu çocuğuyken, sonrasında asla ilgilenmezdim. Canımın istediğini yapar ve sonuçlarına katlanırdım. Şimdiyse her şey çok hassas, çok gerçek hissettiriyordu. Emma'ya hayatımı kurtaracak bir ip gibi tutunma olasılığım çok yüksekti. Yakında hayatına devam edecekken bu ihtimalin yaratacağı aşağılayıcı duygu ağır gelebilirdi.

Geriye biraz gururum kalmıştı. Emma yerine gururuma tutunmalıyım. Günaha direnmeliydim.

Elbette direneceksin, Ozzy.

Emma'ya karşı saygılı davranmak için her zamanki kot pantolonumu ve tişörtümü bırakmış, ince örgü yakalı bir gömlek ve görüşmelerde giydiğim türden kumaştan bir pantolon giymiştim. Yaptığım seçimden pişman olmuştum. Gömleğin yaka düğmeleri açık olmasına rağmen yine de beni sıkıyordu. Pantolon da bol olmasına rağmen yapış yapış gibiydi. Lanet olsun, her şey sıkıyor ve zorluyordu. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Emma hâlâ yatakta, bir bacağı altında kıvrılmış diğeri ise yataktan yavaşça sallanır hâlde oturuyordu. Her sallanışında bacağının alt kısmı geriliyor, sonra gevşiyordu. Hipnotize edici bir hareketti. Ellerimi uzatıp o diri altın rengi teni avuçlamak istiyordum.

Oldukça masumane bir şekilde, “Şimdi ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

Bacağın sallamaya devam ediyordu.

Şeytan kadın.

“Hava almak istiyorum.” Karşılık beklemeden siktiğimin odasından çıktım.

Emma'nın tatlı kahkahası beni takip ediyordu. “Keşfinde

iyi eğlenceler.” Evet. Biliyordu. Burası benim için bir cehennemeye dönecekti.

Koridor sessizdi, şu an için boştu. Duvar kenarına yaslanıp nefesimi dengede tutmaya çabaladım. Bunun hiçbir şekilde sikimdeki sertliğin azalmasına faydası dokunmamıştı. Benim bile müstehcen görüldüğünü düşündüğüm şekilde pantolonumu zorluyordu. Elbette Emma da bunu görmüştü. Tanrım, beni tahrik etmekte oldukça başarılıydı. Kafasında neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dönüp sormak istiyordum.

Kahretsin ki dönüp ona gününü göstermek istiyordum. Rahatlamam için yalvarmak istiyordum. Belki de o uslu bir kız olur ben de böylece iyiliğinin karşılığını fazlasıyla verirdim. Tanrım, bunu istiyordum. Net bir şekilde.

Hayır. Bu hafta sonu bunu yapmayacağız. Uslu dur, Oz.

Aklımdaki sesin nefretimi kazandığını ve hâlâ toplum içinde edepsizlikten gözaltına alınmama neden olacak bir sertliğe sahip olduğumu düşününce, avucumu kaba sertliğimde gezdirdim. Sertçe. Nefesim kesildi, karın kaslarım sıkıştı. Vücudumu duvara yaslayarak tekrar yaptım. Boştaki elimi ise serin yüzeye dayadım.

Siktir, kendimi parçalamak istiyordum. Hayır, aslında onu istiyordum. Yumuşak ve dardı. Sikimin üstünde usulca hareket ediyordu. Gözümde çok net canlandırabiliyordum, sikime sürtünüyor, küçük tatlı göğüslerini benim için zıplatıyordu.

“Siktir,” diye inledim. Kan beynime hücum etmişti ve kalçalarım istemsiz bir şekilde hareket etmeye başladı. Pantolonumun içine boşalma riskiyle burun burunaydım.

Yaşadığım şokun etkisi ereksiyonumu yatıştırmaya yetmişti. Derin bir nefes vererek doğruldum. Kasıklarım darbe yemiş gibi sızlıyordu. Yine de en azından artık normal

yürüyebiliyordum. Merdivenlerden indim, sesleri ve yemek kokularını takip ederek mutfığa yöneldim. Düğünde yarım düzine yemek personelinin ortasında duran gelini görünce biraz afalladım. Saçları dağınıktı, yüzü kıpkırmızıydı. Çaresizliğini belli eden bir nefes verdi ve cep telefonunu sanki suyunu çıkarmaya çalışıyormuş gibi sıkıca kavradı. Dönmek için artık çok geçti. Çünkü çoktan beni fark etmişti.

“Bir şeye mi ihtiyacın var, Luc?” diye sordu. Oldukça kibar olsa da sessizce gitmemi umduğunu açıkça belli edencesine de gergindi. Onu anlayabiliyordum.

Elimi kaldırdım. “Sadece dolaşıyorum. Sorun yok.”

Gülümsedi. Gergin ve sıkıntılı bir şekilde başını salladıktan sonra omuzları çöktü. Perişan hâlde gibiydi. Bir anda onun şef olduğunu hatırladım. Bildiğim kadarıyla oldukça da iyiydi. Acaba düğünü için yemekleri o mu yapacaktı? Düşüncesi kulağa çılgınca geliyordu.

Henüz bir şey söyleyemeden Macon Saint yüzünde tedirgin bir ifadeyle içeri girdi. “Sorun nedir?” diye sordu Delilah’a ve henüz cevap vermeden onu kucakladı.

Delilah ağlamaya başladı ve ona sarıldı. “101. otoyolda bir kaza olmuş.”

Saint’in rengi atmıştı. “Biri mi yaralandı? Kim?”

“Hayır,” dedi kadın. “Yaralı yok. Düğün pastamızı saymazsak tabii.”

“Tanrım, Tot. Korkuttun beni. Ben de ciddi bir şey oldu sandım.”

Delilah Saint’e sinirle, “Bu ciddi bir şey!” dedi.

Saint yüzünü ekşitti ve aslında ben de öyle yapmıştım. Aşağılık herif tam da tuzağa düşmüştü. “Ölüm gibi demek istedim... kahretsin, peki. Mesele çok ciddi.”

Delilah ensesini tutarak zorlukla nefes aldı. “Pastam. As-

faltun her yerine saçılmış. Yapacak onca iş varken pastayı vaktinde nasıl yetiştireceğim?”

“Ben yapabilirim.” Bunu söyleyen ben miydim?

İkisi de bana doğru döndü. Evet, kesinlikle konuşan bendim. Buna ben bile şaşırmıştım. Ancak Delilah’ı panik halinde ve yardıma ihtiyaç duyarken görmek, eskiden sadece buz üzerinde hissettiğim adrenalın dalgasını harekete geçirmişti. Bu benim için sadece üstesinden gelebileceğim bir meydan okumaydı. Belki de faydam dokunacak bir şeyler yapabilirdim.

Saint hemen “*şimdi şakanın pek sırası değil*” moduna girdi. “Çok nazıksın ama-”

“Şaka yapmıyor,” dedi sağ tarafımdan yükselen Emma’nın sesi. Neredeyse yerimden zıplıyordum. Kadın sanki bir kedi gibi hareket ediyordu.

Emma’yı fark ettiğim anda kafamdaki her şey uçup gitti. Dikkatimi, kolunun benimkine temas eden sıcaklığı dışında hiçbir şeye veremiyordum. Kafamda uygunsuz düşünceler uçuşmadan yüzüne bakabilmek oldukça zordu. Eğilip dudaklarını yalasam ne yapardı?

“Ciddiyim,” dedi şaşkınlığımı dağıtarak. “Onun pastaları şimdiye kadar tattıklarım arasında en iyileri.”

Gururla yüzüm kızardı. Bir noktadan sonra fikirleri önemseydiğim en önemli şey olmuştu.

Delilah’nın kaşları havalandı. “Ciddi misin?” Bunu başatabilirdim. Başarmak istiyordum.

“Şey, gelmiş geçmiş en iyisi olduğumu söyleyemem,” dedim. “Fakat nasıl iyi pasta yapılacağını biliyorum. Gününüzü mahvedecek bir şey yapmayacağıma söz verebilirim.”

“Mütevazı olmaya çalışıyor,” dedi. Ardından beni, *komuşsana seni ahmak* der gibi öne doğru itekledi. Fakat mü-

saade vermedi. “Saint, Lyon’da çektiğimiz bir haftayı hatırlıyor musun? Hani bir gece dışarı çıkmıştık?”

Saint aydınlandı. “Ah, kahretsin. O kadar mı iyi?”

“Daha iyiydi. Tabii biraz taraflı davranıyor olabilirim.”

Bahsettikleri konu hakkında fikrim yoktu, Delilah’nın da olmadığı ortadaydı. Ancak umut dolu bir ifadeyle gülümsüyordu. Bu iyi bir şeydi. Zavallı kadının pasta yüzünden her şeyin mahvolduğunu düşünmesini istemiyordum. Üstelik misafirlerle sohbet etmekten kaçınmak ve Emma’yı kaçırıp müstehcen şeyler yapmamak için mücadele vermek zorunda kalmak yerine mutfığa kapanmak gayet mantıklıydı.

Saint bakışlarını gelinine çevirdi. “Sen ne düşünüyorsun, Tot?” Gözlerini üzerime sabitleyen Delilah, aniden şefliğe soyundu.

“Ne yapabilirsin?”

“Ne istediğine bağlı. Sipariş verdiğin pasta nasıldı?”

“Vanilya ve mango karışımli fındıklı pandispanya. Kreması vanilyalı ve üzerine şeker hamurundan çiçekler.”

Heyecan ve meydan okumanın yarattığı yoğun his beni tetiklerken fikirler kafamda şekillendi. Bu duyguyu seviyordum. “Kaç kişi için olacak? Kırk mı?

“Kırk beş. Garanti olsun diye elli.”

“Tereyağı kreması ile geleneksel katmanlı bir pasta istiyorsan, sanırım sınırları zorlayabiliriz. Özellikle de özenli bir süsleme beklentimiz varsa.”

“Pasta şu noktada lanetli gibi hissettiriyor.” Delilah’nın çatık kaşları gülümsememe sebep oldu. Yaşadığı talihsizlikten ötürü kendini kötü hissediyordu, bunu anlayabiliyordum.

“Krokan ekleyebilirim. Bu oldukça çabuk yapılabilecek ve kalabalığı memnun edecek bir şey. Sonsuz çeşitte pasta seçeneği var.” Parmaklarım başlama isteğiyle karıncalandı.

“Sevdiğiniz bir tat var mı? Herhangi bir yiyeceğe alerjiniz var mı?”

Konuştuğum sırada Delilah gülümsemeye başladı. “Herhangi bir gıdaya alerjim yok. Ayrıca işe alındın.”

“Bunu karşılıksız yapıyorum.” İçeri girip etrafa bir göz attım. Mutfak evdekinden farksızdı. Delilah gerçek bir aşçıydı ve ihtiyacım olan aletlerin onda bulunduğundan kuş-kum yoktu. Ancak ekstra malzeme gerekirse de alışverişe gidebilirdim. “Ne istiyorsun?”

Delilah, Saint’e baktı, omuz silkiyordu. “Sen ne istersen, Tot.”

“Krokanın içine mango kreması ekleyebilir misin?”

Saint gülümsedi, anlaşılan mangoyu çok seviyorlardı. “Tabii ki. Krokan ve belki de yanında fındık tereyağı soslu dondurma?”

“Sanırım kahramanım oldun,” dedi Delilah rahatlayarak.

“Pasta kahramanı,” dedi Saint düzeltme yaparak. O da gülümsedi. Bana kendimi hatırlatan utangaç bir gülümsemeyle, “Teşekkürler, dostum. Gerçekten,” dedi.

“Sorun değil.”

“Şu son bahsettiğin şey neydi?” Emma sorarken bakışları parlıyordu. Bu kadın gerçekten tatlıları çok seviyordu.

“Kızarmış tereyağlı dondurma. Zamanı göz önünde bulundurduğumda aslında daha çok yarı donmuş olarak sunacağım.”

“Tanrı beni korusun,” dedi hafifçe yüzünü yelpazeleyerek.

Kendimi Emma Maron’un cazibesinden korumalıydım. Yine de onu kıvranırken görmek hoşuma giderdi. Birden hatırladım. “Sakıncası yok, değil mi? Seni bir süre yalnız bırakacağım.”

Hay aksi. Hiç düşünmemiştim. Tatlı yapmak için değil, davetli olarak buradaydım.

Emma sanki komiklik yapıyormuşum gibi yüzüme baktı. “Şaka mı yapıyorsun? Delilah doğru söylüyor, yaptığın kahramanlık.”

Kulaklarım ısındı. Omzumu silkerek Delilah’ya döndüm. “Malzemeleri kontrol etmem ve markete gitmem gerek.”

“Elbette seni alışverişe göndermeyeceğiz,” dedi Delilah. “Neye ihtiyacın olursa bir listesini yap, birini gönderip aldırırım. Mutfak ekibimden bazılarını yardım için buraya göndereceğim.”

“Tamam o zaman. Müsaadenizle, mutfağa girip başlayayım.”

BÖLÜM ON YEDİ

Emma

Eskiden set kostümü sorumlusu arkadaşım Dougal, “Sevgili Emma,” diye seslendi. “Yeni adamını gerçekten çok beğendiğimi söylemeliyim.”

Ağızına bir kremalı kek attıktan sonra elini göğsüne koyarak dramatik bir şekilde inledi.

Bir kahkaha patlattım. Birinin Lucian’a benim adamım olarak hitap ettiğini duymak hem ilginç hem de keyifliydi. Onun benim olmadığını biliyordum, yine de yıllarca birlikte çalıştığım insanların onu beğendiğini bilmek hoşuma gitmişti. Lucian’la gurur duyuyordum. Kesinlikle emindim. Lucian bugün yalnızca kristal parlaklığında zarif şekerlerle süslenmiş iki krokan kulesi yapmamıştı. Aynı zamanda leziz tereyağlı kurabiyeler ve zambak görünümünde dilimlenmiş mangolarla süslenmiş nefis dondurmalar da hazırlamıştı.

Üstelik tüm bunları hiç zorlanmadan yapmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, düğün töreni başladığında yanıma oturduğunda mutlu ve rahat görüldüğünü fark etmiştim.

“Çok iyi, değil mi?” Dougal’a dönüp kaşığıma dondurmaya daldırdım.

Lucian kulağıma, “Benden bahsettiğini varsayıyorum,” deyince yerimde sıçradım.

“Bu kadar iri bir adama göre kedi adımlarıyla yürüyorsun,” diye homurdandım.

Şaşkınlığım karşısında gülümseyerek yerine oturdu. “Komik, ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum.”

“İri olduğumu ve buna rağmen şaşırtıcı derecede sessiz yürüdüğümü mü?”

Yüzüme alaycı bir tavırla baktı. “Bana sinsice yaklaşmakta üstüne yok.”

Delilah ve Saint’in terasındaki uzun masa neredeyse evin uzunluğu boyunca devam ediyordu. Mumlar ve fenerler krem rengi keten masa örtüsünün üzerinde ışıldıyordu. Tepelerine tel ışıklarla, taze beyaz çiçeklerle ve yeşilliklerle bir şerit oluşturulmuştu.

İnsanlar yemek sona erince kalkıp birbirleriyle sohbet etmeye ya da Lucian’ın tatlılarını yemeye koyuldular.

“Gerçekten harika bir iş çıkarmışsın,” dedim dürüstçe.

“Hımm.” Küçük dondurma kâseme baktı. “Krokanlı pastayı denemedin.”

Midem bulandı. “Delilah’ya söyleme ama mangodan hoşlanmam. Hem de hiç.”

Dougal aramızdaki etkileşimi büyük bir ilgiyle izlerken Lucian bir an bana dik dik baktıktan sonra homurdanarak ayağa kalkıp uzaklaştı.

“Ah,” dedi Dougal kahkahayla. “Şefi kızdırdın.”

Kızdırmış mıydım? Yemeklerini beğenmediğinde sinirlecek birine benzemiyordu. Yine de kalkıp sessizce uzaklaşmıştı. Dougal’a umutsuzca baktım, acaba özür dilesem mi diye düşünüyordum... şey, özür dilemeyecektim, hele bunun için asla. Eğer surat asmaya kalkarsa onu burada öylece bırakabilirdim.

Ben fazla düşünmeden elinde kremalı krokanları tamamlayan o güzel karamel kaplı pastadan oluşan bir tabakla geri döndü. Sandalyeye oturduğunda öfkem biraz daha arttı.

“Ben ciddiylim Brick. Sevmiyorum. Sırf seni memnun etmek için bir tane bile yemeyeceğim-”

“Mango sevmediğini biliyorum.” Alaycı bir ifade dudaklarında dans ediyordu.

“Biliyor musun?” Nereden? Nasıl biliyordu?

“Bunca süredir sana yemek yapıyorum, unuttun mu?” Ateşli ses tonuyla kulağa müstehcen ve ahlaksızca geliyordu.

“Unutmadım,” dedim, nefesim kesilmiş gibiydi.

Bariz bir şekilde dikkatini çekmişti, yüzündeki gülümseme bakışlarına taşınmıştı. “Mango parçalarını hiçbir zaman yemeklerin içine koyduğumda yemiyorsun.”

Hatırlıyordum. Mango içeren kahvaltı tepsileri olmasına rağmen, devamında meyve tabağına dahil etmeyi bıraktığını hatırladım. Kocaman açılmış gözlerle ağzım açık bir şekilde ona baktım.

Lucian’ın becerikli uzun parmakları kremalı pastadan bir parça aldı. “İşte bu yüzden bunların birazını vanilya-zencefil kremasından yaptım.”

Ağzım açık mı kalmıştı? Söyledikleri karşısında ağzım on karış açık kalmıştı. Arkamdan Dougal’ın etkilendiğini belli edercesine iç çektiğini duydum. Ancak benim gözlerim yalnızca ukala ama bir o kadar da utangaç görünen Lucian’daydı.

“Bunu benim için mi yaptın?” diye kekeledim.

Ceketinin altından geniş omuzları hareket etti. “Vanilya, zencefil ve mango kombinasyonunu Delilah ve Saint’in ilk pastalarında olmasını istedikleri şekilde kullandım.”

Bu adama âşık olabilirdim. Fazlasıyla. Kalbim fazlasıyla

hızlı atıyordu, belki de çoktan âşık olmuştum. Gözleri masum ve anlamlı bir şekilde parlarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

“Gel bakalım, bal arısı,” diye mırıldandı. “Kremamı dene.”

Şaşırmış biçimde kahkaha atarken yüzüm alev almıştı. Ancak söylediği gibi dudağımı araladım.

Lucian’ın göz bebekleri parladı. Kremayı dudaklarımın arasına yerleştirirken eli titriyordu. Dudağımı iyice araladım, dilim kremanın tadını alabilmek için hareketlendi.

Fındık, yoğun karamel, hafif kıtırılığın ve vanilyalı yumuşak krema ile zencefil aromasının birleşimi. Gözlerim ona odaklanmış hâldeyken, vücudum gergindi. Cennetle buluşmuş gibi yavaşça çiğnedim. Bir parça daha ısırmam için bekledi, krema başparmağına bulaşmıştı.

Dilimi parmağının üzerinde gezdirdim, inledi. Sertçe.

“Tanrım,” dedi Dougal, büyüyü bozarcasına. “Bunu odanızda yapın.”

Hazırlıksız yakalandığımız için birlikte ona doğru baktık. Minik yuvarlak bordo gözlüklü ve mükemmel traşlanmış keçi sakallı iriyarı kel adamın yüzü öylesine kızarmıştı ki esmer teni neredeyse kıpkırmızı olmuştu. “Burada yalnız olanlarımız da var. Bizi seks öncesi sapıklıklarınızla tahrik etmenize gerek yok.” Dougal yüzünü buruşturdu. “Tanrılar şahit ki, bir içkiye ihtiyacım var.”

Gidişini seyrederken suratım ateşler içinde kaldı. Lucian’ın başparmağını emip fazlasını dilememe iki saniye kalmıştı. Lucian ise hiç bozuntuya vermeden ıslak başparmağını yalarken bana muzip bir bakış attı.

“Pislik,” diye mırıldandığımda kıkırdamasına neden oldum. Çıkardığı ses tamamen erkeklere özgü bir memnuniyetin gürültüsüydü.

Flört eden Lucian oldukça tehditkârdı. Ayrıca büyüleyiciydi. Tatlı yapmakla meşgulken nasıl olduysa kısa sürede üzerine şık, duman grisi bir takım elbise giymişti. Bembeyaz bir gömlek ve gümüş mavisi kravatla tamlamıştı. Renk kombinasyonu tenini bronz, gözlerini ise antik deniz camına dönüştürmüştü.

Duraksadı ve koyu, yoğun kaşlarını sorgularcasına kaldırdı. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

Çünkü seni arzuluyorum.

Tabaktaki kremaya rastgele parmak ucumla dokundum ve büyük bir ilgiyle beni izlemesinin tadını çıkararak yaladım. “Elimde değil, Brick. Takım sana çok yakışmış”

Kendini beğenmiş biri olduğunu bilmeseydim, bu övgü karşısında utandığını sanabilirdim. Sesinde tok bir tını vardı. “Şaşırmış gibisin.” Hiç şaşırmamıştım. Herif üzerinde kadi-fe mor bir eşofmanla bile iyi görünebilirdi. “Seni kot pantolonla görmeye o kadar alıştım ki takım elbisen olduğunu bile sanmıyordum.”

Usluca güldü, sanki dalga geçiyor gibiydi. “Tatlım, onlarca takım elbisem var. Hepsi özel dikim.” Mükemmel kesimli takım elbisesinin uzun ve zayıf vücudunu sarışını sergilemek için geri çekildi. “Biliyorsun, ben bir hokey oyuncusuyum.”

“Dürüst olmak gerekirse bir bağlantı göremiyorum.”

“Hokey oyuncularını müsabakalarda ve seyahatlerde genellikle takım elbise ya da resmi kıyafet tercih ederler. Bu biraz da takım bütünlüğünü sağlayıp resmî görünmenin simgesi sayılabilir.” Elini anlamsızca salladı. “En azından görünüş itibarıyla beyefendi olabileceğimizin göstergesidir.”

Delicesine seksiydi. “Ben de sizin yalnızca buz üzerindeki kanlı savaşlardan ibaret olduğunuzu düşünüyordum.”

Tehlikeli, muhteşem gülümsemesi yeniden belirdi. “Öyleyiz de. Tabii son yıllarda durum değişti. Daha kontrollü hâle geldik.”

“En iyi tabirle bu bir paravan, ha?” Tanrım, bu da çok seksiydi. Aslında öyle olmaması gerekiyordu.

“Seninleyken, bal arısı, daima bir centilmen olacağım.” Sanki bir sır veriyormuş gibi hafifçe gülümsedi. “Tabii sen öyle olmamı istemediğin sürece.”

Gözlerimi devirmeliydim, belli ki bu sevimsiz ifadeyle tuzağa düşürmeye çalışıyordu, yine de o kadar rahatlamış ve keyifli davranıyordu ki gülümsemekten kendimi alamadım.

“Mutlaka seni bilgilendiririm,” dedim ona. “O vakte kadar yalnızca yanımda kal ve gözüme güzel görün, tamam mı?”

Gözlerindeki gülümsemeyle derin bir nefes verdi ve *ben bu kadınla ne yapacağım?* der gibi başını iki yana salladı. Aynı fikirde olduğumu belirtmeliydim. Yanında ne yapacağımı ben de bilmiyordum. Kucağına atlamak ve bana daha fazla kremalı pasta yedirmesini sağlamak için yalvarmak en iyi seçeneğimmiş gibi geliyordu.

“Bu arada çok güzel görünüyorsun,” dedi ve beni tutkulu düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bakışlarıyla üzerimdeki straplez, deniz mavisi ipek A kesim elbiseyi inceledi. Ancak dikkatini çeken bu değildi, bakışları hızla yüzüme yöneldi. Onu asıl büyüleyen de buymuş gibiydi. “Muhtemelen bunu her zaman duyuyorsundur.”

Duyuyordum. Üstelik bir kadın olarak, övgü karşısında rahatsızlık duymamam gerektiği konusunda küçük yaşlardan itibaren eğitilmiştim. Aslında bu tam bir akıl tutulmasıydı, sonuçta övgü ve kabul görmeyi arzulamamız da öğretilmişti. Tüm bunlar Lucian’ın beni güzel bulmasının yarattığı memnuniyeti hissetmekten beni alıkoymazdı. Konuşması

yumuşadı ve daha güçlü bir hal aldı. Sesi alçaldı. “İlk tanıştığım da, güzelliğin karşısında sinirlenmişim.”

“Ne?” Kelime anlaşılmaz bir tizlikte çıkmıştı.

Lucian’ın yüzünde alaycı ve gergin bir ifade vardı. “Sen Amalie’nin misafiriydin. Seni beğenmek gibi bir hakka sahip değildim.”

Buna itiraz etmek zorundaydım. Ancak bana fırsat vermedi.

“Mesele şu ki, seni yakından tanıdıkça gözüme daha da güzel görünmeye başladın.”

Ah. Lanet olsun.

Kalbim göğsümde hızla çarparken nefesim boğuk bir iç çekişle çıkmıştı.

Sanki bu itiraf etmek istemediği bir şeymiş gibi, “Olduğun kişiyi seviyorum, Em,” dedi. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gözlerini kırpmadı ya da bakışlarını kaçırmadı. Güçlkle yutkundum.

“Ben de seni olduğun gibi seviyorum.”

Lucian kafasını çevirip acımasız bakışlarını yüzüme sabitledi. Besbelli kendisine övgüde bulunulmasından benim kadar rahatsızlık duymuştu. Ne kötü. Onun da buna ihtiyacı vardı. Değerinin farkına varması gerekiyordu. Ancak fark edilmiştik ve Delilah’nın yaklaşmasıyla aramızdaki konuşma sona erdi.

“Luc!” Delilah gülümseyerek seslendi. “Sana kocaman sarılmam gerekiyor.”

Dantelli ve ipek kumaştan gelinliğiyle ve portakal çiçekleriyle süslenmiş saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Üzerindeki en canlı renk rujunun, yüksek topuklu ayakkabılarının kırmızısıydı. Tören esnasında Saint’i öyle parlak ve geniş bir şekilde gülümsetmişti ki, görünce yüreğim sızlamıştı.

Saint’te peşinden geldi. Delilah kadar sırtımsa da onu

hiç görmediğim kadar keyifli ve mutlu gözüküyordu. Adam evliliğe hemen uyum sağlamıştı. Delilah, Lucian'a sarılmasını tamamlar tamamlamaz Saint elini uzatıp elini sıktı. "Harika iş çıkardın, dostum. Gerçekten."

"Yardım edebildiğime sevindim," dedi Lucian. Neredeyse benim övgülerimden rahatsız olduğu kadar onların övgülerinden de rahatsız görünüyordu.

Delilah sandalyeyi çekip oturmak için yeltense de Saint ondan önce davranıp sandalyeyi kaptı ve onu kucağına oturttu. Delilah kolunu kocasının omuzlarına dolayıp iç geçirerek ona sarıldı. "Çok yorulдум."

Saint gülümsedi. "Dans etmemiz için ısrar ettiğin bölüme henüz gelmedik bile."

"Ah, dans edeceğiz, beyefendi. Sakın kaçmaya kalkmayın." Lucian'ın masaya koyduğu kremalı pasta tabağına baktı. "Önce biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Bakışlarının hedefini gören Lucian tabağı hafif yana kaydırды. "Bir dilim ister misin?"

"Evet!" Bir parça kopardı ve kalanını Saint'e uzatmadan önce inleyerek kocaman bir ısırık aldı. "Çok güzel."

Delilah Lucian'a baktı. "Hiç profesyonel olarak pastacılık yaptın mı?"

"Hayır. Yalnızca evde. Ya da takım arkadaşlarıma."

"Büyük büyükbabası Jean Philipe Osmond'du," diye araya girdim. Delilah'ın şef bağlantılarından onun kim olduğunu anlayacağını düşünüyordum. "Lucian'a o öğretmiş."

Lucian sitem dolu gözlerle yüzüme baksa da pek sinirlenmiş benzemiyordu, daha çok onu övmeme kızmış gibiydi. "Ne? Mültevazı davranıyorsun," der gibi kaşlarımı kaldırdım.

Delilah'nın gözleri irileşti. "Hadi canım? Vay be."

“Bir şey kaçırdım sanırım,” dedi Saint.

Delilah dönüp dikkatle dudaklarının kenarındaki kırıntıyı temizledi. “Jean Philipe Osmond dünyanın en büyük pasta şeflerinden biriydi. Elimde iki tane yemek kitabı var. Aşçılık fakültesinde bir dönem boyunca onun eğitimini vermişlerdi.”

Saint’in kaşları da benimkilerle aynı anda kalktı.

Lucian’a döndüm. “Bütün bunlardan bana bahsetmedin!”

Omuz silktili. “Önemli biri olduğunu söylemiştim.”

“Sen üstünkörü konuşmanın üstadısın, biliyorsun değil mi?” Yüzünde nabzımı hızlandıran minik bir gülümseme belirdi.

“Bu her şeyi açıklıyor.” Delilah Lucian’a baktıktan sonra bir dilim kremalı pasta daha aldı. “Emma sana benden ne kadar bahsetti bilmiyorum ama birkaç ay içinde bir restoran açmayı planlıyorum. Yolun hemen aşağısında.”

“Bahsetti ve senin olağanüstü bir şef olduğunu da söyledi.”

Delilah gülümseyerek yüzüme baktı ama dikkati Lucian’ın üzerindeydi. “Bir pasta şefi bulmakta zorlanıyordum.”

Nereye varmak istediği belliydi ve Lucian sanki bu konudan fiziksel olarak uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi geri çekildi. “Ben profesyonel bir şef değilim.”

“En az o kadar iyisin,” diye karşı çıktı Delilah. “Bu tattığım en lezzetli pastalardan biri ve hazırlarken hiç zorlanmadığımı düşünüyorum.”

“Evet, ama...”

“Söylemeye çalıştığım şeyde tatlıların büyük bir rolü var,” diye sözünü kesti. “Aromalardan anlayan ve yaratıcılık konusunda kendini zorlamaktan korkmayan birine ihtiyacım var. Görüştüğüm pek çok profesyonel pasta şefi çok kuralcı ya da başarısız olma endişesi taşıyor.” Altın rengi gözlerini dikkatle kısmıştı. “Nedense senin eleştirmenlerden korkacağını düşünmüyorum.”

Lucian omuz silkti. “İnsanlar ürünlerimi ya beğenirler ya da beğenmezler. Bu benim sorunum değil.”

“Kesinlikle öyle,” dedi kahkaha atarak. “Sen tam bir mücadelecisin. İhtiyacım olan da bu.”

Eğleniyormuş gibi bir ses çıkardığında, kaçmak istermiş gibi masanın örtüsünün altında parmaklarının nasıl kasıldığını gördüm. Fakat kaçmadı. “Böyle bir şey yapabileceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Bebğim,” diye mırıldandı Saint, Lucian’ın gönülsüzlüğünü fark etmişti.

Delilah onu görmezden gelerek yalvaran gözlerle baktı. “Anlıyorum, aniden bu kadar yükün altına girmek ağır geliyor ve yaşam tarzında büyük bir değişim demek. Ancak en azından menü planlarıma bir göz atıp yaratıcı fikirler olup olmadığına bakmak ister misin?”

Lucian onun coşkusuna şaşırmış bir hâlde gözlerini kırptırdı. Ben şaşırmamıştım. Delilah’yla daha önce de vakit geçirmiş, onun aşçılık ve yemek konusunda ne kadar tutkulu olduğunu görmüştüm. Kendisiyle aynı yeteneğe ve tutkuya sahip birisiyle tanışmanın onu ne kadar heyecanlandırıldığını tahmin etmek zor değildi. Asıl komik olan, Lucian’ın yaptığı işle kendinden ne kadar çok şey ortaya koyduğunu fark edememesi gibi görünüyordu. Delilah haklıydı; o bir mücadeleciydi. Aynı zamanda yaptığı yiyeceklerle duyguları harekete geçiren incelikli bir sanatçıydı. Ne kadar duygu dolu olduğunun farkında bile olduğunu sanmıyordum.

Delilah’nın gözlerini kırpmadan bakan köpek yavrusu bakışlarının karşısında, istese direnmeye devam edebilirmiş ama onun iradesine karşı koyacak enerjisi yokmuş gibi, dudaklarını büktü. “Pekâlâ. Sana e-posta adresimi vereceğim, gönderirsin.”

“Evet!” Küçük bir zafer hareketi yaparak Saint’in kıkırdamasına ve onu geniş göğsüne bastırmasına sebep oldu. Birlikte o kadar rahat ve âşık görünüyorlardı ki, içimi küçük bir kıskançlık duygusu sardı. Delilah yüzünde bir gülümsemeyle Saint’e baktı, sonra da neşeli ve rahat bir ifadeyle gülümsedi. “O Greg’den daha iyi, Em. Çok daha iyi.”

Masadaki herkesin gözleri büyüdü. Delilah kesinlikle yersiz konuştuğunun bilincindeydi, dudakları sıkıntıyla aralandı. Özür dileyen bir bakış atmasının fazlasıyla garip kaçacağını kavrayacak kadar akıllıydı, yine de üzgün olduğunu görebiliyordum. Saint, çoğu insanın tanıdığından daha anlayışlı davranarak karısını kucasına aldı ve etkileyici bir güç gösterisiyle ayağa kalktı.

“Bize izin vererseniz,” dedi onu kollarının arasında taşıırken. “Birkaç dans gösterisi yapmamız gerekiyor.”

Greg’in hayaletiyle bizi baş başa bırakmışlardı. Erken bir saldırı başlattım. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Lucian gözlerini benden ayırmadan yırtıcı bir soğukkanlılıkla izliyordu. Kendimi hazırladım, benden bu bilgiyi nasıl alabileceğini merak ediyordum.

Basitçe kabul etmesi beni rahatlatacağına rahatsız hissettirdi. Dilimi tutup masa örtüsünün kırıksık kenarlarıyla oynamaya başladım. İnsanlar aldatılabiliyordu. Bu kendilerinin değil, aldatan kişinin kusuruydu. Yine de Greg’in bir yabancıнын bacaklarının arasındaki görüntüsü tüylerimi ürpertti ve göğsüme oturdu. Gerçekten terk edilmesi bu kadar kolay biriydim?

“Nedense bundan şüpheliyim,” dedi Lucian. Yüksek sesle söylediğimi anlayınca dehşete düştüm.

Başımı eğip eteğimdeki kırıntıyı temizledim. “Bunu söylememişim gibi yapabilir miyiz?”

“Pekâlâ.”

“Sadece kendimi biraz kötü hissediyorum.”

Bir şekilde nedense bunu anlayabileceğini hissediyordum. Lucian da pek çok konuda hassastı. Etrafımızda kopan kahkahalar yüzünden aramızdaki sessizlik iyice gerginleşmişti. Oysa burada, masadayken kendi fanusumuzun içindeydik.

“Seni düşünüyorum.” Lucian’ın ağır ama kısık sesle söyledikleri karşısında kafamı kaldırdım.

“Beni mi?” Biliyordum. Bakışlarındaki sertlik her şeyi açıklıyordu, bana doğru eğilmiş gibi gözükse de hiç kıpırdamadan yerinde duruyordu.

Sanki söylediği sözden pişmanlık duyuyormuş gibi sert ifadesi dudaklarını sarmıştı. Sonra devam etti, söyledikleri tenimde ateşli hislere dönüşüyordu. “Sana dokunmanın, tadına tekrar varmanın nasıl hissettireceğini düşünüyorum. Bazen de adın dilimde kokun tenimdeyken uyuyorum.”

Nefes alamıyordum. Sözlerinin yoğun etkisiyle hareket edemiyordum.

“Sonra sert ve sancılı şekilde uyanıyorum. O küçük tatlı meme uçlarının benim için nasıl dikleştiğini hatırlıyorum. Onları yeniden yalamak, doyasıya emmek istediğimi düşünüyorum.”

Gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk, sıcaklık ve gerilim adeta içimizde yaşayan bir yaratık gibi meme uçlarımı çekiştiriyor, nefesimi kesiyordu. Onun ise heyecandan göğsü inip kalkarken, elmacık kemiklerine renk geliyordu.

İstiyordum. Hem de çok istiyordum.

Sesli bir şekilde yutkundum. “Beni rahatsız ediyorsun, Emma. Seninle ilgili her lanet şey beni mahvediyor.”

Damarlarımdaki kan hızla yükselirken parmaklarım yum-

ruk şeklinde kıvrıldı. “Ben de seni düşünüyorum. Seni çıplak gördüm ama hiç dokunmadım. Dokunmak istiyorum.”

Lucian arzu dolu bir sesle inledi.

Sözlerim güçlkle çıkmıştı. “Geceleri, yalnızken düşünüyorum.”

Yumruk yemiş gibi gözlerini kapattı. Tekrar açtığında buz gibi yeşil gözleri parlıyordu. “Bunun bana ne hissettirdiğini bilmiyorsun, tatlım.”

“Anlat bana.”

Saçlarının bir tutamı alnına düşerken irkilerek kafasını çevirip bana güçlü profilini sergiledi. “Kendimi sahiplenilmiş hissediyorum. Senin tarafından. Ve bu hoşuma gidiyor.”

Nefes alırken içim daralıyordu.

İfadesi sertleşti, kuvvetli çene çizgisi gerildi. “Ancak yapmamalıyım, Em. Yapmamalıyım.”

Geri çekilirken, gözlerimi sertçe kırdım, bunu beklemiyordum. Gururum sesimi çıkarmamamı haykırıyordu ama yine de sordum. “Neden?”

“Çünkü sen benden daha iyisini hak ediyorsun.” Yüzünü buruşturdu ama bakışlarını kaçırmadı. “Sen gerçekten her şeyin en iyisini hak ediyorsun.”

“Lucian-”

O cümlesini bitiremeden sarhoş ve neşeli beş eski iş arkadaşım grup hâlinde geldiler.

“Emma aşkım! İşte buradasın,” diye bağırdı Danny, Lucian ve benim aramda yaşanan gerilimin farkında olmadığı açıktı.

Lucian pişmanlık ve hüznü bir kabullenişle gözleri koyulaşırken kısa bir süre bana baktı. Ardından doğrulup parmak uçlarıyla omzuma dokundu. Mırıldandığı kelimeler gürültüyle birlikte hızla kayboldu. “Özür dilerim, Em.”

Sözleri yüreğime saplanmış gibiydi. Beni, eski erkek arkadaşım tarafından aldatıldığım gerçeğinden daha acı bir gerçekle baş başa bırakarak uzaklaştığında ardında kocaman bir boşluk bırakmıştı. Ardından iş ve rol arkadaşlarım ihtiyacım olan şeyin kaybettiğim şeylerin bana yeniden anımsatılması olduğunu düşünmüşlerdi. Anılarımın arasında uzun ve yavaş bir gezintiye çıkmak zorunda kalmıştım.

Harikaydı. Gerçekten harika.

BÖLÜM ON SEKİZ

Emma

“İyi bir seçim yapmışsın Emma.” Delilah elinde bir kadeh şampanyayla derin bir iç geçirerek beyaz hasır koltuğunda arkasına yaslandı. Başının üzerinde asılı duran peri ışıkları etrafa soft bir parlaklık katıyordu ama bu, gülüşündeki ışıldamanın yanında hiçbir şeydi.

“Senin de iyi bir seçim yaptığını söyleyebilirim.” Kadehimi şerefe kaldırdım.

O da kadehini kaldırdı ama hemen indirmedi. “Yeni erkeğin hakkında konuşmak istemiyor musun? Ben istiyorum. Yakışıklı, yetenekli ve sana âşık olduğu ortada.”

Açıkçası son kısım aklımı karıştırmıştı. Delilah onun gerçekten benim sevgilim olmadığını bilmiyordu. Lucian’la bunu kendimize saklamanın uygun olacağına karar vermiştik.

Canımı yakan da buydu. Çünkü şüphesiz biliyordum ki çoktan Lucian’da kendimi *kaybetmiştim*. Onu gördüğüm ilk anda kaybetmeye başlamıştım. Aptalcaydı, aptalcaydı, aptalcaydı. Birbirimizin yürüncesine her girdiğimizde içimde kaynayan o dayanılmaz arzuya rağmen beni hak etmediğini

düşünmüş ve çekip gitmişti. Meme ucumdaki dudaklarının hissi günlerce varlığını sürdürmüş, ihtiyaç ve arzuyla beni lanetlemişti. Bedeninin istekli olmasına rağmen zihni istekli değildi. Lucian pes etmeyecekti. Bunu açıkça göstermişti.

Peki ben ne yapıyordum? Yine de onun ardından çırpıp kendimi aptal durumuna düşürüyordum. Biraz gururum, haysiyetim vardı.

Şampanyadan büyük bir yudum daha aldım ve boğazımdan akıp giderken beni ısıtarak uykumu getirdi. “Lucian ve ben ciddi değiliz. Birbirimizi çok az tanıyoruz.”

Delilah yalanımı büyük bir ustalıkla karşıladı. “Onu buraya sen getirdin. Bu büyük bir adım.”

“Bu aptalca, Dee.” İç geçirerek kaskatı gerilmiş boynumu sıvazladım. “İlişkiye başlamak konusunda oldukça isteksiz.”

“Ama buraya seninle geldi-”

“Ondan rica ettim.” Yüzümü buruşturdum. “Ve hafta sonundan sonra, tabiri caizse, yollarımızı ayıracağız.” Sanki Amalie’yle kalırken ondan uzak durmam mümkünmüş gibi. Rosemont’u ve tüm cezbedici yanlarını bırakmaya kesinlikle ihtiyacım vardı. Bir an önce kendi gerçek hayatıma dönmek yapılacak en akıllıca ve akli başında hareketi.

“Burnumu soktuğumu biliyorum,” dedi Delilah sakince. “Bana defolup gitmemi söylersen kırılmam ama Greg seni Luc’un bir bakışta etkilediği gibi etkilemiyordu ve fark edemeyebilirsin ama o adam sen yanıdayken ışıltıyor.”

“Bu çok küçük bir detay.” Başparmağımı ve işaret parmağımı birkaç santim arayla tuttum. “Etrafında duvarları olan bir adam, üstelik duygusal anlamda dengesiz.”

Delilah başını iki yana salladı. “Bazı insanlar için başkalarına güvenmek zordur. İçten içe istedikleri hâlde bile.”

“Saint’ten mi bahsediyorsun?” Dalga geçiyordum.

Gölümsedi. “Hayır. Kendimden bahsediyorum. Macon’a karşı sonuna kadar direnmiştim. Çünkü birine kendimi açmaktan çekiniyordum, özellikle de isterse canımı gerçekten yakabilecek birine.”

“Muhtemelen benim açımdan böylesi daha iyi olacak.” Göğsüme saplanan sancıyla uzanıp sıvazlamak istediysem de direnerek ellerimi dizlerimin üzerine koydum. “Aşk söz konusu olduğunda berbat seçimler yaptığımı biliyorum. Greg’den önce de beni aldatmamış olsa bile beni durmadan küçümseyen bir adam vardı, tam bir pislikti. Sonrasında kendini beğenmiş hıyarın teki olan Eric vardı, yakalamamış olsam da o da muhtemelen aldatmıştı.” Yüzüm buruştu. “Haklarında minnettar olduğum tek şey, hiçbirinin bana cinsel yolla bulaşan hastalıkları bulaştırmamış olması. Muhtemelen yalnız takılmam benim için daha doğru olacak.”

Kahkaha attı ve bardağının dibindeki içkisini kafasına dikerek sert bir hareketle bardağını masaya bıraktı. “Umut etmek yanlış tercih yapmak anlamına gelmez. Umut etmeyi kesersek geriye ne kalır?”

“Vibratörlerimiz.”

İkimizde kahkaha attık. Sonra elimi tuttu. “Seni sette görmeyi çok özleyeceğim.” Muhtemelen sarhoştü çünkü konuştuğumuz konunun beni ne kadar derinden yaraladığının farkında olmadan gülümsedi. “Seni diziden çıkarmakla aptallık ettiler.”

Yüzümdeki tebessüm kayboldu. “Teşekkür ederim. Ben de seni özleyeceğim.”

“Bu aramızda kalsın, Macon da diziden ayrılmayı planlıyor.”

“Ne?” Yaklaştım, böylece gizli gizli konuşabilecek kadar yakınlaştık. “Neden?”

Omuz silkti. “Tek düze olmak istemiyor. Başka rollere yönelmek istiyor.”

“İnan bana anlayabiliyorum.”

“İşte tam da bu yüzden canını acıtıyor olabilir ama zamanla iyileşecek ve daha güçlü olacaksın.”

“Evet,” dedim. Henüz iyileşebileceğimi hissetmesem de yine de istiyordum. “Olacağım.”

Gizli sohbetimize kalm bir ses dahil oldu. “Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?” Saint yanımıza sokularak Delilah’ya sevgiyle gülümsedi.

Delilah da ona gülümsedi. “Bilmeni isteseydik zaten fısıldaşmazdık.”

Bunu anlayışla karşılayarak onu öpmek için eğildi. Geri çekildiğinde Delilah’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ona gülümseyerek bakıyordu. “Bu küstah ağzı seviyorum, Tot.”

Delilah’nın gözleri puslanmıştı. “Beni yatağına götür, ateşli çocuk.”

“Yoksa ebediyen elimden kayıp gider misin?”

Bakışlarımı kaçırdım ama kendimi sırtıtmaktan da alıko-yamadım. “Eğer Top Gun’dan alıntılar yapacaksanız, lütfen odanıza çekilin.”

Saint bana bakıp göz kırptı. “İyi bir noktaya parmak bastın. Gelinimi çalmamın bir sakıncası var mı, Em?”

“Elbette. İstedğin gibi çal, parçala, eski filmlerden alıntı yap.”

Gülerek etkileyici bir kibarlıkla Delilah’yı kollarının arasına aldı.

Delilah ciyakladı ve boynuna sarıldı. “Canavar.”

“Ta kendisi.” Kafasıyla selam verdi. “İyi geceler, Emma. Bize eşlik ettiğin için teşekkürler.”

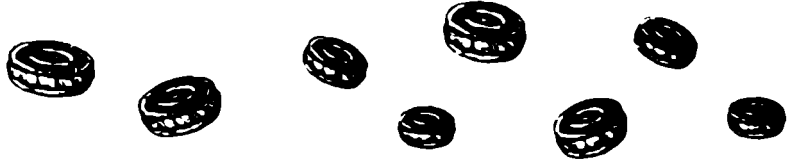
“Beni davet ettiğiniz için ben teşekkür ederim. İkiniz

adına çok mutluyum. Aşktan midemi bulandırmadan önce defolun gözümün önünden.”

Saint gülerek uzaklaşırken Dee omzunun üzerinden el salladı. Ben de gülümseyerek karşılık verdim ama içten içe nefesim daralıyordu. Onları kıskanıyordum. Bu duygum beni dehşet içinde bırakmıştı. Sevmek istiyordum. Şefkat ve huzur istiyordum. Hayattaki varlığımın önemini hissetmek ve biri için öncelikli olduğumu bilmek istiyordum.

İhtiyacım olan tek şey hayatımı düzene sokmaktı. Bunu da bir adamın peşinde dolanarak yapamazdım. Lucian’ın ortalıkta olmadığı ve Eski oyuncu arkadaşlarımla küçük gruplar hâlinde sohbet ettiği masada bir başımaydım. Lucian ortalarda yoktu, bunaltıcı duyguların beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Bütün olumsuzluklara rağmen başkalarının özendiği bir yaşam sürüyordum. Sağlığım yerindeydi ve arkadaşlarım vardı. Yine de kendimi yapayalnız hissediyordum. Üstelik bu duygudan nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum.

Lucian

Onu kayalıkların kenarında otururken buldum. Rosemont o kadar uzak bir konumdaydı ki, Pasifik sadece mavi bir parıltıdan ibaretti. Burdaysa kıyıya sertçe çarptığı her an sis ve tuzlu su kokusunu beraberinde sürüklüyordu.

Emma’yı en son gördüğümde, eski iş arkadaşlarıyla setteki en iyi anlarından bahsediyorlardı. Dublör koordinatörü North ve isimlerini çoktan unuttuğum birkaç adam benimle hokey hakkında konuşmak için yanıma sokulmuşlardı. Çok sevdiğim ama terk etmek zorunda kaldığım hokey hakkında

sohbet etmek şaşırtıcı ölçüde sancısız geçmişti. Belki de konuşmanın merkezinde olmadığım içindi. Ancak Emma neşeli görünüyordu, gülerken ısıltı ısıltı parlıyordu.

Şimdiyse tam tersi gibiydi.

Sadece evin ışıkları ve alacakaranlıkta titreyen yumuşak lambalarla aydınlanan bu kadın, ufacık ve kırılgan görünüyordu. Korkutmak istemediğim için yavaş adımlarla yaklaştım. Bakışlarındaki sanki kendini ayakta tutmakta zorlanıyormuş ifadesi göğsümün sıkışmasına sebep oldu. Yıllardır kimseye vurmamıştım ama onun için tüm dünyayla kavga edebilirdim.

Belki de ifadesi benim düşüncesizce yaptığım itiraf ve birlikte olma fikrini baştan savma biçimde reddetmemden kaynaklanıyordu. Eğer kendi kıcım tekmeleyebilseydim, tekmelerdim.

Yamna kadar yaklaştığımda, “Sen iyi misin?” diye sordum. İnsanlar evde kaynaşmaya, gülüşmeye devam ediyorlardı. Oysa burası karanlık ve ıssızdı.

Sıkıntıyla kafasını salladı ama sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biraz evet biraz da hayır. Pek sayılmaz.”

“Em.” Ceketimi çıkartıp omuzlarına örttüm. “Söylediğim şey yüzünden mi-”

“Hayır.” Cevabı geceyi darmadağın etmişti. Kendini toparlamaya çalışır gibi derin bir nefes aldı ve yumuşak bir sesle yeniden konuştu. “Hayır, mesele o değil. Kendimi büyük bir hata yapmış olduğumuz düşüncesine kaptırdım.”

Canımı acıtmaması gerekirdi, bunu birçok kez dile getirmiştim. Yine de göğsüm sanki darbe almış gibi sıkışıyordu. Yanlış hissettiriyordu ve sanki her şeye ihanet etmiş gibiydim. Emma’nın da canı yanıyordu, bu yüzden ona odaklanmam gerekiyordu. “O hâlde neyin var?”

Başını geriye yatırıp gözlerini göğ'e dikti. "Onların arasında bulunmanın bu kadar kötü hissettireceğini düşünmemiştim."

Onlar. Eski rol arkadaşları.

Neşesiz bir şekilde kahkaha attı, sesi güçsüzdü ve rüzgârda dağılıp kayboldu. "Bu aptalca. Sonuçta hayat devam ediyor."

"Aptalca değil." Dirseğine dokunduğumda dönüp karanlık bakışlarını yüzüme doğrulttu. "Hayatında önem verdiğin şeylerin yoluna sensiz de devam etmesi gerçekten insanın içini acıtıyor."

Alt dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. "Sen daha beterini yaşamışken altı üstü rolümü kaybettiğim diye sızlandığım için kendimi pislik gibi hissediyorum. Çocukça görünüyor."

Ağzımdan kahkahaya benzeyen bir ses kaçtı. "Aklımdan geçenin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, Emma. Hiç değil."

Başını iki yana sallasa bile beni sahiden anladığını düşünmüyordum. Kasvetli düşünceleri yüzünden derinlere çekilmişti. "Dizi vahşi tarzıyla biliniyordu, pişman olmaksızın insanlar öldürülüyordu. Fakat düşünmeden edemiyorum, neden ben? Hikâyenin gidişatı mı böyleydi, yoksa ben mi yanlış bir şey yapmıştım? İzleyiciyi mi bunalttım?"

"İnsanlar senin için izliyorlardı," dedim samimi olduğumu görmesini dileyerek. "Tanrım, Em. Sen hikâyenin yıldızıydın. Işık saçıyorsun. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Hâlâ biraz buğulu olan gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. "Belki kibir diyebilirsin belki de ego. Kendimi sarsılmış hissediyorum ve ben buna pek hazırlıklı değildim."

"Asla hazır olmayız, arı."

Gölüşü giderek samimileşti. “Evet, sanırım olamayız. Ancak hepsi sanki üzerime doğru geliyor ve üstesinden gelemiyorum.”

Lanet olsun. Hepsi mi? Bu biraz da benim hatamdı. Greg her kimse ondan söz edilmesinin canını nasıl sıktığını fark ettiğim için onu istediğimi itiraf etmişim. İrkilse de gözlerindeki ışık azalmıştı. Böyle gururu incinmiş hissedeceğini düşünmemişim. Hayatımda hiçbir önemi olmadığını düşünmesine izin veremezdim. Ama sonra sıçıp sıvamıştım.

Beni ters köşeye yatıran bu kadın gerçekten önemliydi ve bunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Müziğin sesi bahçeye yayılıyordu. Ağır tempolu, aşk ve özlemle ilgili bir parçaydı. Yukarıda çiftler ışıkların gölgesinde dans ediyorlardı. Elimi uzattım. “Benimle dans et, Em.”

Yüzüme dikkatlice, sanki duydukları konusunda emin olamıyormuş gibi baktı. Herkesin önünde dans etmek istiyor muydum? Hayır. Ancak onun için? Onunla? Kararlı duruşumu korudum.

Elini benimkinin üzerine bıraktığında kalbimin derinliklerinde bir şeyler harekete geçti. Sanki anahtar ve kilit gibiydiler. Onu kollarımın arasında çektim. Burada karanlığın gölgesinde dans etmek hoşuma gitmişti. Umursamaz görünmeye çalışsa da sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi derin bir iç çekerek başını göğsüme yasladı.

Böylesi iyiydi, her şeyi ikimiz adına yüklenebilirdim. Boşta ki elim ensesinden yukarı, saçlarının arasına uzandı. Derin bir nefes verdi, vücudu benimkiyle birlikte hareket ediyordu. Gözlerimi yumdum ve başımı, saçındaki tokayı yanağımın altında hissedecek kadar eğdim. “Her şey düzelecek.”

Kalbimi delip geçecek kadar güçlü konuştu. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü sana inanıyorum.”

Bedeni kıpırdanırken iç çekti. “Ben de sana inanıyorum, Lucian.”

Tanrım. Bu canımı acıtmaya yetmişti. Çünkü karşımdaki kadın için doğru olanı yapmak, ona sadece kırık taraflarımı değil, en iyi yönlerimi de göstermek istiyordum. Karşılık vermek yerine sadece sarıldım.

Neredeyse hareket bile etmeden yalnızca dans ediyor olmak için hafifçe sallanıyorduk. Emma elimi bıraktı ve kollarını belime sararak iyice sokuldu. Ben de aynısını yaparak kollarımı ince beline sardığımda boğazımda bir düğüm yükseldi. Ona sadece sarılıyordum.

Bu bir dans değildi. Bu gerçek bir sarılmaydı. İhtiyacı olduğu kesindi. Göğüslerini karın kaslarıma yaslaması, kalçalarının bedenime teması, vücudunun sıcaklığı gibi detayları zihnimde kavrarken, hissettiğim şey yalnızca cinsellik değildi. Huzurlu hissettiriyordu. Onu sıkıca sardım çünkü beni tepeden tırnağa değiştirmişti. Yapayalnız, boş ve duygusuz bir yıl geçirmiştım fakat burada, karanlığın içinde kendimi tamamlanmış hissediyordum. Ona sıkıca sarıldım çünkü benim de buna ihtiyacım vardı.

Duygularımı ifade edebilmek benim için zordu. Yaranın deşilip durması gibiydi. Kendimi gitmesine izin veremeyeceğim kadar iyi hissediyordum ve ben de direnmekten yorulmuştum. Onun dışındaki her şeyden yorulmuştum.

Fiona Apple’ın buğulu sesiyle söylediği *I Know* şarkısında dans ediyorduk. Şarkı sonlandığında yerine biraz daha hareketli ikinci bir şarkı çalmaya başladı ama Emma yerinde sabit kaldı.

Başını gözlerimle buluşmak için geriye doğru eğerek, “Teşekkür ederim,” dedi.

Gözleri karanlıkta parlıyordu, suratı gölgeliydi. Yüzüne dokunup, yanağının görüldüğü kadar yumuşak ve pürüzsüz olup olmadığını merak ediyordum ama kendimi bir türlü bırakamıyordum. Bakışlarını suratımda gezdirirken yeniden düşünmeye başladığını hissettim. Bedeni aramızda biraz boşluk oluşturacak kadar gerildi. Aramızdaki boşluğu kapatma arzuma rağmen hareketsiz kaldım. Sakince, “İyi misin?” diye sordum.

“Ne soru ama,” dedi ufak bir kahkahayla.

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. “Bu hisleri anlamlandırmanın zor olduğunu biliyorum, Snoopy.”

Gözleri irileşti. “Snoopy aslında bir köpeğin adı, farkında mısın?”

Sanki ona ilk kez böyle hitap ediyormuşum da rahatsız olmuş gibi konuşmuştu. Yüzündeki ifadeden, bana sataşarak benim de onunla uğraşmamı arzuladığı, aramıza yayılan havayı yumuşatmaya çalıştığı belliydi. Anlamıştım. Doğrusu benim de buna ihtiyacım vardı.

“Sevimli bir köpek.”

“Beni bir köpeğe benzetiyorsun.” Kaşlarını kaldırdı. “Bir köpek.”

Tanrım, çok tatlıydı.

“Köpeklerle sorunun ne?”

“Hiçbir şey.” Başını tekrar göğsüme yasladı. “Sadece bana köpek denmesini istemem.”

Sırıtmamak için mücadele ederek onu etrafında döndürdüm. İşte, yeniden dans ediyorduk. “İltifat peşinde koşmaktan vazgeç, Em. İhtiyacın da yok zaten.”

“İhtiyacım yok mu?”

“Hadi ama, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu defalarca söyledim.” Gözlerimi yüzüne sabitlediğimde nefesim kesildi. “Göz kamaştırıcısın.”

“Bu konu hakkında hâlâ mutsuz musun, Brick?”

Çenemi saçlarının tepesine yasladım. “Evet.”

“Yıllarca erkeklerin beni yalnızca dış görünüşüm için arzulama ihtimalinden dolayı endişeliydim. Şimdiyse karşıma sen çıktın ve güzel olduğum için bana kızıyorsun.” Öylesine masum görünüyordu ki kahkaha atmak istiyordum.

“Büyüleyici,” diye düzelterek gülümsedim. Dudaklarımı şakağının üzerinde gezdirdim. “Senden uzak durmak oldukça zor.”

Narin bedeni titredi fakat yüz ifadesini korudu. “Sence güzel olmasaydım her şey daha kolay olur muydu?”

Duraksayıp soruyu düşündüm. “Hayır.”

Nefesinin titrediğini fark ettiğimde daha fazla soru geleceğini anlamıştım.

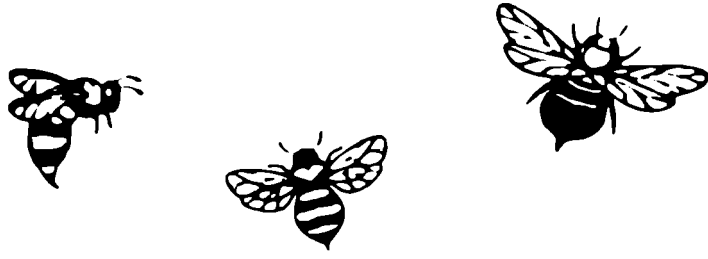
İçinde bulunduğumuz huzurlu anı değiştirecek sorular olacağına emindim.

Ellerimi başına yerleştirdim ve onu yeniden göğsümde kendisine ait olduğunu hissettiğim noktaya yönelttim. “Bu kadar çok düşünmekten vazgeç. Biraz dinlen ve yalnızca dans et, küçük bal arısı.”

“Yaslanabileceğim kadar rahat olman ne büyük şans,” diye homurdandı. “Aksi takdirde, maruz kaldığım bu itilip kakılmaya itiraz edebilirdim.”

Çenemi bir kez daha başına yasladım. “Merak etme, iyiliğimin karşılığını verip bana istediğini yapmakta serbestsin.”

Aslında, tuhaf bir şekilde buna inanıyordum.

BÖLÜM ON DOKUZ

Emma

Kaçmak yalnızca bir noktaya kadar işe yarayabiliyordu. Nihayetinde insan pes etmek zorunda kalıyordu. Lucian ve ben son konuklar da yavaş yavaş odalarına çekilinceye kadar orada kaldık. Ardından biz de ayrıldık. Odamıza doğru.

Onunla odada yalnız kalmamız konusunda alay ettiğimde aslında her şey eğlence ve oyundan ibaretti. Şimdiyse öyle hissetmiyordum. Özellikle de benimle yıldızların altında dans edip inandığını söylediğinden beri her şey daha farklıydı. Şimdiye kadar kimse bana böyle bir şey söylememişti. Hem de bu şekilde, sanki kalbinin derinliklerinden gelircesine. Lucian bana inanıyordu. Bu her şeyi değiştirdi. Onu istiyordum. Onu. Başka birini değil.

Parmak uçlarım buz kesmişti. Tenim o kadar gergindi ki banyodaki ultra sessizlikte üzerimi değiştirirken hareketlerim oldukça garip görünüyordu. Geceyi yalnız geçireceğimi düşünerek, üzerime kalçalarımın hizasında, gereğinden fazla ince pamuklu bir gecelikte birlikte erkek şortu getirmiştım.

Doğrusu, havuzdayken daha fazlasını sergilemişim. Adam, tıpkı pek çok insan gibi, televizyonda beni çıplak

görmüştü. Bunu onunla alay etmek için kullanmak kibirli bir davranıştı. Artık pek de eğlenceli gelmiyordu.

Banyoda tereddüt içinde oyalandım, bacaklarıma vücut losyonu sürdüm, lanet meme uçlarımin normale dönmesini bekledim. Kalbim göğüslerimin hassas duvarına çarpmaya devam ediyordu.

Lucian'ın banyoda daha fazla kalırsam ne bok yediğimi merak etmeye başlayacağım düşünerek güvenli bölgeden ayrıldım ve odamıza yöneldim. Denize açılan pencere camından dışarı bakarken sırtı bana dönüktü.

Kalın tok sesi tedirgin tenimde yankılandı. “Rüzgâr hızlanmaya başladı-” Arkasını dönünce sustu. Yakıcı, yeşillikteki gözlerini yavaş ve dikkatli bir şekilde üzerimde dolaştırdı. Yutkunurken çıkardığı ses, boğazındaki belirsiz bir hareket göğsümde titredi ve nefesim kesildi.

Lucian kendini frenlercesine gözlerini sıkıca kapattı. Açtığında gözleri daha sakin ve berraktı. Ancak yalandan ibaretti.

“Gidip elimi yüzümü yıkayayım.” Önümden geçip gitti. İyi şanslar, Brick.

Rüzgâr konusunda hiç de abartmamıştı. Şiddetli rüzgâr camları ve kapıları öyle sert sallıyordu ki zangırdıyorlardı. Yatağa girip aceleyle yorganın altına sığındım. Aslında kendime inandırmaya çalıştığım şey buydu. Saklandığım şey hava değildi. Lucian birkaç dakika sonra banyonun kapısını açtığında, yükselen ses içimde bir kurşun gibi yankılandı.

Sessizce odanın içinde dolanıp yatağa güvenli bir şekilde ulaşmak için söndürmediğim lambaları söndürürken ona bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Yatağın aslında en az güvenli alan olması da oldukça ironikti.

Benden farklı olarak üzerine eskimiş bir tişört giymişti.

Göğsünün hatlarına ve kıvrımlarına yapışan bir tişört. Takım elbise pantolonunu kot pantolonla değiştirmişti. Yavaş adımlarla yatağa doğru ilerlediğinde, masamın üzerindeki lambayı açarak dudaklarımı büzdüm.

“Bunlarla mı uyumayı planlıyorsun?” diye sordum.

Yorganı kendi üzerine çekerken Lucian donakaldı, sonra doğrulup ensesini sıvazladı. “Yanıma başka bir şey almamışım. Yalnız uyuyacağımı düşünmüştüm.”

“Biliyorum.” İçimdeki suçluluk hissi ona karşı duyduğum korumacı duyguyla birleşti. Kendine göz kulak olabilecek kadar yetişkin biri olduğu düşünülürse, bu çok anlamsızdı. “Ben de bilmiyordum.”

Çenesi gerilmiş, çaresiz bir ifadeyle beni seyrediyordu. Derin bir iç geçirerek sırtımı yastıklara dayadım. “Çıkar şunları. Kot pantolonunla uyuduğunu bilmek beni rahatsız edecek.”

Lucian’ın gözlerindeki o eski yapmacık ifade ortaya çıktı, sırtıttı. “Bu biraz tuhaf oldu, Snoopy.”

“Hayır, tuhaf değil.” Parmağımı kaldırarak saymaya başladım. “Yorganın altında kot pantolonla yatma düşüncesi kulağa inanılmaz derecede rahatsız edici geliyor. Dolayısıyla kot pantolonla uyuyacak olduğunu bilmem de beni oldukça rahatsız edecek.”

“Yorganın üzerinde uyuyabilirim.”

“Lucian. Lafı dolandırıyorsun.”

“Emin değilim.”

“Evet.” Tahmin etmeliydim. Ben de banyodayken kararsızdım. “Çıkar şunları ve şu lanet yatağa gir.”

Kendini tutamıyormuş gibi gülümsedi yine. “İşte içinde sakladığın o otoriterlik.”

“Saklamak mı?” Ters ters baktım, şimdiden kendimi daha

iyi hissediyordum. Bunu yapabilirdim. “Ben asla saklamam. Sanırım sen de benim otoriter tavırlarımdan hoşlanıyorsun, Brick.”

“Hoşlanıyorum.” Gözlerime bakarken kot pantolonunun düğmelerini açtı ve aşağıya doğru kaymasına müsaade etti.

Hataydı. Pantolonunu çıkarmasını emretmek büyük hataydı. Tanrım, kalçaları. Erkeklerin kalın ve dolgun kalçalarına güzel denebilir miydi? Bacaklarımı birbirine bastırarak, o hafif tüylü, kuvvetli kalçalarının üzerine atlama arzumu bastırmaya çalıştım.

Gerçi işe yaramamıştı.

Baksır giyyordu. Gri. Tüm o sertliğini usulca sarıyordu.

Sakın bakma. Bakma. Ancak tişörtünün kenarları yalnızca kalçasının üst kısmına kadar uzanıyordu. Kalanı ise saygısızca sergileniyordu.

Gözlerim onun eğlenen gözlerine kaydı. Söylenerek yanımdaki lambayı söndürmek için döndüm.

Lucian’ın karanlığın içindeki hafif kıkırtısı da beraberinde geldi. Yatağa girdiğinde çarşaf hareketiyle birlikte hışırdadı. Aşırı farkındalık içindeyken elimden gelen yalnızca derinlere gömülüp rahatlamaya çalışmaktı.

“Bu çok eğlenceli,” dedi. Mizah dolu kuru sesi karanlık odada yüksek geliyordu.

Gözlerimin uyum sağlamasını bekleyerek arkamı dönüp ona baktım. Perdeler açık olduğu için oda koyu mavi bir renge bürünmüş gözleri karanlıkta parlıyordu. Koyu renk saçları ise beyaz yastıkların üstünde dağılmıştı.

“Bu hava çok ürkütücü,” diye fısıldadım. “Hayalet hikâyeleri anlatabiliriz.”

Sanki bu fikri değerlendiriyormuş gibi başını salladı. Tanrım, çok yakındaydı. Tenindeki sabunun ve diş macununun

belli belirsiz nane kokusunu alabilecek kadar yakınımıdaydı. Biraz daha yaklaşmak, dudaklarımı onunkilere bastırmak ve tadına bakmak istiyordum. Hayatımı kurtarabilirmiş gibi yastığıma sarıldım. İlk hamleyi ben yapmayacaktım. Kadın dediğin biraz gururlu olmalıydı, değil mi?

“Hayaletlerden bahsetmişken,” dedi nihayet düşük bir sesle. “Greg kim?” Yüzümü ekşittim, bedenim kasıldı. “Daha önce bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum. İstersen şimdi de konuşmak zorunda değiliz.” Bakışlarını üzerimde dolaştırırken sert yüzünü endişe kapladı. “Ama arkadaşların seni bu kadar sahiplenince endişelenmeye başladım. Bu adam seni incitti mi?”

Belki babamın beni dövdüğünü ona anlattığım için belki de Lucian’ın doğasında insanları kollamak olduğu için endişelenmişti. Ancak canımın yanmasından endişe etmesi bile içimi titretmek için yeterliydi.

“Fiziksel olarak değil.” İçimi geçirdim. “Greg Summerland benim eski sevgilimdi.”

Yatak titredi. “Oyun kurucu olan mı?”

“Evet.” Gerçekten de Greg’in bu kadar çok insan nezdinde bir kahraman oluşu zoruma gidiyordu. Lucian’ın hayran olmamasını içtenlikle umuyordum. Ancak sesi hayran olmaktan ziyade şaşkın gibiydi. Kendisi de profesyonel bir sporcu olduğundan bunun mantıklı olduğunu düşündüm.

“Diziden çıkarıldığımda kelimenin tam anlamıyla omzuna başımı yaslayıp ağlamak için eve gitmiştim ve onu evimizde on dokuz yaşında bir kızla düzüşürken yakaladım.”

“Ah.”

“Dizlerinin üzerinde dururken pek hoş görünmüyordu.”

“Em.” Sesi içimi okşarcasına derinlere işledi. Sempatı istemiyordum.

Özellikle de aptal Greg ve siki konusunda.

“Ne diyebilirim ki? Sert bir darbeydi. Öfkeden daha fazlasını hissetmem gerekirdi. Kalbimi kırmalıydı. Ancak oldukça güçlü hissediyorum.”

Konuşmadan önce Lucian etrafıca düşündü. “İyi bir noktaya değindin.”

“Sanırım öyle,” dedim gülümseyerek.

Gülümseme de birden ifadesi yeniden karardı. “Greg yıldız bir sporcu.”

“Farkındayım.”

“Bu hayata yabancı olmadığını bilmiyordum.”

“Kafayı yemiş hayranlarının çılgınlıkları, bitmek bilmeyen deplasman ve antrenman programlarıyla geçen hayattan mı bahsediyorsun?”

“Evet, o.” Sesi pek memnun olmuşa benzemiyordu.

“Aslında benim hayatımdan çok da farklı değildi.” Bir an sessiz kaldı. “Sanırım değildi.”

Lucian’ın hoşnutsuz sesi karşısında gülümsememek için direndim. Ancak iyi mizah anlayışım parçalandı. “Hakkında pek çok şey duymama rağmen etek kovalama olayını aştığımı düşünmüştüm, sanırım. En azından çıkmaya başladığımızda öyle biri olmadığını iddia etmişti.”

“Bizim hakkımızda kötü bir izlenim bıraktı, öyle değil mi?”

“Biz derken?” diye sordum.

“Profesyonel sporcular.”

Midemdeki karıncalanmalar açıklanamayacak kadar güçlü bir şekilde yeniden canlandı. Bedenimi yatağa bastırarak kendimi bu duygunun akışına kaptırdım. “Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun, ballı turtam?”

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirse de gülümsemedi. “Hepimiz öyle değiliz, Em.”

Titreşimler göğsüme doğru yöneldi. “Biliyorum.”

Cevap olarak büyüleyici şekilde homurdandı. İçimden onu zorlamak, tüm sporculara veda etmememin niçin bu kadar önemli olduğunu sormak geliyordu. Fakat buna cesaretim yoktu. Herhangi bir olası reddedilme beni yerle bir edebilirdi. Oysa bu adam bana sımsıkı sarılmış, moralim bozukken ve kendime üzülürken bana destek olmuştu. Karanlıkta benimle dans etmişti ve bunun benim için anlamı çok büyüktü. Lucian'ın benim için her şey demek olmasını istiyordum. Sanırım bu benim zayıflığımdı. Konuşmadan önce bir an sessiz kaldı, isteksiz olduğu her halinden belliydi.

“Cassandra'yı hiç sormadın.”

“Bana ondan bahsetmek istersen, anlatırsın diye düşünmüştüm.”

Gözlerinin kenarları kırıştı. “Bu aptal Greg konusunda burnumu sokmamam gerektiğini söyleme yöntemin mi?”

“Aptal, ha?”

“Eğer sana ihanet ettiyse, öyledir.”

Kahkaha attım. “Evet, etti ve hayır, sorduğun için kızmadım.”

Başıyla üstünkörü onayladı. Dikkati dağınıkmış izlenimini veriyordu ve bakışları başka yöne kaydı. “Cassandra takımdan ayrılacağımı öğrendiğinde beni terk etti. Yüzüğü koridordaki masanın üzerine bırakıp kaçtı.”

Ah, Lucian.

Vücudum tümüyle gerildi. “Aptal kadın.”

Dudaklarında gülümsemenin gölgesi belirmişti ama homurtuyla karşılık verdi. Artık gerginliği azaldığından başını bana doğru çevirdi. “Oyuncu olmak istiyormuş.”

Ah, ironiye bak.

“Bunu sanki dört harfli bir sözcükmüş gibi söyledin.”

Dudaklarının kenarı seğirdi. “Dört harfli bir sözcük olduğunu sanmıyorum. Altı harfli.”

“Bundan emin misin?”

“Harfleri sayabilirim. Eminim.”

“Sanki oyuncu olmak aşağılık bir şeymiş gibi küçümsemenden bahsediyorum. Ancak yediye kadar sayabildiğini bilmek güzel.”

“Beni deli ettiğini biliyorsun, değil mi?”

“Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.”

“Neden öyle olduğunu düşünüyorsun hiç bilmiyorum.” Sesinde hayrete düşüren bir rahatlık vardı. Hırsız Lucian Osmond’un yeniden benimle flört ettiği düşüncesiyle heyecandan kıpkırmızı kesildim.

“En azından senin üzerinde bir etkim var. Bu kayıtsızlıktan çok daha iyi.”

Alçak sesle, keyifsizce homurdandı. Aramızdaki sessizlik gittikçe yoğunlaşan ve güçlenen bir gölge gibi çöktü. Dudagımı ısırdım, bekledim. İlk adım atan olmayı reddediyordum.

“Sana karşı kayıtsız olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi.

“Öyle olmadığımı çoktan anladık.”

Tekrar homurdandı. “Em...”

“Lucian.”

Sıkıntıyla sallandığını ve konunun üzerine gidip gitme konusunda kararsız olduğunu hissedebiliyordum. Sıkıntılı bir nefes verdi. “Bu çılgınlık.”

Gülümsememi gizlemek için başımı eğdim. “Biliyorum.”

“Bunu seviyorsun. İtiraf et.”

“Bunu kabul edip üstünlüğümü kaybetmemi bekliyorsun, değil mi?”

“Kahretsin.”

Zaferle sırtarak yatağa uzandım ve uyuyabilecek kadar rahatlamaya çalıştım. Görünüşe göre Lucian da öyle yapmaya çalışıyordu. Rahatlık için gerekli ayarlamaları yaptı-

ğımızda çarşaf hafifçe hışırdadı. İkimiz de yerleştiğimizde yan yana uzanmıştık. Birbirimizin oldukça farkında olsak da en ufak bir hamlede bulunamamıştık. Rûzgâr içeriye girmek istercesine uğulduyor, camı titretiyordu. Lucian boğazını temizledi ve sonra sustu.

İçimde tüm gece bastırdığım gerginlik ortaya çıkarken dudaklarım seğirdi. Gırtlığımdan bir hıçkırık yükseldi. Zapt etmeye çalışsam da tüm çabalarımın rağmen bir hıçkırık daha döküldü. Sessizlik durumu daha da kötüleştiriyordu. Savaşı kaybetmişim, tekrar kıkırdadım.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu karanlığın içinden. Ses tonundan onun da gülümsememek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

Durmaya çabalayarak tekrar güldüm.

“Bilmiyorum,” dedim kıkırdamalarım arasında.

“Tanrı aşkına,” diye söylendi. Sesi öyle öfkeliydi ki bu daha çok gülmeme neden oluyordu. Yüzünü bana çevirdiğini hissettim. “Bana bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?” Sesi karanlık odada bir başkaydı.

“Her şey. Bu durum, pijama giymemen...” Tekrar kıkırdamaya başladım.

“Sen iflah olmazsın,” dedi sert görünmeye çalışarak.

Gülmemek için dudağımı ısıırıyordum ama dudaklarımdan bir homurtu kaçtı. Bir sessizlik oldu.

Sessizliğin içinde o da kahkaha atmaya başladı. Onun odanın içinde yankılanan sesi beni daha çok etkiledi. Kontrolsüzce gülmeye başladığımızda yatak altımızda sallanıyordu.

“Dur, her tarafım ağrıyor,” dedim nefes nefese kalarak. Sinirlerim bozulmuştu. Sinirlerimi bozan şeyin de bu olduğunu biliyordum ama kahkahalarımı kontrol edemiyordum.

“Sen başlattın!”

Onu taklit etmek için ses tonumu değiştirdim. “Yorganın üzerinde uyuyabilirim.”

“Konuşana bakın. Yüzünü görmeliydin.”

Bulutların arasından görünen ay mavi ışığıyla pencereden içeri süzülerek odayı aydınlatıyordu. Lucian gözlerini şaşşı yapmış, dilini dışarı çıkarmış, yüzünde dehşet verici bir şapşallıkla bana bakıyordu.

“Bu son damlaydı.” Yastığımı elime alıp ona vurdum. İti-raz edercesine güldü. “Başlıyoruz, tatlım.”

Misilleme yapmak için harekete geçtiğinde yumuşak bir yastık yüzüme çarptı.

Öfkeyle çığlık attım, göğsüne vurdum ve o beni yakalayamadan çarşafın içine girdim.

Örtüyü yırtarak, neşeli bir kahkahayla peşimden geldi. Başımı ellerimle kapatıp kendimi korumaya çalışsam da o ellerimi aşağı çekip tek eliyle sıkıca tutarak elindeki yastıkla bana sertçe vurdu.

Çığlıklar atarak ellerimi mengene gibi sıkı tutuşundan kurtarmaya çalıştım. Ben çırpındıkça Lucian daha şiddetli gülüyordu. Tek elimi kurtarmayı başarak başparmağımı kaburgalarına sapladım. Çabucak sıvıştı ama ben onun zayıf noktasını çoktan yakalamıştım ve peşinden gitmeye kararlıydım.

“Hayır, yapamazsın!” Üstüne yuvarlandım ve acımasızca karnının yan kısımlarını sıktım.

Tanrım, böyle gülerken kaygısız bir çocuk gibi çok sevimli görünüyordu. Ayrıca sinsisi. Kaşla göz arasında beni sırt üstü yatırdı.

Tekrar çığlık atarak umutsuzca onu gıdıklamaya uğraştım ama ellerim altımda mahsur kaldığı için başaramadım. Sonunda bir elim serbest kaldığında onu da yakaladı ve başımın üzerine kaldırdı. Bu hareket bizi burun buruna getirmişti.

Göğüslerimiz titrerken öylece kalakaldık. Lucian'ın gözleri benimkileri süzüyor, nefesi yüzümü usulca okşuyordu. İkimiz de kıpırdamadık. Lucian'a gözlerimi kırpıştırarak baktım, yalnızca iç çamaşırımın oluşturduğu engele temas eden sert uzunluğunun tamamen farkındaydım. “Muhtemelen bütün odadakileri uyandırdık,” dedim boğuk bir fısıltıyla.

Göz kapakları yarı açıktı, yaşadığı gerilim nedeniyle titriyordu. Kısacık bir an boyunca beni hiç duymadığını düşündüm. Ardından işitilebilir bir şekilde kasıldı ve boğuk sesi yükseldi. “Normalde şu an espri yapabilirdim, Em ama aklım yerinde değil. Şaka yapabilecek kadar bile yerinde değil.” Gözlerini sıkıca kapadı, sonra kocaman açtı. “Bununla daha fazla mücadele edemeyeceğim. Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki.” Derin bir nefes aldım. Bakışları dudaklarıma yöneldi ve sonra tekrar gözlerime döndü. Vücudu titredi. “Peki, sen bunu istiyor musun?”

Kötü bir fikirdi. En kötüsüydü.

“Evet.” Birden ağızımdan döküldü. “Evet.”

BÖLÜM YİRMİ

Lucian

Evet. İhtiyacım olan tek kelime buydu. Kelimenin sıcak tenimde gezindiğini hissetmiş, dilimde tadına varmıştım. Yalnızca basit bir evetti ve tüm vücudumun titremesi için yeterli olmuştu. Ay ışığının aydınlatığı gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu, dudakları beklentiyle aralanmıştı.

Göğsümden gelen iniltiyle başımı eğip sahip olmak için yanıp tutuştuğum dudaklarını kavradım. Evet, evet ve evet. Yumuşak, tatlı, mükemmel dudakları nihayet dudaklarımla buluşmuştu. Tanrım, o mükemmeldi. Aç ve çaresiz bir şekilde onu öptüm. Tadı kavuşma gibiydi. Sanki uzun süre ateşler içinde kaldıktan sonra sonunda içime akan tertemiz suyu andırıyordu.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde dolaşırken ellerimi saçlarında gezdirdim. Tüm vücudumun kasılmasına sebep olan bir tutkuyla öpüşürken göğüslerini göğsüme bastırmak için sırtını dikleştirdi. İçimdeki arzu o kadar şiddetli ve hızlı akıyordu ki başım döndü.

Ateşli dudaklarını yaladım, onun içinde kendimi kaybetmiştim. Dudaklarımız birlikte hareket ediyordu. Tatlı ve

yoğun bir ritim yakalamıştık. Ben onun enfes dudaklarına doğru hamle yaparken, o da beni hevesle karşılıyordu. Nihayet tam da ihtiyacım olan şeyi elde etmişim gibi her öpücük beni rahatlatıyordu. Her öpücük beni daha fazlası için çıldırtıyordu. Rahatlama ve ihtiyaç.

Çarşafı hışırtıyla çekip uzaklaştırdım ve onu kendime yaklaştırdım. Sanki benimle olması için yaratılmış gibiydi. Belki eskiden olsa bu benzetmeye gülebilirdim ama o zamanlar henüz Emma Maron'u kollarıma almamıştım. Şimdi ise tek düşünebildiğim, "Bunca zamandır neredeydin?" olmuştu.

Onu daha hiç tanımadan varlığını özlemiştim.

"Lucian," diye fısıldadı dudaklarıma, omuzlarımı kavramıştı. "Lucian."

İsmimi bir dua gibi tekrarlıyordu. Tanrım, onun her arzusunun yerine getirmek istiyordum.

"Em." Kalçalarımı onun sıcak kalçalarının arasına yerleştirdim. Ateş kaslarıma nüfuz ederken o küçük kalçalarını caresiz bir iniltiyle salladı.

"Bu iyi geldi mi, tatlım?" Genellikle yüzü karanlık kısmında kaldığı için onu daha iyi görebilmek için ışığı açmak istiyordum. Ancak bu durmak anlamına geliyordu ve benim onu bırakmaya niyetim yoktu. Parmaklarımı kollarında, boynunda, terden nemlenmiş teninde gezdirerek dokundum.

"Beni sürmek hoşuna gidiyor mu, tatlım?"

"Evet. Evet." Yine o kelime. Favori kelimem.

Dudakları dudaklarıma sürtünürken, tatlı amı da minik daireler çiziyordu. Yanaklarını avuçlayıp dudaklarını emdim. Bunu yapmayı o kadar uzun zamandır istiyordum ki. Oldukça uzun zamandır hayal ediyordum. Elleriyle göğsüme dokunarak aşağı doğru ilerledi ve vücudumda gezinmeye başladı. Basit bir keşif olsa da inleyerek soluğu dudaklarıma bırakıldı, tenimi ısıtıyordu.

Narin parmakları aletime ulaşip baksırımın üzerinden beni sıktağında dudaklarımdan bir inilti yükseldi. Ürperdim, karanlıkta sinsice okşanarak boşalmama o kadar az kalmıştı ki. Bu kadar heyecanlanmam neredeyse komikti.

“Çıkar şunu,” diye homurdandım. Hissedeceğini bilerek kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim. Elini çıplak tenimde hissetmeye ihtiyacı vardı. “Lütfen.”

Parmaklarını ustalıkla baksırımın altına daldırarak muhtaç aletimin çevresine sardı ve sertçe hareket etmeye başladı. Nefes nefese kalmıştım çünkü çok iyi hissettiriyordu. Tatlı bir rahatlık, ateşli bir zevk gibiydi. Yaşadığımı hissediyordum. Bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Titrek elim pijamasının sarktığı bel kavisini buldu. Parmaklarım ipeksi teninin altına doğru kaydı. “Em.” Onu öptüm. “Seni görebilir miyim?”

Lütfen. Lütfen.

Emma alt dudağımı emerken eli beni okşamakla meşguldü ama gözlerime bakabilecek kadar uzaklaştı. Gözleri cam gibiydi, dudakları şişmiş ve nemlenmişti. “Çıkar şunu üzerinden. Hemen.”

Sanki nefes alamıyordu. Yardımcı olmalıydım.

Üstünü çıkarmaya çalıştım ama sonra bir kahkaha attım. “Sikimi bırakman gerekecek, tatlım.”

Dudaklarını şehvetle bastırarak beni yeniden öptü. “İstemiyorum.”

Gülümsedim. “İnan bana...” Yumuşak dudaklarını öptüm. “Ben de istemiyorum.” Boynunu kavrayarak kaygan tenini yaladım. “Çok yakında geri alacaksın.”

“Alacağım.” Gülümsedi, bakışlarında muzip bir parlıyla daha da yaklaşarak kalçamı okşadı ve ardından beni bıraktı. Yarattığı boşluğu hemen hissettim ama üstünü çıkar-

mak için bir an bile tereddüt etmedim. Ay ışığı, kafamdan atmak için çabaladığım göğüslerini hafif gümüş rengiyle, meme uçlarını ise koyu gölgelerle renklendirmişti. Göğsü inip kalkıyordu. Kollarını boynuma dolamış nefes alırken ve bakışları beklentiyle irileşirken neredeyse göğsüme temas ediyorlardı.

“Tanrım, çok güzelsin. Çok güzelsin, Em.” Zifiri karanlıkta bile çok güzeldi.

Çıplak göğsünün kavisi avucumu doldurduğunda ikimiz de zevkle inledik. Meme uçlarını okşadım, dudakları aralandığında göz kapaklarının titremesini keyifle izledim. Dokunuşumla birlikte başını yana doğru eğdi. Boynunu öptüm, o tatlı meme ucunu parmak uçlarımla sıkıştırarak çekiştirdim.

Bundan hoşlanmıştı, inliyor, kıvranıyor, cesaretle göğüslerini daha da yukarı kaldırıyordu. Eğildim ve dilimi gezdirdim. Sesi öylesine edepsiz, ateşli ve açgözlüydü ki aletim zonkladı. Avucumun içindeki dolgun göğsünü yalamak, emmek ve öpmek için can atıyordum.

“Lucian...”

Kalçalarını uyluğuma bastırarak daha fazlasını istediğini gösteriyordu. Boştaki elimi poposuna götürdüm ve o muhteşem poposunu sıkıca kavradım.

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. “Üstüme çık, tatlım.”

Aminin ıslak sıcaklığıyla aşağı yukarı hareket ederken poposunu avuçluyordum. Emma’nın göğüsleri her hamlede göğsümü gıdıklıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziyordu. Nefeslerimiz birbirine karışırken ona çılgınca bir öpücük kondurdum. Sikim boşalma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Göz kapaklarının titreyişini, muhteşem güzellikteki yüzünün zevkten gerilmesini seyretmek bütün bu işkenceye değdi.

Soluk soluğa alt dudağımı ısırdı. “Boşalacağım, eğer bunu yapmaya devam edersen.”

“Güzel,” diye mırıldandım, kalçamı esneterek ona doğru ittim. Buna bayılıyordu.

“Üzerime boşal, tatlım. Seni görmeme izin ver.”

Başı omuzlarıma düştü, dudaklarıyla boynumu okşuyordu. Sallanarak uyluğuma sürtündüğünde temas ettiği yerin ıslanmasına neden oldu. Zekice hareket ettirdiği eli aşağı doğru indi ve açgözlü sikimi yeniden kavradı. Kulağa fazlasıyla canım yanıyormuş gibi gelen bir ses çıkarmıştım ama hayır, bu katıksız zevkten kaynaklanıyordu.

“Senin de boşalmanı istiyorum,” dedi uzunluğumu okşarken. Dudaklarımız buluştuğunda öpüşmemiz vahşi bir hâl aldı. Nefesim tükenene kadar onu öptüm, ardından tekrar öptüm. Elleriyle sıvazlayıp okşuyordu.

Ateş tenime yayılırken sikimi yaladı. İnlerken kaslarım gerildi, saf bir şehvet ürpertisiyle boynuna kapandım. “Yaklaştım.”

“Yaklaştın mı?”

“Evet.”

Nefes nefese birbirimize daha sert, daha hızlı saldırıyorduk. Hava buharlaştı ve titredi. “Şimdi, Lucian. Şimdi.”

“Siktir.”

“Ah!” Orgazmının ince bedenini sarsmasıyla birlikte çıkardığı derin inilti, etrafımda kasılması beni harekete geçirmişti. Kendimi bir haykırıyla bıraktığımda o kadar sert boşalmaya başladım ki neredeyse aklım başımdan uçup gitti.

Dakikalarca nefesimizi toplamak için mücadele ederek dağınık ve ıslak şekilde uzandık. Kalbim göğsümde güm-bürderken gözlerimi kapatıp nemli saçlarını okşadım. Henüz içine bile girmemiştım ama yine de şimdiye dek yaşadığım tüm sekslerden daha haz dolu hissediyordum.

Sırtım boyunca bir çizgi çizerken Emma daha da sokuldu, kolunu belime doladı. “Vay canına.”

Gülümsedim. “Söyleyebilecek tek şey bu.”

“Devam edecek miyiz?” Sesi boğuk ve yoğundu. Saf seksin sesiydi. Sikim sızlıyordu. Ağgözlü piç.

Kızarıp suratına bakmak için başımı eğdim. “Daha fazla. Yeniden. Lütfen.”

Gülümsemesi genişledi, sırtımda gezinen eli daha saf bir duruşla yumuşadı. “Bu kelimeleri ben de çok seviyorum.”

Uzulca öpüp kıkırdadım. Ardından aklıma gelen korkunç düşünce yüzünden duraksadım. “Kahretsın.”

Dudaklarımın köşesini öptü. “Ne?”

Derin bir iç geçirdim ve gözlerine baktım. “Bana prezervatifin olduğunu söyle.”

Ağlamak üzere olmasaydım yüzünün dehşete düşmüş hayal kırıklığıyla dolu ifadesi eğlenceli olabilirdi. Neticede benim küçük kafam hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Pekâlâ, büyük kafam da ağlamak istiyordu.

“Lanet olsun,” dedi.

Kendisinin de aynı derecede mutsuz olduğunu düşündüğümde, sırtıma başladım. Dudaklarım onunkileri bulurken saçlarını okşadım. “Başka şeylerle yetinmemiz gerekecek.”

Yapabilirdim. Tüm gece boyunca yapabilirdim.

Emma

“Daha fazla dayanamıyorum.”

Diliyle meme ucumu okşuyordu. Sadece sinsi bir sataşmaydı. “Dayanabilirsin.”

Vücudumun her yeri sızlıyordu; karnım zevkle yumak

yumak olmuştu. Yavaşça meme ucumu öptü. Oldukça yavaş. Ateş nabız gibi yükseliyordu. Dudağımı ısırdım, kıpırdamamak için kendimi zor tutuyordum, içimdeki arzunun yarattığı gerginliği seviyordum. Eliyle göğsümü sıkıca kavradı, meme ucumu yalamaya devam ederken beni delirtmek için en nazik dokunuşlarını kullandı.

Bunu sevmiştim. *Bayılmışım.*

Prezervatif olmamasından dolayı küçük bir engele takılmıştık. Aslında bu evde prezervatif bulabileceğimize inancım vardı ama gidip bulmaya hevesli değildim. Pekâlâ, vücudumun fazlasıyla hevesli olduğunun farkındaydım ama yataktan kalkmaya cesaret edemiyordum. Lucian'ın gidip aramasına da müsaade edemezdim. Gururum üniversite öğrencileri gibi yardım dilenmemizi kabul edemezdi.

Üstelik birbirimizden kısa süreliğine bile olsa ayrılmak istemiyorduk. Geceyi birbirimize dokunarak ve öpüşerek geçirmek konusunda anlaşmıştık. Şimdilik sadece ellerimiz olacaktı. "Nihayet senin tadına baktığıma göre," demişti Lucian, "İçine girebilmek istiyorum. Buna ihtiyacım var, Em."

Pekâlâ öyleyse.

El becerilerim iyiydi. En azından öyle olduğunu sanıyordum. Peki ya şimdi? Şimdi usul usul bedenimi parçalara ayırıyordu. Saatlerdir beni öpüyordu. Dudaklarını şişene ve vücudum sızlayan dek derin, yumuşak öpücükler kondurmayaya devam ediyordu. Elleriyle vücudumu keşfediyor, göğüslerimi okşuyor, tenimi sarıyordu. Güçlü bedeninin, gergin kaslarının, sıcak teninin kıvrımlarını hafızama kazıyarak bedenini ezberlemeye çalıştım.

Vücudundaki her siniri uyarmıştım. Üstümüzü örten çarşafı bir kenara ittiğimizde, terli bedenlerimiz ve uzuvlarımız birbirine dolanmıştı. Bizi birbirimizden uzaklaştıran tek şey iç çamaşırlarımızın ince kumaşydı.

Alınması gereken bir tedbirdi.

Eli iç çamaşırımın altına doğru ilerledi, parmaklarının sert yüzeyi sınılsıklam olmuş vajinamı keşfetti. İnledim, yavaş yavaş klitorisimin etrafında gezinirken kıvranıyordum.

“Tanrım, çok güzelsin.” Soğuk yeşil gözleri, beni süzerek yüzümün kızarmasını ve nefes nefese kalışımı seyrediyordu. “Çıkardığın o ses. O inilti. Rüyalarımda bile göreceğime eminim, Em.”

Tekrar inledim. Eliyle külotumu okşarkenki görüntüsü tenimde istemsiz bir ürperti yaratırken, hareket eden ön kolunu kavradım ve onu ihtiyacım olan noktaya yönlendirdim.

“Biliyorum, tatlım.” Dudakları dudaklarıma değdi. “Biliyorum. Çok yakında buraya sahip olacağım, Em.”

“Yeterince yakın bir zamanda değil.”

Bununla bir kahkaha attım.

Önce üst dudağını yaladım, sonra ısırdım. Dudaklarını seviyordum. Beni öpüş şekline bayılmıştım, hafif yaramaz ama bir o kadar da özenliydi. Dudaklarıyla taparcasına öpüyor, yalıyor ve okşuyordu. Derin derin öpmeye devam ettim, buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Lucian kalm, upuzun parmağını içime girdiğinde acıyla inledim.

“İşte bu,” diye mırıldandı, parmaklarını acı verici yavaşlıkta hareket ettirirken. “Siktir, işte bu.”

Başım dönmeye başladı, kalçalarım hissettiğim zevki içimde tutabilirmişim gibi elinin etrafında kasılıyordu.

“Bacaklarını biraz daha aç tatlım. Beni içeri al. Aferin kızıma.” Diğer eliyle boynumu kavrayarak alnını alnıma yasladı. “Çok yakında bir gün, o daracık bal gibi amına girecek ve seni saatlerce becereceğim.”

Bacaklarım titriyordu, kasıklarım gerilirken sıcaklık içimi kaplıyordu. “Lucian.” Kalçalarımı oynattım.

Lucian zevkten inlememe neden olacak bir hareketle bir parmağını daha içime soktu. “Tam burası, Em. Sahip olmak için can attığım yer tam burası.”

Bana sahip olmasını o kadar çok arzu ediyordum ki. Bedenim de onunla hareket halindeydi, avucuna doğru salınıyordum.

“Tam buraya tapacağım.” Başparmağım uzatıp klitorisimi keşfederken beni usulca öptü. Bastırdı, iyice gerilmiştim ve artık orgazmın sınırındaydım. İşte istediğim buydu. Hızla yayılan şiddetli bir dalgayla boşalırken ona doğru geriliyordum.

“Adımı söyle.” Parmaklarıyla ıslak vajinama masaj yaptı.

“Lucian.” Gözyaşları içinde haykırdım. “Lucian.”

Beni öperken ensemdeki dokunuşu sıcacık ve rahatlatıcıydı. “İşte benim kızım,” dedi vücudum titrerken. “Benim kızım.”

Elini çektiğinde tüm odağımı geri kazanmıştım. Parmaklarını ağzına götürdü ve yeşil gözleriyle gözlerime bakarak ıslak parmaklarını emdi.

Azgın bir gülümsemeyle dolgun dudakları kıvrılırken sesi üzerimde ılık bir bal etkisi yarattı. “Lezzetli.”

Cılız bir kahkaha attım ve nemli göğsüne yaslandım. “Lucian Osmond, beni mahvettin.”

Kollarını omuzlarıma doladı ve saçlarımı öptü. “Gayet adildi. Karşılaştığımız ilk andan beri beni mahvediyorsun.”

4

BÖLÜM YİRMİ BİR

Emma

Çarşafın çıkardığı hışırtıya ve yanağımda hissettiğim sıcacık bir elin nazikçe dokunuşuyla uyandım. Gözlerimi açtığımda karşımdaydı, koyu renk saçları dağınık, yeşil gözleri ışıltılıydı. Gülümsedi, sert yüz hatları şafağın yavaş yavaş söküşüyle aydınlandı.

“Hey, Em.”

“Ballı turtam.”

Gülüşü kalbime uzanıp onu kendisine çekerek büyüdü. Ardından başını öne eğerek, içimi eriten bal tadında bir öpücükle dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. Şefkatli ve derin bir öpücüktü. Bir vaad gibiydi. Gerçekten orada olduğumu doğrulamak ister gibi geri çekilip bir kez daha bakışlarını üzerimde gezdirdi.

Sanki kendisine engel olamıyormuş gibi kafasım tekrar eğerek beni daha cesurca öptü, alt dudağımı emdi ve üst dudağımı ısırdı. Tutunmak, onu kendime daha da yaklaştırmak için boynunun güçlü kavisine uzandım. Kısa bir süre sonra içten bir kahkahayla öpüşmeyi sonlandırdı. “Ben kalkıp markete gideceğim.”

“Markete mi?” Söylemesini beklediğim son şey buydu.

Lucian kaşlarını kaldırırken ifadesi ima yüklüydü. “Evet, markete. Ardından eve gidip aldıklarımı kullanacağız.”

Anlamaya başlayınca içim kıpır kıpır oldu. “Ah. Evet. Hemen o güzel kışınla markete gidiyorsun, Brick.”

Tekrar kahkaha attıktan sonra dudaklarımı hızlıca ve üstünkörü bir şekilde öptü. Homurdanarak yataktan kalktı. Ereksiyonunu görmezden mi gelmem gerekiyordu yoksa etkilenmeli miydim bilemiyordum. Alaycı ama kesinlikle suçluluk hissetmeyen bir bakışla banyoya doğru ilerlerken, sıkı kalçaları şiir gibi hareket ediyordu. *Görmezden gel*, diye düşündüm.

Sersem gibiydim. Geçmişte de âşık olduğum erkekler olmuştu. Aşk maceraları ve uzun süreli birliktelikler yaşamıştım. İşte bu yüzden bu tanıdık bir his olmalıydı. Oysa hiç de öyle değildi. Bu, bir oyunda yedek olmakla başrolü kapmak arasındaki fark gibiydi. Her şey yalnızca biraz daha fazlaydı. Bunun beni korkutması gerekiyordu. Ancak korkutamadı. Yani en azından ilk başta. Rosemont’a dönerken, rüzgâr saçlarımda dolanırken yanımda Lucian vardı. Hissettiğim tek şey beklentiydi. İhtiyaç. Şehvet. Mutluluk.

Mutluluk benim hayatımda öylesine hassas bir şeydi ki. Mutluluğu bulup iki elimle tutunuyordum ama hiç ummadığım bir anda kaybolup gidiyordu.

Rosemont’taki otoparka yanaşana kadar bir şeylerin yolunda gitmediğini, Lucian’ın artık rahat olmadığını ve gülümsemediğini fark etmemiştim. Kaskatı kesilmiş, bakışları benden uzaklaşmıştı.

“İyi misin?” diye endişeyle sordum. Duvarlarını yıktığı için pişman mıydı?

Vücudu gergindi, kafasını salladı. “Sadece yorgunum.”

Yorgun. Tanrım, kulağa Greg'le seks yapmak istemediğimde kullandığım cümlelerden biri gibi gelmişti. Midem ağzıma geldiğinde kalbim küt küt çarpmaya, ardından da acı verici bir şekilde atmaya başladı.

Lucian çantalarımızı alıp patikaya yöneldi. Bense ne konuşacağımı bilememenin sıkıntısıyla onu takip ettim.

Neredeyse yolun ayrıldığı noktaya gelmek üzereydik. Yollardan biri benim bungalovuma, diğeri ise Lucian'ın havuz kenarındaki evine gidiyordu. Gergindim, hangi yolu seçeceğini merak ederken kendimi mutsuz hissediyordum. Ancak o kadar ilerlemeden Sal karşımıza çıktı, umarsızca yürüyordu.

Lucian durdu. "Bu Anton'un gittiği anlamına mı geliyor?"

Sal, kırmızı dudaklarını büzerek gülmeye başladı. "Hayır. Bu annemi çok sevmeme rağmen, onunla sabahtan akşama kadar pembe dizi izlemeye bir gün daha dayanamayacağım anlamına geliyor."

"Belki de kendine ait bir ev tutmayı düşünmelisin," dedi Anton arkamdan ve irkilerek sendelememe sebep oldu.

Hem Sal hem de Lucian kaşlarını çatarak ona doğru döndüler. "Gitmen gereken başka bir yer yok mu?" dedi Sal. "Cehennem gibi?"

Anton sırttı. "Cehennem için fazla ateşliyim. Görünüşe göre benden kurtulamayacaksın. Antrenman kampına kadar en azından-" Suratını ekşiterek çenesini kapattı ve sanki hata yapması Sal'in suçuymuş gibi ona ters ters baktı.

Lucian bir kütük kadar kaskatı duruyordu ama dudakları karanlık bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Etrafımda dolanmayı bırak. Sinir bozucu." Hepimizi geride bırakarak uzaklaştı.

Kuzeninden uzaklaşmak istemesine aldırmıyordum ama beni yok sayması canımı sıkıyordu. Dahası, sinirimi bozmuş-

tu. Sal'e ya da Anton'a bakmadan yanlarından hızla ilerledim ve Lucian'ın peşinden gittim.

Adımları istikrarlı olmakla birlikte hızlıydı. Lucian evinin kapısını açıncaya kadar ona yetişemedim.

“Beni arkada bıraktın.”

Durdu ve nefesinin altından küfretti. Ancak kafasını çevirmedi. “Özür dilerim, Em. Düşünemedim.”

“Düşünemedin,” diye tekrarladım. Kendimi tam bir salak gibi hissediyordum. Birlikte yalnızca bir gece geçirmiştik. Azgın ergenler gibi öpüştüğümüz bir gece. Verilmiş herhangi bir söz yoktu. En azından elle tutulur herhangi bir şey yoktu. Kim bilir, belki de gereğinden fazla anlam yüklemiştim.

Kapıyı aralayıp içeri girip beni bir kez daha arkasında bıraktı.

Öfkem iyice alevlendi. Tamam, belki de dün gece yaşadıklarımızı Lucian'dan daha fazla ciddiye almıştım. Önemli bir şeydi ve eğer öylece bırakırsa kahrolurdum.

“Ne haltlar dönüyor?”

Elindeki çantaları yere bırakırken kafasını eğdi ve derin bir nefes aldı. “Bir şey yok. Uzun bir geceydi ve belki de biraz dinlenmeliyiz...”

“Lucian.”

Kafasını kaldırarak bakışlarımla buluştu. Yüz ifadesi kaskatı ve sertti.

Derin bir nefes alıp bıraktım. “Şu anda önünde iki seçenek var. Ya beni hayatından çıkaracaksın ya da hayatına girmeme izin vereceksin. İkincisini seçeceğini umuyorum.”

Gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı ve omuzları aniden çöktü. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Yapamam... şu anda olmaz...”

Hayal kırıklığı üstüme hücum ederken kendimi hazırladım.

Elini biraz çaresiz, biraz bıkkın bir hareketle kaldırdı. “Başım. Sorun benim başım, Em. Yapamam...”

Ah. Ah.

Ona doğru yürümeye başladım ama hırıltısı beni engelledi.

Ensesini sıkıca kavradı. “Her şeyden çok arzu ettiğim kadına başım ağrıdığı için sevişemeyeceğimi söylemenin bende yaratacağı duygunun korkunçluğunu tam olarak anlayabileceğini düşünmüyorum. Bu kozmik bir şaka gibi ama doğrusu içimden gülmek gelmiyor.”

Öylesine mutsuz, öylesine hüsrana uğramış görünüyordu ki kalbim küt küt atmaya başladı.

“Ben de gülmüyorum,” dedim sakince. Neler döndüğünü itiraf edince artık işaretleri görebilmeye başladım. Şimdiye kadar kendi arzularım ve endişelerim yüzünden fark edemediğim işaretleri. Yine canı yanıyordu. Hem de şiddetli bir şekilde.

“Emma. Tatlım. Beni zayıf görmeni istemiyorum.”

“Bu harika. Çünkü benim tek gördüğüm güç.”

Cevap vermekte zorlandığı belli olan Lucian zoraki bir şekilde yutkundu. Suratındaki sert çizgiler acı çektiğini açıkça belli ediyordu ama o yine de inatçılığından ödün vermedi. Soğukkanlı hareketlerimle kapıyı kapattım ve sonrasında küçük evin perdelerini çekmeye başladım; böylece parlak güneş ışığı içeri girmiyor ve bizi serin, loş bir sükûnete mahkûm ediyordu.

Lucian bir heykel gibi durmuş beni seyrediyordu. Yanına doğru ilerledim, iri cüssesinin yorgunlukla nasıl titrediğini fark ettim.

“Yatağa ilerle, bebeğim.”

Dudakları titredi. “Bebek mi?”

“Tatlım, sevgilim, sevgili Lucian da diyebilirim.”

“Beni utandırıyorsun.”

Oyalanıyordu. Bunu fark etmeyeceğimi sanıyordu. Aptal adam.

“Güzel.” Karşı koyamadan elini tutup onu yatağa doğru sürükledim. Herif derli toplu biriydi; hakkını vermeliydim. Yatağı düzeltmişti ve nevresimlerini tertemiz kokuyordu. “Şimdi yatağa git.”

Sadece bir an durakladı, bakışları benimle yatak arasında gidip geliyordu. Nihayet o dik başlı inatçı tavrının biraz olsun üstesinden gelebileceğimin farkın vardı ve bana cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Tabii, hanımefendi.”

Acı içinde kıvranırken, üzerindeki baksır külotuna kadar soyundu ve derin bir iç çekişle yatağa doğru süründü. Üzerini örttüm, omzunun sert kavislerini sıvazladıktan sonra banyoya gidip herhangi bir ilacı olup olmadığına baktım. Aralarında migren için yazılmış bir reçetenin de bulunduğu çok sayıda ilaç buldum. Sporcuların fiziksel olarak ne kadar çok acıyla baş etmek zorunda kaldıklarını bir kez daha anladım. Lucian’ın migreni tuttuğunda neredeyse ağlayacak hale gelmesi durumun onun için ne kadar kötü olduğunun göstergesiydi.

Geri kalan ilaçları topladım ve yatak odasına yöneldim. Lucian koluyla bir yastığı sıkıca kavramış, yatıyordu. “Lucian,” diye seslendim ve başını kaldırdığında yeşil gözlerinden biri bana bakıyordu. Bir hap uzattım. “Al bunu.”

Homurtuyla dönüp tek dirseğinin üzerinde doğruldu ve hapla birlikte getirdiğim bir bardak buzlu çayı aldı.

“Hepsini iç,” dedim.

“Tabii, hanımefendi-” Üzerimdeki elbiseyi çıkardığımda sözü yarıda kaldı. Bardağı ağzına doğru götürürken, hareketlerimi düşünceli bakışlarla takip etti. “Çok güzelsin.”

Zevkten dört köşe olmuşum. Ancak ona sert bir bakış attım. “Şimdi iltifat zamanı değil. Çayını iç.”

Ufacık bir gülümsemeyle dudakları kımıldadı, dediğimi yaptı ve çayını bitirir bitirmez boş bardağı bana uzattı. Üzerimde yalnızca iç çamaşırımın olmasının ve gözlerinin üzerimde olmasının bilinciyle buz torbasını aldım. “Buzu nerene koymamı istersin? Boynuna mı alnına mı?”

Bakışlarında bir şeyler gezindi, anlamlandıramadığım bir duyguydu ve yutkunmaya çalıştı. Konuştuğunda sesi çatallaşmıştı. “Boyun. Lütfen.”

“Pekâlâ, kenara kay.”

Gözlerini benden ayırmadan sessizce bana yer açtı, ben sırtımı yastıklara yasladığımda Lucian bana doğru sokularak başını göğüslerimin üstüne yasladı. Buz torbasını ensesine bastırdığımda memnuniyetle gülümsedi ve kolunu daha sıkı bir şekilde belime doladı.

Parmaklarımı gür saçlarının arasında gezdirirken gülümsedim. Bunu dün gece de hissetmişim ancak heyecanla ve tutkuyla doluydu. Kendimi o ipeksi tellerin verdiği hazzın tadını çıkarmaya bırakarak onu sakinleştirdim. Saçlarının son derece gür ve dalgalı olduğunu söyleyebilirdim. Kıs-kandım, bunlar benim saçlarım olsaydı çoktan kabarık bir yumak haline gelmişti.

Lucian sanki ses ondan zorla çekilip alınmış gibi inledi. Omuzlarının tepesi taş gibi sertleşmişti. Yüzüne baktığımda ifadesinin donuklaştığını, gerildiğini anladım.

“Kötü, öyle mi?” diye fısıldadım.

“Evet.” Burnundan ağır ağır soluyor, acıyla mücadele etmeye çabalıyordu. Migren ağrılarının bu seviyesini bilirdim. Dişlerini batırır ve insanı bir bez bebek gibi oradan oraya fırlatırdı. Böylesi bir ağrının etkisinden kurtulmak zor ve yorucuydu. Ancak bir yol biliyordum.

“Lucian? Hiç seks yüzünden başının ağrıdığı oldu mu?”

Hareketsiz kaldı, şaşkınlık dalgası vücudundan geçerek benimkine ulaştı. “Em... Gerçekten isterim ama...”

“Hayır, bunu sormuyorum.”

“Pekâlâ.” Kafası karışmış gibiydi. “Hayır, seks baş ağrımı tetiklemiyor. Düzeldiğim zaman, devam edebiliriz. Söz veriyorum.”

Gülümsememi saklayamadım. “Eminim düzeleceksin.” Olabildiğince nazik davranarak biraz uzaklaştım ve yüzünü görebilmek için doğruldum. Bakışları zorlukla aralanırken yanağını okşadım. “Kendini iyi hissetmene yardımcı olabilecek bir deneme yapmak istiyorum. Bana güveniyor musun?”

“Güvenmeseydim zaten sana tutunmazdım.” İspat etmek istercesine ellerini belimde birleştirdi. “Aklında ne var?”

“Seni boşaltmak istiyorum.” Gözlerini kocaman açtığında konuşmama devam ettim. “Yardımcı olabileceğini düşündüm. Bende işe yarıyordu.”

Lucian’ın bakışları bulanıktı, hareketleri ağırdı ancak dudaklarına yayılan tebessüm söylemek istediği birçok şey olduğunu gösteriyordu. Derken bakışları sertleşti. “Bana migrenin tuttuğunda birinin seni boşalttığını mı söylüyorsun?”

Parmaklarım kaşlarının arasında gezindi. “Hayır. Mastürbasyon yapıyorum. Eğer sorun olmayacaksa seni boşaltmak isterim.”

Yüzündeki tebessüm büyüdü. “Bazen seni rüyalarımnda görüp görmediğimi merak ediyorum.” Hislerimiz karşılıklıydı.

Yastığa yaslanmasını sağladım. “Rüya değil. Şimdi rahatla. Bırak bunu senin için yapayım.”

Lucian

Rüyada olmadığımı söylüyordu. Ben o kadar da emin değildim. Soğuk dokunuşları omuzlarımı kavradı, sırtüstü uzanmamı sağladı ve loş odada ay ışığı gibi parlayan saçlarıyla üzerime çıktı. Mavi gözleri gülümserken boynumu okşadı. Ağlamak istiyordum.

Sorun kafamdaki ağrıydı. Baş ağrılarım yüzünden iradesiz ve duygusal oluyordum. Onun yüzünden değildi. Olamazdı.

Kendimi kandırmakta mükemmeldim.

Yumuşacık dokunuşlarıyla göğsüme dokunuyor, sanki sadece dokunarak şeklini öğrenmek istiyormuş gibi haritasını çıkarıyordu. Kafatasımın üzerindeki baskıya, onu çatlatıp açmakla tehdit etmesine rağmen, ellerinin haritalandırdığı yollar boyunca zevk dalgalanıyordu. Sanki rastladığı umulmadık bir hazineymişim gibi zevkle keşfediyordu.

Ürperdim. Kollarımı kafamın üstüne yerleştirdim, ona doğru uzandım ve sessizce daha fazlası için yalvardım.

Her yanıma dokun. Seninim.

Nefesinin altından memnuniyetle mırıldandı ve eğilip beni öptü. Kendimi parçalanmış gibi hissediyordum. Aklım başımdan gitmiş, vücudum zevkten kıvranıyordu. Orgazmın işe yarayacağına yönelik söylediklerinden kuşku yoktu. Zaten Emma bu durumdan faydalanmak isteyecek biri değildi. Dudakları tenime usulca değdiğinde hissettiğim hazzın farkında değildim. İçimdeki gerginlik kaybolurken başımı yana yatırarak gözlerimi kapattım. Sadece hissediyordum.

Narin dokunuşlar, yumuşak dudaklar ve karnıma yayılan sıcak nefesler. Zevk sanki uzuvlarım üzerine dökülen ılık bir şurup gibiydi. Aletim arzuya birlikte kabardı. Birlikteliği-

miz henüz çok yeniydi, aslında kontrolümü kaybetmemek için deli gibi nefes alıp veriyor olmalıydım. Onun isteğine göre yavaşça şekillendiriyordum.

Emma baksırımın üzerinden beni avuçladığında inledim. Aramızda hiçbir engel kalmasın istiyordum. Sanki sessiz talebimi işitmiş gibi, meme ucumu öptü ve baksırımı yavaşça çıkardı. Kalçamı doğrultup ona yardımcı oldum. Aletim serbest kaldığında karnıma çarptı. Emma memnun olduğunu belli eden bir ses çıkardıktan sonra parmaklarını etrafıma sardı.

“Lütfen,” diye fısıldadım. Bünyem zayıf düşmüştü ama duyduğum ihtiyaç giderek artıyor, kalan her şeyi gölgede bırakıyordu. Dudakları alt karın kaslarımda, okşayarak, kalçalarıma uzanan V boyunca ilerliyordu.

“Em...” Sıcak dudakları beni kavrarken yakarışım inlemeye dönüştü. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Beni sahiplenmesine, arzu ettiği her şeyi yapmasma izin verdim ve karşılığında minnettar oldum.

O kadar rahatlamıştım ki, elimden gelen tek şey öylece uzanıp kabullenmekti. Ahlaksız bir sesle çekildi ve bakışlarını bana yöneltti.

Nefes nefese kaldığımda, ona her şeyi vermeye hazır bir şekilde baktım. “Devam et,” dedi. “Ağzımı sik.”

Neredeyse tam o anda boşalacaktım. Tekrar beni derinlemesine yaladığında ağzımdan acı dolu bir ses yükseldi. “Tanrım, sakın durma!” Hatun sanki içimdeki gücü en iyi şekilde sömürüyordu.

Hafif hareketlerle dudaklarına doğru hamle yaptıkça tenimi kavuran ateş dalgalarıyla boğuşuyordum ancak onu incitmek istemiyordum. Düpedüz bir işkence olduğu hâlde hamlelerimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Anlaşılan bundan hoşlanıyordum.

Adeta bir tatlıymışım gibi beni yalıyordu. Aynı zamanda elleriyle alt karın kaslarımın gergin ve hassas yüzeyinde daireler çiziyordu. Benimle gerçekten ilgilenmek istediği için yaptığını bilmek, beni sınıra sürükleyen şeydi.

Titreyen ellerimle saçlarına dokundum. “Em. Bebeğim, ben...” Dilini ilham verici bir hareketle kullandığında nefesim kesildi. “Ben...”

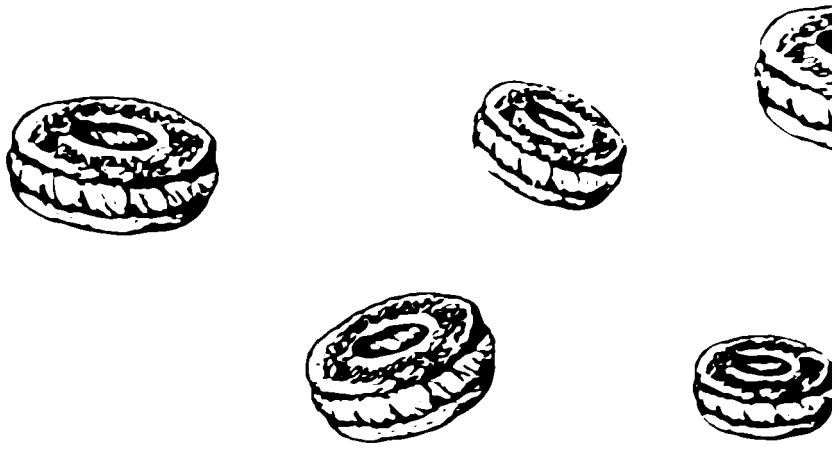
Son bir hamleyle çekilip beni öpmek için doğrulduğunda eli sızlayan aletimin etrafına dolandı ve onu okşadı. Dudaklarını nefes nefese, çılgınca ve hoyratça öptüğümde, zevkten titreyerek boşaldım. Üzerimdeki tüm gerilim, yaşadığım tüm acı, tıpkı sıcak çayın içine atılan bir küp şeker gibi eriyiverdi.

Bir inlemeyle geriye düştüm. Emma dudaklarımı usulca öptü, ardından yataktan kalktı ve elinde soğuk bir bez parçasıyla beni temizlemeye koyuldu. Gözlerimi kapatarak beni dikkatlice temizlediği sırada uysalca uzandım. Dokunuşlarındaki duyarlılık benim geriye kalan her parçamı paramparça etmekle tehdit ediyordu. Sarsılarak yutkundum, gözlerimi alamıyordum.

Elbette Cassandra da üzerime titrerdi ama hiçbir zaman kusura ve aciz hâlimdeki gerçek beni görmemişti. Derinlerde bir yerde bunu biliyordum. Bu hoşuma gitmişti. Güvende hissediyordum. Rahat. Emma’yla alakalı hissettiğim hiçbir şey güvenli ya da rahat gelmemişi. Ancak o kimsenin tanımadığı kadar beni tanıyordu. Yine de buradaydı ve benimle ilgileniyordu.

Emma tekrar yatağa döndüğünde başını benimkine yakın bir yere koydu. “Daha iyi misin?”

Daha iyi miydim? Migrenim de benimle dağılmıştı. Peki daha iyi miydim? Hayır. Kalbimi ve ruhumu tamamen kaybetmek üzere olduğum kesindi. Uykuya dalarken aklımda tek bir düşünce vardı. Bu kadına parçalanmış benliğimi sunma ihtimali dehşet vericiydi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Lucian

Uyandığımda biraz hâlsizdim ama hiç ağrım yoktu. Emma sorunu oldukça etkili bir şekilde çözmüştü. Acaba rüya mı gördüm diye düşünmeden edemedim. Ancak çıplakken, hayalarım ve kasıklarım memnuniyetle sızlarken, bunun gerçek olduğundan emindim. Benim için yapmıştı. Öyle bir iştahla dokunmuştu ki hemen boşalmıştım. Bana kalbimin çevresini saran ve sıkıca kavrayan bir incelikte dokunmuştu.

Öylesine sıkı kavramıştı ki acıyı hissetmiştim. Rahatsız ediciydi. Bu his tıpkı kabuğu erkenden koparılmış bir yara gibiydi. Yatağımda uzanmış gözlerimi tavana dikmiş, vücudumun ve zihnimin yeniden faaliyete geçmesini diliyordum.

Emma yanımda yoktu. Uyandığını hatırlamıyordum ama bilincim yerinde değildi. Uzun zamandır çektiğim en güzel uykulardan birine dalmıştım. Odamı evin kalan kısmından ayıran perdenin ötesinden değişik sesler geliyordu. İçimi korkuyla karışık bir tedirginlik kapladı. Emma mutfaktaydı. Mutfakta tam bir felaketti.

İnleyerek doğruldum ve yataktan çıktım. Odayı topladım.

mam birkaç saniye sürdü ardından ihtiyar bir adamın yürüyüşüyle banyoya doğru ilerledim. Beyin sarsıntısı nedeniyle sporu bırakmış olabilirdim ama işin aslı, birçok sporcu arkadaşım gibi benim vücudum da seneler boyunca çok yıpranmıştı. Fiziki ağrılar ve sancılar her sabah uyandığımda kendini belli ediyordu.

Şu an sol dizimdeki karıncalanmayı, sırtımdaki ve sağ omzumdaki sızıyı hissedebiliyordum. Aslında acı çekmek bana hayatta olduğumu hissettiriyordu. Leş gibi kokarken ve ağrılarım sürerken sıcak bir duş aldım ve migrenin etkilerini üzerimden attım. Güneş batmaya başladığında koca bir günü ağrı ve uykuyla geçirmiştim. Böyle harcamak istememiştim.

Emma'nın dudakları bir armağan, lanet olası bir güzellik ya da ateşli bir rüya gibiydi ve ben onu memnun etmek istiyordum. Tadına bakmak. Becermek. Karşısında aciz ya da muhtaç bir şekilde yatmak istememiştim. Bunu telafi etmeliydim.

Kurulandıktan sonra üzerime bir şort geçirdim ve odaya doğru ilerledim. Adımlarım onu fırının önünde dikilirken gördüğümde duraksadı. Henüz beni fark etmemişti ama bir yandan domates çorbası gibi kokan bir yemeği karıştırırken bir yandan da mırıldanıyordu. Kalçasının tam üzerinde biten ve bacaklarının tamamını açıkta bırakan tişörtlerimden birini giymişti. Resmen nefessiz kalmıştım, kalp atışlarım düzensizleşmişti.

Göğüs bölgemi ovuşturdum. Neredeyse kalp krizi geçirdiğime ikna olabilirdim. Ancak olan şey sadece oydu. Çorba kaynatıyordu. Hayatımdaki her şeyi altüst edebilecek potansiyele sahip olan kadındı. Hatta çoktan etmişti bile.

Yaşadığım paniği hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi. Işıl ışıl, keyifli bir gülümsemeyle, kaskatı kesilmiş göğ-

sümü delip geçti. “Hey. Uyanmışsın! Çorba hazırlıyorum.” Tebessümü tenimi okşuyordu. “Oradan da anlaşıldığı üzere.”

Üzerimdeki tüm o gerginlik, tereyağı gibi eridi. Büyülenmiş bir ahmak gibi derin derin iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Muhtemelen başaramamıştım, çünkü yüzündeki neşeli gülümseme yeniden ortaya çıkmıştı. Sanki beni gördüğü için heyecanını tutmakta zorlanıyordu. Karşısında kendimi uzun ve çelimsiz hissediyordum, onu öpmek için eğildiğimde elimi ince boynunun arkasına kaydırdım ve o güzel pembe dudaklarını dudaklarımla örttüm.

Limonata ve Emma tadındaydı, tanımlayamadığım ama çabucak favorim olan bir tat. Uzun süreli son bir dokunuşla uzaklaştığımda keyifle mırıldandı.

“Açlıktan ölüyorum,” dedim ona boğuk bir sesle. Açlıktan kıvranıyordum. O da bunu fark etmişti. Yüzü gereğinden fazla anlam yüklüydü. Kendi başıma olsam bunu bir eksiklik olarak görebilirdim ama söz konusu Emma olduğunda yüzündeki kusursuz kavislerin hareketinden ne düşündüğünü anlayabilmek için onu seyretmeye can atıyordum.

Ayrıca zayıf düşmüştüm. Dolayısıyla oturup hizmet etmesine müsaade ettim. Onun da bundan keyif aldığı hissedebiliyordum. Anlamıştım. Anlaşılan başkalarına yemek yapmak, onları memnun etmek insanın iliklerine kadar işleyen bir tatmin sağlıyordu.

Delilah’ın sunduğu teklifi düşündüğümde nabzım heyecanla çarpmaya başladı. Bir zamanlar Jean Philipe gibi pasta şefi olabilir miyim diye aklımdan geçirmiştım. Ancak onun hayali asla benim de hayalim olmamıştı. Beni oynarken hiç tam anlamıyla görememişti. Acaba şimdi benim hakkımda ne düşünürdü? Amaçsızca çırpındığımı görse bundan nefret ederdi.

Midem kazınırken, Emma önüme bir kâse bıraktığında ona muhtemelen sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Teşekkürler, Snoopy.”

Hemen yanıma oturdu ve yemeğini yemeye başladı, bakışlarını çekinerek üzerime yöneltti. “İyi misin?”

Yüzüme baktığında güç gördüğünü söylemişti ama sanki ona yalnızca zayıf yönlerimi göstermişim gibi hissediyordum.

“Ben iyiyim.” Sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Özellikle de senin... ne demiştik ona? Çözüm mü?”

“Ben sakso derdim,” diye arsız bir sırıtişla yamtladı Emma.

“Bana uyar.” Yemeklerimizi sessizce yedik. Benimle ilgilenmesine, ekmek dilimleri ve bir bardak limonata getirmesine müsaade ettim. Çünkü bu onu mutlu ediyordu. Karşımdaki mutlu Emma, bakışlarımı ayıramadığım türden bir ışıltıyla parlıyordu.

Tabakları toplamasını bekledim, kâseleri bulaşık makinesine yerleştirirken poposunun tişörtümün ince kumaşının gölgesinde hareket edişini seyrettim. Yeniden yanıma yaklaştığında, kolumu beline sarıp yavaşça kucağıma oturttum.

Sanki afallamış gibi gülse de büyük bir hevesle sıcak ve cezbedici benliğiyle kucağıma yerleşti. Avuç içlerim kalçasının dolgun hatlarını kavradı ve kendime iyice çekerken memnuniyetle sıktım. Şimdi ona dokunabiliyor olmak bir armağandı. Bir rüyaydı.

Ardından parmaklarını göğsüme yerleştirdi. Dokunuşunu tam kalbimde hissediyordum.

“Hey,” diye fısıldadım, gülümseyerek usulca öptüm onu. Ufak bir dokunuş, minik bir merhabaydı.

Karşılığında gülümseyişini hissettim. “Hey.”

Tekrar öptüm. Bu kez teşekkür etmek içimdi. “Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, Emma.”

Gözlerindeki mutluluk ifadesini görmek verdiği tavize değeri.

Elleriyle saçlarımı okşadı. “Önemli değil, Lucian.”

Onunla sevişmek istiyordum. Onunla vakit geçirmek, sırlarını öğrenmek, neyin canını sıkıdığı, neyin ona merhamet çılgınlıkları attırdığını öğrenmek istiyordum.

Dudaklarım yanaklarının yumuşak yüzeyinde, boynunun kıvrımlarında ilerledi. Ürperdi, kafasını eğerek bana yol açarken parmak uçları göğsümün derinliklerine doğru ilerliyordu. Mis gibi kokuyordu. Memeleri göğsüme değdiğinde soluksuz kaldım ve ellerim kalçalarını daha da sıkı kavradı.

Muhtaç. Beni muhtaç hissettiriyordu. Öngöremediğim yöntemlerle beni parçalara ayırıyordu.

Bunu seviyordum. Nefret ediyordum. Yine de onu öpmeyi durduramadım, dilim tadına bakabilmek için dışarı kaydı.

Emma yeniden ürperdi, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek bana sarıldı. “Lucian?”

“Hımm...” Boynundaki boşluğu usulca okşarken gözlerimi kapattım.

“Sana bir şey sormak istiyorum ama üzülmeden korkuyorum.”

Kelimeler derimin üzerinde ezildi ve hareketsiz kalmamı sağladı. Nefes aldım, nabzım yerinden fırlamamış gibi davranmamaya çalıştım. Muhtemelen hissetmişti, sonuçta olabildiğince yakındık.

Konuşmak yerine öpüşmekle ilgileniyordum, dudaklarımı çenesine bastırdım. “Kulağa fazlasıyla tuzak gibi geliyor, tatlım.”

“Öyle.” Şakağımdan öptü. “Ama aynı zamanda ciddi bir durum.”

İki seçeneğim vardı. Ya geri çekilecektim ya da teslim

olacaktım. İkinci seçeneğin ona dokunmayı sürdürmeye devam edebilmemi sağlayacağını göz önünde bulundurarak kabul ettim.

“Sor o zaman.” Boynunun zarif çizgisini ısırđım. “Hıncımı boynundan çıkaracağım.”

Neşeli bir sesle mırıldandı. “Yeterince adil. Baş ağrıların için doktora gidiyor musun?”

Hiç şaşırmamıştım. Hatta hayal kırıklığına bile uğramamıştım. Çünkü bunu soracak kadar önemsemişti. Yine de kendimi korunmasız hissediyordum. Zayıf. Ses tonumu nötr tutmaya çalışırken ellerim onun kusursuz kıvrımlarını okşamakla meşguldü.

“Evet, Em. Kontrole gidiyorum. Geçtiğimiz hafta gittim. Beynim iyileşme sürecinde. Aslında, gerçekten iyi durumda.” Doktorum iyileşme hızımdan hem etkilenmiş hem de memnun olmuştu. “Baş ağrıların şiddeti giderek azalıyor. Migren genellikle stresli durumlarda oluyor.”

Emma’nın yüzüne yayılan dehşet ifadesiyle yüzümü buruşturdum. “Tanrım, Luc-”

“Seni kastetmemiştim-”

“Benimle tanıştığında olmuştu ve yine biz...” Kızardı, bakışları yüzümde gezinirken acı çekiyordu. “Seni strese mi sokuyorum?”

Gözlerimi ondan ayırmadan ona sıkıca sarıldım. “Em, hayır. Stres kelimesi biraz yanlış bir ifade oldu. Dün gece seninle tanıştığım günden beri olmasını arzu ettiğim bir şeydi.”

Yüzündeki ifade biraz yumuşasa da kaygılı hâli değişmedi ve ben de onu hafifçe okşadım.

“Bu... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.” Bir nefes verdim. “Duygusalđ. Ani duygusal iniş çıkışlar beni altüst edebiliyor; hepsi bu.”

Emma itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama onu küçük bir öpücükle engelledim.

“Ben iyiyim, Snoopy. Yemin ederim.” Şimdi onu yatağa götürmek gibi başka şeylere konsantre olmak istiyordum. Ancak beni sıkıca tutup bakışlarımı yakaladı.

“Yemin ederim, Em. Eğer biz-”

“Biliyorum. Sadece mutluyum. Tamam mı? Ben... güvende ve iyi olmandan çok memnunum.” Gözlerindeki sevecen ifadeyle sesinin titreyişi beni sarıp sarmaladı, zihnimi doldurdu ve başımı döndürdü. Eğer oturuyor olmasaydım, sarsılabilirdim. Birbirimizi kısa bir zamandır tanrıyorduk. Bu kadar hızlı gelişmemesi gerekiyordu. O da aynı fikirdeydi. Öyle miydi? Emin değildim.

Kararsızlık ve savunmasızlık beni düşünmeden konuşmaya yöneltti. “Eninde sonunda tamamen iyileşeceğim ve ardından...” Kahretsin. O konuya hiç değinmek istemiyordum. Çok fazla detay barındırıyordu. Fazlasıyla ifşa olmuşum.

Emma kaşlarım çattı. “Ardından?”

Şakayla geçiştirmek istiyordum. Belki de söylemek, durumu test etmek istiyordum. Ya da belki sadece kelimeleri havada bırakmak. Bakışlarımı onun üzerinde sabit tutarak arkama yaslandım ve ellerimi kalçalarına yerleştirdim. Emma’ya doktorum, antrenörlerim ve eski baş antrenörümle yaptığım görüşmeler dışında kimseye anlatmadığım bir şeyden bahsettim.

“Belki nasıl sonuçlanacağını bekleyip, iyileşebilir ve geri dönebilirim.”

“Ne? Bunu yapabilir misin?” Dehşete kapılmış gibiydi.

“Bazen düşünüyorum. Hatta rüyalarımda bile görüyorum. Ama Jean Philipe’i, ailemin yaşadıklarını, dönüştüğü adamı hatırlıyorum. Bunu aileme bir daha yaşatamam.”

Bunu kendime her gün tekrarlıyordum. Ruhumun en karanlık köşelerinde beni cezbeden bir şey vardı. Hem de çok.

Emma'nın şefkatli parmaklarının dokunuşu sayesinde şimdiki zamana geri döndüm. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, parmaklarıyla şakağımı okşuyordu, yaralanmış beynimi bir nebze rahatlatabilirmiş gibi. "Bu beyinle yeterince ilgilendiğin için. Hoşuma gittiğini fark ettim."

İşte tam o anda kayboldum. Hazır değildim. Hayatım bir enkazdı, değişken ve dengesizdi. Yıldızlı gülümsemesiyle içeri girmişti, pişmanlık duymadan, her fırsatta bana meydan okuyordu. Hâlâ değerli biri olduğumu gösteriyordu. Bir anlam ifade ettiğimi. Onun için.

Ödümü koparıyordu. Çünkü sonunda işe yaramaz bir hayat süren bir adam olduğumu görecekti.

Sanki beni toparlayabilirlermiş gibi pürüzsüz kalçalarına tutundum, yine de hâlâ hayatımın dibe vurduğunu hissediyordum. "Em-"

"Titou?" Büyükanne'nin sesiyle birlikte kapı çalınınca ikimiz de dehşete kapıldık ve donup kaldık. "Orada mısınız?"

"Lanet olsun, bu Amalie." Emma'nın tiz fısıltısı tedirgin sessizliği böldü ve neredeyse panik içinde kıvranarak kucağımdan fırladı. "Ne yapacağız?"

Kahkaha attım. "Saklanacak mıyız?"

"Lucian! Bu ciddi bir durum. Tişörtünü giyiyorum." Eliyle üzerini işaret ederek bakışlarımı çıplak bacaklarına yönlendirdi. Ellerim çok kısa bir süre önce üzerindeydi. "Kahretsin. Elbisem nerede?"

Yatak odasına yöneldi, omzunun üstünden bana bakarken gülmekten kendimi alamadım; o telaşlı haliyle çok tatlı görünüyordu. "Ve sende hemen üzerine bir tişört giy."

"Neden üzerindeki bana vermiyorsun?" Parmağını salladı.

“Titou? Orada olduğunu biliyorum.”

“Sence kokumuzu alabiliyor mudur?” Emma telaşla odaya geri döndüğünde kulağına fısıldadım, çıplak göğsüme bir tişört fırlatmadan önce elbisesini güzel göğüslerinin üzerinden çekti.

Yüzüme yönelttiği susturucu bakışa rağmen kıs kıs gülmeye başladı. “Tanrım. Kaç yaşıdayız biz?”

Tişörtü umursamadan onu belinden kavrayıp kendime doğru çektim, boynuna bir öpücük kondurdum. “Neden korkuyorsun?”

“Çünkü...” Çaresizce elini kaldırdı ve savurdu. “Amalie’ye karşı saygısızlık etmiş olurum...”

“Torununu yalayıp mı?”

“Aman Tanrım.” Gözleri keyifle parlarken bile dehşet içinde kolumu itti. “Sen hastasın!”

“Titou!” Amalie’nin sesi artık sert geliyordu, cevap vermediğim için sinirlenmişti.

Cevap vermek için döndüğümde kapı gürültüyle açıldı. Bakışlarımı tekrar Emma’ya çevirdim. “Kilitlememişsin!”

Hasiktir. Üzerimde tişört yoktu ve Emma hâlâ yarı giyinikti. Gözlerimde beliren paniği görünce gülümsedi. “Bir sorun mu var, tatlım?”

“Acımasız olacaktır.” Kapı tam olarak açılmadan önce aceleyle kapıya yetişmeye çalışan birine göre Emma’yı öğrendiğince dikkatli bir şekilde kenara ittim, ayakkabılarımın birinin üzerinden zıplayarak ve bir de sandalyenin üzerinden atlayarak. Fakat artık çok geçti. Büyükkannem suratında tamamen yapmacık bir şaşkın ifadeyle içeri girdi.

“Eh,” dedi heyecanla. “Simdi neden daha önce cevap vermediğini anlıyorum.”

Orada, büyükkannemin önünde kıpkırmızı dikiliyordum.

İşte buna karma denirdi, Emma'ya sataşmanın intikamıydı. Emma'yı sağ tarafımda hissedebiliyordum, sessizliği zihnimde çok şey anlatıyordu. Arkamı dönüp bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerinde *bak şimdi gülen kim, enayi* ifadesini göreceğimi anlamıştım.

Çenem karıncalandı. "Mamie. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Mamie'nin gözleri önce beni, sonra Emma'yı süzdü. "Yok bir şey. Şu anda ikinizi rahatsız etmeye değer ciddiyette bir şey değil." Ellerini birbirine kenetledi, parmaklarındaki ağır yüzükler şangırdadı. "Ah, ama bu harika. Bunun gerçekleşeceğini ummuştum-"

"Biz de öğle yemeği yiyorduk," diye araya girdim.

Emma'nın kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum, içten içe ürperdim. Gösterdiği tüm tepkilere karşın, aramızdaki şeyi yalnızca öğle yemeğine indirgenmekten pek hoşlandığını sanmıyordum.

Mamie'nin dudakları muzipçe kıvrıldı ve benim zavallı mazeretim konusunda tam olarak ne hissettiğini söyleyiverdi. "Siz çocuklar bunu bugünlerde böyle mi adlandırıyorsunuz?"

Tanrım. Kıvrıncıyı reddederek gözlerimi ona diktim. Mamie yalnızca gülümsemekle yetindi.

"Peki o zaman," dedi. "Ben sizi yemeğinize devam etmeniz için yalnız bırakayım." Bize kraliçe edasıyla hafifçe eğildi ve sonra bizi yalnız bırakırken kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra Emma'nın alaycı, müzikal sesi yoğun sessizliği dağıttı. "Sadece öğle yemeği yiyorduk, ha?"

Yüzümü buruşturarak ona döndüm. Masanın yakınında durmuş, saçları dağınık, dudakları hâlâ öpücüklerimden dolayı hafifçe şişmişti. Gözleri ya mizahla ya da kızgınlıkla parlıyordu. Kararsızdım.

Kahretsin. Açıklama yapmam gerekiyordu. “Şey-”

Emma bir kahkaha patlattı. “Tanrım. Bu korkunçtu. Kendimi oğlanların odasında yakalanmış on beş yaşında bir ergen gibi hissettim.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Demek oğlanların odasına girdin, ha?”

“Ne yazık ki girmedim. Üniversiteye kadar kimseyle flört etmemiş, çekingen bir ev kuşuydum. Ancak hep bunun hayalini kurardım.”

Emma’yı arzu etmeyeceğim bir zaman düşünemiyordum. “Gençken tanışmış olsaydık, seni odama davet ederdim. Ya da seninkine gizlice tırmanırdım.”

“Hayır, yapmazdın,” dedi küstah bir rahatlıkla. “Beni görmezdin bile.”

“Görürdüm. Bunu nasıl söyleyebilirsin?” Amalie bizi birlikte yakaladığında yaşadığım çılgın paniğe odaklanmam yerine neden onunla varsayımlar üzerine tartıştığımı bilmiyordum.

“Popüler çocuklardan biriydin, öyle değil mi?” Sanki genç halimi görecekmış gibi bana baktı. “Ve muhtemelen olman gerekenden daha seksiydin.”

“Seksi miydim bilmiyorum ama tamam, popülerdim.” Ensemdeki ağrıyı ovuşturarak kendimi toparladım. “Hokey yüzünden, bir de beyzbol.”

“İkisini de mi oynuyordun?”

“Ben yakalayıcıydım. Fakat beyzbol ikinci plandaydı. Çalışmadığım günlerde beni formda tutacak bir şeye ihtiyacım vardı.”

“Kızlara ayıracak vaktin olmasına şaşırdım.” Sandalyenin yanından ayrılmadı. Migrenime aldırmadan açtığı lambanın ışığı omuzlarının üzerinden altın rengi bir parlolu saçıyordu.

Pürüzsüz tenine dokunmak, bedenindeki yumuşak kıvrımları keşfetmek isteğiyle harekete geçerek ona doğru ilerledim. “Onlar için zamanım vardı. Hatta fazlasıyla.”

Yanma yaklaştığımda kollarıma teslim olarak bir iç çekişle kollarıma yığıldı. Saçlarında şampuanımın kokusunu hissediyordum. Ancak bağımlılık yapan şey tenindeki eşsiz, kendi kokusuydu. Burnumu ona yaklaştırdım ve derin bir nefes aldım. “Seni fark ederdim.”

Parmakları omuzlarımda gezindi. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü fark edemeyeceğim bir zamanı düşünemiyorum.” Sözcükler ağzımdan döküldü, dürüstçe ve aceleyle. Duygularım ya da gereksinimlerimden söz edecek biri değildim. Gözlerimi kapadım ve sertçe yutkundum, yeniden boşluğa düşme hissine yakalandım. Emma’ya tutunmak durumu daha da zorlaştırıyordu. Yaklaştıkça daha çok ihtiyaç hissediyordum.

Daha fazlasını kaybedemeyecek kadar çok şey yitirmiştim.

“Amalie çok hoşnut görünüyordu,” dedi Emma kuru bir sesle.

Sesimi bulmakta zorlanarak tekrar yutkundum. “Başından beri birlikte olmamızın hayalini kurduğunu biliyorsun.” Lanet olsun, kurnaz büyükannemi haklı çıkarmıştım. Kesinlikle bununla böbürlenecekti. *Hatta şimdiden torun konusuna girse hiç şaşmazdım.* “Tüm sorunlarımızın çözümünün birlikteliğimiz olduğuna inanıyordu.”

Emma homurdandı ancak öfkeli değildi, yalnızca eğleniyordu. “O tam bir hayalperest. Bazı insanlar aşkın her şeyi düzeltebileceğini düşünür.”

Aşk

Tüylerimi diken diken eden bir ürperti dalgası sırtımı ok-

şadığında kelimeler ağzımdan dökölüverdi. “Merak etme. Sadece takıldığımızı söyleyeceğim.”

Emma kaşlarının çatılmasına neden olan bir acıyla geri çekildi. “Takılıyoruz.”

“Şey, öyle söyleyemem tabii. O benim büyükannem. Ancak ciddi olmadığımızı bilmesini sağlarım.”

Kaşları arasındaki küçük çizgi derinleşti. “Doğru. Ciddi değiliz.” Lanet olsun. Durum hızla kötüye gidiyordu. Fakat durdurmak için adım atacak gibi görünmüyordum.

Ya da lanet çenemi kapatamıyordum.

Paniğe kapılsam da onu yatıştırmaya çalışarak ellerimi teninde gezdirdim. “Başından beri bir ilişki istemediğimi biliyorsun. Böyle bir şey planlamamıştım. Seni beklemiyordum.”

“Ben de seni beklemiyordum. Tatile çıkıp birkaç senaryo okuyacağımı ve biraz uyuyacağımı düşünmüştüm.”

Ellerim rahat durmuyordu. Sanki ona dokunmak için son fırsatımmış gibi pürüzsüz teninin üzerinde gezinip durdular. Belki de öyleydi. Çünkü çenemi kapalı tutamıyordum. “Mesele de bu, Em. Sen tatildesin. Ne kadar kalacaksın ki?”

Emma uzaklaştı. Hemen yokluğunu fark ettim, bedenim buz kesti. Ellerimi ona uzanmamak için ceplerime soktum. Gergin bedenimdeki her bencil hücre buna karşı çıkıyordu.

Kaşlarını çatmış, mutfak tezgâhına yaslanmıştı. “Bilmiyorum. Belki bir ay. Amalie bana bir süre belirlemedi.”

“Buna ihtiyacın yok. Tanrım, Em, senden kaçmaya çalışmıyorum. Yalnızca ikimiz için de ciddi bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum.”

“Yine mi ciddiyet diyorsun? Sanki düşüncesi bile korkunçmuş gibi.”

“Şey ...” Sikeyim. Kapa çeneni, Oz.

“Korkunç A harfiyle başlayan kelimeyi telaffuz ettiğim için mi?”

“Ne? Hayır.” Belki de. Siktir.

“Ben sadece duygusallık ve idealizm anlamında söylemiş-
tim,” diye devam etti, savunmaya geçmiş, yüzü kızarmıştı.

“Bunun farkındayım. A harfini kullandığın için korkacak
değilim.”

Yüksek sesle homurdandı. “Söyleyemiyorsun bile.”

“Sen de söyleyemiyorsun,” diye çıkıştı. Huysuz bir
eşek gibi gibi görüldüğümü bildiğim için yüzümü ekşittim.
Baskıcı bakışlarından aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

“Kahretsin. Sorun o falan değil...” Bir elimi dudakları-
nın üzerinde gezdirdim, uzayan sakallarımı elimle yokla-
dım. “Dürüst olmak gerekirse, tatlım, ne söylediğimi bilmi-
yorum. Gidiyor olman dışında, ben... İlişkiler hakkında pek
bir şey bilmiyorum-”

“Nişanlıydın,” dedi biraz sert bir tavırla. “Sanırım işleyiş
hakkında biraz bilgin vardır.”

“İşin en kötü yanı da buydu. O beni terk ettiğinde, iliş-
kide kendi payıma düşen hiçbir şeyi yapmadığımı gördüm.
Her şeyle sanki o ilgileniyordu...” Zorlukla bir elimi uzat-
tım. “Bir refakatçi, tek bir an bile zorluk çekmediğimden
emin olmak için yanımda olan biri gibiydi.”

“Tanrım.”

“Bununla gurur falan duymuyorum. Sadece ilişkimiz
sonlanana kadar böyle olduğunun farkına varmadığım için
utanıyorum.”

Cassandra’nın sesi zihnimde canlandı. *Senin hokeyden
daha fazlası olduğunu sanıyordum, Oz. Şimdi görüyorum ki
değilmişsin.*

Cassandra’yı düşünmek istemiyordum. Özellikle de Emma
incinmiş bakışlarıyla beni izlerken. Onun hayal kırıklığına
uğradığını görmek beni çok üzmüştü. Ama Emma’ya yalan
söyleyemezdim. “Bunun tekrarlanmasını istemiyorum.”

“Güzel, çünkü benimleyken bunu yaşamazsın.”

“İnan bana, Snoopy, biliyorum. Olay şu ki, kendimi yürüyen bir enkaz gibi hissediyorum. Sürekli hata yapıyorum.”

Tanrım, sanki ona tokat atmıştım. Emma aramızda olabildiğince mesafe koymaya ihtiyaç duyuyormuş gibi benden uzaklaştı. “Yaptığımız şeyler için pişmanlık duyuyorsun.”

“Hayır! Kahretsin, hayır.” Ona doğru uzandım ama suratındaki sert ifade duraksamama neden oldu. “Seni istiyorum, Emma. Hiçbir kadını istemediğim kadar istiyorum ki sorun da bu. Eğer birlikte olursak, bu çok yoğun yaşanacak ve sonsuza kadar sürme beklentisi içinde olabilirsin.”

Yavaşça kafasını salladı ama sanki gerçekten orada değildi. İçindeki bir parça daha önce hiç görmediğim bir şekilde geri çekilmişti. Bundan nefret ediyordum.

“Haklısın,” dedi. “Sonsuza kadar sürmeyecek. Burada oturup sonsuz aşkını ilan etmeni falan beklemiyorum. Ama ‘sadece takılmaktan’ daha ötesini umuyordum.” Düz, buruk bir kahkaha attı. “Birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm. Bilmiyorum, en azından ciddi bir şey yaşamaya çalışınız diye düşünmüştüm.”

“Em...”

“Ama bu benim suçum. Her zaman kafamda kaleler yapıyorum fakat sonra güvenebileceğim sağlam bir şey olmadığını fark ediyorum.”

Bu sert ifadelere itiraz etmek mümkün değildi. Lanet olsun, ben de bunu söylemeye çalışıyordum. Yine de hayal kırıklığı midemi bulandırıyor. Bu konuda konuşarak aptallık etmişim. Onu yatağa götürmeli ve ayrıntılar hakkında endişelenmeyi zamana bırakmalıydım.

Hatasını yeni fark etmiş pisliğin teki olduğum için daha da büyük bir hata yapmıştım. “Hâlâ-”

“Takılıyoruz mu diyecektin?” diye devam etti, dudaklarını bükerek. “Hiçbir yere varamayacağını bile bile sevişiyor muyuz mu?”

“Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.” Kahretsin. Çenenin kapa, sık kafalı. Fakat kapatmadım. “Seks her şey anlamına gelmek zorunda değil.”

İfadesi sertleşti. “Ama olacak, Lucian. Seninle olacak.” Taviz vermeyerek çenesini kaldırdı ve benden uzaklaştı. “Bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim-”

“Öyle değil.” Tanrım, o bir lütuftu ve ben onu elimden kaçırmıştım. Ona doğru bir adım attım, çaresizce kaybettiğimi hissediyordum.

Çoktan uzaklaşmıştı bile. “Ve duygularını bu işin dışında tutmak senin için kolay olabilir-”

“Mesele de bu, Em. Ben de yapamam. Seninleyken asla.”

Güzel dudakları hüzünlü bir gülümsemeye kıvrıldı. “Hayır, mesele bu. Bunun daha fazlası olabileceğinin farkındasın ve bunu istemiyorsun.”

İstiyorum. Sadece bunu hak etmiyorum. Seni mahvederim. Tıpkı kendimi mahvettiğim gibi.

“Seni incitmek istemiyorum.”

Yüzündeki gülümseme acı yüklü bir ifadeye dönüştü. “Merak etme. Bu gerçekleşmeden önce müdahale etmiş oldun.”

Sesli bir nefes alarak, kendini toparlamak istercesine elini saçlarında gezdirdi. “Ben gidiyorum.”

“Hayır.” Aramızdaki şeyi nasıl düzeltebileceğimi düşünerek elimi ona doğru uzatmamak için parmaklarımı sıktım. Çok kısa bir süreliğine benim olmuştu. Yeterli değildi.

Böylesi daha iyi. Bunu onun için yap.

“Hâlâ takılabiliriz,” dedim, bunu söylerken bile içim burkulmuştu. “Belki...”

“Arkadaş olalım mı diyeceksin?” Kafasını iki yana sallayarak sanki aptalın tekiymişim gibi bana baktı. “Maalesef sevişmek istediğim biriyle arkadaş olamam.”

“Kahretsin, tatlım, canıma okuyorsun.”

Gülmüyordu. Gözleri donuktu, tadını yeterince alamadığım o güzel dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. “Bir şekilde hayatta kalabileceğini düşünüyorum.”

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Emma

Lucian'ın olumsuz yanıtı karşısında pek iyi tepki verememişim. Dünyanın en zor işinde başarılı olmak adına yıllarca mücadele etmişim. İnsanlar bunun beni reddedilmeye karşı bağışık hâle getireceğini düşünebilirlerdi. Pek çok şekilde, o kadar sert ifadelerle hayır cevabını almıştım ki, bir tane daha duymak zor olmamalıydı.

Ancak oyunculukta bu, beklenen bir şeydi. Yenilgiyi kabul eder ve devam edersiniz. Size çok kısa, çok şişman, küçük memeli, çok genç, çok yaşlı dediklerinde başınızı dik tutardınız. Çünkü kendinize bunlara tahammül etmeniz gerektiğini, gökkuşağının dibinde altın olduğunu söylerdiniz. Bu bazen işe yarardı. Bazen de yaramazdı.

Yine de Lucian tarafından reddedilmek tamamen farklı bir şeydi. Suratıma bir tekme, göğsüme bir yumruk gibi gelmişti. Canımı yakmıştı.

Hepsinden kötüsü, odadaki sorumluluk sahibi ve yetişkin tarafın o olmasıydı. Nerede olduğumu, kim olduğumu, onun kim olduğunu tümüyle unutmuştum. Hiçbirinin önemi yoktu. Yalnızca onu istiyordum. Fakat haklıydı, ben tatildeydim

ve o bir birliktelik yürütmeyi denemek bile istemiyordu. İşin içine karmaşık duygular girmeden önce bunu açıklığa kavuşturmak en iyisiydi.

Onunla öylesine seks yapamazdım. Tıpkı onun gibi ben de bunu biliyordum. Bu sebeple yalan söyleyerek ona incinmediğimi söyledim. Reddedilme ve pişmanlığın yarattığı yumru göğsümde efsanevi boyutlara ulaşsa bile.

Sabah uyandığımda kapımın önünde bir kahvaltı sepeti bulduğumda bu yumak daha da büyümüş, ağırlaşmıştı. Lucian bu kez en favori meyvelerimi de eklemişti, tamamen olgunlaşmış, dilimlenerek çiçek şeklinde süslenmişlerdi. Üzerine bol miktarda bal ve ceviz bulunan koyu kıvamlı taze yoğurt eklenmişti. Dört farklı reçel çeşidi ve tabii ki ekmekler de vardı. Çeşit çeşit tatlı ve tuzlu küçük ekmekler aralarında seçim yapabilmem için odadaydılar.

Sepete dokunmadan geri gönderdim. Aslında önemsizdi ama hiç iştahım yoktu. Kendimi onun yemeklerini yemeye de zorlayamazdım. Yemek istemiyordum. Canımı çok yakmıştı. Aynı zamanda öfkelenmeme de neden olmuştu. İlgisini bu şekilde hissetmek istemiyordum. Özellikle de geri kalanına sahip olamayacaksam.

Gördün mü? Önemsizdi.

Önemsiz değildi. Temkinli olmalıydım. Kendimi korumak zorundaydım.

Suratımı buruşturarak kendime onunki kadar lezzetli olmayan bir kahve hazırladım ve içtikten sonra Amalie'yle konuşmaya gittim. Ayrılacağımı söylemem gerekiyordu. Artık Rosemont'ta kalamazdım.

Amalie mesaj atarak kırmızı salonda olduğunu söyledi. Mesajına evin bir haritasını da eklemişti ki bu beni gülümsetti. Rosemont'un ana evi kocamandı, bununla birlikte in-

celikle düşünölmüş yapısıyla, tam olarak rahat olmasa da huzurlu hissettiriyordu.

Arka terasa doğru ilerledim. Terasın üstünde üzüm gibi asılı duran mor salkımların arasından güneş ışığı parıldıyordu. Arka tarafa bakan her odanın büyük cam kapıları vardı, hepsi temiz havayı içeri almak için açık bırakılmıştı.

Sonunda Amalie'yi bulmuştum. Parlak ahşap kirişleri, mavi ve altın renkli el boyaması İspanyol çinileri ve hafifçe yıpranmış alçı duvarlarıyla İspanya'nın sömürge döneminde fırlamış gibi görünen güzel bir odadaydı. Amalie üzeri krem renginde şam kumaşıyla kaplı geniş ve pelüş bir kanepeye uzanmıştı. Bir kraliçe gibi, zarif bir bilek hareketiyle beni içeri buyur etti.

“Sevgili kızım, seni ihmal ettim, değil mi?”

“Hiç de ihmal etmedin,” diyerek yanına oturdum. Eskitilmiş meşeden yapılmış kare sehpanın üzerinde gümüş bir tepside iki kişilik kahvaltı duruyordu. Görüntü karşısında ağzım sulanırken midem itiraz edercesine kasılıyordu. Kahretsin bu herif, damak tadımı o kadar iyi terbiye etmişti ki bir ısırık daha istemekten asla vazgeçemeyeceğimden endişeleniyordum.

“Gel.” Amalie eğilerek, kenarları altın renginde, pembe, narin bir kahve fincanını aldı. “Yemek yerken sohbet edelim.” Sanki aklına bir şey takılmış gibi durakladı. “Yemek yemediysen, tabii?”

“Yedim,” diye yalan söyledim. Gerçekten de çok acıkmıştım ve umutsuzca bir şeyler yemek istiyordum ama Lucian'ın hazırladığım biliyordum. Amalie'nin kahvaltısı benimkinden farklıydı. Meyveler basitçe kâselere yerleştirilmişti, benimkinde olduğu gibi özenle yerleştirilmiş çiçek desenleri, çeşitli ekmekler yerine ktır ekmekler ve haşlan-

miş yumurta ile jambon dilimleri vardı. Onun faydalı kahvaltısı ile benim abartılı kahvaltım arasındaki fark tuhaf bir şekilde kafamı karıştırdı.

Midemin yakınlarında bir yerden gelen, çok da hafif olmayan bir gümbürtü karşısında dehşete kapıldım. Yanaklarım ısındı, sesi duymazdan geldiğimde Amalie'ye özür dileyen bir gülümsemeye karşılık verdim.

“Yine de biraz kahve iyi olur.” Kahretsin, yetersiz olacaktı. Kahrolası hain iştahım.

Neyse ki Amalie yorum yapmadan ikimize de birer fincan doldurdu ve sonra iç çekerek arkasına yaslandı. “Peki o zaman, aklında ne var? Kusura bakma ama keyifsiz görünüyorsun.” Lucian'inkine rahatsız edici derecede benzeyen soluk yeşil gözleriyle beni süzdü. “Bir şey mi oldu?”

“Ben-”

“Mamie.” Koridordan tanıdık, tok bir ses yükseldi. “Markete gidiyorum-”

Lucian hızla odaya daldı ama beni görünce durdu, konuşması yarıda kesilerek birden sessizliğe gömüldü. İfadesiz bakışları beni olduğum yere sabitlerken kalbim heyecanla çarparak sadece arkama bakabildim. Bu adamın böylesine güzel olması adil değildi. Mükemmel değildi, kusursuz değildi ama yine de güzeldi.

Artık benimde, dudaklarımda yarattığı hissi biliyordum. Boşalırken yüzünde oluşan ifadeyi biliyordum, çıkardığı o derin, sızı dolu iniltileri biliyordum. Aynı şekilde o da beni biliyordu. Yalnızca ağzı ve elleriyle bile beni nefes nefese bırakmış, daha fazlası için yalvarır hâle getirmişti.

Bütün hepsi aramızda yoğun ve boğucu bir sis gibi asılı duruyordu.

Hiçbirini bir daha yapmayacaktık. Henüz başlamadan bitmişti.

Lucian'ın bakışlarında sanki aklından tam olarak bu düşünce geçiyormuş gibi pişmanlığa ya da belki bir özre benzer bir ifade belirdi. Ya da belki de görmek istediğim buydu. Artık anlamıyordum.

Güçlkle yutkundu, yutkunurken boğazı düğümlendi; sonra kendini bir bulanıklıktan kurtarmak istercesine gözlerini kırıştırdı. "Merhaba."

Kiminle konuştuğunu tahmin etmek zor değildi. Karşılık verirken sanki dudaklarım uyuşmuştu. "Merhaba." Ne hoş. Bu noktaya gelmiştik.

Homurdanarak yer değiştirdi, kalmak mı yoksa kaçmak mı daha iyi diye düşünüyor gibiydi. Ellerini beline yerleştirerek direnmeye çalıştı. "Kahvaltı yapmamışsın."

Gözlerimi kıstım, öfkem içimde alevlendi. "Evet, yapmadım." Ona bir gerekçe sunabilirdim. Fakat Amalie'nin yanımda oturduğunun fazlasıyla farkındaydım. Lucian'a ters ters baktım. Amalie'nin önünde beni ispiyonlamaya nasıl kalkıştı? Sanki bir şekilde bana yemeklerini yedirebilirmiş gibi, inatla bakışlarıma karşılık verdi. Çok yazık. O günler sona ermişti.

Yeniden gözlerini kırıştırdığında, garip bir şekilde sanki bir darbeyi hazmetmeye çalıştığını hissetmiştim. Ardından ifadesi sertleşti ve ilgisini büyükannesine yöneltti. "Şaraplarla ilgili notunu aldım. Onlara bugün mü ihtiyacın olacak?"

Sohbetimiz boyunca düşüncelere dalmış halde sessizce duran Amalie yeniden hareketlendi. "Evet, canım benim. Zahmet olmazsa." Ne konuştukları konusunda en ufak bir fikrim yoktu, umurumda da değildi. Artık onların hayatlarını merak edecek değildim. "Tina dışarı çıkmak istiyor. Belki onu da götürebilirsin?"

Lucian bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde, dikkati kısa

bir süre için tüylerimi diken diken etti. Ancak fazla uzun sürmedi. Amalie'ye baktı, odada bulunduğumu gösteren tek kanıt çenesinde beliren sert çizgiydi. O benim için ne kadar rahatsız ediciyse ben de onun için o kadar rahatsız ediciydim.

“Onu da götürürüm.” Tekrar bana baktığında bir şeyler söylemek istiyor gibiydi. Ancak söylemedi. En azından bana söylemedi. “O zaman birkaç saat içinde dönerim.”

Geniş omuzları kaskatı kesilirken tereddüt eder gibi gözleri eşiğe takıldı. Keskin bir hüznün duygusu içimi kapladı. Gözlerimi Lucian'a çevirdim. Kısa bir süreliğine de olsa bu adamı kızdırmak için çabalamış ve bundan zevk almıştım. Bakışlarındaki karanlığı azaltabilirdim.

Şimdi bakışlarını üzerimden ayırmıyordu, mesafeli ve soğuktu. “Emma.”

“Lucian.” Sesim öylesine yapmacık çıkmıştı ki içim burkuldu. Yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. Hatta oldukça ki-bar çıkması için çabaladım. Bu baktandı.

Karşılıklı olarak tuhaf bir biçimde birbirimizi selamladık ve odadaki tüm neşeyi yok edercesine gitti. İşte bu sebepten dolayı buradan gitmeliydim. İşte bu yüzden haklıydı; eğer ilişkimiz ilerleseydi her şey daha da kötü olabilirdi. Bunun için ona teşekkür etmeliydim.

Yine de kendimi buna ikna edemedim. Henüz.

Lucian'ın iyice uzaklaştığından emin olmak için olsa gerek, Amalie konuşmadan önce bir dakika bekledi. Soruları için kendimi hazırlamıştım ama o sadece kahvesini yudumladı. “Peki o zaman, bugün için planların neler?”

Kanepenin köşesine yaslandım. “Los Angeles'a gitmek için bir araba kiraladım.”

Kusursuz biçimde alınmış siyah kaşları çatıldı. “Los Angeles mı?”

“Evet. Ev bakmaya başlamam gerek. Birkaç eve bakabileceğimi düşündüm. Hafta sonunu orada geçirebilirim belki.” Lucian’ın yakınında olmaktansa otelde birkaç gece kalmayı tercih ederdim.

“Hımm.” Kahvesini yudumladı.

Ah, beni yakalamıştı. Titremeyi reddediyordum.

“Yeni bir yere ne kadar hızlı taşınırsam, senin yakandan da o kadar çabuk düşerim.”

Amalie fincanını nazik bir hareketle masaya bıraktı. “Canım, hiçbir zaman yakamdan düşmeni istemedim ama hayattaki önemli şeyleri asla ertelememelisin. Kendi evini düzenlemek güzel bir fikir.”

Dağınık biri olduğumun bariz bir ifadesiydi ki onun bu hızlı kabulü karşısında kendimi garip bir şekilde huzursuz hissettim. Hayal kırıklığına uğramış, rahatsız olmuştum. Lucian ve benim birbirimizin yanındayken ne denli tuhaf olduğumuz gözünden kaçmamış olmalıydı. Onu incittiğimi ve torunundan mümkün olduğunca uzaklaşmamı istediği düşüncesi berbattı.

Tam anlamıyla dengeli sayılamayacak bacaklarımın üzerinde doğruldum. “Birkaç gün sonra görüşürüz.”

Aniden eğilip Chanel N°5 kokan yumuşak yanağım öptüm. “Her şey için teşekkür ederim, Amalie.”

Kolumu okşadı. “Ah, canım kızım, buraya geldiğin için ben teşekkür ederim. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Yakında görüşürüz.” Tam kapıya varmıştım ki, sözleri beni durdurdu. “Unutma, ne kadar uzağa gittiğin önemli değil, daima kalbinin attığı yerde kalacaksın.”

Sözleri kalbime ok gibi saplanmıştı. Sırtımı ona dönerek gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Kalbim göğsümde, tam olarak olması gereken yerdeydi. Kahretsın. Buna inanana kadar tekrar edecektim.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Lucian

“Göz kırpmıyorsun,” dedi Brommy, düşüncelerimi dağıtarak. “Ve bu ürkütücü.”

Güneş batarken havuz kenarındaki şezlonglarda biralarımızı içiyorduk. Brommy’nin abuk sabuk sohbetini dinlemeyi bırakmıştım ve anlaşılan o ki göz kırpmayı da bırakmıştım.

Gözlerimi havuzdan ayırarak ona ters ters baktım. “Evet, bana bunu söyleyecek kadar uzun süre bakmış olman ürkütücü.”

Homurdanarak birasından bir yudum aldı. “Dostum, yaklaşık on dakikadır konuşuyorum ama senden hiçbir yanıt alamadım. Bir noktada ağdayı tıraşa tercih edip etmeyeceğini bile sordum.”

İçkimi yudumlarken durakladım. “Cevap verdim mi?”

“Homurdandın.” Oflayarak birasını taşların üzerine bıraktı. “Ne oluyor, Ozzy? Her zamankinden daha kötü bir ruh hâli içindesin. Hatta onu da bırak. Bir boşluğun içindesin. Tuhaf bir boşluk olduğu ortada ve bu beni korkutuyor.”

Tekrar homurdanmak yerine cevap vermemi sağlayan şey içinde tutmaya çalıştığı ve başaramadığı endişesiydi. “Bugün biraz keyifsizim.”

Keyifsiz. Bu daha kibar bir ifadeydi. Keyifsiz. Mahvolmuş değil.

Bu sabah Emma'yı gördüğümde çok zorlanmıştım. Üstesinden gelebileceğimi sanmıştım. Onunla, şu anda hayatımın çoğunluğuyla yüzleştiğim soğukkanlılıkla yüzleşebileceğimi sanmıştım. Şaka gibiydi.

Yüzüne baktığımda tüm hava ciğerlerimi terk etmişti. Tümüyle boşluğa düşmüştüm ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Kanepede oturuyordu, her santimi öylesine olağanüstü güzeldi ki ona bakmak canımı yakıyordu. Masmavi gözlerindeki o muzip gülümseme kaybolmuştu. Aramızdaki samimiyet yok olmuştu. Bir uzvumu kaybetmiş gibi hissediyordum.

Hata ettiğimi biliyordum. Hem de çok büyük bir hata.

Kendimi olası bir kalp kırıklığından kurtaramamıştım. Çoktan bu kadından vazgeçmiştim.

“Kahvaltımı yememiş.”

“Ne?” Brommy şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Siktir. Bunu yüksek sesle söylemiştim. Göğsümü ovuşturdum. Kalbimin orada olduğunu biliyordum. Her sancılı çarpışını hissedebiliyordum. Buna rağmen buz gibi ve boş hissediyordum.

“Emma,” diye mırıldandım. Adını söylemek bile canımı yakıyordu. “Kahvaltıyı kabul etmedi.”

Brommy biraz daha dik oturdu. “Burada kahvaltıları sen mi hazırlıyorsun?”

Gırtlığımdan öfkeli bir hırıltı yükseldi. “Kimin hazırladığını sanıyordun?” Adam beni yemek pişirirken görmüştü. Tanrı aşkına, her zaman takımdakiler için yemek yapardım. Bana, *Kek* diye hitap ettikleri iki yıllık bir dönem olmuştu ki bu hiç de eğlenceli değildi.

Brommy omuz silkti. “Aslında bunu hiç düşünmemiştim.”

Anlık bir rahatsızlık hissettim. Herkes için yemek ve pasta yapmanın acımasız bir durum olup olmadığını merak ettim. Geçen yıl olsa bunu yapmazdım. Elbette yemek yapardım, bu beni rahatlatırdı. Ancak her gün ve her öğün herkesi doyurmayı işim hâline getirmezdim.

Ancak şimdilerde, zihnimi dinç tutacak ve dikkate alınmaması gereken şeylerden uzak durmamı sağlıyordu. Maalessif konu Emma olduğunda işe yaramıyordu. Ona kahvaltı hazırladığım anlarda sürekli onu düşünüyordum. Tüm pişmanlığımı ve iyi olduğuna dair umutlarımı içine koymuştum.

Fakat hiç dokunmadan geri göndermişti.

Tekrar göğsümü ovuşturdum. Bu benim hatamdı.

Brommy’nin şezlongu bana doğru dönerken gıcırdadı. “Tamam, şunu netleştirelim. Emma’ya kahvaltı hazırladın ve o yemedi diye havuzun derinliklerine bakıp duruyorsun.”

“Hayır. Sebebi bu değil.”

“Bugünlerde boktan bir yalancısın, Oz.” Geriye doğru yaslanarak gerindi. “İkiniz düğünde takıldınız, değil mi?”

“Ne?” Sinirlendim. Kahretsin. Bunu istememişim. Emma’nın yumuşak tenini, dudaklarının dudaklarıma dokunuşunu düşünemezdim. *Hayır. Sakın bunu düşüneyim deme.*

“Bunu da nereden çıkardın?”

Umursamaz şekilde omzunu silkti. “Abartılacak bir şey yok. Peşinden koşuyordun, belli ki o da seni çekici bulmuş.” Yüzünü buruşturdu. “Düğünlerin biraz romantik olduğunun da farkındayım. En azından insanları tahrik ediyor gibi görünüyor.”

“Tanrım.”

“Ve bu bir gecelikti. Hadi ama, Oz.” Gözleri mizah doluydu. “Karşındaki benim. Seni tanıyorum. Onu becerdin ve-”

“O konuya girme bile, Brom. Onu becermedim. Tamam mı?” Kahretsin, yapmak istemiştım. Yapmalıydım. Dünyanın en aptal adamı bendim.

“Sen nasıl istersen.” Tekrar omuz silkti. “Evet, şimdi yemeğini istemiyorsa böyle olması daha iyidir. Bir noktada hepimizin başına gelmiştir.”

“Ne gibi?” Karamsar bir şekilde sordum.

Yüzündeki gülümseme geniş ve şeytaniydi. “Bilirsin işte.” İşaret parmağını kaldırdı ve sonra sarkıttı.

Gözlerimi ona diktım. Sertçe. “Dinle, bok kafalı. Ereksiyon problemi yaşamıyorum. Seks yapmadık çünkü...” Ateş boynuma yayıldı. Bunu neden Brommy ile konuşuyordum ki? Eh, çünkü başka kimsem yoktu. Üstelik içimi dökmeye de ihtiyacım vardı. Kaskatı kesilmiş omuzlarımı sıvazladım. “Prezervatif yoktu.”

Bir an duraksadı. “Ah. Hazırlıksız yakalanmışsın. Çaylak hareketi, Ozzy oğlum.”

“Hazırlıklı olmak, bir şeyler beklediğim anlamına gelirdi.”

“Gerçekten beklemiyor muydun?” Cidden şaşırmış gibiydi. Homurdandım. “İster inan ister inanma, mesafeli durmaya çalışıyordum.”

“Neden Emma Maron’dan uzak durmak isteyesin ki?” Neredeyse deliye dönecekti.

Elimi yüzümde gezdirerek başımı şezlonga yasladım. “Bilmiyorum, Brom. Tek gecelik bir kadın olmadığından olabilir mi?”

“Evet, değil,” diye onayladı içtenlikle. “O daha çok... ‘Ah, Tanrıya şükürler olsun ki bu kadın benden hoşlanıyor. Şimdi kendimi tutacağım ve tam bir ahmak olduğumu anlamamasını umacağım’ tipinde bir kadın.”

“Teşekkürler. Bunları söyleyen de Bay Asla Bağlanma-

yan.” Brommy, Cassandra ile olan ilişkimde yanımda olduğunu göstermeye çalışmıştı ama evlenme teklif etmemin kötü bir fikir olduğu konusunda oldukça sertti.

“Hey, ben asla öyle bir şey söylemedim. Eğer en sıkıntılı anlarımda beni gülümseten bir kadın bulursam, onu kaybetmemek için elimden geleni yaparım.”

Kalbim sıkışmıştı. Emma benim için bunu yapabileceğini düşündüğüm tek kişiydi. Brommy’nin bunu anlamış olması, aslında ne kadar inatçı biri olduğumun bir kanıtıydı.

Hayatım boyunca ya sevdiklerimi korumak için uğraşmış ya da yaptığım sporda en iyi olduğumu kanıtlamak için yaşamıştım. Ben kendi kendime yeten bağımsız biriydim. Başka türlü olmasını hiç istememiştim. Çünkü neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Emma’yı tanıımıyordum.

Zorlukla yutkundum. “Ona bir ilişkiye başlamamızın hata olacağım, sadece takılabileceğimizi söyledim.”

“Pislik,” dedi samimiyetle.

Ben de kabul edercesine homurdandım. “Gidip onunla konuşmam lazım.”

“O burada değil.” Sal’in sesi yüzünden ikimiz de sıçradık.

“Tanrım,” diye homurdandı Brommy. “Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyorsun?”

“Yılların sinsiliği.” Sal boş şezlongun ucuna oturdu. “Bu şekilde gizlice dinlemek daha zevkli.”

“Bunu utanmadan söylemesine bayılıyorum,” dedi Brommy.

Ben de aynı fikirdeydim ama sonra donup kaldım. “Bir dakika. Ne demek burada değil?”

Sal tırnaklarıyla uğraşıyordu. “Gitti. Bu öğleden sonra ayrıldı.”

“Gitti mi?” Doğruldu. Kan kulaklarıma hücum ederken kalp atışlarım hızlandı. “Gitti mi?”

Sal nazikçe, "Tekrar etmek bunu daha az doğru yapmaz," dedi.

"Sal."

"Ne?" Bakışlarını bana çevirdiğinde, onu havuza atma iki saniye kaldığına yemin edebilirim.

Anlamış olmalı ki abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Hafta sonu ev bakmak için Los Angeles'a gitti. Ne kadar çabuk bir ev bulursa Amalie'nin yakasından o kadar çabuk düşebileceğini söylemiş."

"Bu bilgiyi önceki gizli gezilerinden mi edindin?" diye sordu Brommy.

"Hayır. Amalie söyledi. Birbirimize her şeyi anlatırız." Sal bana anlamlı bir bakış attı.

Ben de ona ters ters baktım. Kalbim yerinde yoktu. Kararsız kalmış gibi lanet göğsümden çıkmak ya da boğazıma tırmanmak için elinden geleni yapıyordu.

Buradan gitmek istemişti. Benim yüzümden.

Neden istemesin ki, salak? Ona gerçek bir ilişkiyle ilgilenmediğini söylemiştin.

"Gerçek olan buydu."

Brommy ve Sal endişeyle bana baktılar.

"Neymiş o?" diye sordu Sal.

Yüzümü ovuşturdum. "Hiçbir şey." Sandalyemden doğrularak ayağa kalktım ve enseme sıvazladım. Düşüncelerim telaşla oyunun önüne geçmeye çalışıyor; büyük resmi, tüm seçenekleri değerlendiriyordu. İlk defa.

"Sal," dedim. "Bu sinsi becerilerini kullanmak zorunda kalacaksın."

Arkasına yaslanırken bana soğuk bir bakış attı. "Öyle mi?"

Dalga geçmiyordu. Onu tanıyordum, kabul edecekti. "Evet. Los Angeles için bir çanta hazırla. Odanı ben öderim."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Emma

Emlakçım Remington, evin içinde ilerlerken üçüncü kez, “Tüm dekorlar yerel zanaatkârlar tarafından özel olarak tasarlandı,” dedi. .

İçimden gelmese de usulca mırıldanarak topuklarım dökme beton zemine vururken soğuk ve yüksek salona doğru yürümeye devam ettim.

“Burası sana göre değil,” dedi arkadaşım Tate. Sesini alçaltma zahmetine bile girmemişti. “Çok soğuk.”

“Soğuk mu?” Remington’ın açık renk kaşları itiraz edersine yukarı doğru kalktı. “Şu aydınlatmaya bak! Evin önünde bir kanal var. Kanal kıyısında iyi bir ev bulmak ne kadar zordur, biliyor musun?”

Venice’teydik, Remington bana Los Angeles’ta bulunacak en güzel evlerin burada olduğunu söylediği için buradaki evleri inceliyorduk. Belki de öyleydi. Ancak kendimi bir türlü veremiyordum. Başım ve omuzlarım ağrıyordu. Soğuk bir içecek ve uzanabileceğim rahat bir şezlong istiyordum.

Belki de ağzınızı lezzetiyle dolduran ve kalbinizi pır pır ettiren küçük, şirin bir tatlıyla kendimi şımartmak?

Hayır. O olmaz.

Öfkeyle ellerimi saçlarımda gezdirdim, kafama biraz kan gelmesi için parmaklarımı kafa derimin üzerinde dolaştırdım. “Tate haklı. Burası bana göre değil. Fakat yorulдум. Bugünlük bu kadar yeter.”

Remington pek hoşnut değildi; bakmadığımı sandığı bir anda Tate’e öfkeyle baktı. Ancak Tate icabına bakabilirdi. Ona tembel bir öpücük yolladığında gülmemek için kendimi zor tuttum.

Tate benim Hollywood’daki en eski arkadaşımı. Bir mısır gevreği reklamı seçmelerinde çiçeği burnunda yeni oyuncuyken tanışmıştık. Virginia, Fairfax’ta doğup büyümeme rağmen *fazla Kaliforniyalı ve fazla sarışın* olduğum için ve gruptaki en uzun boylu aktrislerden biri olmama rağmen yine de çok kısa olduğum için reddedilmiştim. Gülüşümün de seks için bir davetiye gibi görüldüğünü söylemişlerdi. Tate buna çok gülmüştü. Ta ki onlara göre göğüsleri çok büyük olduğunu ve saçlarını siyahtan sarıya boyamayı düşünüp düşünmeyeceğini sordukları ana kadar.

Öğle yemeğine gidip durumu konuşmuş ve oyuncu koçlarının bu sektördeki en ukala, en bilgisiz ahmaklar olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu söylemiştik. Gerçekte öyle değillerdi. Nihayetinde bu tuhaf, berbat işte çok daha kötü aktörlerin varlığını öğrenecektik. Ancak aramızda bir bağ oluşmuştu.

Otele geri döndüğümüzde Tate kolunu benimkine geçirdi.

Bahçeye giden yolda ilerlerken kolumu sıkarak cesaret vererek, “Bir çaresini bulacaksın,” dedi.

“Biliyorum. Sadece yorgunum.” Tuttuğum gösterişli bungalovun kapısını açtım. Basit bir odada kalabilirdim. Tate de kalabilirdim. Bense parasız gençliğimi dehşete düşürecek bir lüksle yaralarımı sarmaya çalışıyordum.

Tate çantasını yan masaya bıraktı, sonra iç çekerek kanepeye uzandı. “Merhaba Marilyn,” dedi Marilyn Monroe’nun siyah-beyaz fotoğrafına. “Biz geldik!”

Ben de Marilyn’e başımla selam verdikten sonra kanepenin diğer ucuna uzandım.

“Kokteyl içmeye gitmek ister misin?” dedi Tate bana bakarak. “Ya da belki havuza gidebiliriz?”

Havuza asla gitmezdim. Bir daha ne zaman gönüllü olarak havuza girerim bilmiyordum ama bugün olmazdı.

“Ben biraz kestirmeyi düşünüyordum.” Topuklu ayakkabılarımı fırlatıp çıkardım ve ayak parmaklarımı oynattım. Bir şey söylemeyince başımı kaldırdığımda Tate’in kaşlarını çatarak beni izlediğini gördüm.

“İyi misin? Dizi yüzünden mi?”

Tate kafama baltayı yediğimi söylediğim tek arkadaşım-
dı. Amalie, Tina ve Lucian dışında. Aklımdan ismini hemen kovdum. Ya da denedim diyelim.

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledim. “Ve mesele dizi değil. Pek sayılmaz. Endişelerimi bir kenara bıraktım.” Çünkü huysuz ve yakışıklı bir adam karanlıkta bana sarılarak yas tutmamın sorun olmadığı söylemişti.

Göğsüm sıkıştı ve arkamı dönüp Marilyn’in büyüleyici suratına baktım. Bir gün birisi bana, yıldız olmanın gece gökyüzünde tek başına parlamak olduğunu söylemişti. Her zaman hayranlık uyandıran, her zaman yalnız. O zaman buna gülüp geçmiştim. Neden her şeye sahip olamıyordum?

Gözlerim bulutlandı, burnumun kenarını sıktım. “Ben sadece...” Telefonuma bir mesaj geldiğinde sözümü yarıda kesildi.

Parçalanıp Tate’in omzunda ağlamak istemediğim için telefonu çantamdan çıkardım.

Sal: Bensiz Los Angeles'a gittiğine inanamıyorum!!

Sırtarak kafamı iki yana sallayıp cevap yazdım.

Kımsiniz ve bu numarayı nereden buldunuz?

Kısa bir an duraksadı.

Sal: Şeytan Emmal Sana bulduğum buz mavisi ipeği ve 50'lerin Dior balo elbisesini anlatacaktım. Hem de tam senin ölçülerinde!

Elbisenin bir resmini gönderdiğinde nefesimi tuttum. Muhteşemdi.

"Vay anasını," diye haykırdı Tate, kendisi son derece meraklı biriydi ve omzumun üzerinden bakıyordu. "Sal kim ve eğer o elbiseyi istemiyorsan ona benim istediğimi söyle."

Kahkahayla onu ittim. "Amalie'nin asistanı ve stilisti. Çok tatlı biri, modayla ilgili her konuda uzman." Tate'e Amalie'yle kalmamla ilgili her şeyi anlatmıştım. Ona Lucian'dan bahsetmemiştim. Bahsedemezdim. Henüz yapamazdım.

Şu anda onu düşünmek bile yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına neden oluyordu. Onu özlemiştim.

Kahretsin, çok az tanıdığım bir adamı bu kadar özlemem gerekirdi.

Fakat onu tanıyordum. Uzun bir zaman olmamıştı belki ama nasıl biri olduğunu görmüştüm.

·Kendimi toparladım ve Sal'e cevap yazdım.

Affet beni, Sal! Yoksa kendimi asla affetmeyeceğim! :)

Sal: Sadece elbiseyi istiyorsun.

Evet. Ama sanırım elbiseyle birlikte sen de geliyorsun?

Sal: Bu bir iğneleme mi, sevgili Emma?

Homurdandım.

İyi denemeydi, Sally.

Sal: Elbiseyi çoktan aldım. O senin.

Seni seviyorum, Sal!!!

Tate'e baktım. "Elbiseyi istiyorum."

"Kaltak!" Bir an surat astı, ardından ayak parmağıyla beni dürttü. "Onunla ne zaman tanışacağım?"

Ben cevap veremedim Sal başka bir mesaj attı.

Sal: Nerede kalıyorsun? Lütfen muhteşem bir yer olduğunu söyle. İzin ver de senin sayende biraz hayatı yaşayayım.

O zaman burayı beğeneceksin. Beverly Hills Otel'de 1 numaralı bungalov.

Sal: MARILYN!?! Bensiz mi???

Kahkaha atıp Tate'e mesajı gösterdim. "Bu adamdan hoşlandım," dedi.

"Ben de öyle." Rosemont'taki herkesi seviyordum. İçimden korkunç şekilde özlem duygusuna benzeyen bir sızı geçti. Nefesimi tuttum ve yavaşça dışarı verdim. Bir yere bu kadar bağlanamazdım.

Sal tekrar mesaj attı.

Sal: Bana şehirde takılıp eğlendiğini söyle!

Ah. Hayır. Akşam yemeği için lobiye gidebilirim ama o kadar.

Sal: Sıkıcı mı!

Evet, o benim. Şimdi uyuyacağım!

Kısa bir süre bu konuda benimle dalga geçip geçmeyeceğini merak ederek bekledim ama geçmedi.

Sal: İyi uykular, güzel Emma.

Canım yandı. Çünkü bu sözleri başka birinden duymak istiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Sadece onu istiyordum.

“O haklı. Sıkıcısın.” Tate parmaklarıyla beni tekrar ittiğinde ben de onu tokatlayarak uzaklaştırdım. İtiraz eder gibi bir ses çıkardı. “Hadi dışarı çıkalım.”

“Hayır.” Telefonumu yere bıraktım. “Yapamam. Ben...” Sesim titredi ve kayboldu.

Tate’in bakışları keskinleşti. “Bir şeyler olmuş. Anlat bana.”

Reddetmek üzereydim. Ancak kelimeler benim iznim olmadan döküldü. “Ah, nereden başlasam?”

“En başından.”

“Sanırım bunun için içkiye ihtiyacımız olacak.”

Çoktan mini bara doğru ilerlemişti. “Tamamdır.”

Ve içimi boşalttım. Fakat kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Günün devamında Tate beni salona doğru sürüklediğinde kendimizi saksıdaki ficus ağaçlarının gizlediği özel bir köşeye sıkışmış verandada bulduk.

Tate bize bir tepsi istiridye ve iki kadeh sert viski ısmarladı.

“Ne, meyveli içki yok mu?” Dalga geçiyordum.

“Bu dayan ve iç türü bir gece,” dedi Tate düz bir yüz ifadesiyle.

Yalandan bir öğürme sesi çıkardım. “Kelime oyunlarından nefret ederim.”

“Bayılıyorsun.”

İçkilerimiz geldi. Tate uzun saçlarını omuzlarından geriye doğru savurarak dramatik bir şekilde nefes verdi. Evin çevresi pembe alçı ve beyaz ferforje mobilyalarla çevriliydi, Tate ise modern zamanların Rita Hayworth’u gibi görünüyordu. “İyi içkilere ve erkeksiz bir geceye.”

“Amen.”

“Emma?”

Tanıdık bir erkek sesi duyduğumuzda ikimiz de donup kaldık. Midem bulandı.

Tate davetsiz misafirimize ters ters bakarak, “Ah, Tanrı aşkına,” dedi.

Ters ters bakmasam da en iyi “*mutluyum ve gayet iyiyim*” yüz ifademi takınmışım. Çünkü Greg, o aşağılık piç kurusu, karşımda dikiliyordu.

“Emin misin?” diye sordum.

Greg’in yüzü şaşkınlıkla gerilmişti. “Neyden emin miyim?”

“Emma olup olmadığım.”

Başını eğdi. Greg hiçbir zaman kelime oyunlarında yetenekli olmamıştı. “Elbette senin Emma olduğundan eminim.”

“Sanki bir soruymuş gibi söyledin.” O anda aklıma Luciano’la ilk tanıştığımızda ona da benzer bir şekilde sataştığımda onun hemen anladığı geldi. Lanet olsun, onun için üzülmecektim.

Bir ay önce kalbimi yerinden söken pisliğe ters ters bak-

tım, ensesini kaşıyordu ve belirgin bir şekilde tedirgin görünüyordu. Onunla karşılaşmak kaçınılmazdı. Rams takımında oynuyordu, bu demek oluyordu ki deplasman maçlarına gitmediği sürece şehrin bir yerlerinde dolanıyor olabilirdi. Dört milyonluk şehirde. Lanet olsun, neden onunla karşılaşmıştım ki?

“Şaşırdım.” Omuzlarını dikleştirdi. Hakkını vermeliyim ki sağlam omuzlara sahipti. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Ben aynı şeyi söyleyemem.”

Tate elindeki kadehe bakarak homurdandı. Alaycı bir bakış attıktan sonra yüzümde donuk bir ifadeyle dikkatimi Greg’e çevirdim. Yetişkin biri gibi davranabilirdim. “Yeni bir ev buldun mu?”

Tüm eşyalarımı taşıması için birini tutmuştum. Ancak o artık birlikte yaşamayacaksak kendisinin de o evde yaşayamayacağına dair bir sürü mesaj göndermişti. Empati yeteneğim sıfırdı.

“Hayır.” Dudakları aralandı ve bana gereğinden fazla bir şefkatle baktı. “Doğru hissettiren bir yer bulamıyorum.”

“Doğru. Peki.” Kadehimi kaldırdım. “İyi geceler.” Gördün mü? *Büyümüşsün.*

Şimdi siktir git, Greg.

Kaşlarını çattı. Defolup gitmedi. “Burada biriyle birlikte misin?”

“Onun hemen yanında oturuyorum,” diye öfkeyle söylendi Tate.

Kısa bir bakış attıktan sonra bana odaklandı, sihirli gülüşünü takınmıştı. “Bak, Emma. Konuşmamız gerek.”

Eskiden o tatlı gülümsemeye bayılırdım. Muhtemelen gamzesi yüzündendi. Sadece tek yanağında kocaman bir gamzesi vardı. Kahverengi ve karamel karışımı saçları ile

masmavi gözleri de eklenince oldukça dürüst ve kibar görünüyordu. Hâlbuki gerçekte koca bir yalancı, sahtekardı.

Dudaklarımın içini ısırarak ona soğukkanlılıkla baktım. Ya da en azından öyle olduğunu umdum. “Konuşmakla ilgilenmiyorum. O hâlde...” Kışkırtıcı bir tavır takındım.

“Hadi ama, tatlım. Birlikte bir yıl yaşadık. Her şey böyle bitemez.”

Böyle mi? Aletini başka bir vajinanın içine sokarak bitirmişti. Her neyse.

Gerçekten tartışmak istemiyordum. Hele de herkesin içinde, kimin fotoğraf ya da videoya çekeceğini bilmediğim bir yerde, olmazdı. Hayatta olmazdı. Ne söylerse söylesin onu istemiyordum. Yapacağı açıklamayı dinlemek bile fazlasıyla çaba gerektirirdi.

Belli ki hayır cevabını kabul etmeyecekti, bu da onu buradan götürüp yatak odamın mahremiyetinde azarlamam gerektiği anlamına geliyordu. Tabii onun varlığıyla lekelelenecekti. Lanet olsun.

“Bana biraz istiridye ayır,” dedim Tate’e derin bir nefes eşliğinde.

Yüz ifadesi gerildi. “Bu penis sivilcesiyle konuşmayacakсын, değil mi?”

“Penis sivilcesi mi?” Greg kaşlarını çatı.

“Az bile söyledim,” diye tersledi Tate.

Elimi onun koluna koydum. “Bunu özel olarak yapmak istiyorum.”

Gözleri yüzümde gezinerek gerçekten iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu, ben de onu rahatlatmak için kolunu sıktım. “Hemen döneceğim.”

“Tamam. Ama eğer seni üzerse...” Gözlerini deviren Greg’e manalı bir bakış atarak konuşmasını noktaladı.

Ayağa kalktım ve Greg'in temas alanından bilerek çıktım. "Hadi, sivilce." Onu beklemeden, zarif bir "*kontrol tamamen bende*" adımıyla ilerledim.

"Dinle, Emma-"

"Tek kelime etme," diye kestirip attım, تنها bahçe yolundan bungalovuma doğru ilerlerken. "Tamamen yalnız kalana kadar konuşmayacağım."

"Tamam."

Bungalovum İspanyol tarzı, koyu pembe küçük patikanın hemen ilerisindeydi ve ön kapıma kadar uzanan, geniş, toprak kiremitli bir girişi vardı. Beklediğim manzara sadece buydu. Elbette, Lucian Osmond'un orada duruyor olmasını beklemiyordum.

Verandanın altın rengi ışıklarıyla aydınlanmıştı, o da şaşkın görünüyordu, sanki hazırlıksız yakalanmış gibiydi, ama sonra yanımdaki Greg'e baktığını fark ettim.

Akşamın serinliğine inat, üzerinde her zamanki kot pantolonu ve incecik zeytin rengi süveteriyle karşımda duruyordu. Ben ise başka bir şey düşüneyecek kadar şok olmuş hâlde ağzım açık bakakalmıştım.

Ardından bakışları benimkilere takıldı. Duygularım sıcak ve keskin bir şekilde tenimde kıvılcımlandı. Kalbim takla atarak yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

"Em."

Tanrım, onun sesi. Ne zaman duysam dizlerimin bağı çözülüyordu. Derin bir nefes aldım. "Buradasın."

Başka tarafa bakmadı. "Evet."

"Luc Osmond?" dedi Greg. Onu unutmuştum. "Oz?"

Lucian'ın dudakları aralandı. "Evet."

Greg yanımdan geçip Lucian'a doğru yürüdü. "Ben Greg Summerland. Buzun üzerinde bir canavarsın, dostum."

Erkekleri birbirleriyle karşılaştırmamam gerekirdi ama elimde değildi. İkisi de birbirine yakın boylardaydı ve benzer omuz genişliklerine sahipti. Greg'in gövdesi biraz daha kalın yapılydı, her sezon aldığı darbeler düşünülündüğünde bunu tercih ettiğini biliyordum. Lucian'ın vücudu daha inceydi, kasları hokey dışında sürekli fiziksel olarak çalışmaktan kaynaklanan bir hassasiyetle şekillenmişti.

Ancak bu daha çok duruşlarıyla ilgiliydi. Greg'in hareketleri, sanki herkesin onu izlediğinden emin olmak istiyor-muş gibi ağırdı. Oysa Lucian adeta pusuya yatmış bir panter gibi kıvrak bir hareket kabiliyetine sahipti. İsterse şimşek hızıyla ilerleyebilirdi ama genellikle basitçe hareket ederdi.

Yan yana geldiklerinde Greg ünlü sporcuların yanında takındığı "*Hadi birbirimize iltifat edelim*" tavrıyla bakarken Lucian ise acımasız çekingenliğiyle bakıyordu.

Greg elini uzattı ama Lucian sanki bir pis bir şeymiş gibi eline baktı. Kış yeşili gözleri Greg'inkilerle karşılaşmak için yukarı doğru hareket etse de elini sıkmaya yeltenmedi. Onun yerine dikkatini bana çevirdi. "Yanlış bir zamanda mı geldim?"

Ne sormak istediğini anlamıştım. Greg'i burada istiyor muydum? Ona geri mi dönecektim?

Boğazımda bir yumru oluştu. Onu özlemiştim. Sadece bir gün olmuştu ve ben onu özlemiştim. Berbat durumdaydım.

"Greg de şimdi gidiyordu."

Görünüşe göre muhteşem Luc Osmond'un karşısında orada olduğumu unutmuş olan Greg bana doğru döndü. "Konuşacaktık."

"Ne var biliyor musun? Şu anda konuşacak bir şeyim kalmadı." Başımı eğerek yola doğru baktım.

"Şimdi de Oz'la mı birliktesin?" diye sordu inanamayarak. Ben cevap veremedim kafasını iki yana salladı. "Sanırım belli bir tipin var."

Dişlerim birbirine kenetlendi. “Erkeklerden bahsediyor-
san, Lucian sana hiç benzemiyor.”

Lucian homurdandı. Onu, bu ses tonunun şaşkınlık anla-
mına geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Yine de ona
bakamazdım, henüz değil. Kendini beğenmiş eski sevgilim-
le uğraşmak zorundaydım.

“Bunu yapmayacağız. Lütfen git Greg.”

Lucian Greg’in bile gözünden kaçmayan bir bakış attı.
Geri adım atmayacağımı fark ettiğinde iç geçirdi. “Peki.
Seni sonra arayacağım.”

“Aramamanı umuyorum.”

Cevap vermedi ama yan tarafımda durdu, eğildi ve ben
uzaklaşmadan yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sonra gö-
rüşürüz, Emma.”

Bakışlarımı Lucian’dan ayırmadım, kalbim göğsümde
dengesiz bir şekilde çarpıyordu. O da bana bakıyordu, yüz
ifadesi gergindi. İlerlemeye karar verdim.

Bunu yapar yapmaz Lucian merdivenleri inip benimle
yarı yolda buluştu. Birbirimizden bir adım ötede durduk.
Burnuma teninin, yanmış şekerin ve bitter çikolatanın ko-
kusu geldi. Yine yemek yapmıştı. Vücudunun sıcaklığını
hissedebiliyordum. Bedenine sokulmak, onu içime çekmek
istiyordum.

Kıpırdamadan durup yüzünü inceledim. Yüzünde hiçbir
ifade yoktu, ciddiyetle bana bakıyordu. Konuştuğunda derin
sesi daha sert çıkıyordu. “Şu anda burada olmam senin için
sorun mu? İstersen geri gidebilirim.” Sanki teklifi dudakla-
rından zorla dökülüyormuş gibi söylemişti. Ancak yine de
söylemişti. Lucian beni istemediğim bir şeyi yapmaya asla
zorlamazdı.

Gülümsemem cılız, zayıf ve kısacıktı. “Burada olmana

sevindim. Greg ısrarla konuşmak istiyordu; ben de ondan bir an önce kurtulmaya çalışıyordum.”

Lucian sesli ve güçlü bir nefes verdi. Elinde küçük, beyaz bir kutu tuttuğunu ancak o zaman fark etmiştim. Bu kutuları tanıyordum. Yanında tatlı getirmişti.

Umut, ihtiyatla savaş halindeydi. Olabilecek en kötü şey için kendimi hazırladım ve en iyisini umdum. “İçeri gelmek ister misin?”

Gözlerini yüzümden ayırmadı. “Evet.”

Bu basit cümle yüreğimi ağzıma getirmeye yetti. Yalnızca başımı sallayıp kapıya doğru ilerledim, gerginlikten ve ihtiyaçtan içim ürpermiyormuş gibi davranıyordum. Telefonumu çıkarıp Tate’e hızlıca bir mesaj attım, ardından soru yağmuruna tutarak cevap vermesine fırsat vermeden sessize aldım.

“Arkadaşım beni lobide bekliyordu,” diye açıklayarak içeri girdim.

Hafifçe kaşlarını çattı. “Geri dönüp onunla oturmak ister misin? Sana haber veremedim.” Çok dikkatliydi. Geldiği için pişman mıydı?

“Hayır. Yakınlarda oturuyor.” Bungalovun içine doğru yürüdüm. Ev temizlenmişti ve ortama yumuşak, romantik bir ışıltı vermek için lambalar belirli yerlerde açık bırakılmıştı.

Lucian salonun ortasında durduğunda geniş omuzları kasılmış, birazdan kaçacakmış gibi ayaklarının ucuna basarak duruyordu. Çok gergin görünüyordu. Garip bir şekilde, bu beni rahatlattı.

“Bir içki ister misin?”

“Hayır.” Eline baktı ve kaşlarını çattı, sanki kutuyu tuttuğuna şaşırılmış gibiydi. “Bu senin için.”

Kutuyu uzattığında biraz daha yaklaşmam gerekmişti.

“Teşekkür ederim.” Hediyesine uzandığımda parmaklarımın uyuştüğünü hissettim. Kutu garip bir şekilde hafifti, bu da merak uyandırır da açmadım. Kutuyu masaya bıraktım ve Lucian’ın endişeli bakışlarına odaklandım.

“Sal’in bana ulaşmasını istedin, değil mi?” Aklıma takılan soruyu yönelttim.

Lucian gayet net anlamıştı beni ve etkileyici dudaklarında küçük, alaycı bir gülümseme belirdi. “Evet.”

“Sadece tek bir şeyi açıkla,” dedim ciddiyetle. “O elbiseyi alabilecek miyim? Yoksa ikinizi de öldürmek zorunda mı kalacağım?”

Gülümsedi “Elbiseyi alacaksın.”

Karşılık olarak gülümsemem güneş ışığı gibi hızla yayıldı.

Lucian keskin bir nefes çekti. “Bu gülümsemeyi özlemişim.”

Lütfen beni ağlatma. “Yalnızca bir gün oldu.”

“Öyle mi?” Bir adım daha yaklaştı.

“En iyi ihtimalle yarım gün,” diye mırıldandım, kalbim delicesine atıyordu.

Yaklaşmaya devam etti, sıcak ama yeşil gözleri endişe doluydu. “Bir yıl gibi gelmişti.”

“Lucian...”

Birbirimize dokunabileceğimiz bir mesafede durdu. Sadece bir temas önümdeydi. Bakışlarıyla karşılaşmak için başımı yukarıya kaldıracak kadar yakındı. Pişmanlık bakışlarını sarmıştı. “Seni korumak istiyordum. Kendimi korumak istiyordum.” Yanağıma dokunmak istiyormuş ama henüz cesaret edemiyormuş gibi elini kaldırdığında havada asılı kaldı. “Ama çok geç kaldım.”

“Çok mu geç kaldın?” Yanıma yaklaştığında aklım başımdan gitmişti.

“Evet,” diye homurdandı, parmak ucu şakağımın kena-

ında dolaşıyordu. “En azından benim için. Gitmene izin verdiğim anda canım yanmaya başladı ve hiç durmadı.”

Kelimeleri içimde yankılanırken göz kapaklarım titreyerek kapandı. Ancak onun reddedişi beni tedbir alamayacağım kadar çok incitmişti. “Bu yüzden mi buraya geldin?”

“Benimle birlikte olmayı kabul edip etmeyeceğini sormaya geldim. Ne kadar zamanımız olursa olsun. Benimle ol yeter.”

Sendeledim, ona yaslanmayı öylesine çok istiyordum ki. “İkimizin de yaşam koşulları değişmemiş olmasına rağmen mi?”

“Evet.” Elini aşağı indirdi ama uzaklaşmadı. “Bunu çoktan kabullendim. Dalga geçmiyorum. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Seni o kadar çok istiyordum ki kalbim acıyordu ve bu beni çok korkutuyordu.” Sesi ciddileşirken yüzüme baktı. “Çok hızlıydı, çok güçlüydü. Panikledim, Em.”

Hissettiğim duygular içimde hızla yayıldı. “Sence ben korkmuyor muyum? Penis sivilceli Greg’le berbat bir ilişkiden yeni çıktım.”

“Penis sivilcesi mi?” diye tekrarladı. Aramızdaki hava gerginliğini hâlâ koruyor olsa da gülümsedi.

“Evet. Sen de ahmak Cassandra ile ilişkini yeni bitirmişsin.”

“Cassandra’nın beni düşündüğünden daha fazla mahvettiğini kabul ediyorum. Birinin benimle sadece şöhret için birlikte olduğunu ve benim bunu fark etmediğimi ya da umursamadığımı anlamam sarsıcıydı.” Biraz yüzünü buruşturdu. “Kadınlarla olan tüm etkileşimimi yeniden değerlendirmemi sağladı.”

Bunun için onu suçlayamazdım. Greg de bana bir hayli zarar vermişti. Birinin güveninizi yıkmasının en kötü yanı, yeni birine güvenmenin daha zor hale gelmesiydi.

“Yine de bunu denemek istiyor musun?” Üzerinde neden bu kadar durduğumdan emin değildim. Zaten bunu istiyordum. Bir yanım çenemi kapamam için bağıırıyordu. Ancak onun emin olmasını istiyordum.

“Evet, Emma. İstiyorum.”

Kalbimde bir çarpıntı hissettim. Söyledikleri hoşuma gitmişti. Hem de çok. “Olağanüstü bir şekilde çuallasak bile mi?”

“Senin için acı çektiğimi söylediğim kısmı unuttun mu? Bugünün bir yıl gibi geçtiğini? Em... hokeyi bıraktığımdan beri beni gülümseten tek kişi sensin. Hâlâ hokey oynuyor olsaydım bile seni istiyor olurdu. Daha önce hissetmediğim bir şekilde hayat doluyum. Sen içindeyken dünyam daha parlak, daha gerçek. Ben bir aptaldım-”

Yanına yaklaştım ve kollarımı beline doladım. “Ben de seni özledim. Burada olduğun için günüm şimdiden daha güzelleşti.”

“Kahretsin.” Bana öyle sıkı sarıldı ki bunu kemiklerimde hissediyordum. Ancak umurumda değildi. Dudakları saçlarımda gezindi ve derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?” Göğsünün rahat sıcaklığına karşı sordum.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirirken gülümseyerek beni kendine doğru çekti. “Sen olduğun için.”

Sonra beni öptü. Nazik, düşünceli, bir özür diler gibi. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki ayak parmaklarımdan üzerinde doğruldum ve kendimi öpücüğe bıraktım. Homurdanarak beni daha derinden öpmek için başını eğdi. Dillerimiz birbirine dolandı. Tüm ihtiyatlı çekingenliğimiz yerini telaşlı, heyecanlı dokunuşlara, öpücüklerle, ısırıklara bıraktı.

Bedenim Lucian’ın öpücüklerini, tadını ne kadar sevdiğini hatırlayınca yüksek farkındalık hissiyle dudaklarının arasında inlememe neden olan bir dalgayla üzerime yayıldı.

Elini elbisemin eteklerine doladı, diğer eliyle yanağımı kavrayarak beni yönlendirdi, dudaklarımı iştahla öptü.

“Bu sefer prezervatifin yanında olduğunu söyle,” dedim yalvararak.

Gözlerime bakabilmek için geri çekildi. Saçları dağılmış, dudakları şişmiş ve tamamen büyülenmiş gibiydi. “Ben...”

“Eğer yanında değilse,” diye tehdit ettim ve dudaklarına kısa bir öpücük kondururken. “Seni öldürebilirim.”

Gülümsedi ve aniden beni kucağına aldı, tek kolunu popomun altından geçirerek diğer koluyla omuzlarımı kavradı. Gülüşü tatlı ve baştan çıkarıcıydı. “Küstahlık etmek istemedim ama madem ölümüm söz konusu, evet, prezervatifim var.”

Bacaklarımı beline doladım. “O zaman beni yatağa götür, Brick. Uzun bir gün oldu.”

“Bir yıl,” diye homurdandırken aceleyle yatak odasına doğru ilerleyerek dudaklarımı öpmeye devam etti. “Belki de daha fazla. Sonsuzluk gibi geldi, Em.”

Evet, öyle hissettirmişti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Emma

İşler hızlı ve çılgıncasına ilerleyecek sanmıştım. Oysa yatak odasına girer girmez Lucian beni yere bırakmıştı. Ayakkabılarını çıkarırken vahşi bakışları üzerimdeydi.

“Şimdi sıra sende,” dedi, boğuk ve tok bir sesle.

Gözlerimi Lucian’dan ayırmadan hareketlerini taklit ederek topuklu sandaletlerimi çıkardım. Elini ensesine atıp kazağını çıkarmak için yakasını tuttuğunda dudaklarında ufak bir tebessüm oluştu. Ben de aynısını yapmak için hamle yaptığımda eliyle beni engelledi. “Hayır. Bunu ben yapmak istiyorum.” Teninin ısını hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu. İnce siyah tüyler göğsünün etrafına yayılmış sanki flört edercesine sert meme uçlarını açıkta bırakmıştı.

Gözlerimi erkeksi güzelliğine diktiğimde içimde yanan öpüşme, temas etme ve inleme arzusuyla kendimi ona doğru çekilirken buldum.

Gözlerindeki ısıltı yeniden hayat bulan vücudumda ipek gibi süzülüyordu. Dingin ve dengeli nefes alıyordu ancak boğazında titreşen nabızı onu ele veriyordu. Parmak uçlarını

böyük bir dikkatle elbisemin kenarlarında ileri geri hareket ettirerek kumaşla oynadı.

Hareketlerinin üzerimdeki etkisini görmek istercesine dikkatle beni izliyordu. Ellerini hissettiğimde nefesim ke-sildi. Bakışlarıyla bakışlarımı okşarken neredeyse gülümsüyordu ancak elleri meme ucumu keşfedip yavaşça dairesel hareketlerle okşarken yüzü sertleşti.

Ateş içimde öylesine güçlü bir şekilde yükseldi ki dizle-rimin bağı çözüldü.

İnleyerek dengemi sağlamak için koluna tutundum.

“Yakaladım,” dedi kolunu belime dolarken.

Sonra da bırakmadı. Eliyle göğsümü hafifçe okşarken ka-fasını eğdi. Yumuşak dudakları hassas tenimde gezinmeye başladı. Eliyle ensemin kavrayıp boynumun hassas boşluğuna uzun bir öpücük kondurdu.

“Nasıl istersin, Em? Yavaş ve sakın mı?” Meme ucumu sıkıştırdı. “Hızlı ve sert mi?”

Üzerine eğildim, dudaklarımı omzunun sert kıvrımına bastırdım. “Hepsini istiyorum. Her şeyi.”

Lucian inledi. “Doğru cevap.”

Dudaklarımız buluştuğunda, öpüşmemiz şiddetli ve baş-tan çıkarıcıydı. Onu bacaklarımın arasında, sırtımın alt kıs-mında ve uyluklarımda hissediyordum. Beni öperken çok ciddi-ydi. Sanki istediği tek şey buymuş gibiydi. Ben de ona dokunuşunun, tadının keyfini çıkartarak karşılık verdim. Be-nim olduğunu bilerek öpüyordum.

“Sana ihtiyacım var, Em.” Elleri belimi kavrayarak du-dakları dudaklarıma kenetlendi. “Sana ihtiyacım var.”

Ustaca bir hamleyle üzerimdekileri çıkardı ve yatağa doğru ilerlerken dudaklarımı yeniden kavradı. Lucian inle-yerek yatağın kenarına oturdu, iri elleriyle kalçalarımı kav-rayarak beni bacaklarının arasına çekti.

Bakışları çıplak göğüslerime kayarken şehvetle parladı. Parmaklarını yavaşça yukarı doğru ilerletirken sesi sert ve boğuk çıkmıştı. “Bunları hayal etmem muhtemelen yanlış.”

Bir kahkaha attım ama eğilip meme ucumu hafifçe öptüğünde kahkaham yarıda kesildi. Beni tekrar tekrar öperken ellerimi saçlarına doladım, bu kez dudaklarını hafifçe aralayıp emmeye başladı. En kötü baştan çıkarma yöntemiydi. Ama en iyisiydi de.

Tenimde ılık bir nefes gezindi. “Her gece seni hayal ediyorum, Em. Her rüyamda seni arzuluyorum.” İri eli göğsümü avuçladı, istediği zaman rahatça yalayabilmek için biraz sıkarak dolgunlaştırdı.

Arzu içimde kıvranırken aklım başımdan gitmişti. Ağrıyan meme uçlarıma işkence edercesine beni yaladı, emdi ve bırakmadı. Dudaklarının her hareketi kadınlığımın derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiriyor, zonklamasına neden oluyor, içimi tatlı tatlı titretiyordu.

Yavaş yavaş kalçalarım doğru inen elleri, külotumu indirmeden önce üzerinde dolandı. Avuçlarını kalçalarımın üzerinde dolaştırırken bile bana bakıyordu. Buz yeşili gözleri ışıldıyordu. “Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim.” Parmaklarının nasırlı uçları ıslak vajinama doğru kaydı. “Artık sına kavuştuğuma göre, işe nereden başlasam bilemiyorum.”

Göz kapaklarım titredi, parmakları ileri geri hareket ederken ellerim omuzlarını kavradı. “Tam burası işime yarayabilir.”

Gülüşü günah ve vaat doluydu. “Hoşuna gitti mi, tatlım?”
“Evet.”

Parmaklarını içime sokmadan önce hissetmemi, arzulamamı sağlayacak kadar bastırdı. “Peki ya burası?”

“Burası...” Nefesim sıkıştı. İçime ittirerek uzun, güçlü parmaklarıyla beni doldurdu.

“Ne dedin?” diye karanlık bir şekilde mırıldandı. Marifetli parmakları dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi beni yavaşça beceriyordu. Baş parmağının kalın ucuyla şişmiş klitorisimi bulup etrafında daireler çizmeye başladı.

Tekrar inledim, kollarımı boynuna dolayarak ona yaslandım. “Kahrolası derecede iyi.”

Hırslı ve sahiplenici bir tavırla konuştu, dudakları meme ucumu bulurken uzun parmaklarını tekrar içime soktu. “Tanrım, sen kusursuzsun. Tam bana göresin.”

Hafifçe kıvrılan parmakları istediğim noktaya değince, işte o an hissettim. Titreyerek dalgalar hâlinde boşaldım. Gözlerimiz buluştuğunda yaşadığım zevki açığa çıkardı.

Lucian kulağa neredeyse acı verici gelen bir inlemeyle olduğu yerde kaydı, geniş omuzları bacaklarımın arasına yerleşti. Beni sabit tutabilmek için iri elleriyle kalçalarımı kavradı. Ardından sabırsız bir iniltiyle eğilerek zonklayan klitorisimi öptü. Tıpkı dudaklarımı öptüğü gibi öpüyordu. Açgözlü ve derin bir şekilde yalıyor, emiyor sert dudaklarıyla işkence ediyordu.

Yeniden inledim, bacaklarım o kadar zayıf düşmüştü ki beni desteklemek zorunda kaldı. Adeta bir tatlıymışım gibi beni afiyetle yiyordu, dilini içime sokmadan hemen önce yukarıya doğru bir kez yaladı.

Dayanamıyordum. Bu çok fazlaydı. Dudaklarına doğru kıvrılırken tekrar boşaldım.

“İşte bu,” dedi delirtici öpücüklerinin arasında. “İşte bu, Em. O tatlı amını ağzıma yasla.”

Ah, lanet olsun.

Dizlerinin üzerine çökerken iki büklüm oldum ve oldu-

ğum yere yığıldım. Ensesini tutarak onu öpücüklere boğdum, Lucian inleyerek beni yutarken nefesini içime çektim.

Lucian doğrularken beni de beraberinde kaldırdı. Tekrar yatağa girdiğimizde ellerim kot pantolonunu aşağı çekmeye çalışırken yana doğru kıpırdandım. Aleti avucumun arasına yerleşti ve onu sıkıca kavrayarak sevdiğini bildiğim şekilde okşamaya başladım.

“Siktir.” Kalçaları sarsıldı. “Beni bırakmalısın...”

Elleri benimkilere dolandı, kot pantolonunu çıkarmaya koyulduk. Pantolonunu çıkardıktan sonra neredeyse yataktan fırlatacaktım ki son anda yakaladı ve cebindeki prezervatif paketini çıkarttı. Yüzündeki gülümseme kısacık sürse de oldukça keyifliydi. Ben de gülümsediğimde bakışları yüzüme kayarak duraksadı. “Kahretsin, çok güzelsin, Em.”

Kalbime işleyen basit kelimeler. Prezervatifi uzun aletine geçirdiğinde onu kendime doğru çektim, gücünü ve ağırlığını üzerimde hissetmek istiyordum. Beni kuşatmasını istiyordum.

Aletin sıcak tepesi vajinama değdiğinde göz göze geldik ve ikimiz de durduk.

“Em.”

Ne demek istediğini anlamıştım. Farklı hissettiriyordu. Seksten daha fazlası gibiydi. Yavaşça içime doğru girerken gözlerini kaçırmadı, sıcak bedeni beni evimde hissettiriyordu.

İnleyerek bacaklarımı daha geniş açarak onunla birlikte hareket ettim. Kocamandı ve tam oradaydı. Öylesine iyi hissettiriyordu ki nefes almakta zorlandım. Lucian başını öne eğmiş, ağırdan alma çabasıyla titriyordu. “Tanrım. Tanrım. Çok iyi hissettiriyorsun.” Eziyet dolu bir inlemenin ardından sert bir hamleyle beni tamamen doldurdu.

Gözlerimi kapattım, ellerim nemli sırtında gezindi. “Çok iyi, Lucian. Çok iyi.”

İhtiyacı olan tek şey buydu. Dudaklarımı öptü, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu, beni ne kadar istediğini fısıldadı. İçimdeki sıcaklık dalgalar halinde beni sararken alev alev yanmaya başladım.

Lucian birçok şeyde mükemmeldi. Sahip olduğu aynı mükemmellik ve ustalıkla beni becermeye devam ediyordu. Hem de müthiş bir çeviklikle. Kısa süre sonra ikimiz de nefes nefese kalmıştık, hareketlerimiz hızlanmış bir hâlde hem zirveye ulaşmaya çalışıyorduk hem de bunu sürdürmek istiyorduk.

“Bitmesini istemiyorum,” dedi dudaklarıma karşı. Sonra kalçalarını eğerek içimi tutuşturan ve çığlık atmama neden olan o noktaya ulaştı.

Zariflik ya da uzun sürmesi için çabalamak yoktu. Yalnızca azgınca sevişiyorduk, birbirimizi bir daha hiç fırsatımız olmayacakmış da ölecekmişiz gibi beceriyorduk. Boşalırken gözlerimi ona çevirdim. Gergin kasları ile kış yeşili gözleri sanki bu kadar muhteşem geçmesine inanamıyormuş gibi hayret ve tutkuyla parlıyordu.

Ben de inanmamıştım. Çünkü daha önce hiç böylesini yaşamamıştım.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Emma

“Tanrım, buna ihtiyacım vardı.”

Vücudunun şaşkınlıkla gerildiğini hissettiğimde Lucian’ın nemli göğsüne yaslandım. Ardından dudaklarından dökülen içten bir kahkaha yatağı salladı. Gülümseyerek sarıldım ve daha da yakınlaştım. Sert bir vücuda sahip olmasına rağmen ona sarılmak son derece rahat hissettiriyordu.

Kocaman gülümseyerek bana döndü. Gülümsemesi büyürken soğuk bakışları şimdi sıcacıktı. “Demek öyle, ha?”

Parmaklarımı ondan uzak tutamayarak köprücük kemiğinin zarif çizgisinde gezdirdim. “Şaşırmış gibisin. Yoksa beni memnun edebileceğinden şüphe mi duyuyordun Brick?”

Şimşek gibi bir hızla elimi yakalayıp parmak uçlarımı ısırdı. Acı hissetmesem de ciyakladım ve o yine sırttı. “Eğer başarısız olsaydım, bir dahaki sefere kendimi daha çok adardım.”

Biraz daha yaklaşıp göğüslerimin onun göğsüne değmesiyle birlikte vücudum titredi. “Ne kadar da fedakârca bir düşünce.”

Lucian’ın bakışlarındaki mahmurluk arttı ve eli omzumun üzerinden kayarak boynumu kavradı. “Ya her şeyinle yap ya da hiç yapma.”

“İyi motto.” Kaslarının üzerinde gezindim. Tanrım, adamın kolları çok güçlüydü ama rahatsız edici de değildi.

Mırıldanarak onayladı. “Alışkanlıklar beklentiyi belirler diyebiliriz.”

Kıkırdadığımda beni tamamen kendine doğru çekti. Tamamen ten teneydik. Sesini biraz alçalttı. “Benim de buna ihtiyacım vardı.” Hafif ama aralıksız öpücüklerini şakağıma, yanağıma kondurdu. Sıcak sert, şeker ve misk kokusuyla her yanıma sarmıştı.

Gözlerimi kapattım, kollarımı boynuna sardım. Dilim tuzlu teninin tadına bakmak için omzunun sert tepesinde gezindi. Lucian titreyerek boğazının derinliklerinden inledi.

“Bana beş dakika ver,” diye mırıldandı saçlarımı okşayarak. “Ardından biraz daha idman yapabiliriz.”

“Beş dakika mı?” Sesim akışkan bir balı andırır gibi usulca çıkarken alay ettim.

“Hanımefendi,” diye söylendi boynumun boşluğuna. “Beni üst üste üç kez hakladınız. Bu adama biraz dinlenme şansı verin.”

İçimde büyüyen coşkuyu tutamayarak mutlu bir şekilde gülümsedim. Henüz yeni birlikteydik ama kendimi sanki hep birlikteymişiz gibi hissediyordum. Tabii ki bu benim onu arzulamamdan dolayı değildi. O kadar taze ve yoğun hissediyordum ki içimdeki ateşi dindirmeye yetecek mi diye merak ediyordum. Onunla birlikte olmak öylesine kolaydı ki. Çok eğlenceliydi. Seksin eğlenceli olduğu rahat hissettirdiği bir zamanı hatırlamıyordum.

Belki başkaları için öyle olabilirdi. Ancak ben zihnime gömülür ve nasıl görüldüğüm, ne söylediğim üzerinde endişelenir dururdum. Esas dehşet verici olan yataktaki hareketlerimdi. Kendim gibi olamıyordum.

Lucian'ın yanındayken kendimden başka biriymiş gibi davranmazdım. Davranmış olsam bile belli ederdi. Beni arkasına saklandığım o duvarın ardından çekip çıkarırdı. Beni sırtüstü yatırdı ve yanıma uzandığında başını avucuna yasladı. Öteki eli kalbimi korumak ister gibi memelerimin arasına nazikçe yerleşti. Yaptığı hareket öylesine şefkat doluydu ki göğsüm sıkıştı. Fark etmemiş gibi görünse de beni memnuniyet dolu bir ifadeyle inceledi. "Susadın mı?"

O soruncaya kadar aklıma gelmemişti. "Biraz su içebilirim."

Göz çevresindeki çizgiler derinleşti. "Hemen dönerim." Dudağımı öptükten sonra kusursuz bir çeviklikle dönüp yataktan kalktı.

Arkama yaslandım ve odanın içinde cırlıçıplak ilerleyişini izledim. Çıplak Lucian'ın hareketleri seyredilmeye değerdi, inanılmaz poposu her adımında esniyor ve geriliyordu. Baldırları baş döndürücüydü. Temizlenmek için banyoya girdiğinde manzaram gözden kayboldu.

İşini bitirir bitirmez mutfığa doğru ilerledi. Dağınık yastıkları kabartıp, birbirine dolanmış çarşafı düzelterek yatağa yerleştirdim. Tepsiden yayılan takırtı Lucian'ın geri geldiğini gösteriyordu. Nefesim kesilmiş bir hâlde yastığa yaslandım ve ellerimi havaya kaldırdım.

"Yavaşla!" diye yalvardım. Yavaşladı, kaşlarını muzip bir şaşkınlıkla kaldırdığını gördüğümde sııttım. "Sana şöyle bir bakmama izin ver." Utangaçlığı boynundan başlayıp kulağına kadar ilerledi.

Sonra hafifçe sallanarak yürümeye başladı. "Bu yeterince yavaş mı?"

"Sanırım bunu sonraki nesiller için kaydetmeliyim. Hayatımda hiçbir erkeğin bacaklarını bu kadar beğendiğimi hatırlamıyorum."

Yüzüne bir gülümseme yayıldıysa da bu gülümseme daha çok “*Kadın saçmalıyor ama hoşuma da gidiyor*” der gibiydi. “Eğer iyi bir kız olursan,” dedi tepsiyi masanın üzerine bırakarak. “Daha sonra kalçalarım dokunmana izin verebilirim.”

Bunun zevkten kasılmama neden olmaması gerekirdi. Ama öyle olmuştu.

Lucian bana tepeden bir bakış attı. “Gerçi itiraf etmeliyim ki o tişörtü giyerek pek de mantıklı bir karar almamışsın.”

“Kötü mü olmuş?”

“Çok,” dedi sertçe. “Yakında onu çıkarman gerekecek, yoksa sana kalça turu falan yok.”

“Peki, Lucian.”

Dudakları kıvrılırken bana bir bardak limonlu soğuk suyu uzattı. Gülümsedim.

“Ne oldu?” Yatağın kenarına oturdu.

“Sen. Suya bir dilim limon koymuşsun.” Bir yudum aldım.

“Tadı daha güzel oluyor,” diye mırıldandı. Kulaklarının etrafı hâlâ biraz kızarıktı.

“Evet öyle.” Biraz daha içtim, ardından suyu ona uzattım. “Çok tatlısın.”

Gözlerini devirdi ve bir yudum içti.

“İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorsun.”

Lucian suyu bana geri uzattı. “Seninle ilgilenmeyi seviyorum.”

Uzunca bir yudum daha içtim. “Ve sürekli bunu yapmana izin vererek ciddi bir tehlike altındayım. Ancak mesele bundan daha fazlası. Doğuştan gelen, sıradan bir şeyi olağanüstü hale getirme yeteneğine sahipsin.”

“Beni utandırmaya çalışıyorsun, değil mi?” Bardağı alıp kalanı içti.

“Hayır, sana iltifat ediyorum.”

Lucian yüzünde afallamış gibi görünen bir ifadeyle bardağı masaya bıraktı. “İltifatlar karşısında nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.”

Dürüstlüğü beni şaşırttı. “Neredeyse tanıştığın herkes sana iltifat ediyor. Sik kafalı Greg bile sana yalakalık yapıyordu.”

Lucian kafasını hafifçe salladı. “Ama ben artık o adam değilim. Hokeyi bırakmadan önce bile bu tür iltifatlar öylesineymiş gibi geliyordu. Kişiliğimden çok performansıyla ilgiliydi.”

Yavaşça başımı salladım. “İnsanlar bana Prenses Anya’yı ne kadar çok sevdiklerini söylediğinde, *zaten öyle olması gerek bu benim işim* diye düşünmekten kendimi alamıyordum.”

“Yine de eleştirdiklerinde ya da yerden yere vurduklarında, yeteneklerini göremeyen aptallar olduklarını düşünmeden edemiyorsun.” dedi bunu deneyimlemiş bir insanın kuru mizah anlayışıyla.

Ben de gülümsedim. “Evet, doğru. Yüksek sesle söylediğinde kulağa korkunç gelse de.”

“Şöhretin tuhaf yanı da bu işte.” Başını hafifçe salladı, sonra tepsiye dönerek beyaz pasta kutusunu açtı. “Bunu açmamışsın.”

“Çok heyecanlıydım.” Kutuyu almak için elimi uzattığımda yüzündeki şaşkın ifade büyürken kutuyu bana uzattı.

“Seni tedirgin mi ettim? Diz çökmeye ve yalvarmaya hazırdım, Em.”

Kalbim göğsümde ters döndü ve kutuyu kapalı tutan ipi kurcalayarak o anın büyüğü altından kalkmaya çalıştım. Üzerindeki ipi çözüp bir çiçek gibi açılmak üzere tasarlanan kutu içindeki hediyeği açığa çıkardı.

Soluğum kesilmişti. Beyaz bir şeker bulutunun ortasında, üstü gece yarısı gibi parlayacak kadar koyu ve ısıltılı çikola-

taıyla kaplı, küre şeklinde mükemmel bir gâteau* duruyordu. Ağzımı şaşkınlıktan açık bırakan şeyse bu değildi.

Kürenin en üstünde cam şekerden yapılmış pembe ve altın rengi bir kelebek duruyordu. Narin kanatları o kadar inceydi ki üzerinden ışık süzülüyordu. O kadar gerçek görünüyordu ki neredeyse uçup gideceğini düşündüm.

“Lucian...”

“Bazen sana baktığımda gördüğüm şey bu,” dedi yumuşak bir sesle. “Güzel ve eşsiz, zapt edilmesi mümkün olmayan ama hazine değerinde.”

Gözlerim buğulandı. Canıma okumuştı. Eskiden de güzel olduğumu söyleyenler olmuştu ama hiçbiri bu şekilde değildi. Ancak beni hayatında geçici olarak görmesinden korkuyordum. Hayatında kısa bir süreliğine olmak istemiyordum. Bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Elimde onun hediyesi varken olmazdı.

“Bu çok güzel. Kusursuz.” Başımı kaldırıp ona baktığımda kalbimin gözlerimden fırlamasından korkuyordum. “Bunu yiyemem!”

Kaşları çatıldı. “Neden yiyemezsin?”

“Bu bir sanat eseri. Godzilla gibi saldırıp onu paramparça edemem.” Lucian kahkaha krizine kapıldı.

“Gerçekten de acayip bir hayal gücün var. Yemen gerekiyor, Snoopy”

“Bana Snoopy deme. Burada duygusal bir an yaşıyorum.”

Lucian homurdanarak uzanıp küçük pastayı kutusundan çıkardı. Beceriksizliğim yüzünden onu dağıtabilir ya da düşürebilirdim. Sağlam ve maharetli elleriyle keleşği çıkartıp kutuya geri koyduktan sonra pastayı bana uzattı. “Bir ısırık al, Em.”

*Gâteau, genellikle çeşitli iç malzemeler, kremler veya şekerleme ile süslenmiş lezzetli bir hamur işini ifade eder. -ç.n.

Ağzım sulanmıştı ama bir an için kendimi tuttum. “Senin olayın bu, değil mi? Demek istediğim, bana bir şeyler hazırlamak.”

Bakışları dudaklarıma yöneldi. “Evet. Nedenini anlamaya çalışmıyorum. Sadece hoşuma gidiyor.”

Kelimeler göğsümü okşarken içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyordu. Lucian’dan önce hiçbir zaman yiyecekleri tüm benliğimle tatmamıştım. Hayatı yalnızca gözlemlemekle geçmiştım. Onunla olduğum her an, keyif alınacak, tadını çıkarılacak bir şeyler buluyordum.

Gözlerine bakarak beni beslemesi için ağzımı açtım. Tatlıyı dudaklarıma yaklaştıırken burun delikleri genişledi.

Bitter çikolata o kadar yoğun ve lezzetliydi ki bayılmıştım. Sonra yumuşak keki ısırdığımda kremalı yumuşak köpüğü ağzıma yayıldı. Çikolatalı değildi, belki kahve, belki de karameldi, tadı anlaşılmıyordu. Tüm o bitter çikolata ile yumuşak kremanın birleşimi yeni bir tat sunuyordu. Yoğun ama yormayan bir tat.

Lucian’ın bakışlarında memnuniyet ifadesi uyandıracak bir ses çıkardım. “Güzel mi?” diye sordu.

“Enfes.” Dudağımı yaladım. “Daha fazlası.”

Derin bir nefes aldı. “Kahretsin, bunu hiç planlamamıştım.” Başımı eğdiğimde tekrar dudaklarımı yaladım. Sertleşmişti. Olağanüstü bir şekilde. Kalın ve zonkluyordu. Kaşlarımı kaldırarak parmağımı krema dolu pastanın üstünde kaydurdım ve kremanın bir kısmını aldım. “Son lokmayı sen yersen iyi olacak,” diye öneride bulundum. “Biraz meşgul olacağım.”

“Ne-”

Kremayı aletin kalın başının üstünde gezdirdim ve ağzıma aldım.

“Ah, kahretsin... ah...” Bir yandan çarşafı sıkarken boğazından acı dolu bir inilti yükseldi, başını geriye attı. “Em...”

Çok güzeldi. Ve lezizdi. Hak ettiği şekilde yavaşça doyasıya tadını çıkardım. Ta ki o boşalana, nefes nefese kalana ve adımı haykırana kadar.

Üstüme yığılıp başım göğsümün üst kısmına yasladığında, kolunu belime dolayıp sakinleşmeye çalıştı. İşte o an tatlının tam olarak ne ifade etmek istediğini anladım. Karanlık, kalıcı olmayan parlak güzelliği tamamen yutuyordu.

“Ben kelebeğim. Sen de pastasın.”

Tükenmiş ve bitkin bir halde yanağını göğsüme yaklaştırarak bana tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. “Tatlım, benim için ikisi de sensin.”

Ancak ben ikna olmamıştım. Onun da inandığını sanmıyordum. Yine de şimdilik bu kadarı yeterliydi.

4

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Emma

Kiraladığım bungalovun avantajlarından biri de altı kişinin kolayca sığabileceği büyüklükte bir yemek odasına sahip olmasıydı. Tate detayları öğrenmek için telefonumu meşgul etmeyi bırakmamıştı. Lucian da Brommy ve Sal'in peşine takılıp otelde konakladıklarını itiraf ettikten sonra onları öğle yemeğine bungalovumuza davet etmiştik.

Her ne kadar Tate ile ben kafamıza büyük şapkalar takıp güneş gözlükleriyle tanınmaması başarabilecek olsak da Lucian ve Brommy'i yan yana gördükleri an onları fark edeceklerine emindim. İki adam da göze çarpmamak için fazla yakışıklıydı. Hokey konusunda Şimdiye dek Los Angeles'ın ne kadar gelişmiş bir şehir olduğu hakkında fikrim yoktu. Ancak Lucian'ın burada da tanınabileceğini düşünmeme yetecek kadar insanın onu fark ettiğini görmüştüm. Sal'i de göz alıcı ışıltısını da bu işe dahil edersek, gruba neon ışıklı bir tabela asmış olurduk.

"Tanrı'ya şükür diyebilir miyiz?" diye mırıldandı Tate. Odanın köşesindeki büfeden kendine şampanya doldurmak-

la meşguldü. “Greg’le tekrar birlikte olduğunuza dair bir mesaj alacağımı düşünmüştüm.”

“Öğğğk.” Yüzümü buruşturdum. “Bunu düşünmüş olmana inanamıyorum. Beni hiç tanımıyor musun?”

Yüzünde mahcup bir ifadeyle baktı. “Biliyorum, biliyorum. İnsanlar her zaman aptalca şeyler yaparlar.” Lucian’a döndü, adam yemekleri kendi pişirmemiş olmasına rağmen her zamanki titizliğiyle tabaklarımızı hazırlıyordu. “Bu adam, kariyerin dışında verdiği en iyi karar.”

Ateş yanaklarımı sardı ama kadehimi hafifçe kaldırdığımda gizli bir kadeh tokuşturması yaptık.

“Bu özel bir kız toplantısı mı yoksa herkes katılabiliyor mu?” diye sordu Sal. Kiraz kırmızısı benekli bir kravatla zeytin yeşili otantik bir takım elbise giymişti. Bu kıyafet Tate’i o kadar heyecanlandırmıştı ki onunla ilk karşılaştığında elini göğsüne bastırarak, “Chicana* kalbim, sakın ol,” diye çılgılık atmıştı.

Böylece aralarındaki dostluk bir anda pekişmişti.

Kadehi ona uzattım. “Bilmiyorum. Önce bana şu elbise-den biraz daha bahset.”

Bana mahcup mahcup bakma zarafetini gösterdi. “Biliyorum, sinsi davrandım! Ve bunu herhangi biri için yapmadım ama zavallı Luc çok sefil görünüyordu.” Adını duyunca kafasını kaldırıp bize doğru bakan Lucian’a sırtı. “Ayrıca, beni bir Sal köftesine çevirmekle tehdit etmişti.”

Lucian gözlerini devirdi. “Öyle bir şey olmadı.”

*“Chicana,” Amerika’da yaşayan veya Amerika’da doğmuş bir Meksika kökenli kadını ifade eden bir terimdir. Genellikle Meksika kökenli Amerikalı kadınlar arasında kullanılır ve kültürel bağlamda bir kimlik ifadesidir. Bu terim, Meksika-Amerika kültürüne, diline ve tarihine aidiyeti vurgular. -ç.n.

Şampanya şişesini masaya götürürken, “Belki kelimelerle değildi,” diye karşı çıktı Sal. “Ama kötü kötü bakıyordu. Hepimiz bakışlarının ne kadar etkili olabileceğini biliyoruz.”

“Seni fena köşeye sıkıştırmış,” dedim gülümseyerek ve Lucian’ın işaret ettiği koltuğa oturdum.

Lucian da homurdanarak yanıma geldi.

“Eh, şimdi çok mutlu görünüyor.” Brommy usulca Tate ile benim aramdaki koltuğa yerleşti. “İçinden mırr mırr sesler çıkarıyormuş gibi duruyor. Emma, onu güvenilir kollarına bıraktığım için huzurlu hissediyorum.”

“Masanın öbür ucunda oturman kıcını tekmelememi engellemeyecek,” dedi Lucian sinirlenmeden. Aslında şu anda tembel bir hali vardı. Sandalyesinde gevşemiş ve dinlenmiş, hayatından memnun bir adam gibi görünüyordu. Bu ona çok yakışıyordu. Bakışlarımız buluştuğunda durum daha da güzelleşmişti çünkü dün gece ve bu sabah yaptıklarımızın ateşli etkisi hâlâ aramızda kaynıyordu.

Bakışları, tekrar istiyorum diyordu. Sıcaklık içimi kapladı.

Benim bakışlarım da ona cevap verdi. Yakında.

Kaşlarını çattı. Er ya da geç, tatlım. Emin olabilirsin.

Gözlerimizdeki iletişimi sonlandıran bir gülme sesi duyunca döndüğümde Brommy’nin sırtarak bizi izlediğini fark ettim. “Şuna bir bakın.” Brommy kocaman elleriyle işaret etti. “İlk kez meme görmüş bir ergen gibi gözlerini dikmiş gülümsüyor-” Bir ekmek parçası alınının tam ortasına isabet etti.

Lucian gözlerini devirdi ve Brommy’ye uyarıcı bir bakış attı. “Kapa çeneni, yoksa bir sonraki ağzına gelecek.”

Brommy kahkaha attı. “Tıpkı eski Oz gibisin.” Brommy hayali bir damla gözyaşını sildikten sonra Lucian hırlayın-

ca ellerini huzur içinde havaya kaldırdı. “Tamam, tamam, susuyorum.”

Gülümseyişimi gizlemek için salatama gömüldüm ve bir lokma aldım. Brommy oldukça kabaydı ama yanılmıyordu. Lucian gerçekten de mutlu görünüyordu. Bunu ben yapmıştım, gülümseyişinin kolayca gözlerine ulaşmasını sağlamıştım. Yaşadığım pek çok hayal kırıklığı ve aksilik sonrasında, acı çeken biriyle yaşadığım bu küçük mutluluk hissi hayatımı güneş ışığı gibi aydınlatmıştı.

Tate, Sal ile muhabbet ediyordu, ona son yaptığı alışverişinde aldığı kıyafetlerin fotoğraflarını gösterirken bizi pek umursamıyorlardı.

“Bir dahaki sefere dışarı çıktığında beni de almalısın.” dedi Tate. Yalnızca erkeklere karşı kullandığını bildiğim bakışı takınmıştı.

“Chica, istersen bugün çıkabiliriz. Aslında senin için şimdiden bir şeyler düşünmüş olabilirim...” Sal fotoğraflarını karıştırdı. “Al bakalım.”

Tate telefonu alıp fotoğrafa bakarak çılgılık attı. “İstiyorum!”

Geldiği andan beri dikkatini çekmeye çalışan Brommy eğilip telefona baktı. “Bunun içinde çok güzel görünürdün.”

Tate ona baktığında kızardı. “Seninle yatmayacağım, o yüzden denemeye bile kalkma.”

Brommy sadece gülümsedi. “İşin içinde yalnızca uyku varsa hayal kırıklığına uğrarım.”

Tate iki kere yutkundu, sonra kahkaha attı, gerçekten eğlenmişti. Ona kapıldığını anlamıştım. Ki bu beni şaşırtmıştı, normalde Tate’in yapacağı şey onun ağzını burnunu dağıtmak olurdu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım Lucian’a. Güzel kokuyordu, daha yakın olmak istediğim için başımı ona doğru yaklaştırdım. “Bu sahiden işe yarayabilirdi.”

“Hiçbir fikrin yok.” Dudakları kulağıma yaklaştı ve aralandı. “Buna yıllar boyunca şahit oldum.”

Zihnim dokunuşuyla ve yakınlığıyla biraz puslandı. Nefes alarak bakışlarını karşılamak için kafamı kaldırdım. Bakışları her zamanki etkileyiciliğiyle tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Beni harekete geçiriyordu.

Dikkati dudaklarıma yoğunlaşırken geniş göğsü gerildi. “Neden herkesi buraya davet ettik?”

“Çünkü telefonlarımızı mesaj yağmuruna tutuyorlardı ve onlar yakın arkadaşlarımız.”

Brommy yüksek sesle, “Ve eninde sonunda seni avlayacaktık,” diye ekledi.

“Bir yarasanın duyma yetisine sahip,” diye fısıldadım Lucian’a.

“Ve bir kedinin reflekslerine sahip,” diye ekledi Brommy.

Lucian’ın eli havaya fırlayıp havadaki ekmeği yakaladı. O kadar hızlı hareket etmişti ki, oturduğum yerde irkildim. Lucian döndü ve Brommy’ye kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. “Merkez kediye yener.”

Bir an için Oz’un, spora hükmeden harika ve güçlü oyuncu gücünü tamamiyle hissettim. Kendine güveni ve ukalılığı yüzünden okunuyordu. Ta ki artık merkezde oynamadığı aklına gelene kadar. Farkına vardığı şeyin gerçekliği ifadesinin aniden donuklaşmasından omurgasını sertleştiren gerginliğe kadar acı verici bir şekilde anlaşılıyordu.

Onun için üzülüyordum. Çünkü kısacık bir anda ortaya çıkan acı, artık kim olduğunu bilmeyen bir adamın ifadesiydi. Annemin, erkekler hakkında verdiği tek öğüde kulak asmayı ve önemsemeyi reddettim.

Sakin onların kırılan parçalarını toplamaya çalışma. Asla eski haline getiremezsin.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Emma

“Çok sert sıkıyorsun.”

“Sıkıyorum. Sadece çok detaycısın.”

“Hedefin mükemmellik olduğunda bu detaycılık sayılmaz. Sadece sıkı tut, canını çıkarmaya çalışma yoksa her yere sıçrayabilir. Ayrıca ucuna dikkat et.”

“Şimdiden tekniğimi eleştirdiğine inanamıyorum. Daha yeni başladım.”

“Eleştiriye kabul edemiyorsan asla öğrenemezsin, Snoopy.”

Öfkeyle elimdeki torbayı masaya bıraktım ve kolumla alınımı sildim. “Söylesene, bu nasıl rahatlatıcı olabilir?”

Lucian gülerken beyaz dişleri ışıldadı. Kalçasını tezgâha yaslayıp dikkatlice saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sanırım bir nebze de olsa sabırlı olmak gerekiyor, bal arısı.”

“Sabır,” diye sızlandım. “Seni henüz boğazlamadım, değil mi? Bana çok sert sıkığımı söyleyip duruyordun.”

Sırıtarak dudaklarımı şefkatle öpmek için eğildi. “Bu durumda, evet. Ama eğer benim üzerimde denemek istersen-”

Hafifçe gıdıklandığımda gerçekten erkeksi bir kıkırdamayla sıçrayarak uzaklaştı. Bunda ruh hâlime rağmen beni gülümsetti. “Sakın imalı konuşayım deme. Huysuzum.”

Bileğimi kavrayıp elimi dudaklarına götürdü. “Sen harikasin.” Gözlerime bakarak parmağımı emdi, diliyle hafifçe okşadı.

Bacaklarımin arasında yükselen bir sıcaklık vardı ama asıl içimi kıpır kıpır eden gözlerindeki hassasiyet ve şefkat dolu bakıştı. “Affedildin.”

Lucian’ın karşılık olarak verdiği öpücük biraz daha uzun, çok daha tatlıydı. Kollarım boynuna dolanırken ona doğru yaslandım, pastayı tamamen unutmuştum. Kendime onun tadını çıkarmaya, rahatlamaya ve her şeyi unutup sadece hissetmeye izin verdim.

Rosemont’ta döndüğümüzden beri, birbirimizden birkaç dakikadan fazla uzak kalamadığımız zamanlarda bile, işleri ağırdan almıyorduk. Bununla birlikte, ikimiz de kendi yöntemlerimizle tedbirli davranmaya çalışıyor, hissettiğimiz duygular hakkında çok uzun ya da çok derin konuşmamaya özen göstererek kalplerimizi korumaya çalışıyorduk.

Akıllıca olduğunu düşünüyordum. Ancak Lucian’ın yanında olduğum her gün, hissettiklerimi saklamak güvenli alanda kalmaktan çok hata gibi gelmeye başlamıştı. Sonuçta ben bir oyuncuydum, rol yapmayı biliyordum. Fakat Lucian’la birlikteyken rol yapmak istemiyordum. Asıl sorun, aramızdaki güven duvarlarının nasıl aşılabileceğini bilmememdi.

Dikkatimin dağılması oldukça kolaydı. Özellikle de Lucian beni kucaklayıp tezgâhın üzerine oturtup daha derinden öpmek için bacaklarımı sessiz bir otoriteyle araladığında.

“Dostum,” diye sızlandı gür bir ses. “Mutfakta yapamazsınız!” Anton’un bize iğrenerek baktığını gördüğümüzde uzaklaştık. “Tanrı aşkına, burada yemek pişiriyorsun, Luc.”

Lucian elini ensemden ayırmadan homurdandı. “Beni rahatsız etmeye devam edersen kendi yemeğini kendin yaparsın.”

“Hey, Anton,” dedim. Kuzeninin ters bakışlarına rağmen Lucian’ın kollarının arasında durmaktan hoşnuttum.

Anton sitem dolu bir parmak salladı. “Ve hey sen, Amerika’nın prensesi.”

Lucian gergin olduğumu hissetmiş olmalıydı, desteğini göstermek için kollarını daha da sıkı. Ancak olan olmuştu. Keyifli neşem uçup gitmiş, yerini karnıma çöken ağır bir yük almıştı.

Tüm gece boyunca gönderilen senaryoları okumuştum. Hepsi birbirinden kötüydü. Ya Prenses Anya rolümün kalitesiz kopyaları ya da bayat romantik komedilerden ibaretti. Romantik komedilere, esprilere ve hareketliliğe itirazım yoktu ama incelediğim senaryolar beni tatmin etmemişti. Tek tip olarak değerlendirilmek istemiyordum. Doğrusu, sağlam bir rol istiyordum. İhtiyacım olan Anya’nın tam zıttı bir roldü.

Menajerim, “Bu tatlı ve güzel yüzle, yönetmenleri ikna etmek zor olacak. Seni bir prenses olarak görüyorlar,” demişti.

“Karanlık Kale’de en az beş adamı şişe dizdim,” diye karşılık verdim. “Kelimenin tam anlamıyla çok daha fazlasına saldırdım. Bunun tatlı bir tarafı yoktu.”

“Ama yine de seni böyle görüyorlar.”

Konuşmamız damağımda ekşi bir tat bırakmıştı ki tezgâhtan bir parça damla çikolatalı krema yürütmek için arkamı döndüm. Lucian ben parmaklarımı yalarken endişeyle beni izliyordu. Genellikle beni parmağımyı yalarken gördüğünde farklı bir tepki verirdi. Ancak beni aklımın bir şeye takıldığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Saçlarımı okşadıktan sonra Anton’a döndü. “Bir şey mi istiyorsun, yoksa etrafta dolaşıp insanları rahatsız etmeye mi çalışıyorsun?”

Anton'un bakışlarındaki hayal kırıklığı gözünden kaçmamıştı. Lucian'ı kızdırırken aldığı bariz hazza rağmen, böyle sine rahatlıkla kovulmak onu rahatsız etmişti. Belki de kırılmıştı. Ancak onlara hakem rolü oynamak haddime değildi.

"Carlos bana Raston'un bağış toplama teklifini reddettiğini söyledi." Lucian'ın gözleri uyarır gibi büyüdü. "Geri çevirdim."

"Carlos kim?" Merak ettiğim için sormak istedim.

"Menajerimiz." Anton elini uzattı ve karşı tezgâhtaki seramik meyve sepetinden bir elma aldı.

Doğrusu, aralarındaki ilişkinin ne kadar feci düzeyde olduğunu gördükten sonra, aynı menajerle çalışıyor olmaları beni şaşırtmıştı. Öte yandan bunu bilmediğim için de kendimi bir yabancı gibi hissediyordum. Aslına bakılırsa bilmem için bir sebebim yoktu, yine de Lucian'ın hayatına dair önemli şeyleri bilememenin verdiği boşluk hissini üzerimden atamıyordum.

Anton elmasından kocaman bir ısırık aldı ve çiğnerken konuşmaya devam etti. "Raston'un bağış toplama etkinliği, Ozzy'nin her zaman katıldığı geleneksel bir yardım organizasyonudur."

"Ant."

Lucian'ın sert tepkisine kulak asmadı.

"Yardıma muhtaç çocuklar için büyük miktarda bağış toplanıyor," diye devam etti Anton, uyarı dolu bir ses tonuyla benimle konuşurken. "Çocuklar Luc gibi kahramanların yanında paten kaymaya davet ediliyor."

Lucian'ın eli ensemden kayarken bir adım uzaklaşarak evyeden bulaşık bezini aldı. Tişörtünün kumaşı altında omuzları hareket ediyor, tezgâhı titizlikle silerken sanki tertemiz yüzeyin iyi bir cilaya ihtiyacı varmış gibi davranıyor-

du. “Carlos’a söylediğim gibi,” diye homurdandı. Aynı yeri silmeye devam ederken, “Artık oynamadığım için orada bulunmam lüzumsuz olurdu.”

“Lüzumsuz olsaydı,” diye karşılık verdi Anton. “Davet edilmezdin.”

Lucian kafasını kaldırmadan, “Açıkçası davet edildiğime bile şaşırdım,” dedi.

“O zaman sadece inatçı olmakla kalmayıp kendini kandırıyorsun. Hayranların seni seviyor. Seni görmek istiyorlar.”

“Git buradan, Ant.”

Anton derin bir nefes alıp bana baktı, kalın kaşları Lucian’inkilere o kadar benziyordu ki. “Ona biraz akıl ver, olur mu? Beni dinlemeyeceğini biliyorum ve o çocuklar onun incinmiş egosundan daha önemli.”

Bununla birlikte mutfaktan çıktı ve beni mermerde bir delik açmaya kararlı görünen bu adamla baş başa bıraktı.

“Sanırım temiz,” dedim tezgâha işaret ederek.

Lucian yavaşça gözlerini kırıştırdıktan sonra durdu ve elindeki bezi lavaboya attı. Bana doğru dönmedi. “Burası beni ikna etmeye çalışacağın kısım mı, çünkü işe yarayacağım düşündüğün için ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim.”

Beni sinirlendirdiğini anlamasını sağlamaya yetecek kadar iğneleyici bir ifadeyle nefes verirken söylendim. “Aslında bir hücum oyuncususun, değil mi?”

Yüzü gerildi ve muhtemelen konuşmamı istemediğim yönler çektiğini fark ederek irkildim.

“Lucian,” dedim, daha yumuşak ve pişman bir sesle. “Buraya seni manipüle etmeye gelmedim. Sana destek olmak için buradayım. Eğer izin verirsen.”

Ardından yüzünde hüznü bir ifadeyle bana dönüp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dikkatle bana baktı.

“Bu hangi kararı verirsem vereyim geçerli mi?”

“Evet...” Kaşlarımı çattım. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Sana öyle bakmıyorum.”

“Öyle mi? O zaman yüzündeki ifadeyi izah et; çünkü elimde krema var ve bana kötü sıktığım söylenmişti.” Torbayı elime alıp gösterdim. Beklediğim gibi hafif bir gülümsemeyle karşılaştım. Ancak çabucak kayboldu.

“Okuduğun senaryolar hakkında konuşmak ister misin, Em?” Sesi yumuşaktı ama altında bir itham vardı.

Torbayı tezgaha bıraktım. “Bana gönderilen saçma sapan metinler hakkında konuşmadığım için az önce Anton’la olanlar hakkında benimle konuşamayacağını ima ediyorsun demek.”

Lucian kalçasını tezgâha yasladı. “Her ikisi de aynı mevzu, değil mi? Benim konuşmamı istiyorsun, o zaman sen neden konuşmıyorsun?”

“Tamam. Konuşacağım. Biraz tedirginim. Kariyerimde bana sunulanlardan daha fazlasını başarmak istiyorum. Bütün kartlar güçlülerin elindeyken nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor. Senin yanında olmadığım zamanlarda bunu çok fazla düşünüyorum. Midem durduk yere ağrıyor. Gecenin karanlığında bazen kafayı sıyırmamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü çoğu insandan çok daha iyi durumda olduğumu biliyorum ve istediğini elde edemeyen ünlü bir aktris olmaktan şikâyet etmemeliyim. Fakat yine de korkuyorum ve kararsızım ayrıca bundan nefret ediyorum.” Durdum ve titrek bir nefes verdim. “Bu senin için yeterli bir paylaşım mı?”

Lucian tezgâhtan uzaklaştı, dudakları kasılmıştı. İki adım sonra yanıma gelip ben itiraz edemedi beni kollarına sardı. Geniş göğsüne bir titremeyle yaslandım.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı saçlarıma doğru, parmaklarıyla enseme sıkıca kavradı. “Böyle hissetmenden nefret ediyorum.”

Kafamı sallayarak avuç içimi onun sert gövdesine bastırdım.

Sanki aramızda boşluk bırakmamak istiyormuş gibi beni daha da sardı. “Hayır, ciddiylim. Bu yükü tek başına omuzlamak zorunda kalmamalısın.”

“Senin gibi mi?”

Hafif ses tonum onu sakinleştirmişti. Sonra derin bir nefes verdi. “Evet, benim gibi.”

Göğsünü sıvazladım. “Mesele de bu, Brick. Eğer birlikte olacaksak, birbirimizle bunları konuşabilmemiz gerekir.”

Karamsar bir kahkaha attı. “Bütün bu mesele, ilişkimizle mi ilgili?”

“Bana öyle söylendi.”

Lucian yüzünü buruşturdu ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. “Bu işte iyi olmadığımı söylerken abartmıyordum.”

“Hayır, gerçekten abartmamışsın,” diye sataştım.

Lucian homurdandı. “Velet.” İçimi gıdıklayan bir noktayı dürtünce kahkaha attım ve bakışlarını görebilecek kadar geri çekildim. Bakışları sevgiyle dolu olsa da yorgundu. “Cassandra dertlerimi paylaşmamı isterdi. Başlarda uğraştım ama paylaşmamak daha kolay geliyordu.”

“Neden?”

“Kulağa saçma gelecek ama içten içe hatalı olduğumu bilsem bile her zaman benimle aynı fikirdeydi.” Omuz silkti, yüzünü buruşturdu. “Bu tür bir destek istemediğimi fark ettim.”

“Greg de farksız değildi. *Bebeğim şikâyet etmeyi bırak. Benimle kıyaslandığında işin çok kolay*, derdi her zaman.”

Lucian kaşlarını çatı. “Sik kafalı.”

“Evet, gerçekten de öyleydi.” Gülüşüm kayboldu. “Bunun kafamı ne kadar kurcaladığını şu ana kadar fark etmemiştim.”

Alt dudağını ısırarak dalgın dalgın başını salladı. İkimiz de bir dakika boyunca konuşmadık. Aramızda çok fazla duvar vardı, bazıları gizli, bazıları ise sanki kuşatma altındaymış gibi güçlendirilmişti. Bana duygusal bir enkaz olduğunu söylemişti, belki de ben de onu uyarmalıyım.

“O etkinliğe gittiğimi düşündüğümde gözümün önüne yalnızca hüznü, ibretlik bir hikâye canlanıyor,” dedi ani bir dürüstlikle, gözleri kasvetliydi. “Zavallı Oz’a bakın, oynayamayacak durumda, en verimli çağında sakatlanmış. Elini sıkın çocuklar, ona kocaman sarılıp destek verin.”

“Ah, Lucian.”

Ellerini havaya kaldırarak beni uzaklaştırırken gözleri parlıyordu. “Eskiden birlikte oynadığım, rekabet ettiğim insanlarla aynı ortamda bulunacağım. Hâlâ oynayabilen adamlarla. Bense her şey bittiğinde çekip gitmek mecburiyetinde olan kişiyim.”

“O zaman gitme. Eğer seni bu kadar incitiyorsa-”

“Her durumda incitiyor.” Elini suratında gezdirirken boğuk bir ses çıkardı. “Gidersem zavallı olurum. Evde kalırsam da acınacak hâlde olacağım.”

“Sen zavallı değilsin.”

Gülüşü buruk, acı doluydu. “Kendime bunu söyleyip duruyorum ama işe yaramıyor.”

Canım yanıyordu ve o da bunu farkındaydı. Kendisine hâkim olma tarzından, bana dikkat ve uyarı karışımı bir bakışla bakmasından anlaşılıyordu. Elimizi tezgâhın serin yüzüne bastırdım. “Macon ile Delilah’ın düğününe gitmek istemiyordum. Tüm arkadaşlarımdan ve eski rol arkadaşlarımdan bana acıyarak baktığını düşündüm.” Ürperdim “Gurur çok acımasız bir duygu, değil mi?”

Çenesini sertçe sallayarak beni onayladı. Gözlerini kaçırdı, benden uzaklaştı. Kendini toparlamaya çalıştığını biliyordum.

“Ancak gitmek tüm ihtimalleri uzaklaştırdı. Başardım. Artık geride kaldı. Sonuçta hayat şartları değişebilir ve bana sandığım kadar acıdiklarını görmedim.”

Lucian kirpiklerinin arasından bana baktı. “Önemli bir fark var, tatlım.”

“Nedir o?” Ne olduğunu bilmesem de duymak istiyordum. Çünkü artık onun için her şeyi kolaylaştıran kadın olmayacaktım.

“Hâlâ oyunculuk yapmaya devam ediyorsun.”

“Sen istemiyor-”

“Bir toplantıda değil. Hayır...” Derin bir nefes alarak hızla geri bıraktı. “Lanet olsun, Em. Buza tekrar çıkmayı kaldırmabileceğimi sanmıyorum, üstelik hokeye geri dönemeyeceğimi biliyorken.”

Buz. Tüm ruhuyla seviyordu. Bunu biliyordum. Anlamak için onu oynarken izlemek yeterliydi. Buz onun bir parçasıydı ve ansızın koparılıp alınmıştı. Bakışlarını yakaladım, onu anladığımı hissettirdim.

“Sana paten kaymayı bilmediğimi söylesem bana öğretir miydin?” Gözlerini kırptı ama şaşkınlıktan kaynaklanan samimi bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

“Ne?”

“Bana öğretir misin?” diye tekrar ettim. “Eğlenmek için? Benim paten konusunda acınası bir zavallı olduğumu bilsen bunu yapmak ister miydin?”

Gülümsedi. “Kahretsin, bu işte çok iyisin.”

“İyi mi?”

“Bana o masum, masmavi gözlerle bakma, Snoopy.” Çenemin ucunu okşadı. “Beni böyle ayartırken ne yaptığının farkındasın.”

“İşe yarıyor mu?” İri ve sert elini avuçlarımin içine aldım. “Benimle kayar mısın, Lucian?”

“Kahretsin,” diye mırıldandı ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yeşil gözleri adlandıramadığım bir duyguyla parlıyordu. “Pekâlâ, tatlım. Seni paten kaymaya götüreceğim. Bu kadarını deneyebilirim. Senin için.”

BÖLÜM OTUZ

Lucian

Buzun kendine has bir kokusu vardı, saf ve metalik. Kokusuna duyduğum tutku öylesine içselleşmişti ki, burnuma her geldiğinde kalp atışlarım hızlanır, kanım damarlarımda coşkuyla dolanırdı. Peki ya pist? Buz ve nemli kauçuğun oluşturduğu o karışım ve altındaki belli belirsiz klor kokusu? İşte bu evimin kokusuydu. İnancımın.

Ya da eskiden öyleydi.

Emma'yı buz pistinin ana koridorundan içeri yönlendirirken kokuyu içime çekip ömrümde ilk defa vücudumun her yanı buz kokusundan rahatsız olurcasına kasıldı. Nabzım hızlandı. Ancak bu heyecanın verdiği düzenli bir çarpıntı değildi. Bu, acıyla kıvranan kalbimi göğsümden dışarı atmakla ilgiliydi.

Adımlarım yavaşladı ve etrafımdaki boşluk mide bulanıcı bir şekilde hem içime kapanıyor hem de dışa doğru genişliyor gibi hissediyordum. Emma'nın eli elimi bulduğunda sıkıca tuttu. Başka hiçbir şey yapmadı. Yalnızca yanımda durarak destek oldu. Yüzümü buruşturdum, titremeye başladım. Nefes nefese kaldığımda tenim buz gibi soğuk, kalbim ateş gibi sıcaktı.

Tek yapabildiğim, mekânı mesai saatleri dışında tuttumuz ve böylece yalnız kalabildiğimiz için şükretmekti. Herhangi birinin beni bu halde görebileceği düşüncesi damağımda ekşi bir tat bırakırken zorlukla yutkundum.

“Bir dakika oturalım,” dedi Emma, beni nazikçe yönlendirerek. Vücudum utancımdan dolayı titrerken nemli ellerim onu bir çapa gibi kavradı. Beni bu şekilde görmesini elbette istemezdim. Ancak şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. “Ben... iyi olacağım.”

“İyi olacağını biliyorum.” Önce beni uzun ahşap bir banka oturttu, sonra yanıma oturup elimi asla bırakmadı.

Gözlerimi kapatarak nefes almaya yoğunlaştım. Al. Ver. Al. Ver. Bunu başarabilirdim. Bu çok kolaydı. Çocuk oyuncagıydı. Çocuk oyuncagı da ne demekti?

Düşünceler zihnimin köşelerine krema gibi yapışmışken dikkatimi toparladım. Pastalar ve kremalar, pastalar ve tartlar. Kalbimin çarpıntısı yavaş yavaş kontrol edilebilir bir hıza düştü. Acı dolu dakikalardan sonra çırpınmadan nefes alabiliyordum.

“Bu beni sinirlendiriyor,” diye mırıldandım.

Emma’nın başparmağı eklemlerimi okşadı. “Ne sinirlendiriyor?”

Gözlerimi ona çevirdim. Dengeli mavi gözleriyle gözlerimi yakaladı. O fırtınanın merkezindeki durgun bir deniz gibiydi. Tutuşumu gevşetmek için kendimi zorladım. “Bir pistin basit görüntüsünden dolayı paniklemek. Bunun gibi yerler eskiden benim evimdi. Dünyada doğru olan her şeyin vücut bulmuş haliydi.”

Kaybettiğim her şeyin. Bunu biliyordum. O da biliyordu. “Paten kaymayı ilk ne zaman öğrenmiştin?”

Usulca sorduğu bu soru beni korkutmuştu. Onun beni basmakalıp sözlerle teselli etmeye çalışacağını sanmıştım.

Buza açılan kapılara doğru yöneldim. “Yedi yaşındaydım. Uçmak istiyordum.” Özlem ve keder içime işlemiştir. “Uçmaya en çok bu kadar yaklaşabilmişim.”

Kahretsin. Ağlamayacaktım. Bunu yapamazdım. Gözlerimi hızla kaçırıp derin nefes aldım. Sadece nefes al, Oz.

Emma yanağını omzuma yasladı. “Hadi uçalım, Lucian. Sadece sen ve ben.”

Uçmak. Onunla birlikte.

Kalbim sıkışırken başımı öne doğru eğdim ve saçlarını öptüm. “Pekâlâ, bal arısı. Seni uçuracağım.”

Normal şartlarda patenlerimi gözlerim kapalıyken bile bağlayabilirdim. Oysa bugün, patenlerimi bağlarken buza çıkmayı düşündükçe parmaklarım titredi ve ipleri karıştırdım. Bununla başa çıkabilirdim. Emma paten kaymak istiyordu.

Bitirdiğimde, patenlerini giydiği ayaklarının önünde diz çöktüm. Benim aksime o bir çift artistik paten istemiştir.

“Bir bakayım,” dedim. Yeterince sıkı olduklarından emin olmak için bağcıklarını yokladım.

Bir tanesini tekrar giydirdim, yüzünde sitem dolu bir ifade belirse de bunu tatlı bir gülümsemeyle yumuşattım. Beyaz patenleri ve kafasındaki kırmızı yün beresiyle çok tatlıydı.

“Daha iyi misin, Brick?” diye sordu, bakmak için eğildiğinde.

Tatlı dudaklarını öpücüklere boğarken uzun süre oyalandım çünkü tadı mükemmeldi ve kendimi daha da iyi hissediyordum. “Mükemmelim, Snoopy.”

Ellerim kalçasında gezindi. Soğuk piste uygun olarak kot pantolon giymiştir. Uçuş uçuş eteklerini özlemiştim ve bunu ona da söyledim.

Gözleri eğlenerek kısıldı. “Sadece ellerini altından kolayca sokabilmek için istiyorsun.”

“Suçumu kabul ediyorum.” Eğilip göğüslerinin arasını okşadım, ellerimle kazağının altından karnının ipeksi tenini buldum. “Bağımlısı olduğum konusunda oldukça ciddiymim.”

Göğüslerini hafifçe öptüğümde zevkle mırıldandı. Parmaklarıyla saçlarımı okşadı, ardından hareketlerimi kibarca engelledi. Kafamı kaldırıp baktığımda, tüm bu oyalamanın onu kandıramadığını gösteren ciddi gözlerle bakışlarımı karşıladı. “Şimdi hazır mısın?”

Hayır. “Evet.”

Ayağa kalktığımda vücudumdaki ani değişimi, patenlerin sağladığı yüksekliği, kas hafızamın ince bıçaklar üzerinde dengemi sağlamaya nasıl uyum sağladığını hissettim. İçimdeki her şey ayaklandı. Emma’ya odaklandım.

Elimi uzattığımda tutup onu kaldırmama izin verdi.

Gülümseyerek bana baktı. “O patenlerin içinde kelimenin tam anlamıyla bir dev gibisin.”

“Beni bir de tam takım görmeliydin.”

Dudakları kıvrıldı. “Dağ gibi bir adam, ha?”

“Sayılır.” Sıkıca elini tutup ayaklarını kontrol ettim. Ace mi patenciler genellikle ayak bileklerini bükerek dengelelerini bozar ve sakatlanmalara davetiye çıkarırlardı. Ancak o ayaklarını düz ve güçlü tutuyordu. Bu iyiye işaretti. “Hadi yapalım şunu.”

Buza yaklaştığımızda serin havanın ilk darbesi nefesimi kesmişti. Emma’yı beklemek, ağırdan almak istiyordum ama pistin üzerinde hapisten yeni çıkmış bir adamdan farksızdım. Saf, kusursuz beyaz zemin önümde uzanıyordu.

Ve uçtum. Rüzgâr suratımı okşuyor, ciğerlerim temiz havayla doluyordu. Hızla pistin etrafında bir tur attım, lise günlerinden kalma eski bir hareketi yapmak için döndüm. Sopamı hissetme arzusuyla ellerim kaskatı kesildi.

Bunun için can çekişiyordum. Diski fırlatıp oynamak için can çekişiyordum.

Bir ıslıkla birlikte Emma'nın beni alkışladığını ve tezahürat yaptığını duydum. Yaptığım basit bir kaymadan fazlasıyla etkilenmiş gibiydi, kendimi onun için şov yaparken daha hızlanırken, hayali savunmacıların arasından geçerken buldum. Geriye dönerek ona doğru yöneldim ancak usulca durdum. Elbette şov peşinde olabilirdim fakat bir kıza buz sıçratan bir pislik olamazdım.

Yanakları pembe, mavi gözleri ıslık ıslık. Kocaman gülümsedi.

“Çok güzelsin.”

“Bu benim cümlem.” Elimi uzattım. “Gel o zaman. Seni kaymaya alıştıralım.”

Yıllar boyunca, farklı hayır kurumlarında çocuklara hokeyin ve paten kaymanın temellerini öğretmek için etkinliklere katılmıştım. Bundan büyük keyif alıyordum. Bir çocuğun nihayet alıştığında gözlerinin parladığını görmek, küçük bedenlerinin buza çıkışını izlemek içimdeki çocuğu besliyordu. Sanki yeni bir şey keşfetmeyi ve keşfettiğim şeyi şekillendirmenin nasıl bir duygu olduğunu yeniden hatırlıyordum. Bunu tamamen unutmuştum.

Emma alt dudağını dişleyerek tereddütle bana baktı. Bu bakışı tanıyordum. Gergindi. Sıcaklık göğsüme yayılırken ona teşvik edici bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Ağırdan alacağız-” Emma buzun üzerinde süzülüp giderken sözlerim aniden kesildi. Tüm zarafetiyle ve güzelliğiyle yanımdan uçarak geçti. Sekiz çizerek ilerlerken şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Uzunca bir süre, hiçbir şey anlamadım. Kayamadığını söylememiş miydi? Oysa karşımda, sanki buzda olmak için doğmuş gibi süzülüyor-

du. Gösterişli bir dönüş yaptığında kahkaha attım. O küçük sinsi, benimle dalga geçmişti. Bana iyi ve sağlam bir oyun oynamıştı.

Hareketlerini izledim, altın sarısı saçları bir şerit gibi peşinden süzülüyordu ve beni derinden etkilemişti. Bu kadına tapıyordum. Onun için çıldırıyordum.

Yanlışlıkla çarpışmamamız için yeterince mesafe bırakarak onu karşılamak için kaydım. Benimle göz göze geldiğinde kızardı ve süzülerek yanıma yaklaştı. Hiç durmadan kaymaya devam ettik.

“Sana paten kaymayı öğreteyim öyle mi?” Kahkaha attım.

Suçlu bir ifade takındı. “Teknik olarak, eğer paten kaymasaydım, bana öğretir miydin demiştim,” dedi.

“Hımm...” Biraz kıvrınmasını sağlamak için uzatarak söyledim. Çünkü onunla alay etmeyi seviyordum. O da gayet uyumlu bir şekilde karşılık veriyordu.

“Kızdın mı?” diye sordu, biraz keyifsizce.

“Kızgın mı görünüyorum, Snoopy?”

Burnunu şirin bir şekilde kırıştırarak bana baktı. “Hayır... tuhaf bir şekilde ukala görünüyorsun.”

Gördüğü şey bu muydu?

Sırtarak ona biraz uzaklaşması için bir süre tanıdıktan sonra üzerine atıldım ve şok içinde haykırırken kollarımın arasına aldım. Bacaklarını kalçalarımın dolayarak bana tutundu. “Lucian!”

Onu alnından öptüm. “Seni yakaladım.”

“Sen beni yakaladın, peki seni kim yakaladı?” diye karşılık verdi, biraz rahatlamıştı.

“Az önce bana yetmişli yılların Superman’inden alıntı mı yaptın?” diye sordum gülerek.

“Sen başlattın.” Bana biraz daha sıkı sarıldı. “Süper kahraman vücudun ve bilmem nelerinle.”

“Bilmem nelerinle mi?” Pistin etrafında tembelce bir tur atarken yanağını okşadım ve yumuşak tenini öptüm.

“Kollarında ben varken sanki abartılacak bir şey yokmuş gibi kayıyorsun,” diye mırıldandı, kafasını çenesinin kenarını ısırma izi verecek kadar yatırırken.

“Bir tüy kadar hafıfsın,” dedim. Homurdandı ve ben de onu tekrar öptüm. “Bana şu süper kahraman vücudu meselesinden biraz daha bahsetsene.”

“Beni yere bırak, sana en sevdiğim noktaları göstereyim.”

“Bekle,” diye uyardım, ardından kahkaha atarken onu döndürdüm ve çığlık attı. Kollarımı ona dolayarak pistin kenarına bıraktım. “Böyle kaymayı nerede öğrendin?”

Sözünde durarak ellerini göğsümün üzerinde gezdirdi ve memnuniyetle okşadı. “Evimden yaklaşık iki blok ötede bir buz pisti vardı. Okul çıkışı oraya gider, ders alırdım.”

Avuçlarım poposunun dolgun kıvrımlarına doğru ilerledi. “Paten kaymayı biliyor olman beni ne kadar tahrik etti, tahmin bile edemezsin.”

“Biraz fikrim var.” Kalçalarını benimkine doğru bastırdı. “Oldukça belirgin bir ipucu, Lucian.”

“Eve döndüğümüzde kesinlikle daha yakından öğreneceksin, Em.”

Kahkaha attı, gözleri parlıyordu. “Bu kadar kolay kazanabileceğimi bilmiyordum.”

“Evet, biliyordun.” Başımı eğerek dudaklarını yakaladım, yavaş yavaş ve doya doya öptüm. Hava nispeten soğuk olmasına karşın dudaklarının sıcaklığının tadını çıkardım. Buzun üstünde olmam ve eğleniyor olmam tüm benliğimi kapladı. Mutluydum. Çok mutluydum.

Ayrıldığıımızda, “Teşekkür ederim,” dedim.

Şişmiş dudakları nazikçe aralanmıştı. “Ne için?”

“Beni buraya getirdiğin, buzun üzerine çıkardığın için.” Yanağına dokundum ve saçlarını okşadım. “Kaymaktan bir daha keyif alabileceğimi düşünemezdim. Fakat bu iyi oldu. Gerekliydi.”

O da öyleydi. Hayatımın en kötü döneminde karşıma çıkmıştı ama şimdi buradaydı ve onu bırakma düşüncesi aklımın ucundan bile geçemezdi. Duyduğum minnetle alnımı onunkine yasladım. Sanki dağıldığımı hissetmiş gibi kollarını belime dolayarak bana sarıldı.

Aslında Emma’dan önce sevgililerime sarılmaya pek meraklı değildim. Ailemden biri olmadığı sürece sarılmak anlamsızdı. Emma’nın bana sarılmasını arzuladığımı söylemekten çekinmiyordum. İri bedenime karşı küçük hatlarının yarattığı baskı, bende onu şefkatle kucaklama isteği uyandırıyor. Bana sıkıca sarılması güvende hissetmemi sağlıyordu. Bu bir çeşit akıl oyunu değil miydi?

Kollarımla onu sarıp yüzümü buruşturdum. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordum ama gerçek kelimeleri bulamıyordum.

“Yardım gecesine katılacağım,” demekle yetindim.

Göğsümün ortasını öptü. “Sen iyi bir adamsın, Lucian. Seninle gurur duyuyorum.”

Neden gurur duyduğunu anlayamamıştım. Tüm hayatım boyunca elimden geldiğince iyi hokey oynamaya çalışmıştım ama övgüsünü alıp içime saklayacaktım. Öylece kaç dakika dikildiğimizi hatırlamıyordum. Kendimi o kadar iyi hissetmiştim ki hareket etmeye hiç niyetim yoktu. Fakat sonunda geri çekildi.

“Hadi o zaman, ne kadar hızlı gidebiliyorsun görelim.”

“Sana şov yapmamı mı istiyorsun, Em?”

“İstiyorum.”

“Peki o zaman.” Fırladım ve tam da dediğini yaptım.

BÖLÜM OTUZ BİR

Emma

Raston'un düzenlediği yardım gecesi Los Angeles'ta gerçekleşmişti. Gündüz çocuklar için paten kayma ve tanışma etkinliği düzenlenirken akşam da tüm bağışçılar için bir akşam yemeği verilmişti. Yol boyunca Lucian sessiz ve gergindi, arada elini uzatıp dizime koyup sanki yanımda olduğunu hissettiriyordu.

Bazen bazı şeyleri kendi başınıza çözmeniz gerektiğini bilerek onu yalnızlığıyla baş başa bıraktım. Bazen bazı şeyleri kendi başınıza çözmeniz gerektiğini bilerek onu yalnızlığıyla baş başa bıraktım. Eğer bana ihtiyacı olursa, yanında olurdum. Staples Stadyumuna ulaştığımızda, kaşlarını çatarak stadyumu incelerken bacağı tedirgin bir tempoyla hareket ediyordu.

Diğer oyuncuların araçlarını park eden valenin yanına yanaşmadan önce, "Hey," diye seslendim.

Çatık kaşlarının altındaki kış yeşili gözleri bana doğru döndü. İçi bu kadar huzursuzken beni gerçekten görüp görmediğini merak ediyordum. Âşık olduğu sporun kurallarına

uyarak açık gri bir takım elbise giymiş ve buz mavisi kravat takmıştı, bu da onu hem büyüleyici derecede yakışıklı hem de içine kapanık biri haline getirmişti.

“Bunu yapabilirsin.” Sallanan dizine dokundum. “Seni çok seviyorlar.”

Yüzü solgun ve dudakları büzülmüş bir halde bana baktı, sonra gözlerini kırıştırdı. Sanki transa geçtiğini hissetmiş gibi derin bir nefes aldı ve bana gülümsedi. “Ben iyiyim, Snoopy.”

İkimizi de kandıramamıştı ama iyi olacaktı. Buna çok inanıyordum. İnanmak zorundaydım.

İçeri girer girmez ayrıldık, Lucian anında eski takım arkadaşları ve hokeyci dostları tarafından karşılanmak üzere kuşatıldı. Ben ise oyuncuların misafirleri için ayrılmış VIP alanına yönlendirildim.

Benim yaşlarımda, incecik beline dökülen gür kuzguni saçları olan bir kadın, “Kimin için buradaydınız?” diye sordu. Tanıdık geliyordu ama nereden tanıdığımı çıkaramamıştım.

“Lucian,” dediğimde kaşlarını çatı, ismini çıkaramadığı belliydi. “Luc Osmond.”

Bakışları yumuşadı ve genişçe gülümsedi. “Oz burada mı? Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Aman Tanrım, bunu duyduğuma çok sevindim. Biliyor musun, onu gerçekten özlemiştik.”

İçimde müthiş bir gurur yükselirken kendimi gülümserken buldum. Gerçekten de gülümsüyordum. Çünkü belli ki heyecanlanmıştı ve Lucian benim erkeğimdi.

Kadın elini uzattı. “Ben May Chan. Drexel Harris benim kocam.”

Kadının ismi nihayet aklımda canlandığında el sıkıştık. "Daisy Chain'in sahibi May Chan değil mi?"

"Aynen öyle."

Onun vintage giyim mağazalarından birinde birkaç kez alışveriş yapmıştım ama kendisini sadece uzaktan görmüştüm. "Mağazanıza bayılıyorum. En güzel elbiseler sizde." May, 1940'lardan kalma koyu mavi keten A kesim elbiseme dikkatle baktı. Elbiseye işlenmiş bordo kelekleri gördüğünde sırttı. "Bu Daisy Chain'den, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Memnun bir müşteri daha. İşte görmekten keyif aldığım manzara."

Program başlayınca kahkahalarımız yarıda kesildi. Işıkların sönmemesinin ardından buzun üzerine çıkan hokey oyuncularının her birine patenli bir çocuk eşlik ediyordu. Öylesine şirin görünüyorlardı ki kendimi alkışlayıp kocaman sırttırırken buldum. Oyuncular alfabetik sıraya göre anons edildi. Lucian'ın ismine yaklaşırken içim sabırsızlıkla doldu.

Lucian, koyu renk at kuyruklu ve ışıldayan bir gülümsemeye sahip minik bir kızın elini tutarak buzun üzerinde süzüldüğü anda stadyum bir çılgınlıkla çalkalandı. Tüylerim diken diken olmuştu.

Gerçekten de tam takım giyinmiş devasa bir adam gibiydi. Gülüşü, birbirimizden uzaklaşmadan önceki gülümsemesinin tıpkısıydı. Ancak o el sallamaya, kalabalık da bağırıp tezahürat yapmaya devam edince, gerçekten gülümsedi. Çekingeni ve utangaç gülümsemesini gördüğüm an gözlerimde yaşlar birikti.

"İyi görünüyor," diye ekledi May.

Elbette iyi görünüyordu. Ancak insanların Lucian'ın emekli olduktan sonra zayıfladığını ve hastalandığını düşünmüş olabilecekleri aklıma geldi. Acaba buraya geldiğinde

insanların ona baktığında bunu göreceğinden mi korkmuştu? Öyle ya da böyle, kendisine çok fazla ilgi gösterileceğini tahmin etmekte haklıydı.

Diğerlerinin yanında yerini alırken gergin olduğunu belli etmedi ve kısa bir süre sonra çocuklarla birlikte sahte bir oyun oynamaya başladılar. Brommy ile Anton'u buzun üzerinde kendi çocuklarıyla ilgilenirken fark ettim. Gözlerim Lucian'ın üzerindeydi. Tanrım, eşleştiği küçük kızla arası çok iyiydi. Hepsiyle çok iyiydi.

Sanki buzda doğmuş gibi hareket ediyordu. İşte bu kalbi mi biraz daha parçaladı. Onu sarıp sarmalamak ve bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey yaşamış olan bu büyük, güçlü adama sarılmak istiyordum.

"Geldiğine inanamıyorum," dedi arkamdaki bir kadın. Dönmeyip Lucian'ı seyretmeye devam ederken arkadaşı cevap verdi.

"Kayamadığını zannediyordum."

Lucian'dan bahsedip bahsetmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama büyük ihtimalle ondan bahsediyorlardı. Sırtım kaskatı kesilmiş, kulaklarım konuşmalarına odaklanmıştı.

"Ben onu terk ettiğimde berbat bir hâldeydi. Yataktan kalkamıyordu bile."

"Ah, ne kadar acıklı. Zavallı şey." Bunun üzerine kaşlarım kalktı.

"Biliyorum. Fakat en doğrusu buydu. Sandığım gibi biri değildi ve hayatıma devam etmem gerekiyordu."

"Ne kadar yazık. Ozzy bir efsane olabilirdi."

"Artık olamaz. Artık o sadece bir..." Derin nefes alışı saçlarımı karıştırdı. "Sadece bir gösteri."

Bunu duyduğumda arkamı döndüm. Kendime engel olmamıştım. Tüylerim diken diken olmuş, öfkem karnımda

düğünlenmişti. Yanımdaki May de kaskatı kesilmişti. Belli ki o da konuşulanları duymuştu.

Bir tanesi soluk tenli ve sarışın, diğeri bronz tenli ve esmer olan iki kadın yüzlerinde trajik ifadelerle dikiliyorlardı. Cassandra olduğunu tahmin ettiğim sarışın, bir katalog modeli güzelliğindeydi. Kusursuz bir oyuncak bebek gibiydi. Onu bir Barbie'ye benzetmek haksızlık olurdu ama şu anda pek de merhametli havamda değildim.

Büyük kahverengi gözlerini bana çevirdi ve parlak bir gülümsemeyle bana baktı. "Aman Tanrım, siz Emma Maron musunuz?"

"Benim, evet." Kelimeleri zorlukla söyleyebilmişim. Bu kadını pataklamak istiyordum. Şok ediciydi çünkü şimdiye kadar hiç kimseye el kaldırmak istememişim. Greg'i beni aldatırken yakaladığımda bile. Fakat elim yan tarafımda kıpırdadı.

Cassandra tehlikeyi sezmiş gibi gözüküyordu ve yaklaştı. "Dizinizin büyük bir hayranıyım. Cassandra Lavlin. Adam Cashon nişanlım olur." Beklentiyle bana baktı.

"Ne kadar hoş." Arkamı dönmek istiyordum. Ona saldırmak istiyordum. Öylece donup kaldım.

Belli ki daha fazlasını bekliyordu. "Peki ya sen kiminlesin?"

"Lucian Osmond."

Yüzündeki renk değişimini izlemek oldukça tatmin ediciydi. "Ah. Ben... ah... Luc'u tanıyorum. Lucian'ı yani."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" Bundan memnun görünüyordu ve buza doğru bakış attı. Lucian'a baktığını anlamak için olağanüstü bir yeteneğe sahip olmak gerekmiyordu. Ona bakmayı hak etmiyordu.

"Evet, kuzeni Anton Lucian'ın Cassandra adında bir kadınla nişanlı olduğunu söylemişti."

Gülümsemesi şimdi biraz daha gevşemişti ve bana dikkatle baktı.

“Bu kadar çabuk başka biriyle nişanlanmak senin için ne büyük şans.”

Cassandra’nın arkadaşı ters ters bakarken May eğlendiğini belli eden boğuk bir ses çıkardı.

“Ah...” Cassandra’nın yüzü kızardığında ona hakaret edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. “Teşekkürler.”

Cevap niteliğindeki gülümsemem buz gibiydi. “Sana gerçekten teşekkür etmeliyim.” “Teşekkür mü?” Kafası kaşınmıştı, kahverengi gözlerini hızla kırdı.

“Evet. Lucian’ı terk etmeseydin onunla tanışamayabilirdim. O tanıdığım en mükemmel adam. Bu yüzden teşekkür ederim.”

Ardından hemen arkamı döndüm. Daha fazlasını, daha kötüsünü söyleyebilirdim ama buna değmezdi. Yerime oturmak için hamle yaptığımda koluma dokunan eli beni durdurdu. Arkadaşının yanından uzaklaşmış ve merdivenlerde yanıma gelmişti.

“Bak, Luc hakkında söylediklerimin kulağa kötü geldiğini biliyorum. Ama hokeyin onun kimliğini belirlediğini bilmelisin. O olmadan, bir tabuttan başka bir şey değil.”

“Yanılıyorsun. O bundan çok daha fazlası.”

Gülümsemesi gergin ve dikkatliydi. “Umarım senin için doğru olan budur. Çünkü benim tanıdığım adam spordan başka bir şeyi sevebilecek kapasitede değildi.”

Lucian bakışlarımı hissetmiş gibi kafasını kaldırıp gözleri gözlerime kenetlendi. Bakışlarında hafif ve tatlı bir şey parladığında gülümseyerek bana el salladı. Yanımdaki Cassandra’yı net bir şekilde gördüğünde gülüşü soldu. Ben de ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık versem de karşılık alamadım.

Cassandra yan tarafımda durmuş olanları izliyordu. “Luc ile iyi şanslar.”

Sonra gitti ve panolara yöneldi. Etkinlik sona ermişti, oyuncular daha fazla taraftar ve aileyle tanışıp kaynaşıyordu. Kalbimin çarpıntısıyla uyumlu bir şekilde inerken topuklarım beton merdivenlerde tıkırdıyordu. Ona dokunmak, sesini duymak, yakınında olmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Lucian kayarak beni karşılamaya geldiğinde muhteşem görüntüsüyle beni büyüledi. Bana şefkat ve ilgiyle baksa da çenesi sert bir çizgi halindeydi. “Seni rahatsız mı etti?”

Cevabım evet olsaydı, bunu bir olay haline getirecekmiş gibi bir hali vardı. Lucian önemserdi. Öylesine önemserdi ki kimsenin bunu görmesine izin vermezdi. Fakat ben onu görüyordum. Eğilip karnımı panolara yasladım. “Hayır, beni rahatsız etmedi. Seni rahatsız etti mi?”

“Hayır.” Gülümsemesi gergin ve endişeliydi. “Artık etmiyor.”

Yüzünü inceledim, onu rahatlatmak istiyordum. Onu istiyordum. “O kadın seni hak etmiyordu.”

Gözlerini dolduran mutluluğu gördüm. “Birbirimize hiç uygun değildik. Ben senin için yaratılmışım.”

“Öp beni.”

Lucian’ın dudakları aralandı ama yüzündeki gerginlik kaybolmadı. “Etrafta çok fazla gazeteci var, Snoopy. Benim sevgilim olarak görülmek senin için sorun olmaz mı?”

“Duruma göre değişir. Benim sevgilim olarak görülmek senin için sorun olur mu?”

Ensemden tutarak okşadı. “İstersen bunu belgeleyen bir yaka kartı takarım, tatlım.” Yumuşak, derin ve uzun bir öpücük kondurdu.

Cümlelerini hem özlem hem tatminle dolan göğsümün kasılmasında hissetmiştim. Avuçlarım omuzlarının iri vatkalılarına uzanıp ben de onu öperken formasını sıkıca kavradım. Bir ışığın ve Brommy'nin tanıdık sesinin bizi işaret ettiğini duyana kadar geri çekilmedim.

Lucian bana gülümseyerek, baş başa kaldığımız an daha fazlasını alacağımı vadeden özel bir bakış attı.

"Harikasin," dedim nefes nefese, ondan uzaklaşmak istemeyerek.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Eğlenceliydi." Boynumun arkasını sıktı. "Hadi gel; seni herkesle tanıştıracayım."

Buzun üzerine herkesin yürüyebileceği ve selamlaşabileceği uzun bir halı serilmişti. Lucian bana patenleriyle buzun üzerinde bekleyen bir grup erkeği tanıttı. Lucian'ın arkadaşlarıyla, onun hayatının büyük bir parçası olan insanlarla tanıştım.

Çocukların Lucian'ı çok sevdikleri ve ona saygı duydukları ortadaydı. Lucian'ın onları özlediği kadar onlar da Lucian'ı özleyecek gibi görünüyorlardı. Ancak hepsi durumu kabullenmişlerdi. Günün birinde hepsi aynı şeyle yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Ellili yaşlarında, saçları ağarmış, huysuz bir adam yanıma geldi.

"Em, bu Davis Rickman, eski antrenörüm. Rickman, bu..."

"Emma Maron. Dizinizi severek izliyorum." Rickman elimi sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Buradaki herkesin diziyi izlediğini ve bunu bana söyleme ihtiyacı hissettiğini düşününce, aldığım övgü dolu sözleri duymak biraz olsun kolaylaşıyordu. Bundan sonra hayatımın geri kalanında ne yaparsam yapayım, en azından Karanlık Kale'deki rolüm süresince insanların önemli bir kısmını memnun etmiştim. Bu bile başlı başına bir başarıydı.

Rickman Lucian'a baktı. "Bir sonraki bölüm için hazır mısın?"

Lucian sanki mermerden yapılmış gibiydi. "Elbette."

Sonraki bölüm koşu antrenmanları, deneme atışları ve benim fantezi pateni olarak adlandırdığım bir gösteriden oluşuyordu. Lucian'ın diskin etrafında hızla manevra yapmasını izlemek çok seksiydi.

Tanrım, paten kayarken gerçekten çok güzel görünüyordu. Neşeli ama aynı zamanda konsantre, yüzündeki sert ifade ve buz yeşili gözleri öyle bir uyum sağlıyordu ki birçok hayranı şehvetle bağıyor ve ısıklık çalıyordu. Ben de onlardan biriydim. Fakat sonra, onunla eve gidecektim.

Ne şanslıydım.

"Olağanüstü biri, değil mi?"

Döndüğümde Rickman'ın yanımda dikildiğini gördüm. "Evet." Ancak ben okeyden bahsetmiyordum.

Rickman'ın Lucian'a her hareketini değerlendirmiş gibi bakmasından hoşlanmamıştım. Bu bakışta beni rahatsız eden açgözlü bir taraf vardı. "Onu bırakmayı başaran bir koçu olduğu için çok şanslı."

Rickman bana doğru döndü, gözleri gür kaşlarının altında gizlenmişti. "Bu onun seçimiydi. Benim değil."

"Kalmasını mı istiyordun?"

Omuz silkti. "Elimiz kolumuz bağlıydı. Fakat o hâlâ koçluğunu yaptığım en iyi oyuncu. Hokey zekâsı hayal gibi."

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum ve Lucian vızır vızır geçerken onu alkışlamaya devam ettim.

"Gerçekten çok yazık," diye söylendi Rickman.

"O yaşıyor," diye tersledim. "Asıl yazık olan ölmesi olurdu."

Kederli olmasa da inatçı hatlarla bezeli yüzündeki mavi

gözler bana döndü. “Bazı oyuncular kariyerlerinin yanında kalacağına ölmelerinin daha iyi olduğunu söylerler.”

Damarlarımdan öfke fişkırdı ama ses tonumu sakın tutmayı başarabildim. “Böyle düşünen herkes aptaldır.”

Rickman yalnızca omuz silkti ve oyuncuları izlemeye devam etti. “İkna etmen gereken kişi ben değilim.”

Lucian

“O zaman.” Emma kolunu belime sararken gülümsedi ve stadyumdan ayrıldık.

“O zaman,” diye tekrarladım, gülümsememi bastırarak. Çok sevimliydi, bana doğru sokulduğunda kendimi tamamen doğru yerdeymişim gibi hissediyordum. Emma kaburgalarımı dürterek beni gıdıkladı, şeytan kadın.

Kesinlikle gülmüyordum. Şeytani elini tuttum ve parmak uçlarına bir öpücük kondurdum. “Eğlendin mi, Snoopy?”

“Evet.” Başını omzuma yaslanıp mırıldandı. “Muhteşemdin. Gerçekten olağanüstü bir oyuncusun.”

Yıllarca bunu o kadar farklı şekillerde söylemişlerdi ki artık anlamını kaybetmişti. Fakat Emma’nın sevimli ağzından çıktığını duyduğumda, göğsümde saf gururdan başka bir şey hissetmedim. Övünmek, kasılarak yürümek, onu kucağıma almak ve gülümsetmek için etrafımda döndürmek istedim.

Eskiden nasıl biri olduğumun, en iyi hâlimin tadına varmıştı. Hayranlarımın benim için tezahürat yaptığına tanık olmuş ve onlarla birlikte tezahürat yapmıştı. Gözleri gururla parlamıştı. Hayatım boyunca her gün onun yüzüne bu ifadeyi yerleştirmek istememe neden oldu. Hayranlığını kazanmak, benimle her zaman gurur duymasını sağlamak istiyordum.

Göğsüm elimi bastırmama sebep olacak kadar ani bir şiddetle sızladı. Ancak o fark etmemişti. Hâlâ “*zahmetsiz becerilerim*” hakkında sohbet etmeye devam ediyordu. Bu hoştu ama kendimi sahtekâr gibi hissetmeme neden olmuştu.

Cassandra’yla konuşurken görmek de durumu kolaylaştırmamıştı. Konuşmaları pek dostça gözüküyordu ve Cass’in ne dediğini tahmin edebiliyordum. Yine de Emma’ya sormak istemiyordum. Çünkü bana kahramanı gibi bakmaktan vazgeçmesini istemiyordum.

Senin hokeyden daha fazlası olduğunu sanmışım, Oz. Şimdi görüyorum ki değilmişsin.

Sadece Cassandra’nın söylediği son sözlerinin zihnimde belirmiş olmasından bile rahatsızlık duyarak onları en diplere ittim ve Emma’nın elini tuttum.

Kalabalık, valeyeye ulaşan kapalı alanın çevresinde bekliyordu. Oyunculardan birkaçı imza dağıtıyordu. Biz yaklaştıkça, adımı sayıklayan bağırışlar yükseldi. Emma kaşlarını kaldırdı. “Hayranlarınız sizi bekliyor.”

“Sakıncası var mı?”

“Neden sakıncası olsun ki? Hayranların senin vaktini hak ediyor.”

Yanlarına gittiğimizde imza talepleriyle karşılaştım. Ancak onun adminin söylendiğini duyunca kafamı kaldırdım.

Emma fark edilmişti. Tüm bu sıkı hokey hayranları etrafına toplanmıştı. Yakınlarda güvenlik vardı. Emma aşırı yorgun ya da gergin görünmüyordu. Aksine, imza dağıtırken ve fotoğraf çektirmek için poz verirken gülüşü zarif ve muhteşemdi.

“Gerçekten kız arkadaşın mı?”

Osmond forması imzaladığım genç önce Emma’ya sonra da bana baktı, sanki buna inanamıyormuş gibiydi. Bazı

günler ben de inanamıyordum. Elbette dünyanın onu tanıdığı oyuncu tarafı yüzünden değildi. Daha çok, bundan önce kimseyi sevmediğim gerçeğini bilmemden dolayıcıydı.

“Evet. O benim kızım.”

“Seni şanslı pislik.” Ergenliğinin sonlarındaydı, sivilce-leri çenesini delik deşik etmişti, vücudu henüz gelişmemişti. O yıllarım aklıma geldi. Onun kadar açık sözlü olduğumu sanmıyordum ama düşüncelerine de itiraz edemezdım.

“Sandığından daha fazla.” Kalemi ile formasını ona geri uzattım. Emma’nın yanına gitmek istiyordum. Fakat hareket edemediğimi fark ettim. Tanrım, o parlıyordu.

Rosemont’a ilk geldiğinde kendine olan güveninin ne kadar büyük bir darbe aldığını şimdi anlamıştım. Her zaman güzel, zeki ve dik başlı biri olmasına rağmen ilk başlarda bu kadar büyük bir özgüven ve mutluluk saçmıyordu.

Rosemont onu iyileştirmişti.

Geçirdiği dönüşümden ben de payımı almak niyetindeydim. Şüphesiz beni hayata döndürmüş, daha iyi bir adam olmamı sağlamıştı. Peki ben de onun için aynısını yapabilmiş miydim? Benimle birlikte olmaktan keyif aldığını biliyordum. Ancak onu gururlandırabiliyor muydum? Çünkü bugünden sonra Rosemont’a amaçsız bir adam olarak dönecektim.

Onun yıldızı yükselirken benimki düşüyordu. Gözlerimi ona diktüğimde boğazımda bir yumru büyüdü. Telefonumun menajerim Carlos’tan gelen bir mesajla titremesi belki kehanetti, belki de gerçekleşmiş bir dilekti.

Göğsümün ortasında sert ve güçlü bir şey canlandı.

Rickman ve takımımın genel menajeri Clark görüşmek istiyorlardı.

Carlos: Hiçbir şey için söz vermiyorum. Yine de duyman gerektiğini düşündüğüm bazı fikirleri var.

Parmaklarım telefonumun etrafında kenetlenmişken Emma'ya baktım O hâlâ kalabalığı idare etmeye çalışıyordu. İçimde garip bir korku ve umut dalgası çalkalanıyordu. Cevap yazarken parmaklarım titremedi.

Orada olacağım.

€

BÖLÜM OTUZ İKİ

Emma

“Benimle gel.” Lucian’ın elinden tutarak onu bungalovumuzun verandasına yönlendirdim. Lucian toplantıdaydı, ben toplantıdaydım ve bu yüzden bütün gün ayrı kalmıştık. Sonrasında ise Tate’le takılmıştık. Anlatacağım pek çok şey olmuştu; heyecan ve beklenti damarlarımda yeni patlamış şampanya gibi köpürüyordu. Fakat bu bekleyebilirdi. Şimdi bizim zamanımızdı.

Marilyn Bungalow doluydu, bu yüzden Lucian bize kullanmayı arzuladığım bir özelliğe sahip olan Bungalov 5’i ayırtmıştı. Bir havuzu vardı.

Havuzun kenarında durduğunda yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. “Sonunda beni buraya getireceğini nasıl da kaçırabildim?”

Sandaletlerimi çıkardım. “Masum kadınlara gece geç saatlere kadar ateşli vücut şovlarıyla zulmedersen olacağı buydu.”

Güldü, sesi yoğun ve tok çıkıyordu. Rahat. Lucian henüz mental ve psikolojik olarak tamamen iyi olmayabilirdi ancak üstündeki gergin havayı yavaş yavaş atıyor, kendi derinliklerinden çıkmaya başlıyordu. Buna bayılmıştım.

“Ateşli vücut, ha?” Kış yeşili gözleri alacakaranlıkta ışıldıyordu.

“Bunu biliyorsun, Brick. Sen seks için ayaklı bir teşviksin. Küstah bir baştan çıkarıcısın.”

Burun delikleri genişledi fakat sesi krema gibi pürüzsüzdü. “Çok hoş şeyler söylüyorsun, Snoopy.”

“Hımm... şimdi kıyafetlerini çıkar, ballı turtam.”

Lucian’ın kaşları çatıldı, elbisemi başımın üzerinden çıkarırken bir an cevap veremedi, dikkati dağılmıştı. Nihayet cevap verebildiğinde ise sesi boğuklaşmıştı. “Soyunuyorsun.”

Kocaman gülümsedim. “Bu gece izlemeyi mi tercih ederdin?”

Dudakları kıvrıldı. “Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?”

Kastettiğini anlamıştım. Havuzun dört bir yanı yüksek duvarlar ve yeşilliklerle sarılıydı ama burası özel bir ev değildi. Duvarlara tırmanmaya hevesli bir paparazzi tarafından görüntülenme ihtimalimiz vardı. Çok küçük bir ihtimal olduğu doğrudu. Fakat Lucian da ben de şöhretimizin fazlasıyla farkındaydık. Mesele şu ki, artık umurumda değildi. Birileri beni mahcup edebilmek için bu kadar zahmete girecekse, bu konuda yapabileceğim herhangi bir şey olamazdı. Ben yaşamak istiyordum. Hayattan zevk almak ve kendim olmak istiyordum.

Sırtıma uzanıp sutyenimin kopçasını açtım.

Bir kenara fırlattığımda Lucian boğuk bir inilti çıkardı. “Lanet olsun, Em. Seni reddetmeyi başarabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Bakışlarının keskinliği tenimde gezinen kadife bir eldiven etkisi yaratmıştı. “Güzel, çünkü bana sahip olacaksın. Hem de fazlasıyla.”

Sesi memnun ve biraz da saldırgandı. Kalçalarımın yükselen bir sıcaklık dalgası vücudumu sardı.

Parmaklarım külotuma takıldı fakat durdum. “Soyunmuyorsun.”

Sanki bir sisin içinden çıkmaya çalışıyormuş gibi Lucian gözlerini kırıştırdı, ardından gömleğini sıyrırken bana alaycı bir bakış attı. Tanrım, vücudu çok biçimliydi, güçlü ama zarıftı, hatları belirgin ve sıkıydı. Teni gecenin loşluğunda soluk mavi ve grinin tonlarında görünüyordu. Parmaklarıyla kot pantolonunun düğmelerini açmak için uğraşırken bakışlarını sabit tuttu. Gülümsedim ve külotumu çıkardım.

“Siktir...” Sert bir nefes üfledi.

Gülümsedim ve yavaş yavaş suya ilerledim, keskin soğuk nefesimi biraz kesmişti.

Lucian benim için ilk kez soyunduğunda yaptığı bir şovdu. Şimdi bunu daha iyi anlıyordum. Üstelik bu kez giysilerini aceleyle çıkarırken bir şezlongun üzerine fırlatmıştı. Kenara doğru yürüyüp suya atlarken göz göze geldik. Yüzerek yaklaştığında hemen kaçtım.

“Demek kaçacaksın, ha?” Bakışları eğleniyor gibiydi. Sonra peşimden yüzdü.

Ciyaklayarak kaçmaya çalıştım. Aslında havuz çok büyük ya da derin değildi ve ben de kaçmaya çalışmıyordum. Neredeyse bir dakika geçmeden beni yakaladı, vücudunun sert ve sıcak uzunluğuna doğru çekerken gülüyordu. Kahkahalar eşliğinde sudan ıslanmış omuzlarına yapıştım ve ıslak saçlarını geriye doğru taradım.

“Beni yakaladın. Şimdi benimle ne yapacaksın?”

Lucian mırıldanarak bizi döndürdü. “Zihnimde bir liste oluşturuyorum.”

Kocaman elleri sırtımda gezinip popomu kavrayarak beni etkileyici ereksiyonuna bastırdı.

Dudağımı şehvet ve sabırsızlıkla ısırırken karşısında kıvrandığımda yeniden gülümsedi. Dudakları benimkileri bulup hırpalanmış alt dudağımı usulca emdi. Başka bir atakta bulunmadı. Buna ihtiyacı da yoktu. İkimiz de yavaşça, doya doya öpüşerek birbirimize sarılmanın keyfini çıkarıyorduk.

“Bunu havuza ilk kez birlikte girdiğimizde yapmalıydım,” dedi dudaklarıma karşı. Sıcak ve şehvetliydi.

Dudaklarını ısırdım. “Seni baştan çıkarmaya çalışıyordum.”

“Çalışıyor muydun?” Lucian kendisiyle dalga geçerse sine bir kahkaha attı. “Bütün gece elimi becerdim ve bunu yapanın sen olmanı diledim.”

Bacaklarımı beline sardıktan sonra kıpırdandım, sertliğini kaygan kadınlığıma doğru hissetmek istiyordum. Tekrar inledi, popomu sıkıca kavradı. Alt dudağını ısırdım. “Ben de öyle.”

“Siktir, Em...”

Birbirimize sarılıp öpüştüğümüz uzun dakikalar boyunca ihtiyaç ve teşvik ifadeleri mırıldandık. Lucian’ın omuzları havuz kenarına değdiğinde beni kendine yakın tuttu. Uzun kirpiklerine sıçrayan su, soğuk yerine şefkat dolu soluk yeşil gözlerden yansıyor. “Sana direnmemeliydim. Başarısızlık örneği.”

“Direnmek boşunaydı.”

Lucian ağır ve içten bir kahkaha attı fakat yüz ifadesi hâlâ düşünceli gibiydi. “Düşünsene, bunu en başından beri yapıyor olabilirdik.”

Yanaklarına, çenesine öpücükler kondurdum, sonra durup kocaman gülümsedim. “Eh, beklentinin her şeyi daha ateşli hâle getirdiğini söyleyebiliriz.”

Bakışları yüzümü incelerken alnıma dokunarak bir damla suyu temizledi. “Tanrım, Em, sen çok şey...”

“Ne?” Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken, göğsümün hassas duvarında gümbürdüyordu.

“Mutlu,” dedi, gülümsemesi gözlerinde parlıyordu. “Çok mutlu görünüyorsun.”

“Çünkü öyleyim.” Ben de ona baktım. “Senin sayende.”

Lucian sertçe yutkundu, boğazı düğümlenmişti. “Seni ben mi mutlu ediyorum?”

“Elbette sen mutlu ediyorsun.” Nemli yanağını avuçladım. “Bunu nasıl bilemezsin?”

Bakışlarını üzerimde bir an gezdirdikten sonra başını eğip beni şiddetle öptü. Öpücüğü vücudumu aydınlatırken, karnıma doğru süzüldü ve kalbimde çırpınmaya başladı.

“Em...” Dudakları dudaklarımı okşadı.

“Bilmiyorsun... nasıl bilebilirsin...” Boynumu, yanağımı ve dudaklarımı bir kez daha öperek sözlerine devam etti. “Sen gelene kadar her şey karanlık ve bomboştu. Hiçbir tat yoktu. Neşe yoktu.”

Alnını benimkine yasladı. “Seni mutlu edebildiğim için gurur duyuyorum.”

Nefeslerimiz birbirine karışırken ona sarıldım. “Ego-ların ve hayallerin dünyasında yaşıyordum. İhtiyacım olan şeyin şöhret olduğunu, ona sahip olursam güvende olacağımı düşünmüştüm.” Yüzünü okşarken su göğsümüze çarpıyordu. “Güvenli alanda falan değilsin, Lucian. Ama gerçek-sin. Senin yanımdayken yaşadığımı hissediyorum. Yalnızca kendim gibiyim ve bunun olabilecek en iyi şey olduğunu anlayabilmek için seni tanımak gerekiyordu.”

Birbirimize bakarken gece etrafımıza çökmüştü. Lucian sözlerimi içine sindirmeye çalışırken bana sarıldı ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Konuşurken sesi sanki derin-lerinden geliyor gibiydi. “Seni hak etmek için ne yaptım

bilemiyorum, Em. Fakat seni kaybetmemek için elimden geleni yapacağıma yemin ederim.”

Ben ona bunu çoktan başardığını söyleyemeden beni tekrar öptü ve hemen sudan çıkarıp yatağa doğru yönlendirdi.

Lucian

“Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun.” Vücutlarımız birbirine olabildiğince yakın, yüz yüze uzanırken, Emma’nın ıslak sıcaklığına doğru inledim. Kızarmış yanaklarını avuçladım ve yumuşak dudaklarını öptüm. Saatlerce onu usulca ve yavaşça sevdim, her santimim boşalmak için can çekişiyordu ama olabildiğince uzatmaya çalıştım. Bütün gece ve şimdi de sabah güneşinin altında sevişiyorduk.

“Lucian.” Benimle birlikte hareket ediyor, göğüslerinin uçları göğsümü okşuyordu.

İnleyerek aramızda elimi dolaştırdım, tatlı, şiş meme ucunu bulup okşadım. Kalçaları tepki olarak kasılırken bir iniltiyle daireler çizmeye başladı. Çok iyiydi.

O kadar iyiydi ki kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum.

Emma kollarımdaydı ve yeryüzünde her şey yolundaydı. Tam olarak hangi anın benim gerçeğim olduğunu bilemiyordum, belki de tanıştığımız andan itibaren başlamıştı. Tanıştığımız ilk andan itibaren beni gülümsetmeyi başarmış, karanlık ve herkesten uzak dünyama güneş ışığı ve taze oksijen getirmişti.

Tıpkı buza, yemeğe ve suya ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım vardı. Onu tekrar öptüm, alt dudağının dolgun kıvrımını yaladım. “Em. Hiç böyle olmamıştı,” diye fısıldadım. “Hiç böyle olmamıştı.”

Bakışlarımız birbiriyle buluştu, aletimin etrafında kasıldığında onu öyle şiddetli sikiyordum ki yıldız gibi parlıyordu. Ardından uzun, düzensiz bir inlemeyle kendimi sıkı, sert vuruşlarla içine akıttım.

Tamamen boşalmış ve yeniden dolmuş bir hâlde, derin bir iç çekerek onu kendime yaklaştırdım. Uzunca bir süre birbirimize sarılarak sessizce uzandık. Sonra başını eğerek bana baktı.

Uykulu ama memnun bir gülümsemeyle gözleri ışıldadı. “Beni tamamen etkisiz hâle getirdin.”

Elimi ipeksi yanağında gezdirdim. “İzin ver tekrar yapayım.”

Neredeyse ciddiydim. Sanırım bir süre hareket edemeyecektim.

O da beni perişan etmişti.

Etkileyici bir iniltiyle arkasına yaslanarak koluma sarıldı. “Önce uzun ve sıcak bir banyoya ihtiyacım var... ve kahveye.” Gözlerini kırıştıtararak bana baktı. “Tanrım, şu anda senin kruvasanlarından biri için adam öldürebilirim.”

Gülümsememi engelledim. Hâlâ otelde olduğumuza göre, biraz beklemesi gerekecekti. “Beni unlu mamullerim için arzuladığını bilmek tatmin edici.”

“Ve sakin için de.”

Bir kahkaha attıktan sonra başımı eğip boynuna sarıldım. “Arsız, Snoopy.”

“Hımm.” Parmağı göğsümdeki kılların üzerinde dolaştı. “Dün menajerimle güzel bir görüşme yaptım.”

Bağış gecesinden sonra, ben Rickman ve Clark’la konuşurken Emma menajeriyle bir toplantı yapmıştı. Otel odamızda yalnız kaldığımızda ikimiz de azgın ergenler gibi sevişmeye başladığımızdan, birbirimize anlatma fırsatımız olmamıştı. Aldığım haberleri ona anlatmak için acele etti-

ğimi söyleyemezdim, bunun iyi karşılanmayacağını biliyordum. Bunun yerine onunkine odaklanmıştım.

“Menajerin ne dedi?”

“Bir rol varmış. Hem yönetmen hem de yapımcılar beni istiyormuş. Çok satan bir gerilim filminden uyarlanacak bir drama.”

Adını söylediğinde alçak sesle ıslık çaldım. “Kimi oynamanı istiyorlar?”

“Beatrice.”

Kitabı okumuştum. Beatrice, kitabın ana kahramanıydı, kendisi ya yavaş yavaş deliliğe sürükleniyordu ya da bir katil tarafından avlanıyordu. Elbette okuyucu bunu görmek için sonuna dek beklemek zorundaydı. Emma başarılı olursa inanılmaz popüler olurdu.

“Bunu başarabilirsin,” dedim inançla.

Kolumu kavrayıp sıkıca tuttu. “Biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Bu benim rolüm.”

Onu hızlı ve yumuşak bir şekilde öptüm. “Nerede çekiliyor?”

“Çoğunlukla burada, Los Angeles’ta. Sanırım Nevada’da da bazı sahneler var.” Gülümsemesi yumuşacıktı. “Çok uzağa gitmeyeceğim.”

Söylediği cümle beni bir an duraksatmıştı, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği, yakında değişecek olması içimi tırmalamaya başlamıştı. Ona henüz kendi toplantımdan haberleri vermemiştim. Şimdi söyleyemezdim. Onun mutluluğunun ortasında olmazdı.

Bu düşünceyi bir kenara itip dudaklarına yoğunlaştım, bir yere varmayan ama ona her temas edişimde omurgamdan aşağı zevk titreşimleri gönderen hafif öpücüklerdi bunlar.

Parmakları saçlarımı okşarken memnuniyet dolu bir ses çıkardı. “Ah, başka bir şey daha var.”

“Gişe rekorları kırması kuvvetle muhtemel bir filmde başrol oynamaktan daha büyük bir şey mi?”

“Şey, o kadar iyi değil ama bence oldukça harika.”

“Anlat bana, canım.”

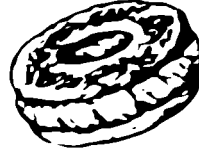
Bana sarıldı. “Seni bir yere götürmek istiyorum. Benimle gelir misin?”

“Neresi olduğunu söylemeyeceksin değil mi?”

“Bu bir sürpriz.”

“Gizemli. Hoşuma gitti. Gelirim.” Yorganı çekiştirerek onu bakışlarıma maruz bıraktım. “Ama önce seninle ilgilenmeliyim.”

Uzunca bir sevişme sonrası ikimiz de boşalmıştık.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Lucian

Müstakil ev Los Feliz'de, Griffith Gözlemevi'ne uzanan yolun tepelere doğru kıvrıldığı yerdeydi. Sıvayla kaplanmış özel bir kapının ardına gizlenmiş, 1920'lerden kalma İspanyol tarzı bir malikâneydi. Birçok yönüyle Rosemont'un biraz daha mütevazı bir versiyonuna benziyordu. Toprak çatısı, beyaz alçı duvarları, koyu renk kemerli kapıları ve kirişli tavanları benzerliklerinden bazılarıydı. Güller duvarları sarmış, avluyu süslüyordu.

Beni oyma taş döşemeli, şömineli büyük bir oturma odasından, meşe kaplamalı bir kütüphaneden geçirip geniş pencereleri olan ve bir yüzme havuzuna açılan ferah bir mutfığa götürürken adımlarımız sessizdi. Eskitilmiş mermer tezgâhlar serin ve pürüzsüz bir şekilde avuçlarımda altında uzanıyordu. Duvardaki çift fırını, sekiz gözlü ocağı inceledim. Burası bir şefin mutfığı gibiydi. Ayrıca belli ki çok sevilen bir evin kalbiydi.

"Özel bir yer," dedi Emma, dışarıya açılan kemerli çift kapıya doğru yürürken. "Ve sessiz."

"İyi ışık alıyor." Bakışlarım mutfakta gezinirken büyük

kileri ve kahvaltı alanını inceledi. Jean Philipe'in eski çiftlik masasını depoya kaldırmıştım. Buraya mükemmel bir şekilde uyacak, güneş ışığında parlayacaktı. Cam bölmeli dolaplar ve raflar diğer duvarı kaplıyordu. Tabaklar, tencereler, tencere ve tava takımları için fazlasıyla yer vardı. Emma'ya baktım, bakışları üzerimdeydi.

Bana utangaç bir şekilde gülümsedi. "Beğendin mi?"

"Beğendim." Bu, kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi çarpmasını açıklamıyordu.

"Alıyorum."

İşte buydu. Tahmin etmiştim, yoksa neden beni satılık bir ev gezdirmeye getirecekti ki? Fakat teyit etmesi sağlam bir tekme etkisi yaratmıştı. "Kaç yatak odası var?"

"Beş." Güneşte oturduğu yerden kıpırdamadı.

"Tek kişi için biraz büyük."

"Evet ama burası iyi hissettiriyor. Ev gibi." Gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı.

Ev. Onun evi. Benimkinden uzakta. Peki benim gerçekten bir evim var mıydı? Rosemont Amalie'nindi. Her zaman hoş karşılanmıştım ve benim sığınağım olmuştu. Ancak ev miydi yoksa yalnızca dünyadan saklanmak için güvenli bir mekân mıydı? Ellerimi bir kez daha tezgâhın üzerinde dolastırdım. Kaliforniya'daki lüks evlerde bulunan pek çok tezgâhın aksine, buradaki oldukça eskiydi. Bir hikâyesi olduğu soluk lekelerden ve mermerin pürüzsüzlüğünden anlaşılıyordu. Çikolata temperlemek, hamur açmak için mükemmel görünüyordu.

Ev. Emma'yla birlikte bir ev kurmanın yaratacağı heyecan içimi erimiş şeker gibi yaktı, tatlı ama acı doluydu. Çünkü bunu yapamazdım. En azından şimdi. "Ne zaman taşınyorsun?"

Döşeme tahtaları Emma biraz daha yaklaştığında gıcırda-
dı. “Olabilirdiğin çabuk. Belki iki hafta.”

Bunu hazmetmek için çabaladım. Gitmesi gerektiğini bi-
liyordum. Rosemont o kadar da uzak değildi. Bu beni neden
mahvetmişti? Neden çoktan gitmiş gibi tenimde bir soğuk-
luk hissetmeye başlamıştım?

Siktir. Canım yanıyordu. Onu mutlu ettiğimi söylemiş-
ti. Onu mutlu etmeye ve gururlandırmaya devam etmek
istiyordum.

“Lucian?”

“Evet?” Sesimin sakın çıkmasını istiyordum ama boğuk
çıktığını fark ettim.

Yüz ifadesi sıkıntılı ama samimiydi, sanki bana sürekli
kaçırdığım bir şeyi söylemeye çalışıyordu. “Gerçekte nerede
yaşıyorsun?”

“Ne demek nerede? Rosemont’ta yaşıyorum.”

Kaşlarının arasında ufak bir kırıksıklık oluştu. “Hep orada
mı yaşıyordun?”

“Tabii ki hayır.” Bir elimi enseme gezdirdim. “Başkent-
te bir dairem vardı. Georgetown’da, Potomac’a bakan güzel
bir daire. İhtiyacım kalmayınca sattım.”

Durumumun kötü olduğunu mu düşünüyordu? Tanrım,
ben bir yıldızdım. Hokey oynadığım yıllarda seksen milyon-
dan fazla kazanmıştım, üstelik bir o kadarını da cirolardan
kazanıyordum. Varlıklı bir adamdım. Muhtemelen ondan
daha fazla param vardı. Üstelik oynamamama rağmen. Böy-
le düşündüğüm için kendimi bir pislik gibi hissettim.

Belki de kaşlarımı çatmam düşüncelerimi sandığımdan
daha fazla yansıtıyordu, çünkü özür diler gibi başını salladı.
“Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Senin hayatından. San-
ki saklanıyormuş gibi Rosemont’ta kalıyorsun-”

“Saklanmıyorum. Oradayım çünkü...” Boğazım düğüm-
lendi ve bunu düzeltmeye çalışırken rahatsız edici bir ses
çıkardım. “Mamie’nin arkadaşına ihtiyacı var.”

Kahretsin. Kulağa tamamen aptalca geldiğini biliyor-
dum. İkimiz de bunu biliyorduk.

“Bu kadar mı?” diye sordu usulca. “Hayatının geri kala-
nını Amalie’ye arkadaşlık etmeye mi adayacaksın?”

İçim daraldı ve homurdandım, gözlerimi ondan kaçır-
dım, sonra da buna sinirlenerek meydan okurcasına ters ters
baktım. “O benim büyükkannem.”

“Biliyorum. Peki ya senin hayatın?” Şimdi daha yakın-
daydı, uzun mutfak adasının diğer tarafından bana bakıyor-
du. “Sen çok gençsin. Önünde birçok seçeneğin var-”

“Doğru,” diye araya girdim. İçimde bir burukluk, engel-
lenmiş bir hayal kırıklığı hissediyordum. “Evet.”

Kaşları yeniden çatılırken duraksadı. “İstiyorsun,” diye
tekrarladı, emin değildi.

Derin bir nefes verdim. “Bunu şu anda konuşmak istemi-
yordum. Ama Rickman’la konuştum.”

“Eski koçun mu?”

Başımı salladım. “Rickman, evet. Takımımın genel me-
najerı Clark’la ve sahibi Jack Morison’la da görüştüm.” Elle-
rim tezgâhın üzerinde birleşti. “Doktorlarım bana izin verirse
ve oynayacak kadar iyi hissedersen, beni geri alacaklar.”

Sanki odadaki tüm hava boşalmıştı. Emma’nın ağzı ara-
landı ve dehşet içinde bana bakakaldı.

“Seni geri mi alacaklar?” Rengi soldu. “Ama sen emekli
oldun.”

“Hepimiz bunun farkındayız, Em.”

“Emekli oldun,” dedi sertçe. “Çünkü beynine zarar gel-
me tehlikesiyle karşı karşıyaydın. Kalıcı olarak.”

“Biliyorum,” diye çıkıştım. Ardından derin bir nefes aldım. “Ama hâlâ çok formdayım. Tekrar buzun üzerinde olmak... iyi hissettirdi. Bunu yapabilirim. Sadece...”

“Sadece ne? Geberip gidebilir miyim?” Tiz bir sesle bağırdı, sonra sakinleşmeye çalışıyormuş gibi dudağını ısırdı.

“Dikkatli olacağım,” dedim. Tek yapmak istediğim bağır-mak olduğu hâlde mücadele ettim. “Çok dikkatli olacağım.”

“Hokey oynuyorsun. Tüm bedenini vermeni gerektiren bir spor.” Yüzünü buruşturarak homurdandı. “Seni bu duru-ma düşüren tam olarak bu spor.”

“Emma...”

“Bana Emma deme.” Sanki öfkesini savuşturabilecekmiş gibi bir el salladı. “Beni... rahatlatmaya çalışma!”

“Tamam. Yapmayacağım.” Tezgâhın kenarlarını kavra-dım. “O zaman bana bilgisiz bir çocukmuşum gibi ders ver-meye kalkma.”

“O zaman bilgisiz bir çocuk gibi davranma,” diye öf-keyle karşılık verdi. “O çok büyük ve çok değerli beynini kullan. Bu mantıksız-”

“Ah, Tanrı aşkına-”

“Emekli olurken kullanmıştın. Yine kullan, lanet olsun.”

Dişlerim birbirine çarparak takırdadı ve bağırmadan ce-vap veremeyeceğimi bildiğim için sertçe sıktım.

Güneş ışığı Emma’nın gözlerini aydınlatıyor, vücudunun hatlarını belirginleştiriyordu. Çok güzel ve ürkütücüydü. “Delilah’nın teklifine ne dersin? Yemek pişirmeye, tatlılar yapmaya bayılıyorsun. Sen bir sanatçısın-”

“Ben bir hokey oyuncusuyum!” Bağrışım boşlukta yan-kılanarak bana geri döndü. “Olduğum ya da olmak istediğim tek şey bu!” Yaralı bir hayvanın sesi gibi yükselmişti içim-den, beni utandırıyor, öfkeliendiriyordu. Tezgâha bir yumruk

attım. “Sikeyim. Hâlâ bunu yapmaya fırsatım varken bana kim olduğum hakkında ders vermeye kalkma.”

Arkamı döndüm, boğazım düğümlendi. Ellerimi kalçalarımın altına yasladım ve göz kapaklarımın arkasındaki yanan karın-calanmayı uzaklaştırmak için hızla gözlerimi kırdım.

Sessizlik üzerimde bir ağırlık ve soğukluk yaratmıştı. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. “Hayatımın zirvesindeyim, Em. Bunu yapabilirim. Daha dikkatli olurum. Tehlikenin ne olduğunu biliyorum.”

Sözcükler oldukça hassastı. Umduğum gibi kırıp dökmedi ama. Benimle kavgaya etmedi. Sessizce nefes alıp verdi. Vereceği yanıtta bu kadar dikkat kesilmiş olmasaydım, kavgaya dönüşmesini beklemeseydim duymazdım bile.

“Başka bir şeyle asla mutlu olamayacaksın, değil mi?” dedi.

Tek şey başımı olumsuz anlamda sallamak olmuştu. Kendimi kapatmıştım, beklediğim son şey kollarıyla beni arkamdan sarması, kendine bastırması ve sıkıca tutmasıydı.

Bunu beklemiyordum. Kollarını bana doladığı anda bedenim ürpererek tepki verdi, kalbim yerinden çıkacakmış gibi kaburgalarımı tekmeledi. İpeksi tenini okşayarak ince kollarını kavradım, bu temasa ihtiyacım vardı.

“Kavgaya etmek istemiyorum,” dedi.

Dönüp onu kendime çektim. “Ben de istemiyorum.”

Yakın zamanda kendisine ait olacak mutfakta sessizce sarıldık. Yanağımı başına yasladım, saçlarının kokusunu içime çekerek vücudunun sıcaklığını hissettim. Emma çok geçmeden uzaklaştı ve başını kaldırdı. Mavi bakışları yüzümde gezindi.

“Eğer eski takımın için oynarsan, bu DC’ye geri dönmen gerektiği anlamına gelir.”

Gerçek, bir gölete atılan taşın su yüzeyinde yarattığı dalgalanma gibi yayıldı. Yine istemediğim bir şeyi dile getir-mişti. Artık her şey ortaya çıkmıştı. Tek yapmak istediğim daha sıkı sarılmakken kollarımı ondan ayırdım. “Hiçbir şey belli değil. Bu sadece geçici bir deneme ama evet, eğer oynarsam... DC’ye yerleşeceğim. Ancak her yere seyahat etmem de gerekecek.”

“Ne demek istediğini anladım.” Gülümsemesi buruk ve zorlamaydı. “Ben de meşgul olurum. Çekimler yakında başlıyor. Aslında önümüzdeki hafta ilk toplantım var. Fikirler üzerinde çalışmak, oyuncularla tanışmak gibi şeyler için.”

Bir adım uzaklaşıp mutfakta dolaşmaya başladı. “Buranın iyi bir çiftlik masasına ihtiyacı var. Amalie’ninki gibi bir şey. Adanın üzerinde bakır tencere ve tavalar için bir askılık olabilir.”

Emma’nın saçmalaması iyiye işaret değildi. Göğsümde bir yumru oluştu ve o eve yapacaklarından bahsettikçe daha da büyüdü. “Ebeveyn yatak odasının havuza bakan kısmen kapalı bir balkonu var...” Kaşlarını çatarken sesi kayboldu. Rosemont’taki küçük evindeki balkonu düşündüğünü biliyordum.

Gece beni çıplak yüzerken izlemişti.

Keder içimi kapladı. Kendimi ölüyormuşum gibi hissediyordum. Sonumuz gelmişti. Bunu durdurmak istiyordum. Durdurabilirdim. Tek yapmam gereken doğru kelimeleri söylemekti. Ancak bu bir yalan olurdu. Çabalamak zorundaydım, yoksa sonsuza dek doğru kararı verip vermediğimi merak eder dururdum. Bu kaybın altından asla kalkamazdım. Hayatımda daha fazla kaybetmeye katlanamazdım. Şu anda olmazdı.

“Seni kaybetmek istemiyorum,” diye açıkça söyledim.

TATLI KAÇIŞIM

Emma bana baktı, yüzünün hatlarını geren rahatsız bir ifade vardı.

Anlamasını umarak ben de ona baktım. “Seni daha yeni buldum. Fakat bu son şansı da elimden kaçıramam. Yeniden kendim gibi hissetmeye ihtiyacım var, Em.”

Omuzları çöktü ve yüzünü buruşturdu. “İstedigini biliyorum.” Gözle görülür bir şekilde yutkundu. “Hiçbir yere gitmeyeceğim, Lucian.”

Ama ben gidecektim ve ikimiz de biliyorduk ki bu durum beni ondan uzaklaştıracaktı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Emma

Uyuşmamıştım. Uyuşmak hissizlik demekti ve ben vücudumun her yerinde hissediyordum. Dehşet verici bir kramp hissiydi. Yüz yüze olduğu tehlikeyi görmezden gelmeye kararlı biri için böylesine korkmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Lucian'ın sert profiline baktım, hazırladığı kızarmış somon balığının son rötuşlarına odaklanmıştı. Mutfağın penceresinden süzülen gün ışığı koyu renk saçlarında parılıyordu. Sakin görünüyordu ama keyifsizdi.

Yapacak bir şey yoktu. Rosemont'a dönerken yolculuğumuz oldukça gergin geçmişti, ikimiz de köşemize çekilmiş sessiz duruyorduk. Her saniyesinden nefret etmiştim. Lucian bir şekilde benim dünyamın merkezi haline geldiğinden, aramız bozukken burası hiç de huzurlu bir yer olmuyordu.

İkimiz de kavga ettiğimizi kabul etmek istemiyorduk. Acı yokmuş gibi davranmakta çok iyiydim, o da öyleydi. Çenemi kapalı tutmaya çalıştığım her an kaygılarımın ve acılarımın arttığı düşünülürse bu berbat bir karardı. Aradan bir gün geçtikten sonra, ailesine öğle yemeği hazırlıyorduk.

Daha doğrusu Lucian hazırlıyordu ve ben de mutfak tezgâhındaki yerimde ona arkadaşlık ediyordum.

Sessizce iç geçirdim. Lucian'ın satın almak istediğim evin mutfağını seveceğini düşünmüştüm. O evi ikimiz için bir yuva haline getirmenin mümkün olabileceğini fark edeceğini ummuştum. Aptalca bir davranıştı ve bu benim hatamdı. Onun benimle yaşamasını istemek için henüz çok erkendi. Tabii bunu sormak için cesaretimi toplayamamıştım. Aşktan ya da evlilikten hiç bahsetmemiştik. Nasıl bekleyebilirdim ki? Yine de o beklentiye hissediyordum. Rosemont'un küçük versiyonundaki evimizi hayal ederek bir kez daha hayaller kurdum. Tamamen bize ait bir yer. Tek hamlede yerle bir etmişti. Gidiyordu.

Onu öldürebilecek bir kariyeri olmasaydı kabullenmek daha kolaylaşabilirdi.

Yüzümü buruşturarak başka tarafa baktım.

“Hazır.” Sessizliği dağıtan derin bir sesle konuştu.

“Ben ekmeği getireyim.”

Soğukkanlıydı ve en ufak bir samimiyet göstermiyordu. Artık böyle konuşuyorduk.

Sertçe yutkunarak, o soğuk yeşil gözleriyle beni izlerken ekmek sepetini aldım. Yaptığı plana doğrudan destek vermemin onu üzdüğünü biliyordum. Tıpkı beni gerçekten incitmek istemediğini bildiğim gibi. Sadece çıkmaza girmiştik.

Lucian yemekleri masaya taşıırken, Tina da buzlu çayı almak için koşarak yanımıza geldi.

“Pekâlâ,” dedi Amalie mücevherli ellerini sallayarak. “Çok güzel olmuş.”

Sal, balıklara yer açmak için dilimlenmiş domateslerin bulunduğu tabağı kenara çekti. “Açlıktan öleceğim.”

Lucian kuru bir sesle, “Sen her zaman açsın,” diyerek Sal'in neon yeşili manikürlü parmaklarına hafifçe vurdu.

“Şimdi, Anton nerede?” Amalie, sanki çalıların arasından çıkabilecekmiş gibi etrafına bakınarak mırıldandı. Ancak Anton mutfak kapısından içeri girerken elinde iki şişe şarapla Tina’ya içecekler konusunda yardım ediyordu.

Geriye yaslanıp Osmond’ların el birliğiyle hareket edişlerini, her şeyi yerli yerine yerleştirmelerini, çekici yüzlerini kaplayan değişik huzur ve beklenti ifadelerini seyrettim. Hepsinin merkezinde, sert ve dikkat kesilmiş Lucian onları yönetiyordu.

Üzüntü sonsuz bir sevgiyle çatışıyordu. Hepsi için. Yaşamayı, iyi yemek yemeyi ve hoş sohbeti seven insanlardı. Üstelik bunu ihtiyaç duyan herkesle paylaşıyorlardı.

Sal ona bir kadeh şarap doldurduktan sonra Amalie kadehini kaldırdı ve hepimizi süzerken yeşim rengi gözlerinde bir ışıltıyla konuştu. Lucian kaptan olabiliyordu ama o bir kraliçeydi.

“On trinque*?”

Torunları hemen hep bir ağızdan cevap verdi. “À votre santé**.”

Sal ile ben tekrarlayarak kadeh tokuşturma ritüelini herkesle birlikte yaptık. Lucian bardağıma dokunmak için döndüğünde gözlerini kaçırmadan, “À ta santé***,” diye mırıldandı. İçimdeki duygular hızla ve çok yoğun bir şekilde açığa çıkarken göz kapaklarım titredi. Bunun bilincindeydi. Adımı söylerken dudakları şakaklarıma değdi. “Em.”

Bu adamı seviyordum ve bu beni mahvediyordu.

Uzaklaştığımızda, Amalie’yi memnun bir şekilde gülümserken buldum. Gözlerimi kırpıştırarak Tina’nın önüme uzattığı domates tabağını aldım.

* Fransızca, “İçelim mi?” anlamına gelmektedir. –ç.n.

** Fransızca, “Sağlığınıza,” anlamına gelmektedir. –ç.n.

***Fransızca, “Sağlığınıza,” anlamına gelmektedir. –ç.n.

“Öyleyse,” dedi Amalie. “Artık tüm yavrularım burada olduğuna göre bir açıklama yapacağım.”

Masada bir hareketlenme yaşanırken ben hariç herkes kendini toparladı.

“Fransa’yı özlediğime karar verdim. Bu yüzden...” Zarif bir el hareketi yaparak duraksadı. “Paris’e dönüyorum.”

“Her bahar Paris’e gidiyorsun,” dedi Lucian, ifadesi değişmeden.

“Sus bakayım sen.” Sanki alınmış gibi burnunu çekmişti ama öyle olmadığını hepimiz biliyorduk. “Paris’te temelli kalacağım. Buradaki zamanım sona erdi. Yeni hikâyeler edinmeliyim.”

Kadın yetmiş beş yaşındaydı ve hayatına yön verip onu istediği gibi yönetebiliyordu. Benim de istediğim buydu. Tam olarak Amalie’nin cesaretine, yaşama tutkusuna sahip olmak istiyordum.

“Rosemont’u satacak mısın?” Lucian ses tonundaki korkuyu tam olarak saklayamamıştı. Onu suçlayamazdım. Burası onun sığmağıydı ve çocukluğunun bir parçasıydı.

Tina ona biraz sinirli bir bakış atarak, “Tabii ki satmayacak,” dedi. “Burayı sana verecek.”

“Bana mı?”

Anton homurdandı. “Şaşırmış gibi görünüyorsun.”

Lucian’ın bakışları sertleşti. “Çünkü şaşırdım. Burası üzerinde hiçbirinizden daha fazla hak iddia edemem.”

“Ah, lütfen. Favorisi hep sendin.”

“Eğer sen değilsen, Ant, sırf götün teki olduğun içindir-”

Amalie ellerini hafifçe birbirine vurdu. “Susun. Hepiniz susun.” Hepsine ters ters baktı. “Elbette satmıyorum, Lucian. Saçmalama. Ayrıca siz ikiniz. Ne cüretle böyle bir ayrıcalık göstereceğimi düşünüyorsunuz?”

Tina yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim, Mamie. Lucian çocukken seninle birlikte burada yaşıyordu ve burayı yeniliyordu.”

Anton homurdandı.

Amalie şarabından ağır ağır bir yudum aldıktan sonra devam etti. “Elbette arada sırada Rosemont’u ziyaret edeceğim ama mülkü dördünüze eşit ortaklıkla devrediyorum.”

“Dört mü?” Anton şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Amalie kaşlarını çattı. “Sen, Lucian, Tina ve Salvador.”

Sal boğuk bir ses çıkardı, bakır teni koyu bronzla dönmüştü. “Amalie... sen... ben...”

“Sen benim torunum gibisin, canım,” dedi sesindeki güç ve gözlerindeki şefkatle. “Ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim.”

İtiraz ederse öz torunlarından herhangi biriyle kapışmak için hazır olduğu gayet açıktı.

Sal nefesini tutarak arkasına yaslandı, rengi solmuş ve terlemişti.

Lucian ona geniş ve eğlenceli bir gülümsemeyle baktı. “Kabul et, Sallie. Artık resmen bizden birisin.”

“Put...”

Tina uzanıp ellerini sıvazladı. “Mamie haklı. Seni seviyoruz, Sal.”

Anton sadece omuz silkti. “Sen de Mamie kadar Rosemont’un bir parçasısın.” Büyükannesine döndü. “Mesele şu ki Mamie, ilgilenmek için burada olamam. Belki sen de-”

Bir bakışıyla onu bastırdı. “Öyleyse devam edelim. Hiçbirinizin yıl boyu burada kalmasını beklemiyorum. Ancak eğer tercihiniz buysa, kesinlikle yapabilirsiniz. Her iki durumda da bakım ve vergilerle ilgilenecek bir şirket var.”

Lucian ve Anton birbirlerine baktılar. Lucian’ı tanıdığım için ikisinin de Rosemont’un masraflarını karşılamak adı-

na bu paraya el sürmeyeceğini biliyordum. İkisi de burayla kendileri ilgilenebilecek kadar zengindi. Tina'ya gelince, ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak hemen neşelendi.

“Burada yaşamak isterim.” Tina, Lucian ve Sal’e döndü. “Eğer sizin için de uygunsa.”

Lucian’ın gözlerinin kenarları kırıştı. “Tatlım, Mamie’yi duydun, burası benim olduğu kadar senin de.”

“Evet ama sen bir süredir burada yaşıyorsun. Seni rahat-sız etmek istemem.”

“Bana mı söylüyorsun?” Sal hafifçe güldü. “Hâlâ kendimi çimdikliyorum.”

“Dur, yardım edeyim.” Lucian, Sal’i çimdikleyecekmiş gibi yaptı. Lucian gülmeye başladı ama çabucak susup oturduğu yerde doğruldu. “Mesele şu ki, bir süre Rosemont’ta olmayacağım.”

“Öyle mi?” Amalie sanki beklediği buymuş gibi bana bilmiş bir bakış attı. Sürünerek masanın altına girmek istedim. O kadar yanılıyordu ki... “Anlat, Titou.”

Lucian gırtlığını temizleyerek buzlu çayından bir yudum aldı, sonra yeniden gırtlığını temizledi. “Caps’ler gelip tekrar onlar için oynamamı istediler.”

Sanki bir bomba patlamıştı da masa havaya uçmuştu. “Delirdin mi sen?”

“Luc, hayır!”

“Meryem Ana!”

“Hayır! Hayır, hayır, hayır!” Amalie her hayır kelimesini vurgulamak için masaya bir darbe indirdi. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Yapamazsın, Titou. Yapamazsın.”

Lucian çenesini kararlı ve inatçı bir şekilde yukarı kaldırdı. “Mamie, yapabilirim.”

Gözleri alev almıştı. “Yapabiliyor olman yapman gerektiği anlamına gelmez.”

“Hiçbir şey kesin değil. Durumumu görmek istiyorlar ve ben de buzun üzerinde nasıl hissedeceğime bakmak istiyorum.”

“Bana söz vermiştin, Lucian.” Lucian’ın adını söylediğinde sesi çatallaştı ve gözlerini kaçırdı.

“Biliyorum.” Lucian’ın dudakları titredi. “Ama bunu kendim için yapmalıyım. Sen ya da bir başkası için değil.”

Öfkeli bakışlarını üzerime çevirdiklerinde irkildim.

“Emma’ya öyle bakma,” dedi Lucian sert bir ses tonuyla. “Onun bu işle hiçbir ilgisi yok.”

Bu tahmin ettiğimden daha fazla acıtmıştı ve başımı eğdim, parmaklarım kucağımdaki keten peçetenin içinde kıvrıldı.

Amalie ayağa kalkarak, “Buna ortak olmayacağım,” dedi. İnatçı ve gururlu torununa bakarken sesi titriyordu. “Seni tüm kalbimle seviyorum fakat kendini yok etmene seyirci kalamam.”

Uzaklaştı ve Lucian’ın gözlerindeki kırılmaları fark ettim. Onu durdurmaya çalışmadı. Lucian’ın sevgi ya da anlaşılacak için asla yalvarmayacağını o zaman anlamıştım. Nasıl yapacağını bilmiyordu.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Lucian

Verdiğim haber tahmin ettiğim kadar başarılı geçmişti. Olağanüstü derecede kötü. Karşılaştığım tepkiyi bekleme-
me rağmen canım acımıştı. Göğsüm sıkışıyormuş gibiydi,
midem düğümlendi.

Hepsi birer birer masadan kalkarken yaşadıkları hayal kırıklıkları yüzlerinden okunuyordu. Emma hariç hepsi. Şu anda bile sessizce yanımda oturuyordu, ince omuzları çökmüştü.

“Pekâlâ,” dedim. “Bu çok boktan bir şeydi.”

Uzun süre bir şey söylemeyince beni görmezden geliyor olabileceğini düşündüm ama ardından sesli bir şekilde yutkundu ve başını kaldırdı. Mavi gözleri hüznle doluydu. “Ne bekliyordun ki?”

Tüylerim ürperdi, en çok da onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. “Tam da beklediğim gibiydi.”

Anlamlı bir şekilde homurdansa da başka bir şey söylemedi.

Oturduğum yerde kayarak ona doğru döndüm. “Sadece söyle.”

Yanaklarına hafif bir renk gelmişti. İyi olmuştu. Kavga etmek istiyordum. “Ne söylememi istiyorsun, Lucian?”

“Her şeyi. Gerçeği.”

“Gerçeği istemiyorsun.”

Masayı ittim. “Hepinizin endişeli olduğunu biliyorum-”

“Hayır,” diye sertçe araya girdi. “Biz dehşete düştük.”

Darbeyi kabul edip derin bir nefes aldım. Anlamıyordu. Hiçbiri anlamıyordu. “Benimle gurur duymanızı istiyorum.”

“Gurur duyuyorum. Birçok açıdan. Akıllısın, çok yeteneklisin, çok komiksin ve çok güçlüsün. Sen bir savaşçısın, Lucian. Bu özelliklerine fazlasıyla hayranım.”

“O zaman bunun benim savaşım olduğunu nasıl göremezsin? Tekrar zirveye tırmanıyorum.”

Eğilirken eliyle masanın kenarını kavradı. “Bir hayale tutunmaya çalışıyorsun. Bu savaşmak değil. Bu çaresizlik.”

Bana acıyordu. Bu, bana verebileceği herhangi bir tepkiden daha kötüydü. Bedenime yapışmış, beni boğuyordu.

“Lanet olsun,” diye bağırdım. “Bir de beni tanıdığını mı iddia ediyorsun? Kaybetmek hakkında ne biliyorsun? Bura-ya küçük bir aksilikten sonra saklanmak için geldin. Elinde hâlâ bir kariyerin var.”

Emma bir kraliçe ağırbaşlılığıyla ayağa kalkarak masadan uzaklaştı. “Güzel. Gördüğüm kadarıyla tartışmamızın saldırgan bölümündeyiz.”

“Ne yapmamı bekliyorsun?” Çaresizlik ve öfke kelimelerimin sert ve acılı çıkmasına neden oluyordu. “Beni bir zavallı olarak tanımlarken?”

“Bilmiyorum.” Öfkeli bir şekilde parmak salladı. “Belki de bir durup ne yaptığını gerçekten gözden geçirmelisin. Emekli olmaya karar verirken çok cesurdun. Cesur ve güçlü-”

“Cesaret değildi. Korkuydu.”

“Cesaret, gerekirse korkmak ancak yapılması gerekeni yapmaktır.”

“Basmakalıp cümleler. Mükemmel.” Emma ters ters baktı, suratı kızarmıştı. Yine de devam ettim. “Nasıl göremezsin? Bunu bizim için yapıyorum. Başını dimdik tutabilen ve yanında olabilecek biri olmaya çalışıyorum.”

Sanki ona tokat atmıştım. Doğrulmadan önce topuklarının üzerinde geriye doğru sarsıldı. Cevap vermesi birkaç saniye sürmüştü, cevap verdiğinde sesi sakın ve kararlıydı.

“Bir ilişkideki rolünün, masaya ne ölçüde şöhret ve tanınmışlık getireceğinle ilgili olduğunu düşünüyorsun gibi duruyor. Benim istediğim bu değil. O Cassandra’ydı. Ve sana her şeyin bundan ibaret olduğunu düşündürdüğü için gerçekten üzgünüm.”

“Hayır, bu...” Sözlerimi yarıda kestim çünkü söylediklerinin gerçek olup olmadığını bilmiyordum ki bu beni çok sinirlendirmişti. Ona ihtiyacım vardı. Sadece ona. Ne Cassandra’ya ne de başka birine. Emma’nın ruhumun derinliklerindeki beni anlayabileceğini sanıyordum. Bu şansa ne kadar ihtiyacım olduğunu nasıl göremiyordu?

“İyi ya da kötü,” dedi düşüncelerimi bölerek. “Hastalıkta ya da sağlıkta. Öyle olması gerekmez mi?” Onun kederli gözlerine bakamıyordum. Bağırarak istiyordum. Sözleriyle birlikte içim parçalanıyor, dağılıyordum. “Bir keresinde bana parladığımı söylemiştin,” dedi. “Ve bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini. Rol kaybetmek ya da başarısızlık. Neden kendinde de aynısını göremiyorsun? Sen de öylesin çünkü Lucian. Çok parlaksın-”

“Ben de bunu yapmaya çalışıyorum, lanet olsun! Bana Rosemont’ta saklandığımı söylemiştin. Haklıydın. Bunu değiştirmeye çalışıyorum.”

Panik ruhumun kenarlarında geziniyordu.

“Lucian... Tanrım. Neden göremiyorsun? Ben...” Ellerini

kaldırdı, sonra sanki yenilgiye uğramış gibi indirdi. “Artık ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Ses tonundaki kararlılık beni iliklerime kadar ürpertti. “Yani bu kadar mı? Beni terk mi edeceksin?”

Hepsi beni terk etmişti. Fakat o kalmıştı. Beklediğim gibi...

“Hayır, Lucian. Seni terk etmiyorum. Sana nasıl düşündüğümü anlatıyorum. Bunu yapma fikrinin beni korkuttuğunu ve kalbimi kırdığını.” Yumruğunu göğsüne bastırdı. “Bu senin seçimin. Bundan sonra nereye gideceğimize sen karar vereceksin.”

“Bu bana daha çok ultiatom gibi geliyor, Em.”

Mantık çerçevesinde, onun haklı olduğunu düşünüyordum. Her konuda. Peki ya kalbim? Kalbim denemem gerektiğini söylüyordu. Tutkularımın peşinden gitmem gerektiğini. Jean Philipe biliyordu. Sevdığım şeyleri yakınımnda tutabilmek için elimden geleni yapmazsam mutlu olamayacağım konusunda beni uyarmıştı. Haklıydı, hokeyi bıraktığımda parçalanmıştım. Eğer hokeye ve Emma’ya sahip olabilirim, bir bütün olurum.

Emma’nın narin sesi aramızdaki uçurumu aştı. “Ya bunu yap ya da başka bir şey yap demiyorum. Seç diyorum. İstedğin hayatı seç ama sana değer veren insanlar kalıp izlemeyi reddettiklerinde şaşırma.”

Emma

Misafirhanedeki güvenli alanımda bir başıma kaldığım anda kapıya yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Vücudumu sarsan ve beni kasıp kavuran büyük hıçkırıklar-

la. Sendeleyerek yatak odasına girdim, bir kutu mendil bulup ağlamaya devam etmek için yatağa kıvrıldım.

Gözyaşlarım sel haline gelmişti, durdurmak mümkün değildi. Ruhum sızlıyordu, kalbim parçalanmıştı. Kalbim parçalara ayrılarak derin yaralar açmıştı. Acı ve pişmanlıktan oluşmuş buz gibi büyük bir nehrin içimi parçaladığını hissedebiliyordum.

Tekrar o spora dönüyordu, bu onu öldürebilirdi. Zihni yok olabilirdi.

Ona sıkıca sarılmak ve güvende kalması için yalvarmak istiyordum. Ayrıca inatçı aptallığı, bencil kibri yüzünden bağırarak ve onu pataklamak istiyordum. Gözlerindeki çaresizliği, acıyı görmüştüm. Onun da kafası karışmıştı, söyleyeceğim ya da yapacağım herhangi bir şey rotasını değiştirmeyecekti. Yalnızca daha derine gömülecek ve bunun için bana daha çok kızacaktı.

Beni kaybetmek istemediğini söylemişti. Oysa aramızdaki ilişkinin önemli bir kısmını çoktan tüketmişti. Kendi arzuları yerine beni seçmesine gerek yoktu, bunu ondan asla istemezdim. Ancak o, Rus ruleti oynamayı seçmişti. Bunu nasıl seyredecektim?

Bu ona söylediğim ilk yalandı. Onu terk etmeyeceğim yalandı. Burada kalıp yaşananları izleyemezdim. Yapamazdım.

Onu seviyordum. Her santimini. Deneyimlediğim en saf, en mükemmel hissiyat buydu ve en kötüsüydü. Korku dolu, paraşütsüz bir serbest düşüş gibiydi.

Kaçınılmaz olan, kemiklerimi sızlatan bir gerçeklikle üzerime geliyordu. Bir zamanlar biri bana, hayatımın mükemmelleşmeye başladığı anda feleğin onu mahvetmenin bir yolunu bulacağını söylemişti. Felek beni tekrar tekrar ziyarete gelmiş, hayatımı ayaklarımın altından çekip almıştı.

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık daha yükselirken acıya dayanabilmek için kollarımı karnıma sararak iki büküm oldum.

Omzumu sıcak bir el kavradığında irkildim ve gözümü açtığımda Lucian'ın tepemde dikildiğini gördüm.

“Em...” Bana dikkatle yaklaşırken adımı söylediğinde sustu. “Bebeğim.”

Ondan uzaklaşmaya çalıştım, beni bu halde gördüğü için endişelenmiştim, görmesini istemiyordum. Artık çok geçti. Yatakta emekledi ve beni kendine çekti. “Em, yapma-”

Ellerimle yüzümü kapattım.

Nazikçe ellerimi indirdi. “Emma. Tatlım...”

“Hayır.” Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Saklanmak istiyordum.

“Evet. Bana bak, Emma.”

Kafasını eğerek kederli bakışlarıyla bakışlarımı birleştirdi.

Dudağım titredi. “Ben sadece... Ben sadece...” Gözyaşlarım yüzünden bakamıyordum.

Biliyordu tabii. Elbette biliyordu. Lucian beni başka hiç kimsenin erişemediği ölçüde tanıyordu.

Ellerimden tutup eğilerek beni öptü. Önce direndim, sonra teslim olup onu öpebilmek için doğruldum. Rahatlatıcı ve kucaklayan dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. Beni tekrar ve tekrar öptü. Günah çıkarır gibi. Af diler gibi.

Tek eli boynuma dolandı. Beni sakinleştiriyordu. Yavaşça acıyan vücudumdaki kıyafetleri çıkarmasına, hafızasında saklamak için her bir kıvrımımı haritalandırıyormuş gibi yavaş dokunuşlarla tenimi okşamasına izin verdim.

Tıpkı son kez ve ilk kez tadıyormuş gibi öptü beni. Nihayet içime girdiğinde ikimiz de inledik, yalnızca hissedebilmek ümidiyle kirpiklerim titreyerek kapandı.

Soğuk, loş odada benimle sevişti, bedeniyle, elleriyle,

dudaklarıyla bana tapıyordu. Artık dayanamadığım zaman, boşalmak için yalvarırken, sakın öpücükler ve ağır hareketlerle beni rahatlatı.

Kalbimi yeniden kırmıştı. Çünkü hiç böyle sevilmemiştim. Hiç bu kadar değerli ve tümüyle ihtiyaç duyulan biriymişim gibi davranılmamıştı.

Lucian derin titremeler içinde boşalırken ona sarıldım. O da bana sarıldı, soluğu titretilerek ve sıcak bir şekilde tenime çarpıyordu. Uzunca bir süre konuşmadık ama sonunda yanıma doğru kesik kesik bir fısıltıyla konuştu.

“Özür dilerim, Em. Çok üzgünüm.”

Üzgündü. Ancak tercihini değiştirmeyecekti. Ve artık, ben de değiştiremezdim.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Lucian

Herkes bana öfkeliydi.

Mamie yüzüme bile bakmıyordu. Hokeye geri döneceğimi söylediğimden birkaç gün sonra Tina ile Sal'i alıp biraz "dinlenmek" ve alışveriş yapmak için Paris'e gitmişlerdi.

Anton kafasını sallayarak aptal olduğum hakkında bir şeyler mırıldanmıştı. Haftalardır konuşmamıştık.

Ve şimdi de Brommy. Yan tarafımda kayıyordu, çenesi gerilmiş, gözleri sert ve konsantre hâldeydi. Normal şartlarda espri yapar, Rickman ona kendine çeki düzen vermesini söyleyene kadar daireler çizerek süzülürdü.

Kamp döneminde takıma erken bir antrenman için katıldığımda, odadaki şaşkınlıktan dolayı iğne atsan yere düşmezdi. Fakat çocukların çoğunluğu hızla toparlanmış ve beni kollarını açarak karşılamıştı. Geçici olarak orada olduğumu biliyordum. Menajerim yönetimle işleri hallederken kulaktan kulağa oynayacaktık.

Teknik olarak kontratımın bitmesine bir yıl vardı. Hukuki bir sürü saçmalık mevcuttu ama özetle beni alabilirler ya da atabilirlerdi. Bunu hiç düşünmemiştim. Tekrar buzun

üzerindeydim, hazırdım ve kendimi iyi hissediyordum. En azından fiziksel olarak.

Somurtkan Brommy'ye baktım. "Ne söyleyeceksen söyle ve bitsin bu iş."

Brommy dik dik yüzüme baktı. "Pekâlâ. Bu çok aptalca. Siktiğimin geri zekalı. Kahretsin Oz, bundan daha mantıklı bir adam olduğunu sanıyordum."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Hem de çok iyi biliyorsun." İlerledi, birkaç vuruş yaptı Linz'le, Hücum koçumuz Dilly ve yardımcıların antrenmanları başlatmasını bekledik.

Suratımı ekşiterek bir disk istedim ve asistanlardan biri bir tane fırlattı. Sahadaki diğer oyuncuları görmezden gelerek kendi başıma çeşitli hareketler yaptım. Brommy çok gecikmeden tekrar yanıma geldi.

"Emma tüm bunlar hakkında ne diyor?"

Emma. İsmi beni parçalayacak güce sahipti. Beni terk etmemişti, ben onu terk etmiştim.

İki hafta boyunca değişen bir şey yokmuş gibi davranmıştık. Ellerimizi birbirimizden zar zor ayırıyorduk. Neredeyse delilik seviyesinde yakınlaşmaya ve kendimize ayırdığımız zaman boyunca olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorduk. Sürekli benimle uğraşır, şakalaşır ve beni her gün güldürüyordu. Onu pıstalar ve böreklerle doyuruyordum, tıpkı sık sık benimle olduğu gibi inleyerek ve şehvetli bir neşe içinde yiyip bitirmesine bayılıyordum.

İkimizde bunun bir aldatmaca olduğunun farkındaydık. Beni havaalanına bıraktığında bozulan bir aldatmacadan ibaretti.

"Bunu yapmak zorundayım," demiştim ona. "Hayatımın geri kalanını 'Ya yapsaydım' diye düşünerek geçirmek istemiyorum."

“Biliyorum.” Ama bakışları cansızdı, ruhu çoktan benden uzaklaşmıştı.

“Bu bir veda değil, Em.”

Dudakları titredi. Ancak ağlamadı. O gece onu yatakta kıvranırken bulduğumdan beri ağlamamıştı. Gülüşü kırıklandı, başka biri gibiydi. “Tekrar buluşana kadar öyle diyelim.”

Ölüm gibi hissettirmişti.

Hâlâ konuşuyorduk. Fakat telefon görüşmelerimiz giderek seyrekleşiyordu. Başkentteydim, antrenman yapıyordum. Her gün muayene oluyor, araştırılıyor ve inceleniyordum. O Los Angeles'taydı, yeni evine taşınıyordu. Mutfağını denemek için can attığım o mükemmel eve. Bir de yaklaşan rolüne hazırlanmak için kendi görüşmeleriyle meşguldü.

Brommy'ye sinirlenerek kaşlarımı çattım. “Emma'yı bu işe karıştırma.”

“Neden? O senin sevgilin, değil mi?”

Yumruğum sertleşti. “Siktir git, Brom.”

Rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı ama umurumda değildi.

Onu özlemiştim. Onu, kocaman gülümsemesini bir an olsun görebilmek umuduyla kendimi köşelere atmama neden olan gerginlikle özlemiştim. Sıcaklığını hissedebilmeyi, teninin taze ve tatlı kokusunu, sesini duyabilmeyi özlemiştim.

Emma özlemiyle yanıp tutuşuyordum.

Hokey yaşantısı böyleydi, sevdiklerinizden sık sık uzak kalırdınız. Takımdaki herkesin yaşadığı gibi.

Bununla yüzleşmek istemiyordum. Yorgun hissediyordum. Siktiğimin yorgunluğu.

Birdenbire zihnimde bir mutfak görüntüsü belirdi. Mermer tezgâhlarda güneş ışığı parıltıyordu, fırında pişen ekmeğin kokusu yayılıyordu ve ardına kadar açılmış pencerelerin pervazlarında kırmızı güller rengarenk açıyordu.

Mamie'nin mutfağı olmadığını bir titremeyle fark etmiştim. Emma'nın mutfağıydı.

Benim de mutfağım olabilirdi. Gözlerinden okunuyordu, soramadığı o soru, o sözler. Cama bir disk fırlatmış ve her şeyi paramparça etmiştim.

Homurdanarak kafamı silkelenip şu ana odaklandım. Hayallerime.

Tutkuma.

"Bunu yapacağım," dedim Brommy'ye. "İstersen destek olabilirsin ya da olmayabilirsin ama ben geri dönüyorum."

Dişlerini göstererek bana hırladı.

"Mazgalını tamir ettirmişsin," dedim.

Bu onu kendine getirmişti ve sanki hiçbir şeyden habirim yokmuş gibi bana baktı. "Evet, Ozzy. Mazgalımı tamir ettirdim. Sebebini biliyor musun? Diş hekimim boşluğun diğer dişlerimi de etkilemeye başlayacağını söyledi. Ben de akıllıca olanı yaptım ve düzelttirdim."

"Zekice, Brom."

"Ben de aynısını düşünüyorum." Gözlerini sahanın kenarına dikti, sonra derin bir iç çekti. "Lanet olsun. Ne istersen yap, Luc. Aptalca olsa da." Biraz esprili bir gülümsemeyle bana baktı. "Seni kardeşim gibi seviyorum. Bu yüzden senin için bir kardeş olarak endişeleniyorum. Anladın mı?"

"Evet, anladım." Sopamı kavradım. "Ben de seni seviyorum, siktiğimin koca ayısı."

Düdükler çaldığında oyuna başladık. Korkunçtu.

"Oz, kafanı kaldır artık," diye bağırdı Dilly, yüzü kıpkırmızıydı ve önemli bir yeri delice kasılıyordu muhtemelen.

Üç pas kaçırmış, bir şutu ıskalamıştım. Kötü oynuyordum. Hem de çok. Çıkış yolları yerine lezzet kombinasyonlarını düşünüyordum. Panolara her yaklaştığımda tenimden

soğuk terler boşanıyordu. Kayarken gergindim, hiç gelmeyecek bir vuruşu bekliyordum. Çünkü çocuklar bana karşı ağırdan alıyorlardı.

Daha iyi olacak, dedim kendi kendime. Yine de buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Ertesi gün daha kötüydü.

Medya geri dönmekle “*ilgilendiğimi*” öğrenmişti. Tıpkı meyvelere üşüşen sinekler gibi etrafımda toplanmışlardı. Bunu özlemiş miydim? Nedenini bir türlü anlayamadığım bitmek tükenmek bilmeyen sorulardan ve durmak bilmeyen kamera flaşlarından kaçıyordum. İlk defa mutfakın sıcak ortamını, ellerimdeki çırpma telinin verdiği hissi ve kontrolün tamamen bende olduğu gerçeğini özlüyordum.

Bir banyo kabininin yalnızlığında kendimi kaybettim, ellerim tıpkı sonbahar yaprakları gibi titriyordu. Buz üzerinde, hücumu geçmem gerekirken kendimi tutmuştum. Sürekli aklım Emma’ya takılıyor, iyi beslenip beslenmediğini merak ediyor, onunla birlikte olabilmeyi istiyordum.

Aşk ya da özgürlük değildi bu. İş gibi hissettiriyordu. Hatta daha kötüsü. Bir saçmalık gibi geliyordu. Gün sonunda rahatlamıştım.

“Hey, Drexel,” diye seslendim duştan çıkıp yolun karşısındaki dolabına doğru ilerleyen forvete. “Bu gece dışarı çıkacak mısın?”

Brommy bütün hafta boyunca antrenmanı izlemek için etrafta dolaşan bir kadınla takılmıştı. Bana da benzeri teklifler gelmişti ama ben hâlâ Emma’ya aittim. Daima onun olacaktım. Ancak bu sürekli otel odamda takılacağım anlamına

gelmiyordu. Drexel ile ben antrenman sonrası sürekli takı-
lırdık. Bir bara gider, biraz spor müsabakası izler ve saçma
sapan muhabbetler yapardık.

Islak saçlarını salladı, su damlacıkları etrafa saçıldı. “Gele-
mem. Eve, Sarah’nın ve küçük oğlumun yanına gitmeliyim.”

“Doğru ya. Bir çocuğunuz oldu.”

Sözlerim Drexel’in bana beş aylık, tombul, parlak tenli
ve kocaman kahverengi gözlü bebeğinin fotoğraflarını gös-
termesi için yeterli olmuştu. İlgileniyormuş gibi davrandım
ama içim sızlıyordu.

Drexel gittiğinde soyunma odası sessizleşti. Herkes çok-
tan evine gitmişti. Benim evim Kaliforniya’daydı, Emma
büyük ihtimalle mutfak penceresinin önündeki havuzda yü-
züyordu ve ben hamur yoğururken ya da çikolata temperler-
ken onu izliyordum.

Hayır. Hayır. Benim evim burasıydı. Seçimimi yapmış-
tım. Hayatım artık burasıydı. İhtiyacım olan tek şey diğer
herkesle tekrar uyum sağlamak için biraz zaman geçirmektir.

Kusacak gibi hissediyordum. Kendimi daha fazla tuta-
madım. Sanki içim çamurla dolmuştu. Gözlerimi kapattı-
ğında, sporu mümkün olan en üst seviyede yapmanın getir-
diği çeşitli ağrı ve sızıları hissetmeye başladım. Bacaklarım
isyan edercesine yanıyor ve her esnettiğimde lanet olası bir
feryat koparıyordu. Doğrulmaya çalıştığım da sırt ağrılarım
beni mahvediyordu. Bu tür acılar kaçınılmazdı. Bu hayatın
bir parçasıydı.

Canını yakmak zorunda değilsin.

Peki kim olacağım?

Onun olurdun. Özgür olurdun. Mutlu olurdun.

Gözümü kırıştıtarak zemine bakarken gelen mesaj sesi-
ni neredeyse kaçırıyordum.

Dalgınca telefonumu çantamdan çıkardım ve mesajı okudum.

BenimEmma: Az önce aklıma sen geldin. Gün ışığı mutfağın penceresinden içeri girip tezgâhı aydınlatıyordu. Rosemont'ta limon kremalı Earl Grey makaronları hazırladığın ve ışığın yüzüne yansıdığı o anı hatırladım. Mükemmel, nefis lezzeti hazırlarken kendini o kadar kaptırmıştın ki gözünü bile kırpmıyordun.

Bir sonraki mesajı okurken zorlukla yutkundum.

BenimEmma: Sanat eseriymi. Aşkta. Hiçbir zaman itiraf etmesen de o anda insanları yemeklerinle mutlu etmeyi sevdiğini biliyordum. Pişirdiklerini yediğimde ne kadar sevildiğimi hissettiğimi sana hiç söylememiştim. Ne kadar canlı hissettiğimi. Beni kendime getirdin, Lucian. Yaşamın uzak bir rüyada değil de anın içinde olduğunu anlamamı sağladın.

Ekran karşımda dalgalanıyordu ve nefes alamayacak kadar ağrıyan göğsümle gözlerimi kırıştırdım. Haklıydı, bu aşktı. Yalnızca yemek olduğu için değil. Aşkın emeğiymi. Onun içindi.

BenimEmma: Belki de bunu sana mesajla söylememeliydim. Kendimi biraz melankolik hissediyorum. Burada günler çok uzun. Ve iş de... iş.

Mesajlar kesildiğinde kalbim güm güm atıyor, parmaklarım cevap vermek için sabırsızlanıyordu. Hareket edemiyordum. İçimde ikiye bölünmüştüm. Ona ihtiyacım....

Başka bir mesaj daha geldi.

BenimEmma: Sadece şunu söyleyebilirim ki, ne olursa olsun, seni Rosemont'ta olduğun gibi tanımak başıma gelen en güzel şeydi. Sen iyi bir adamsın, Lucian. Her zaman öyle oldun.

Vücudum buz gibi olmuştu, sonra da alev alev yanmaya başlamıştı.

Artık Emma'yı sadece görsel olarak düşünmüyordum, hissederek düşünebiliyordum. Kendimi onun gerçek olduğuna ikna edebilmek için teninin yumuşaklığını hissetmek, okşamak ve dokunmak istiyordum. Ensemdeki lekeyi nasıl öptüğünü ve kokumu ezberliyormuş gibi beni nasıl içine çektiğini düşündüm. Gülüşünün kulaklarımda yankılanan müthiş sesini hissederken bu sesin beni her zaman nasıl gülümsettiğini hatırladım. Söylenecek şeylerin asla tükenmediği saatler boyunca nasıl sohbet ettiğimizi düşündüm. Gecenin en karanlık anlarında bana sarıldığını, elini kalbimin üzerine koyduğunu ve onu rüyalarında bile koruyabileceğimi hissettim. Şefkatle onu kendime çeker, bana verilmiş bir hediye olduğunu düşünürdüm.

Benim Emma'm. Fakat artık benim değildi.

Dayanmaya çalışıyordum ama başaramadım. Ayaklarım yere basmıyordu, yığılıp kaldım. Soyunma dolaplarının sert kenarına kıvrılıp çocukluğumdan beri ağlamadığım kadar ağladım. Bütün çirkin, korku dolu hisler boğucu hıçkırıklarla dışarı boşaldı ve beni nemli zeminde boş ve yalnız bıraktı.

Bir süre sonra Brommy beni buldu. "Ah, lanet olsun, Luc."

“Lütfen ‘ben söylemiştim’ deme.” O yanıma oturduğunda başımı ellerimin arasına aldım.

“Bunu söylemeyeceğim.” Omzunu omzuma bastırdı. “İyi misin, Oz?”

“Siktir git.”

“O zaman, hayır mı diyorsun?”

Güçsüz bir kahkaha atıp ellerimi gözlerime bastırdım. Kafam zonkluyordu, çok geçmeden şiddetleneyeceğini bildiğim belli belirsiz bir çarpıntıydı bu. “Ben çok aptalım.”

“Bunu sana haftalar önce söylemiştim.”

Tek gözümle ona ters ters baktım. “Sana söylemiştim demeyeceğini zannediyordum.”

“O kelimeleri kullandığıma inanmıyorum.” Sırıttı ama bakışlarında sempati vardı. “Konuş benimle, Oz.”

“Bunca zaman, tekrar hokey oynamanın,” diye başladım. Başımı hafifçe sallayarak konuyu kapattım. Brommy başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. “Beni tanımlayan şey olduğunu sanıyordum.”

“Umarım varlığımın tamamı hokeye bağlı değildir,” dedi Brommy karamsar bir şekilde ama beni gülümseten bir şakayla.

İçimden bir yalnızlık ve özlem dalgası geçti. “Emma bunu görmemi sağlamaya çalışmıştı. Bana hokey olmadan da değerli olduğumu söylemişti. Fakat ben bu lanet yanılsamaya o kadar sıkı sarılmıştım ki.” Başımı eğdim. “Kahretsin, Brom. Onu üzdüm. Aramızdaki güzel olan her şeyi mahvettim. Şimdi o...”

“O seni seviyor.”

Bu cümle yüreğimi parçaladı ve irkilmeme neden oldu.

Birbirimizi sevdiğimizi hiç söylememiştik. Bazen onun da beni benim onu tüm kalbimle, tüm varlığımla sevdiğim

gibi sevebileceğini düşünürdüm. Ancak o bu sözleri hiç söylememişti. Ben de söylememiştim, çünkü onu terk ettiğim sırada söylemek çok yanlış bir zamanlama olurdu.

Onu terk etmiştim. O da gitmeme izin vermişti, kayıp gitmeme izin vermişti. Yaptığım seçim buydu çünkü. Onsuz yaşamın tekdüze günler ve boş gecelerden başka bir şey olmayacağını anlayamamıştım. Gurur ve korkudan ibaret olan bir hayal yerine ona öncelik vermem gerekirdi. Mesajına cevap vermem gerekiyordu. Söylemem gereken şeyi yüz yüze söylerken söylemeliydim.

Ayağa kalkıp ağrıyan omuzlarımı hafifletmek için hafifçe yuvarladım. Tuhaf bir şekilde, vücudum haftalardır olmadığı kadar hafiflemiş ve rahatlamıştı. Brommy beni izlerken kendini beğenmiş bir gülümseme takındı.

“Beni özleyecek misin, Brom?”

Güldü. “Hayır. Hayatımdan çıkmıyorsun. Sadece *eve* gidiyorsun.”

Eve.

Tam olarak gittiğim yer, evimdi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Emma

Hayat güzeldi. Yolundaydı.

Kariyerimi etkileyecek kadar önemli bir rolüm vardı. Oyuncular ve ekip iyi anlaşıyordu. Tamamen bana ait olan güzel bir evim vardı. Kusursuzdu. Aydınlıktı, aynı zamanda rahat ve güvenliydi.

Teknik olarak, sevdiğim bir erkek arkadaşla sahiptim. Erkek arkadaşım başka bir şehirde olsa bile. İş için. Derin bir nefes alıp yatağıma kıvrıldım.

Lucian'ı düşünmek istemiyordum. Elimden ağlamaktan başka bir şey gelmezdi.

Ve bunu fazlasıyla yapmıştım.

Niyetim ondan ayrılmaktı. Bunu da becerememiştim. Hokey onun benlik duygusuna öyle sıkı sıkıya bağlıydı ki onsuz kaybolurdu. Benliğimin bir parçasını kaybetmemek için bir şans verilse onun yaptığından farklı bir şey yapar mıydım? Bunu ona nasıl anlatabilirdim ki?

Onu seviyordum. Hayallerinin peşinden gitmesine izin vermek beni geride bırakması anlamına gelse bile, bunu yapacaktım. Bu yüzden gitmesine izin vermiş, kalması için

her yalvarışı kendime saklamıştım. Onunla birlikteyken, geçirdiğimiz zamanların kıymetini bilmeye devam etmiştim. Oysa içim parçalanıyordu. İşin daha da kötüsü, birbirimizden uzaklaştığımızı fark etmemiş gibi görünüyordu. Mesajlarıma cevap vermiyordu. Tanrım, canım yanımdı. Muhtemelen onu ürkütmüştüm.

Ya da belki de onu kızdırmıştım.

Bu çok kötü olmuştu. Bir karşılık vermek çok mu zordu? Teşekkür etmek kadar basit bir şey olsa bile? Buna bile şükrederdim. Kahretsin. Kabullenmek istemiyordum. Hiçbir şeyi. Mecbur olmamalıydım. Yüzleşmem gereken acı bir gerçek vardı, onunla ilişkiyi bitirmek zorundaydım. Bu şekilde devam ettiremezdim.

Derin bir iç çektikten sonra şarabımı yudumladım ve gözlerimi tepemde uzanan Mağribi tarzı tavana çevirdim. Gerçekten çok güzeldi. Hiçbirinden zevk alamıyordum ne evimden, ne rolümden ne de hayatımdan.

Karanlık bastırmıştı, hava serindi ama balkona açılan çifte kapıyı açık bırakmamı engelleyebilecek kadar soğuk değildi. Havuzumun üzerinden yansıyan ışık, duvarların üzerinde dalgalanan mavi gölgeler yaratıyordu.

Gözlerimi kapatıp onu düşünmemeye çalıştım. Édith Piaf'ın pişmanlıklar hakkında şarkı söylemeye başlamasının da yardımı dokunmuyordu. Çünkü söz konusu Lucian olduğunda pişmanlık okyanusları vardı. Müzik yükseldi ve boğazımı acı-tatlılıkla kavradı. Trompetler ve yaylılar ısrarla yükseliyordu.

Birden gözlerim fal taşı gibi açıldı. Müziği duyuyordum, hayal falan değildi. Sendeleyerek yataktan kalktım ve balkona doğru koştum.

Havuzun kenarında durmuş, ellerini kalçasına dayamış,

o kibirli duruşuyla bana meydan okurcasına bakıyordu. Ne kadar da havalıydı.

Sinirlenmem gerekiyordu. Yokluğundan, inatçılığından, sessiz kalışından dolayı ona çıkışmalıyım.

Aksine, içim aydınlanırken dudaklarımda bir gülümseme oluştu. İyisiyle kötüsüyle, bu adam daima beni neşelendirecek, yaşadığımı hissettirecekti. “Bütün gece orada duracak mısın Brick, yoksa benim için soyunacak mısın?”

Karşılık olarak gülümsediğinde yüzünde saf ve özgür bir ifade vardı. “Bana katılmanı umuyordum, Snoopy.”

Kapıdan fırlayıp ona doğru koşarak merdivenlerden indim. Ona birkaç adım kadar yaklaştığımda duraksadım, eteğim dizlerimin etrafında dalgalanıyordu.

Édith neşeli bir “Milord” şarkısı söylemeye başladığında sessizce birbirimize baktık.

Lucian’ın yüz ifadesi üzüntü ve acı karışımı bir ifadeyle gerilmişti. İncinmiş kalbime dokunuyordu.

“Buradasın,” diye mırıldandım. Neden şimdi ve ne kadar süredir buradaydı?

Sanki dile getirmediğim sorularımı duymuş gibi, bana küçük, çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Mesajını aldım.”

“Komik, ben cevap almadım.”

“Bazı şeylerin yüz yüze cevaplanması gereklidir.”

Dudaklarım korkuyla titredi. Ağlayacağımdan korkarak başımı bir kez salladım.

Lucian’ın bakışları yumuşadı. “Bir şeyin farkına vardım, Em.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Bir adım daha yaklaştı. “Sana hiç söylemediğimi fark ettim.”

“Neyi?” diye fısıldadım, nefesim kesilmişti.

“Seni seviyorum.”

Kelimeler içimde tatlı ve sıcak bir şekilde süzüldü. Kalbimin atışları hızlandı, sonra hızla çarpmaya başladı. Karşılık verme sırası bendeydi. Cevap vermem gerektiğini biliyordum. Fakat dudaklarım kıpırdamıyordu.

Donmuş halime aldırış etmeden, yumuşak ama ısrarcı bir şekilde konuşmaya devam etti. “Uzun bir süre boyunca hokey benim aşkımdı. Yol boyunca bir yerlerde, bu aşka dönüştü ve daha çok egomla ilgili hâle geldi. İstatistikler ve şöhretle ilgiliydi. Haklıydın, herkes için değerli olduğum şeyin bu olduğunu sanıyordum. Bana öyle olmadığını söylediklerinde bile.” Ensesini sanki ağrıyormuş gibi ovuşturdu. “Seni seviyorum, Em. En başından beri. Ama kendimi sevmiyordum.”

“Lucian.”

“Geri döndüğüm için pişman değilim.” Kış yeşili gözleri acı dolu bir ifadeyle buğulandı. “Orada her şeyi netleştirdim. Ancak seni terk ettiğim için çok pişmanım.”

Zemin ayaklarımın altında sallanıyormuş gibi hissediyordum. Burada kalmak için mi yoksa sadece bana sevgisini göstermek için mi geldiğini bilmiyordum. Bu bir son olsa bile, onun da bazı şeyleri anlaması gerekiyordu.

“Ben de seni seviyorum, Lucian. Hem de çok.”

Kelimeleri sindiriyormuş gibi başımı salladı ve gülümsemesi büyüdü. “Ben de bunu umuyordum.”

“Nasıl şüphe edebilirsin?” Halbuki ben de ondan şüphe etmiştim.

Bir adım daha attı. “Çünkü bunca zamandır tam bir aptal gibi davranıyordum.”

“Ah, ben öyle demezdim...”

“Ben derdim.” Lucian hemen önümde durdu. “Em, kendimi kaybetmişim. Beni ben yapan her şeyin benden alındığını sanıyordum.”

“Biliyorum.” Büyük, güçlü, acı çeken adamımı kucaklamak, korumak istiyordum.

Şu anda acı çekiyor ya da kaybolmuş gibi gözüküyordu. Gözlerindeki yepyeni bir ışıkla bana bakıyordu.

“Yanılmışım. Evet, hokeyi kaybettim. Evet, çok acıttı. Fakat ben artık o adam değilim.”

“Kimsin o zaman?”

Lucian yanağını sıcak eliyle okşadı ve yüzümü kendisinininkine yaklaştırdı. “Ben Lucian, Brick, ballı tarta, Emma’yı, Snoppy’sini, bal arısını tüm kalbiyle seven adamım. Ve geri dönmeyeceğim. Burada kalacağım.” Gözlerim doldu. Dudakları saçlarıma değerken beni kendine çekip sıkıca sarıldı. “Hokeyi her zaman seveceğim ama artık istediğim bu değil.”

Gözyaşı gözlerimi bulanıklaştırıyordu ve boğazım düğümlenmişti, kelimelerim birbirine karışıyordu. “Ne istiyorsun?”

“Seni.” Başım eğip bakışlarımla buluştu. “Seninle yatağa girmek ve seninle uyanmak istiyorum. Her gün seninle her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmak istiyorum. O mutfakta yemek pişirmek, nefis ikramlar hazırlamak ve onları tattığında güzel yüzünün parlamasını izlemek istiyorum.” Elleri saçlarımı okşarken titriyordu. “Delilah’nın restoranında pasta şefi olmayı ya da kendime ait bir yere sahip olmayı istiyorum. Seninle dünyayı gezmek istiyorum. Hayatımın her lanet gününde seni ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Eve dönmek istiyorum, Em.”

Hem gülüp hem ağlıyordum, parmak uçlarımda doğrulup onu öptüm. Karşılık olarak o da beni öptü, yavaş hareketler-

le dudaklarımı emdi. Sıcaklığını, teninin şeker ve un kokusunu iliklerime kadar hissederek ona karşı eridim.

“Seni terk ettim, Emma... benim için her şey olduğunu bile söylemeden.”

“Üzülme. Geri döndün.”

“Dönmek zorundaydım. Kalbim ve hayatım sensin.” Dudakları yanağıma dokundu. “Artık kayıp değilim, Em. Beni buldun ve asla vazgeçmeyeceğim.”

Kalbimin kendini yeniden toparlaması ve huzur hissiyle kabarmasıyla mutluluk aramızda köpürerek aktı. Hayat güzeldi. Hayır, nihayet hayat şimdi başlıyordu. İpeksi saçlarının arasından parmaklarımı geçirerek başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

“Evine hoş geldin, Lucian.”

SONSÖZ

Lucian

“Kıpırdama.”

Emma yeniden kıvranmaya başladı, utangaç bir ifadeyle bana bakarken dolgun dudakları bir tebessümle kıvrıldı. “Ama içim gıdıklanıyor.”

Aletim zonkluyor, salt şehvet duygusu iç organlarımı düğüm düğüm bağlıyordu. Yine de ellerimi sabit tuttum. “Neredeysen bitti.”

Göğüslerinin kıvrımı boyunca birkaç çiçek daha çizdim. Ardından küçük, güzel, pembe ve sert meme ucuna doğru ilerledim. Soluğu kesildiğinde ona muzip bir gülümsemeyle baktım. “Uslu dur, yoksa yalayıp temizlemekten vazgeçerim.”

“Yalancı. Bekleyemezsin.” Üzerinde güzel vücudunu süslediğim limon çiçeklerinden oluşan girdaplardan başka bir şey olmadan yatağında uzanıyordu.

“Suçlu olduğumu kabul ediyorum.” Gerçekten de ağzım onu tatma, aromalarını kendi kremamla karıştırma ihtiyacıyla sulanıyordu. Vücudunun sıkı, yumuşak ve ateşli kıvrımlarını becermek bana hayatımda duyduğum en büyük hazzın yanı sıra evimdeymişim gibi hissettiriyordu.

Elim, şımarık meme ucunu daire içine alırken biraz titredi, daha fazla ilgi göstererek belirginleştirmeyi denedim. Emma alt dudağını ısırırken, dudaklarını hafifçe aralayarak pasta torbasının ucuna doğru uzandı. İçimi kavuran bir sıcaklıkla kremayı bir kenara fırlattım.

“Şimdi, nereden başlasam?” Hepsini birden istiyordum. Her bir santimini. Daima. Her an.

Sabırsızlık ve acı içinde sikimi okşadım, hemen boşalmamak için tutuşumu yumuşattım. Çünkü önümde uzanan Emma Maron’dan daha lezzetli hiçbir şey yoktu. Tamamen benim olduğunu söylercesine gülümsüyordu.

Mutluluk şehvetle savaşırken damarlarımda baş döndürücü bir kokteyl oluşturuyordu. Emma tam istediğim yerde, benimleydi. Geriye kalan diğer her şey onun yanında arka planda kalıyordu ve açgözlü bir ihtiyaç ve beklentiyle sikimi okşayışımı izliyordu. Bu da arzularımı körüklüyordu.

“Lucian...”

“Evet, tatlım.”

Bakışları sertleşti. “Hareket edeceğim.”

“Buna kalkışman mümkün değil.”

“O zaman gelip beni yesen iyi edersin.”

Homurdanarak ona doğru eğildim. Dilim dizine dokundu. Kalçası boyunca yavaşça yaladığımda kreması teni karıncalandı.

Uzulca inledi.

Göbek deliğini keşfettim ve emdim.

“Kahretsin,” dedi zevkten inleyerek. Teni gül gibi kızarmıştı. Sırtarak bedenini boydan boya inceledim, sonra kalçasının izini sürmeden önce karnını öptüm. “Lucian...”

“Evet?” Belini okşadım.

Kıpırdandı. “Ne var biliyor musun?”

Karanlık ses tonu beni güldürmüştü. Şiş ve ıslak olan nefis amı, hemen üzerine çizdiğim gösterişli gül tarafından yarı gizlenmiş bir şekilde duruyordu. Beni orada istediğini biliyordum. Beklemek zorundaydı.

“Seni mahvedeceğim,” diye yemin etti kısık bir sesle.

“Buna eminim. Şimdi sus ve bırak işimi yapayım, kadın.”

Yanıt olarak çıkardığı homurtu beni tekrar gülümsetti. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona yaslanarak vücudunun üzerinde süründüm. Gözlerini dikmiş bana bakarken hafifçe inliyordu. Gözlerinde yalnızca sabırsız bir öfke vardı.

“Merhaba,” dedim, bir kıkırdamayı daha bastırarak.

“Pislik herif.”

“İşte şimdi keşfetmediğim bir yer kaldı. Belki de yapmalıyım.”

“Belki de yapmalısın, ah!” Eğilerek göğsünü okşayıp meme ucunu yaladığımda nefesi kesilip titredi. Tadı çok güzeldi, tatlı bir kadın ve kremsi bir limon gibi. İnleyip kıvranmasını seyrederek göğsünü ağzıma aldım.

Bırakmayarak kendimi geri çektim, memesi yumuşacık bir hareketle serbest kalana dek çekiştirdim. Ardından diğer göğsüne geçtim, dudaklarım kremayla kaplanana ve o daha fazlası için yalvarıp sızlanana kadar oyalandım, burnumu sürttüm ve yaladım.

Limonlu şekerlemeden bir parça güzel memesinin dolgun kıvrımından aşağı kayıp onu dilimle kovalayarak ağzıma aldım ardından meme ucunu bir kez daha yaladım çünkü yapabiliyordum. Sonra tekrar yaptım.

Kollarını boynuma dolayarak beni daha da aşağıya itti. “Benimle biraz eğlen, Lucian.”

Kızarmış ve ihtiyaçtan yanıp tutuşan hâliyle çok güzeldi.

“Emredersiniz, hanımefendi.” Üzerine eğildim, aletim

hazır bekleyen kadınlığını bulduğunda kendimi o mükemmel hazineye doğru ittim. Yapış yapış olmuş krema aramızda kaybolurken ikimiz de inledik. Dudağım onun dudaklarını bulduğunda beni yuttu, kalçalarımı sıkıca kavradı, vücudu benimkiyle birlikte hareket etti.

Derin ve sabit bir şekilde bastırdım, onu hissetmekten büyük keyif alıyordum. Öylesine iyi hissediyordum ki vücudum sıcak, soğuk ve tekrar sıcak bir şekilde kabarıyordu. “Seni sikmeyi gerçekten çok seviyorum.”

Tek gerçek bu değildi. Onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki kalbim sıkışıyordu.

Pembe dudakları aralandı, yüzünde acıya yakın ama şefkatli bir ifade vardı, birlikte hareket ederken yanağımı avuçladı. “Lucian.”

Sadece benim adım. Sadece o. İhtiyaç duyduğum her şey.

Öğleden sonra güneş doğduğunda yerde yorgana sarılmış yatıyorduk. Emma’nın tuhaf açılarla uzanan saçları öylesine sevimli bir şekilde karışmıştı ki, bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum. Benim olduğuna inanmadığım günler oluyordu. Onu asla hafife almıyordum.

Emma gözlerini açtığı anda anında bana odaklandı. Yüzünü kaplayan bir gülümseme onu güzelden nefes kesiciye dönüştürmüştü. Peki ya o sevgi dolu bakış? Hepsi bana aitti. “Hey, sen.”

“Seni seviyorum,” dedim karşılık olarak. “Bunu sana son zamanlarda söylemiş miydin?”

“Her gün.” Şakağıma dokundu. “Ve bana hazırladığın her yemekte.”

La Vie en Rose’ adını verdiğimiz yeni evimize taşın-

*Fransızca, “Güllerin İçinde Hayat” anlamına gelmektedir. Ayrıca ünlü bir şarkıdır. -ç.n.

mamızdan bu yana durmaksızın bir şeyler pişiriyor ve tasarlıyordum. Aslında bu isim bir ev için hiç uygun değildi ama Emma bu şarkıyı duyduğunda hep beni düşündüğünü söylemişti. Şarkı çalarken tam da onun için soyunduğum anı hatırlıyordum. O anda aklımda yalnızca o vardı, bir yanım onun benim her şeyim olacağını o zaman bile biliyordu.

Yakında Black Delilah restoranında Pasta Şefi olacaktım ve heyecan dolu Delilah için çeşitli tabaklar deniyordum. Beraber uyumlu çalışıyorduk. İkimiz de dik başlı ve inatçı olduğumuz için bu bir felaket de olabilirdi. Fakat onun yaratıcı vizyonunu sevmiştim, sözünün arkasındaydı; bana kendimi ifade etme özgürlüğü veriyordu.

Emma sık sık sete gidiyordu, Beatrice rolünü canlandırıyordu ki bu rol onu şüphesiz bir süperstar yapacaktı. Akşamları eve yorgun hâlde geliyordu. Sevgilimi doyuruyor, sonra yatağına yatırıyor ve bana izin verdiği sürece onu seviyordum.

Şimdi ise geç kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydık. Homurtuyla doğrulup yüzümü buruşturdum. “Gelecek sefer, yatakta kalmalıyız.”

“Hey, yataktan yuvarlanan sendin.”

O da doğruldu ve yüzünü buruşturdu. “Tamam, haklısın. Bu son derece kötü bir seçimdi.”

“Hadi sıcak bir duş alalım ama sonrasında acele etmeliyiz.”

Bugün Mamie’nin yetmiş altıncı yaş günüydü. Paris’te aylarca kaldıktan sonra dün Rosemont’a dönmüştü. Terasta onun için bir aile partisi planlamıştık ve Emma ile benim, onun için yaptığım Saint-Honoré tabağını ambalajlamamız gerekiyordu.

Rosemont’a ulaştığımızda Tina ile Sal terasta masanın son rötuşlarını yapıyorlardı. Anlaşılan Rosemont’u bir pan-

siyon yapmaya karar vermişlerdi. Yalnızca biraz saklanmaya ve iyileşmeye ihtiyacı olan insanlar için. Eylül'den Noel'in hemen öncesine kadar faaliyete geçecekti.

"Bir bakayım," dedi Tina, pasta kutusuna uzanarak. Dikkatle mutfığa götürüp açtı. "Ah, işte burada. Merhaba, güzellim. Seni birazdan midemle tanıştıracayım."

Milföy tabanı üzerine vanilyalı ve fındıklı krema dolgu-lu karamel kaplı pasta puflarla süslenmiş basit bir pastaydı. Emma buna kremalı tatlıların en kremalısı demişti.

Sal, Tina'nın kutuya uzanan elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Onunla edepsizce konuşmayı bırak. Şansını sonra denersin."

"Kimse bunları sonradan duymak istemez." Anton içeri girerken kız kardeşine sitem dolu bir bakış attı. "Eğer beni Saint-Honoré'den soğutursan, yatağına bir kurbağa koyarım."

Tina'nın yüzü buruştu. "Neyiz biz, 12 yaşında mı?"

"Yüksek ihtimalle öylesiniz." Pastayı alıp soğuması için şarap dolabına kaldırdım.

"Sanki Emma'yla aranızda olan tuhaf kremalı ilişkiden haberimiz yokmuş gibi," dedi Tina.

Emma'ya baktığımda o da ellerini kaldırdı. "Hey, aramızdaki sapıklıklar hakkında tek kelime bile etmedim."

Kıkırdayarak kafamı salladım.

"Hiçbir şey söylemene gerek yoktu, aşkım," dedi Sal. Susması için bir bakış attığımda kaşlarını çatı. "Ne? Siz ikiniz o ilk günlerde çok gürültülüydünüz."

"Hâlâ öyleyiz." Bununla birlikte dışarı çıktım ve Amalie'yi dışarıda beklerken buldum.

"Ah, canım." İki yanağımı da öptü. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, Mamie. İyi görünüyorsun."

Gündelik bir zarafetle beni selamladı, sonra kolumu kavradı. “Ona sordun mu?”

“Henüz sormadım.” Amalie bana Jean Philipe’in gelinine hediye ettiği nişan yüzüğünü göndermişti. Dönemin moda anlayışına uygun yastık kesim pırlanta yüzük tam Emma’nın tarzıydı ve benim için anlamlıydı. Ailemin geçmişinden bir parçaya sahip olmasını istiyordum.

“Yakında, ha?” diye takıldı Amalie. Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyordu. “Birbirinize ait olduğunuzu biliyordum. Kesinlikle biliyordum.”

Gözlerimi devirdim ama sonra gülümseyerek başımı salladım. “Evet, evet, çok zekisin.”

Emma tam o sırada dışarı çıktığında, bakışlarımı yakalayıncaya kapının eşiğinde durdu ve genişçe gülümsedi. Duvarı kaplayan sarmaşık gülleri bir an için onu kıpkırmızı rengiyle çerçeveledi. İçime huzur yayıldı. Bu ne ilk ne de son olacaktı. Sonunda kendimi bulmuştum. Onunla birlikte.

Ve hayat güzeldi.

